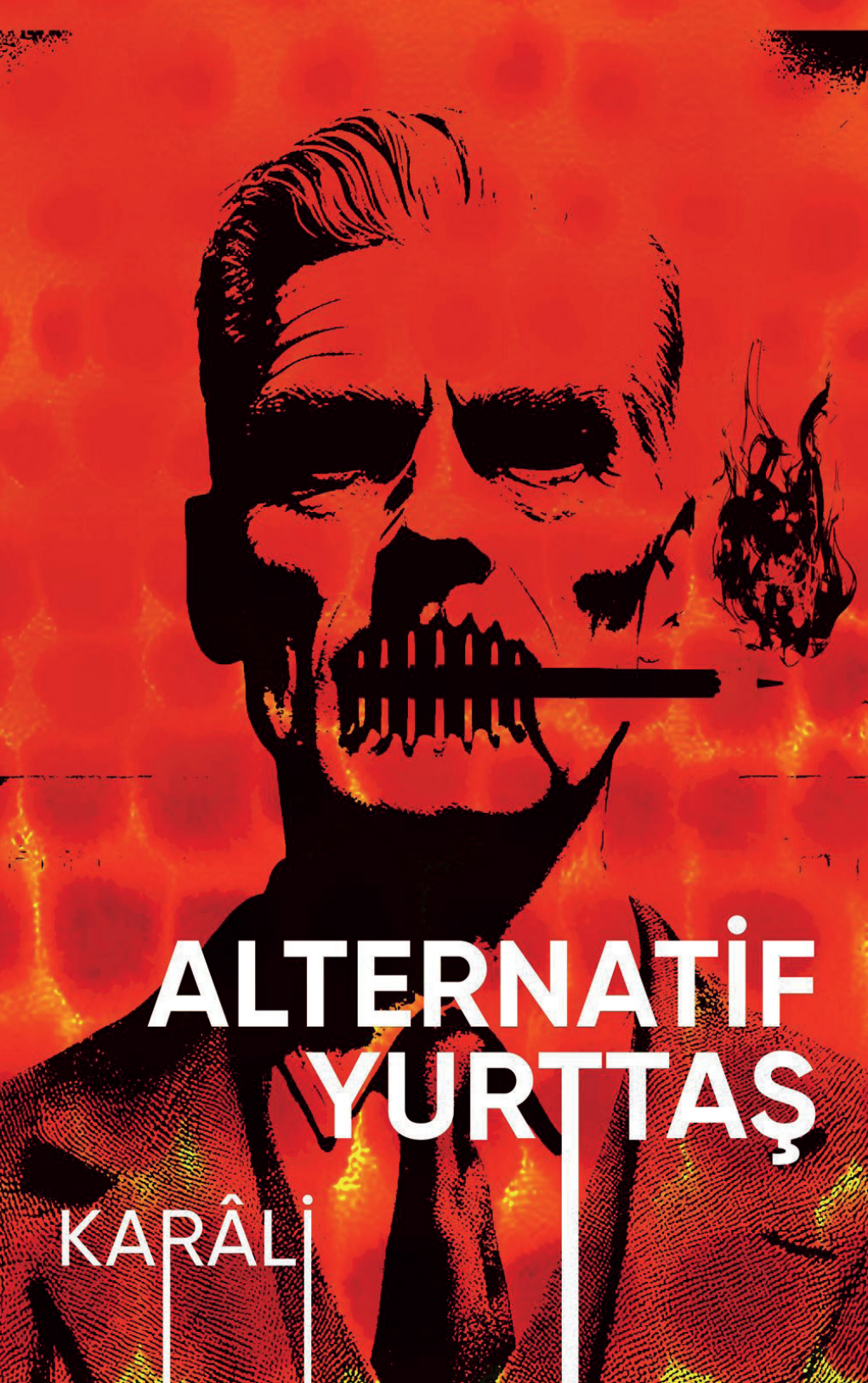

ALTERNATİF YURTTAŞ

KARÂLİ

Alternatif Yurttaş'ı desteklemek isterseniz
alttaki karekodu kullanabilirsiniz:

ALTERNATİF YURTTAŞ

KARÂLİ

GİRİŞ

Ocak 2063, İzmir

Neden buradasınız, Cemal Bey?

Bu soruyu kendisi de defalarca sormuştu. Ayın yirmi altısında Deniz'i bulmak için sokağa çıkmış, yolun yarısında rozetini evde unuttuğunu bahane edip geri dönmüştü. Ertesi günün soğuğu insanın düşüncelerini dondururdu. Haliyle Cemal, Deniz'in ofisine yine varamamıştı. Ardı ardına on dört gün yeni yeni bahaneler icat etmiş, ancak ilk niyetlendiğinin üçüncü haftası yolun sonunu görebilmişti.

Psikolojik Danışman, yazıyordu kapının üstünde. Parti'den bir dostunun tavsiyesiyle onca danışman arasından Cemal, Konak'ın bu üçra köşesindekine başvurmuştu. Zaten başka türlü bulunacak bir ofis değildi burası. Azıcık sorup soruşturursa buranın Sarı Kitap'ta bile kayıtlı olmadığını göreceğine emindi. Efendi'nin emriyle bütün iş yerleri on yıl önce Sarı Kitap'a kaydedilmiş, kayıt dışı mekân işletmek merhametli ölüm cezasına bağlanmıştı. Yine de kafasının içinde fısıldayıp duran bir ses Cemal'i bu adrese itmiş, Deniz'in sadık bir hastası haline getirmişti.

Neden buradasınız, Cemal Bey? Bilmiyordu. Allah'ın işi? Belki. Artık mühim değildi. Cemal, aklındaki soruları yanıtlama derdinden kurtulmak üzereydi. Elleri saçlarında, Aliğa Durağı önünde bekliyordu.

Raylar ağır ağır titremeye başladı. Trenin farları karanlığı böldü. Durağın ucunda yaşlı bir adam, siyahlar içindeki

karısını çekiştiriyordu. Dünya değişmiyor, diye düşündü Cemal, ben ölmüşüm, kalmışım, ne fark eder? Elini cebine soktu, baba yadigârı tabancanın soğuk metalini kavradı. Yaklaşan *İzmir Belediyesi* yazısını gördüğü anda tabancasını çıkardı. Derin bir nefes aldı. Raylara doğru bir adım attı. Tetiği çekti. Silahın patlama sesi soğuk gecenin dört bir yanında at koşturur gibi yankılandı. Yaşlı adam karısını dövmeyi bıraktı, raylara düşen adama koştu. Cemal Bey yavaşlamakta olan trenin altında kaybolunca yaşlı adam da karısı da oldukları yerde kaldılar. Allah affetsin, dedi siyah cübbeli ihtiyar.

Allah Cemal Bey'i affeder mi, bilinmez. Ama silahın patlamasıyla birlikte merhumun aklındaki tüm sorular uçup gitti. Doğup büyüdüğü ülkede ölü insan, en mutlu insandı. Ölümler hastalıktan, terörden, karmaşadan korkmazlardı. Tetiğe dokunduğu anda Cemal Bey'in korkuları da dalgalara teslim olan kumdan kaleler gibi eridi. Çocukluğundan bu yana ilk kez tattığı özgürlük duygusunu bir müddet daha tecrübe edebilmek adına, içindeki cehennem korkusuna rağmen ölümden sonra yaşam olmasını diliyordu Cemal Bey.

Tren duraktan aceleyle çıkıp ölü adamın yüzünü aydınlattı. Cehennemlik insanlar gülümseyerek ölemezlerdi. Bu yüzden çevredeki görevliler ölünün önce yüzünü, sonra parçalanmış gövdesini örttüler.

Aynı gece, Denizli

Doktorlar Caddesi'ndeki sessizlik gecenin dördünde bir silahın patlamasıyla bölündü. Şehrin alt tabaka sakinleri gecelerini işgal eden silah seslerine alışıklardı. Ne var ki Ahlak ve Değerler Bakanlığı damgalı mermi bu kez Nezihlerin yüksek duvarlı yerleşkelerinde yankılanmıştı. İkinci tabancanın patlamasına kalmadan Nezih bebekler uyanmış, çelik kaplama daireleri çığlıklarla ayağa kaldırmışlardı. On İki Numaralı

Çelik Kent'ten yükselen beklenmedik gürültüler mahalle darüşşifasının alarmlarını tetiklemiş, yakınlarda bir kolluk kuvveti apar topar Doktorlar Caddesi'ne doğru yola çıkmıştı.

Kentin elektrik yüklü surlarının önünde genç bir kadın, karnından boşalan kanı bir havluyla bastırmaya uğraşıyordu. Nefesi ciğerlerini yakıyordu. Kurşunu karnında hissettikten sonra bir süre acı içinde lağım çukurlarına ulaşmaya çalışmış, yeterince uzaklaşamayacağını anlayınca olduğu yerde kalmış ve cebinde bir şeyler aramaya koyulmuştu.

Arkadan bir bekçi, "Dur!" diye bağırdı. Bir eli tabancasında, diğer eli belindeki copundaydı. Anlık bir tereddüdün ardından kadına doğru yürümeye başladı.

"Hareket etme!"

Kadın, bekçiye aldırış etmiyor, hâlâ çantasını karıştırıyordu. Derinlere gizlediği küçük cepten bir kibrit kutusu çıkardı. Bir tabancanın ateşlendiğini duydu, aynı anda yere yığıldı. Sırtı bel kemiğine saplanan zehirli mermiyle kasıldı. Gözyaşları ceketinin yenine aktı. Ciğerlerindeki ateşi bir an olsun söndürmek için nefesini tuttu kadın. Elindeki kibriti yaktı. Diğer elindeki poşette ağır bir kitap sallanıyordu. Poşeti tutuşturdu.

Ülkenin içinde bulunduğu karanlıkta delikler açmasını umduğu kitap, *Alternatif Yurttaş*, kendisi gibi yüzlerce yoldaşın elinde yıllar sonra dağıtımına çıkmıştı. 2040'ın Yeşil Gececi'nden bu yana Hakikat ve Doğru Sanatlar Bakanlığı'nın onayı olmadan basılmış tek kitaptı. Yoldaşlar, gündüzleri sokaklarda göz açtırmayan muhafızlardan gizlenebilmek için gecenin karanlığına sığınmışlar, başlangıç olarak da Parti'nin kalelerinden Denizli'yi seçmişlerdi.

Yoldaşların çantalarında gizlenen *Alternatif Yurttaş*'ın kapağında yirmi üç yıl önceki Yeşil Gece Devrimi ile başa geçen Efendi'nin gri bir portresi vardı. Efendi bu fotoğrafta ölü

gözlerle kameraya sırtıyor, çökmüş omuzlarıyla çerçevenin alt köşelerini karanlığa boğuyordu. İncecik açılmış dudaklarının ardında dişler yerine hapishane parmaklıkları parlıyordu. Ağzının sağ köşesinden sarkan bir kurşun kalem, sigara misali ağır ağır yanıyordu. Yoldaşlar arasında dolaşan bir efsaneye göre Efendi'nin bu görüntüsü, Alternatif Yurttaş'ı yazdığı dönemde Hanımefendi'nin rüyasında belirmiş, dönemin çizirlerinden Yamuk Kalem tarafından resmedilmişti. Bu iddia ilkten yalanlansa da Yamuk Kalem'in arabasında patlayan bomba, söylentilerin doğruluğunu kanıtlamıştı. Yeşil Gece karşıtı hareketlerin öncüsü olarak halkın hafızasına kazınan Hanımefendi ilk kez Yamuk Kalem'in cenazesinde toplum içinde görülmüş fakat kimselere yakalanmadan tekrar kayıplara karışmıştı. Ara ara Hanımefendi olduğu iddia edilen birileri muhafızlarca tutuklanıyor ve en yakın şehrin en büyük meydanında idam ediliyordu. Her idamın ardından Yoldaşlık tarafından bir yerlerde bir bildiri yayınlanıyor, altında Hanımefendi'nin ıslak imzasıyla şafak sökmeden şehir duvarlarına asılıyordu. Hanımefendi'nin aslını bir türlü tüketemeyen bu idamlar artık halk arasında inanırlılığını yitirmiş, büyük şehirlerin gezgin sirkleri misali ba-yağı bir hal almıştı.

Kanlar içindeki yoldaş, kitabın yandığından emin olmak için poşetin içine bir kibrit daha attı. Alevler bir anda kadının yüzünü aydınlattı. Gözyaşları, ateşin ısısında kurudu. Bekçinin soğuk kelepçeleri yaralı kadının bileklerini kavradığında poşetteki kitaplar çoktan kül olmuş, geriye yalnızca eski günlerin yürüyüşlerini hatırlatan yanmış plastik ve benzin kokusu kalmıştı.

“Terörist yanıyor, komutanım!” diye bağırdı bekçi. Kime seslendiği belli değildi. Telsizini cebinden çıkarmayı akıl

edememiş, acemiliğin getirdiği telaşla boş yere bağırmaya başlamıştı.

Plastik poşetten yayılan alevler kadının kanını gecenin soğukunda ıslıl ıslıl parlatıyordu. Sırtını uyuşturan zehir yüzünden kadının bilinci neredeyse kapanmış, belden aşağısı hissizleşmişti.

Alternatif, diye sayıklıyordu kadın. *Haneler, iki ileri, beş geri, Akı Reşit'in Yeri.*

Kadının sayıkladığını görünce bekçi, telsizini hatırladı. Üstlerine dinletebilmek için ses kayıt düğmesine bastı. “Komutanım!” diye telsize konuştu. “Kadın ölmek üzere, şifre gibi bir şeyler sayıklıyor!”

Kadın hâlâ farkında olmadan mırıldanıyordu.

Alternatif. Haneler, iki ileri, beş geri, Akı Reşit'in Yeri.

Telsiz, kadının sesini bastıran bir cızırtıyla canlandı. “Asker!” dedi bir ses. Komutanın telsizdeki sesinden bir araçta olduğu anlaşılıyordu. “Ne diyor? Ölmesine izin verme, asker! Kadın ne diyor?”

“Kaydediyorum komutanım,” diye cevap verdi bekçi. Kadının bacağındaki ateşi söndürmeyi başarmış, karnından boşalan kanı durdurmaya çalışıyordu.

“Başlatma kaydetmene!” dedi komutan. “Kadın ne sayıklıyor, onu söyle!”

Bekçi o ana kadar kadının ne sayıkladığına dikkat etmemişti. Komutanından yiyeceği dayağın endişesiyle kadının tekrar konuşmasını diledi. Korkudan gözleri dolmuştu. Bir süre sonra çaresizlikten kadının suratını tokatlamaya başladı.

“Konuş, Allah'ın belası! Konuş!”

Motorun sesi sokağın başında duyuldu. Komutan araçtan atlayarak ölmekte olan kadının yanına diz çöktü. Çıkardığı

kamufrajını kadının karnına bastırdı. Yanında korkudan titreyen bekçiye döndü.

“Dinlemedin mi, öküz?”

“Ka-kaydettim, komutanım,” dedi bekçi. Telsizin oynatma düğmesine bastı. Kadının sayıklaması yerine otuz yıllık telsizin boş cızırtısı sokakta yankılandı.

Komutan alev alev parlayan gözlerle bekçiye döndü. Elindeki çakıyı bekçiye doğrulttu. Çakının ucu korlaşmış, kıpkırmızı parlıyordu. “Dua et, bu kadın konuşsun,” dedi. “Yoksa seni Efendi bile elimden alamaz.” Çakıyı kadının yarasına bastırdı. Kadın, vücudunu saran yeni bir acı dalgasıyla gözlerini açtı. İrileşen gözbebekleri sokak lambası altında ışıldadı. Bütün uzuvları kaskatı kesilmiş, nefes alışı sıklaşmıştı. Sanki ruhu bedenini terk etmeye çalışıyor fakat kollarını sıkıcı tutan komutandan kurtulamıyordu.

Bıçak bir kere daha saplandı. Bilinci tekrar kapanırken kadın acı içinde doğruldu. Kesik bir nefes aldı. *Alternatif*, diye fısıldadı. Komutan amacına ulaşmanın heyecanıyla kulağını kadının dudaklarına yaklaştırdı. *Hane-*

Kadının sözleri nereden geldiği belli olmayan bir merminin ıslığıyla bölündü. Boynu bir itfaiye vanası gibi açıldı, sıcak kan komutanın yüzüne sıçradı. Komutan ve bekçi ne olduğunu anlayana kadar, kadının gözlerindeki ışık söndü.

İkinci merminin ıslığı rüzgârda kayboldu. Gece bekçisinin telsizi elinden kaydı, kaldırımdaki kan birikintisinin içine düştü. Kalbine saplanan parmak gibi bir mermiyle bekçinin nefesi kesilmiş, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Komutan sıranın kendisine geldiğini fark ederek araca doğru sürünmeye başladı. Zırhlının kapısından sekip duvara saplanan mermiyi görünce yönünü diğer tarafa çevirdi. Bir çöp konteynerinin arkasına gizlendi, sokağın karşı girişinde uzun bir namlunun parladığını gördü.

“Otoyol girişinde!” diye bağırırdı telsizine. “Uzun namlulu. Şifahanenin zıt yönüne kaçıyor!”

Ceyda, komutanın kaçtığını görünce tüfeğini bir arabanın altına attı. Sırt çantasını yüklenerek mezarlığa doğru koşmaya başladı. Kitaplarının neredeyse hepsini dağıtmıştı. Kalan birkaç kopyayı şifahane önüne saklamayı planlıyordu. Komutanın şifahane yolunu tutacağını akıl ederek bu düşüncesinden vazgeçti. Hisar Mahallesi'ne yöneldi. Eski su kanalını görene kadar durmadan koştu. Akıntının sesini duydu, duraksadı. Sırt çantasının kilidini kontrol etti. Kitapları sağlama aldıktan sonra gecenin soğukunda kendini buz gibi sulara bıraktı. Nefesini tuttu. Sımsıkı kapattığı ağzında dişleri birbirine çarpıyordu. Zihnini uyuşturan soğukta sessiz kulaçlar attı. Birkaç saniye sonra kanalın karşı kıyısında sudan çıktı ve Vali Barajı'nın beton duvarları önünde diz çöktü. Elleri titriyordu. Güçlkle çantasının kilidini açtı.

Metal kabı küflenmiş bir telefon, çantanın ön cebinde parlıyordu.

Soğuktan kasılmış parmaklarına rağmen, *Mezarüstüne bir tane acılı*, yazdı Ceyda. *Dürümcü* olarak kaydettiği bir numaraya gönderdi. Yoldaşlık'ın kullandığı antika telefonlar Veri Güvenliği Bakanlığı'nın takip yasalarından yarım asır önce üretilmişti. Buna rağmen Ceyda ve yoldaşları başlarını derde sokacak mesajlar yazmaktan kaçınıyorlar, en basit bildirileri bile yalnızca kendilerinin anlayabilecekleri kodlarla gönderiyorlardı.

Saniyeler içinde telefon yeni bir mesaj bildirimiyse canlandı. Ceyda'nın elleri hâlâ titriyordu. Zor da olsa şifreyi girdi, mesajı açtı. *Tamam*, yazıyordu. Telefonu aceleyle parçalarına ayırarak botları altında ezdi. Çantasını sırtına geçirdi ve kırk numaralı kanalizasyon kapağının yolunu tuttu. Ardında bıraktığı telefonun kalıntılarına bakarken, *Tamam*, diye düşündü. *On yıllık hazırlık, otuz yıllık ömür, tek kelimelik bir ağıt.*

1. BÖLÜM

Dağıtımdan birkaç hafta önce,

Aralık 2062, İzmir

Sokak lambaları yenice yakılmıştı. Deniz'in son hastası da ayrılmış, Konak'taki küçük ofis her akşam olduğu gibi yasak ezgilerle canlanmıştı. Muhafızlar aylık cizyeleri toplamak için kapıya dayanana kadar bir parçalık daha vakit vardı. Deniz, kalan vaktinin tadını çıkarmak için koltuğuna uzandı. Masasının üstündeki siyah defteri eline aldı. Gözlerini kapattı. Biraz evvel ayrılan hastasını gözünün önüne getirdi. Koltuğun kenarlarında parmaklarıyla tuttuğu huzursuz tempodan adamın endişeli olduğunu sezmişti. Gömleğinden fırlayan göğsünün aksine el parmakları bakımlı ve tüysüzdü. Buna rağmen tırnaklarına yer yer kir dolmuş, soğuktan kanayan tırnak yatağı uzun süredir nemlendirici yüzü görmemişti.

Beklediğimden iyi, diye düşündü Deniz. Dolma kalemini eline aldı. Kucağındaki defterin sayfalarında gezindikten sonra boş bir sayfaya *Cemal Akyol* ismini karaladı.

İçi geçmek üzereydi ki kapı ziliyle irkildi. Apar topar müziği durdurdu. Uykusuzluktan başı ağrımaya başlamıştı. Girişteki ses geçirmez camı bir dokunuşla duvara gizledi. Kapı kamerasının hemen yanındaki aynada görünüşünü kontrol etti. Favorileri nihayet oturmuştu. Zorlama bir öksürükle boğazını temizleyerek kapıyı açtı.

Hava buz kesmişti.

“Hayırlı akşamlar, doktor,” dedi ilk muhafız. Asker yeşili bir üniforma giymişti. Dışarının soğuşunu uzun sakallarıyla yakalıyor, rüzgârın boğuşına vurmasını engelliyordu. Sert duruşuna rağmen gözleri çökmüş, yağsız yanakları ağzının derinliklerine çekilmişti. Kapının lambası altında sırtındaki makineli tüfeğin metali parlıyor, ceset bakışlı adama ölümden daha soğuk bir görünüm veriyordu.

“Sağ olun,” diye karşılık verdi Deniz.

“Kaçma artık,” dedi diğer muhafız. “Alt tarafı altı ay.”

“Hayırlısı, memur bey.”

“Hayırlısı.”

Deniz’in dudaklarındaki sahte tebessümden yüz kasları ağrıyordu. Harp Bakanlığı’nın muhafızları ayda bir kapısına dayanırlar, Deniz’den *milli bağış* adı altında askerlik vergisi alırlardı. Mesleği gereği hizmetten muaf olduğunu bilmesine rağmen Deniz sesini çıkarmaz, sırf bakanlığın gözüne batmamak için cizyesini verirdi.

Ceketinin cebinden çıkardığı vergitsin kartını muhafızın bilekliğine okuttu. Bir tık sesiyle hesabından beş yüz bin liranın kayboluşunu izledi.

Muhafızlar, “Efendi ve Kitap,” diyerek yorgun yüzlerle selama durdular.

“Efendi ve Kitap,” diye karşılık verdi Deniz.

Kapıyı kapattı. Holün loş ışığında tekrar aynanın karşısına geçti. Genç yaşına rağmen gözlerinden uzun bir yaşamın yorgunluğu akıyordu. Bunu uykusuzluğuna verdi.

Muhafızların gittiğinden emin olduktan sonra güvenlik sistemlerini yeniden devreye soktu. İçeriye geçti. Yerden tavana kadar uzanan yetmiş yıllık, ahşap kitaplığın önünde durdu. Sarıya boyanmış hakiki deriden cildiyle *Sadık Yurttaş*, kitaplığın ortasında bir altın kolye gibi parlıyordu. Yeşil

Gece'den iki yıl önce Efendi tarafından yazılmıştı. Devrim'den bu yana okullardan vergi dairelerine kadar ülkenin her köşesinde yer etmişti. Buz gibi soğuk ve sade bir dille Efendi'nin ülküsünü anlatıyor, Anadolu toplumunun içinde hep saklı kalmış fakat dile getirilmemiş birtakım kuralları yazıya döküyordu. Kitap o güne dek yasama organlarınca kanunlaştırılmamış ama devlet mahkemelerinin her davasına yansımış, hâkim ve savcıların yol göstereni halini almıştı.

Deniz, kitabı hafifçe itti. Rafta küçük bir kilit belirdi. Kilide annesinin doğum tarihini girince, kitapları aydınlatan ışık kayboldu. Koca ahşap, göbeğine balta vurulmuş bir ağaç gibi ikiye ayrıldı. Ardında metal bir kapı belirdi. Deniz, kapı kolunu kavradı. Sağ ayağını kapının sol alt köşesindeki ufak boşluğa oturttu. Kilidi tutan mekanizma aşınmıştı. Değişmesi gerekiyordu. Yine de ayak altında ezilen bir ceviz kabuğunun anlık çıtırtısıyla açıldı.

Konak'ın derinliklerindeki küçük daire bir zindan gibi karanlıktı. Gözün zamanla alışacağı türden bir karanlık değildi bu. Bir çakmak çakılsa duvar portrelerindeki insanlar ışıktan rahatsız olacak ve gözlerini kısacaklardı. Sanki terk edilmiş bir dünya burada yüzyıllardır dışarının varlığından habersiz, kendi ekseninde dönüyordu. Atmosferine küflenmiş bir bodrum katının kokusu sinmişti.

Deniz, tavandan sarkan ipi çekti. Beyaz ışıkla aydınlanan koridorda banyonun yolunu tuttu. Aynanın altındaki çekmeceyi açtı. Çekmecede bulunduğu kutulardan birine gözlemlerinden çıkardığı kahverengi lensleri yerleştirdi. Üstündeki gömleği, düğmelerini bile çözmeden çıkarıp çamaşır sepetine attı. Göğsünü düzleştirmek için giydiği korse sıkılaşmaya başlamıştı. Çengelini özenle açıp, üstüne deodorant ve ter karışımı bir koku sinmiş kumaş parçasını askıya bıraktı. Eski-lerden kalma bir el sabunuyla yüzünü iyice yıkadı.

Suratına su çarptıkça lavabo makyaj kalıntılarıyla kirleniyordu.

Bakışlarını tekrar aynaya çevirdiğinde az öncekinden bambaşka bir kadınla göz göze geldi.

Gözlerinin sonbahar kahverengisi yerini bir bahar sabahının mavisine bırakmıştı. Makyajsız teni daha esmer, çift yaşam sürmenin alnında bıraktığı izler daha belirgindi.

Yatak odasına yollandı. Uyuyamayacağını bile bile yatağına girdi. Baş ucundaki yumurta sarısı kitabı eline aldı. Okumaktan vazgeçerek gözlerini kapattı. Az da olsa dinlenmesi gerekiyordu. *Alternatif Yurttaş*’ın basımına yalnızca sekiz saat kalmıştı.

Deniz, sabahın ilk kahvesini hazırlarken bilgiduvarını açtı. Görüntünün sol alt köşesinde kırmızı bir ışık yanıyordu. Baş parmağıyla şifreyi çözdü. Bilgiduvarın ışığı yeşile döndü. Deniz, gözetimden çıktığını bilmenin rahatlığıyla, kahvesini yudumlayarak koridora geçti. Isıtıcı kapalıydı. Nefesinin buharı onunla birlikte koridorda süzülüyordu. Efendi’nin duvardaki portresini elinin tersiyle kenara kaydırdı. Duvarı itti. Bekledi. Bir süre sonra duvarda bir kapının silueti vücut buldu.

Kenarlarda ardı ardına dizili kitap rafları dört duvarın neredeyse her karışını gizliyordu. Kitapların arasında yer yer beliren boşluklar duvarın parçalanmaya yüz tutmuş tuğlalarını açığa çıkarıyordu. Penceresiz odanın eskimiş lambaları dört köşede birer güneş gibi doğuyor, soluk bir gönül-süzlükle odayı aydınlatıyordu.

Birkaç saniye sonra kapı kendiliğinden kapandı. Efendi portresinin sürtünme sesi duvarın derinliklerinde yankılandı. Oda bir anda kendine özgü bir sessizliğe gömülmüş, Deniz’in dünyasını yasaklı yılların ağırlığıyla rafları göçerten kitaplara hapsetmişti. Yıllar önce babasının gizlice inşa

ettiği kütüphane ilk günlerinde yalnızca siyaset kitaplarına ev sahipliği yaparken rejimin baskısı arttıkça zenginleşmiş, Deniz'in evi devraldığı dönemde mevcut raflarıyla yetinmez hale gelmişti. Sırasıyla gazeteler, ansiklopediler, tarih kitapları ve kurgudan biyografiye birçok türde eser gizli kütüphanenin yolunu tutmuştu. Deniz'in ofisindeki kitaplığa Hakkat ve Doğru Sanatlar Bakanlığı damgalı kitaplar yerleştikçe Salinger, Austen ve Yaşar Kemal gibi isimler birer birer arka odaya taşınmıştı.

Deniz sabah okumasını bitirirken kahvesinin soğudugunu fark etti. Gazete kaplı yakın tarih kitabını komodinin üzerine bıraktı. Tavandan sarkan ipe asıldı. Işıkların kapanması ile duvara yüklendi. Demir kapı derin bir tık sesiyle açıldı. Deniz koridora çıktığında arkasındaki duvar eski haline dönmüş, kapı kaybolmuştu.

Karanlık koridorun ucunda eski bir cep telefonu parlıyordu. Telefonun kilidini açtı Deniz. Gelen mesajı okudu. Gecenin gelişmelerini haritasına işlemek için çalışma odasına geçti. Duvarında bir Anadolu haritası asılıydı. Elleri belinde, bir süre haritaya baktı. Gözleri dalmış, zihninde eskilerden sesler yankılanmaya başlamıştı. Dolma kaleminin kapağını açtı. Farkında olmadan alt dudağını ısıırıyordu. Kan tadı alınca çenesini gevşetti, dudağındaki kanı diliyle temizledi. Haritada Edirne'yi buldu. İl sınırlarının ortasına hafifçe dokunarak, ekranda beliren kutucuğu işaretledi.

Edirne üzerinde bir kitap resmi belirip kayboldu, şehir turkuaza boyandı. Aynı anda Kocaeli'nin üzerinde yalnızca yüzde biri dolu bir yükleme çubuğı belirdi. Vakit ilerliyordu. Birbirinden farklı demografiye sahip üç şehir seçilmiş, bunların her birinde *Alternatif Yoldaş*'ın iki yüz kopyası basıma girmişti. Kitapların farklı sayfalarına gizlenmiş kodlarla eserin ne kadar okunduğı, kaç kişinin elinden geçtiğı

gibi bilgiler alınacak, yeni yıldaki basım ve dağıtım için bu bilgilere dayalı bir plan yapılacaktı.

Deniz yeni bir kimliğe bürünmek için her sabah yaptığı gibi banyoya yollandı.

Kahvaltıda oyalanmadı Deniz. Korsesini giymiş, mavi lenslerini takmış halde aynanın karşısına geçti. Günlük makyajını tamamladı. Deniz Bey'e dönüştüğüne emin olunca gömleğini kaptı. Oturma odasındaki güvenlik ekranına kısaca göz attı. Kitaplığını açan kilide gözündeki lenslerini okuttu ve içeride vakit kaybetmeden sokağa çıktı.

Havadaki kuruluk kışın ilerlediğinin habercisiydi. Her aralıkta olduğu gibi gökyüzü gri, binalar ölüydü. Sahil şeridi boyunca uzanan kurşun rengi gökdelenler denizin mavisini insanlardan saklıyor, Parti'nin sahili gören ofis pencerelerine hapsediyordu. Deniz yıllar önce eski cumhuriyetin Çocuk Bayramı için gittiği bir Parti kulesinden Ege Denizi'ne bakma fırsatı bulmuş, bir görevliden, havanın açık olduğu günlerde Avrupa adalarının bile görülebildiğini öğrenmişti. On sekizinci katın penceresine yanaştığı beş dakika boyunca gözlerini ağrıtan bir dikkatle denizi izlemiş fakat Avrupa'yı görememenin hayal kırıklığıyla binadan ayrılmıştı.

Karga Sokak'ın girişine vardığında saat dokuzu vurmak üzereydi. Sokaktaki kimlik fenerine doğru yürüdü Deniz. Kaldırım taşlarında geceleri evsizlerin yaktığı ateşlerin izleri gözüne takıldı. Belediye silgicileri ikişer kişilik gruplar halinde kaldırımları arşınıyor, isten kararmış taşları temizliyorlardı.

Sokaklara rastgele saçılmış kaldırım taşlarının sayısı havalar soğudu soğuyalı artmıştı. Rüzgârlı gecelerde İzmir'in evsizleri kaldırım taşlarını sökerler, yarattıkları ufacık çukurlarda kendileriyle birlikte küçük bir ateşi hayatta tutmaya çalışıyorlardı. Ege'den esen rüzgârlar kuvvetlendiğinde evsizlerin

gizli ateşleri sönmeye başladılar. O sabahların sokaklarında silgiciler kaldırım taşlarının yanı sıra birkaç adım öteye kıvrılmış soğuk cesetlerle karşılaşarlardı. Deniz önceleri kendisini bu görüntüden sakınmak için kış aylarında sokaklardan uzak durmuş fakat bir süre sonra bu gerçeklikle yüzleşmesi gerektiğine karar verip aynı gün arabasını satmıştı. Kısa zamanda sokağın sidik kokusu, hastalıklı köşeleri ve kanla lekelenmiş kaldırımları, evinin tozlu parkeleri gibi hayatının bir parçası haline gelmişti.

Ana caddeye çıkmadan önceki son kimlik fenerinin yanında durdu. Fenerde bir dakika kadar bekledikten sonra saat başının geldiğini bildiren yeşil ışığı gördü. Başparmağını tarayıcının önüne tuttu. Tarayıcıda “Deniz Levent” kelimeleri belirdi. “Bir sonraki taramaya kalan süre: 119 dakika.”

Şifahaneye doğru yola koyuldu Deniz. Ana caddeye vardığında birinin seslendiğini sanıp arkasına döndü. Yakınında kimse yoktu. Sokak yeni yeni kalabalıklaşmaya başlıyordu. Fenerin önünde bir avuç insan sıraya girmiş, on dakikalık süre dolmadan parmak izlerini taratmayı bekliyorlardı. Fenerin yanından geçip gidenlerin gözlerine fenerde sıra bekleyen az sayıda insanı hedef alan aşağılayıcı bir ifade hâkimdi. GÖR donanımını kullananlar ve reddedenler arasındaki mesafe yıllar geçtikçe büyümüş, karşılıklı gözlerde yanan nefret ateşi her karşılaşmayla biraz daha kuvvetlenmişti.

GÖR’ü kabullenmiş bir vatandaş, fenerde veya bir devlet dairesinde sıra bekleyen birini görsün, hemen bu kişinin geçmişi, ailesi ve hatta geleceği hakkında birtakım yargılara varırdı. Efendi GÖR’ü ücretsiz kıldı kılalı yoksulluk bahanesi de ortadan kalkmış, *Geliştirilmiş Önsezi Robotu*’nu kullanmamak, Efendi ve devlete güvenmemekle eşdeğer hâle gelmişti. Deniz, öğrencilik yıllarında böyleleriyle çok kez münakaşaya girmiş fakat çok geçmeden kimsenin fikrini

değiştiremeyeceğini fark etmişti. Çoğu yurttaşına göre bu konunun tartışılacak bir yanı yoktu; iğne topuzu boyutundaki GÖR donanımını ensesine taktırmaya yanaşmayan vatandaşlar Efendi'nin cömertliğini hak etmiyorlardı. Efendi'nin *Körler* olarak nitelendirdiği bu sınıfın yükselen Anadolu toplumunda yeri olmamalıydı.

Fener önlerinde sıralar uzadıkça Körlerin yüzlerindeki endişe derinleşirdi. On dakikalık sürenin dolmasına yakın fenerlere ulaşanlar bazen sırayı görünce taramaya yetişemeyeceklerini kestirirler, ceza ödememek için nispeten boş bir fener arayışına girerlerdi. İki saatte bir, sokaklarda hızlı adımlarla yürüyen insanlara rastlanırdı. Kimi zaman bu telaşlı vatandaşlar korkularına yenik düşüp adımlarını biraz daha hızlandırırlar, farkında olmadan koşmaya başlarlardı. Kimliğini birkaç dakika geç okutmanın cezası asgariydi; bir sonraki maaştan iki bin liralık bir kesinti yapılırdı. Şehrin sokaklarında koşmanın sonuçlarını kestirmek ise mümkün değildi. Koşanı yakalayan asayiş memurunun keyfine göre kişi küçük bir ceza ile kurtulabilir veya rezil rüsva bir dayak yiyebilirdi.

Küçüklüğünde gözünün önünde babasının yediği koşu dayacağını hatırlayınca Deniz'in tüyleri ürperdi. Hemen önüne dönüp sakın adımlarla yürümeye devam etti. Bacakları koşmak istiyor, mantığına söz geçiremeyip olduğu yerde kasılıyordu. Deniz, hayatın kısa, sokakların renksiz olduğu dünyasında insanın yapabileceği en güzel şeylerden birinin koşmak olduğuna inanıyor fakat ciğerlerini en son ne zaman sebepsiz yere atılan bir deparın soğuğuyla doldurduğunu hatırlamıyordu. Çocukluğunda evlerinin bodrumunda bir koşu bandı olduğunu anımsar gibiydi. Küflü bir el arabasına benzeyen, eski püskü bir şeydi. Annesi ve babası işe gittiğinde Deniz bodruma iner, klimadan soğuk hava verip koşu bandına

çıkardı. Nefes nefese kalana kadar var gücüyle koşar, klimanın soğuğu yüzüne çarptıkça sokakta koştuğunu hayal ederdi.

Yolun karşısına geçerken duyduğu korna sesiyle koşu bandının hayali gözünün önünden silindi. Hafifçe elini kaldırarak özür diledi. Farkında olmadan bakanlıklara kadar yürümüşü. Devasa duvarlar önünde nöbet tutan askerlere yanaşmak istemiyordu. Yan sokağa girdi. Hızlanan rüzgâr, ceketinin eteklerini havalandırmaya başlarken Deniz, şifahanenin yeşil parmaklıkları önüne vardı.

“Deniz Levent,” dedi. “Cengiz Başkara’yı görmek için buradayım.”

“Cengiz Bey bugün Başşehir’de,” dedi kapıdaki asker.

“Bir daha bakın,” dedi Deniz. Kimlik kartının arkasına tutturduğu yeşil rozeti uzattı. Asker, yeşil rozetteki “B.Y.” harflerini görünce toparlandı.

“Özür dilerim, efendim,” dedi. “Şöyle buyurun. Fenerin yanındaki arkadaşlara rozetinizi gösterirseniz size gitmek istediğiniz yere kadar eşlik edecektir.”

Deniz, polisin özrünü basit bir kafa selamıyla geçiştirerek söylenen yere doğru yürüdü. Ardından polis memurunun GÖR’üne not düştüğünü gördü. Adam, şifahaneye bir *Bakan Yakını*’nın girdiğini yazıyordu.

Deniz, fenerin yanında kendisini bekleyen siyah üniformalı güvenlik görevlisine kimliğini uzattı.

“Ne münasebet efendim,” dedi memur. “Nöbetçi arkadaşlar geleceğinizi bildirdi.”

“Sağ olun.”

“Cengiz Bey’i görmek istemiştiniz sanırım?”

“Evet.”

“Şöyle buyurun.”

Birkaç adımda polis barikatını aşarak yeşil ışığa boğulmuş bir tünele girdiler. Tünelin soğuk boşluğunda ayak seslerinden başka bir şey duyulmuyordu. Dış dünyanın sonu gelmiş, tünelin ötesindeki her şeyin sesi kesilmiş gibi bir yalnızlık hissiyle doldu Deniz. Tünelin nerede bittiğini kestiremiyordu. Canlı bir yeşille aydınlatılmış yol sanki kilometrelerce devam ediyor, nereye vardığı belli olmayan bir kavşağa çıkıyordu.

“İsminiz nedir, memur bey?” diye sordu.

“42SF, efendim.”

“Doğum isminiz?”

“Onun bir kıymeti yok, efendim.”

“Bu yol yeni mi? Önceleri buradan geçmezdik.”

“Yeni değil fakat sizi aldatabildiğine göre amacına ulaşmış.”

“Amacına ulaşmış derken?”

Belli etmemeye çalışarak yutkundü Deniz. Sesi hâlâ soğuk ve kendinden emin çıksa da içini bir endişe almıştı.

“Göz yanılması,” dedi memur. “DKM’nin emri. Birisi buraya izinsiz girmeye kalkarsa gördüğünüz yeşil ışık yüzünden tünelin sonunu seçemez. Zaten tarayıcıların yabancı bir varlığı algılaması birkaç saniyeyi geçmez. Suçlu, tünelin sonunu görmeden yakalanır.”

Birkaç adım sonra yeşil ışık aniden kesildi. Deniz’in alışık olduğu loş koridor ortaya çıktı. Arkasını dönüp baktığında tünelin çıkışını kapatan devasa bir ayna yansıtıcısı ile karşılaştı. Üzerinde Devrim Komuta Merkezi’nin logosu vardı.

“DKM’nizin...” diye mırıldandı.

“Bir şey mi sordunuz?” diye sordu memur.

“Hayır.” Deniz kendini toparladı. Gülümsedi. “Efendi ve Kitap, dedim.”

“Efendi ve Kitap.”

Birkaç adım ötede bir asansör belirdi. Asansörün buzlu camdan yapıma kapısı giriş katının loş ışığında bile parlıyordu.

“Cengiz Bey’i yedinci katta bulacaksınız,” dedi memur. Asansöre kadar Deniz ile birlikte yürüdü. “Bir isteğiniz olursa bir Siyah Forma bulup kartınızı göstermeniz yeterli olacaktır.”

Deniz asansörden ötesini avucunun içi gibi biliyordu. Bir kafa selamıyla memura teşekkür etti. Yedinci katın düğmesine bastı.

Küçük kabindeki yüz tanıma gözlerinin hareket ederken çıkardığı mekanik ses Deniz’in sinirlerini bozuyordu. Milli Ezgileri Koruma Kanunu çıktı çıkaklı asansörlerin, hastane bekleme odalarının, toplu taşıma araçlarının tadı kaçmıştı. Eski müziğin yerini ya mekanik tıkırtılar ya da Hakikat ve Doğru Sanatlar Bakanlığı’nın insanın içini bükten marşları almıştı. Birçok devlet biriminde bu marşları tek bir tuşla susturmak mümkünken insanlar önceleri korkularından buna kalkışamamışlar, bir süre sonra kulak alışkanlığıyla devlet marşlarını kalplerinin ritmi gibi benimsemişlerdi. Birçok partilinin evinde yaşını doldurmamış çocuklar marş kesilince bağırmaya başlıyorlar, ancak *Ortak Hedef* ve *Sadık Yurttaş* gibi marşların ezgileriyle sakinleşiyorlardı. Nesillerin kuş sesi duymadan büyüdüğü Anadolu’da devlet marşlarının ezgisi huzurlu bir sessizlik, yokluğu kulak ağrıtan bir sağırlık halini almıştı.

Asansör kapısı sahte bir *tık* sesiyle açıldı. Deniz yedinci katın koridoruna çıktı. Asık suratlı birkaç hasta, Deniz’in sağlığının yerinde olduğunu sezmiş gibi gücenmiş bakışlarla onu izliyordu. Birkaçı kendi kendine bir şeyler söylendi. Deniz hastaların arasından hızını kesmeden ilerledi. Cengiz Hoca’nın adının yazılı olduğu kapı önünde duraksadı. Kapıdaki

retina tarayıcıya gözlerini okuttu. Cihazın altında Deniz'in taramadan muaf olduğunu işaret eden yeşil bir ışık belirdi.

Odanın duvarları yeni boyanmış gibiydi. Aldığı her nefesle Deniz'in burnuna ağır bir alçı kokusu doluyordu. Ofisin köşelerine eski gazeteler serilmiş, duvardan akan beyaz boyanın zemine varmadan önü kesilmişti. Gelişigüzel yerleştirilmiş sandalyeler ile kapı kenarındaki çizikler aceleci bir inşaatın izlerini taşıyorlardı.

“Deniz,” dedi Cengiz Hoca masasında toparlanırken. “Haber verseydin keşke. Odanı temizletirdim.”

“Kalmıyorum,” dedi Deniz.

“Buyur, otur hiç olmazsa.”

Cengiz Hoca Deniz'e sormadan masasındaki çay bardağı resmine dokundu. Gri ekran yeşile döndü.

“İçeriz, değil mi?”

“İçeriz, hocam.”

“Anlat bakalım,” dedi Cengiz Hoca koltuğuna yaslanarak. “Salıları seni burada görmeye alışık değiliz.”

“Hal hatır sormaya geldim.”

Cengiz Hoca duraksadı, bir süre bir şey demeden öylece Deniz'i izledi. Öğrencisinin gözlerinde bir planın parladığını seziyordu. Masasındaki kırmızı anahtar düğmesine bastı. Demir kapıdan bir tık sesi geldi.

“Kimin hatrını sormaya geldin?”

“Tünek'ten biri,” dedi Deniz. “Birinci kademe.”

Deniz'in cevabını yeni bir sessizlik takip etti. Cengiz Hoca renksiz gözlüklerini çıkararak masasına bıraktı. İşiteceği kelimelere karşı sağlam durmak ister gibi sırtını dikleştirdi. Bir çınar gövdesi gibi hareketsiz, bir süre öylece bekledi. Sonra ağır ağır yutkundu. Derin bir nefes alarak öne eğildi.

“Tünek’ten birinci kademe...” dedi Hoca. Yoldaşların arasında, Efendi’yi ve Parti’yi koruyan Devrim Muhafızları’na baykuşlar, baykuşların yönetildiği Devrim Komuta Merkezi’ne ise Tünek denirdi. Tünek’te bir vazifeye layık görülmek, bir baykuş için rütbe sahibi olmaktan öte bir şerefti. Anadolu Sineması her yıl Parti ödeneğinden en az bir Devrim Komuta Merkezi filmi çıkarır, henüz ilkokulu bitirmemiş çocukların zihinlerini Tünek’te çalışmanın hayalleriyle süslerdi.

“Neden?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Vakit geldi,” dedi Deniz. “Alternatif Yurttaş hazır. Hanımefendi’nin kuryesi son halini dün teslim etti.”

“Hanımefendi’den haber var mı?”

“Yok.”

Cengiz Hoca hayal kırıklığına uğramış bir ifadeyle oturduğu yerde geriledi. Elini uzun, bakımlı sakalına götürdü.

“Söylentiler dolaşüyor, biliyorsun,” dedi Deniz’e dönerek. “Bir kere olsun görünseydi Hanımefendi...”

“Son ortaya çıktığında olanlardan sonra...”

“On yedi sene oldu, Deniz. On yedi... Hanım’ı görenlerin sayısından fazla.”

“Evet.”

“Onların da çoğu bu günleri görecektir kadar yaşamadı.”

“Hanımefendi’yi gören uzun yaşamıyor.”

“Biz gördük. Hâlâ buradayız.”

Deniz karşılık vermedi.

“Son miting hâlâ herkesin aklında,” dedi Cengiz Hoca. “Sen de hatırlıyorsun, biliyorum. GÖR’ünde Hanım’ın sesini duyan herkesin bir bir vurulduğunu, akreplerin altında ezildiğini hatırlıyorsun. Bizimkiler dava için canını verirken

Hanımfendi'nin ortadan kaybolduğunu hatırlıyorsun.” Duraksadı. Yağmur başlamıştı. “Bunlar boşuna mı yaşandı, Deniz? Dava, Hanım'ın sözde liderliği üzerinden yürüyor. Yıllardır kimsenin görmediği Hanım'ın... Varlığımız da yokluğumuz da tek kurşuna bakıyor.”

“Hanım'ın öldürüleceğini mi düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum, belki. Hanımfendi etten kemikten bir insan. Yoldaşların umutlarını ona bağlarsak hey şey bir gün tek bir kurşunla bitecek. Korkum o.”

“Hangi kurşunla, hocam?”

“Ne bileyim, Deniz. Hanımfendi patlamaya hazır bir bomba gibi. Bizden uzak duranın yakınında kimleri barındırdığını bilemeyiz. Bu halde Hanım'ı nasıl koruyalım?”

“Derdin bu yani? Hanım'ı korumak?”

“Yoldaşlık'ı korumak,” dedi Hoca. Sandalyesinden kalkmadan Deniz'e doğru eğildi. Odada ikisinden başka biri varmış gibi kısaca etrafına bakındı. “Evinin sağlam olup olmadığından emin olamıyorsan, içindeki insanları çıkarıp kontrollü bir şekilde binayı yıkacaksın. Yoksa bir gece uyurken göçük altında kalırsın.”

“Seni tanımasam Hanımfendi'yi ortadan kaldırmaya çalışıyorsun diyeceğim.”

“Benim derdim belli, Deniz.”

Kişilere değil, davaya bağlıydı Hoca. Deniz bunu Yoldaşlık'taki ikinci yılında eline saplanan bir av bıçağıyla öğrenmişti.

Aklına o akşam gelince bir an elindeki yara izinin titrediğini sandı.

O dönem Tünek'in Terörle Mücadele Şef Yardımcısı olarak görev yapan, İzmir çatışmalarında polise vur emrini veren Kara Cihat, yıllar sonra bir kış gecesi resmi bir ziyaret

için Konak'a dönmüştü. Deniz kendisine verilen eylemsizlik emrine rağmen o soğuk gecede Yoldaşlık'ın cephaneliğine sızmış, bir başına operasyona hazırlanmıştı. Örgüt evinin kapısındaki alarmları söktüğü sırada Cengiz Hoca'ya yakalanmıştı. Kara Cihat'ın gecelediği Konak Pier'e gitmek ve annesini öldüren, yıllardır gecelerini kâbusa çeviren adamı ortadan kaldırmak için yanıp tutuşuyordu. Yakalandığını fark edince Cengiz Hoca'yı bir şok tabancasıyla etkisiz hale getirmeye çalışmış, o sırada Hoca'nın beş metre mesafeden fırlattığı av bıçağının kurbanı olmuştu. Cengiz Hoca'nın gözlerinde daha önce karşılaşmadığı bir ışık görmüştü o gece. Eline saplanan bıçağı görmezden gelip yeniden kaçmaya niyetlense Hoca'nın hiç tereddüt etmeden silahına uzanacağını hissetmiş, Yoldaşlık'a katıldığı günden bu yana ilk kez bir şeyden korkarak geri çekilmişti.

Aylarca acısını çektiğin o geceyi şimdi gülümseyerek hatırlıyordu Deniz.

"İçimizde böyle büyük bir belirsizlik varken Tünek'in peşine düşemeyiz," diye devam etti Cengiz Hoca. Bakışlarını pencereden dışarıya dikti. Ne zaman canı sıkılsa böyle yapar, sakinleşene kadar sessizce gri İzmir'i izlerdi.

Deniz, Hoca fikri hazmedene kadar onunla birlikte yağmurunu dinlemeye koyuldu. Gözlerini dışarıda yağın yağmura çevirdi. Zihninde bir hazine gibi koruduğu evini hayal etti. Babasının kütüphanesinin loş ışığını yaktı. Raflardan eski bir öykü kitabı çekti. Deri tekli koltuğa kuruldu ve kitabın kelimeleri gözünün önünde belirdi.

Çok geçmeden Cengiz Hoca'nın derin bir nefes alarak, "kusura bakma," dediğini duydu. Hayalinden sıyrılıp odaya geri döndü. Hoca'nın bakışlarını yakaladı. Adamın yaşlandıkça koyulaşmış gözlerindeki huzursuzluğu sindirmeye çalışır gibi, bir süre daha öylece Hoca'sını izledi.

“Dedemi tanıır mıydın?” diye sordu.

“İsmen,” dedi Cengiz Hoca. “Annen bahsetmişti.”

“On yaşıma gelene kadar dedeme Hacı Dede diye hitap ettim,” dedi Deniz. “Sonra bir gün bana gelip, bundan sonra bana Hasan Dede diyeceksin, dedi. Sebebini de benden başka kimseye söylemedi.”

“Neymiş sebebi?”

“İnanmıyordu.”

“Dine?”

“Dine, Allah’a, hiçbir şeye. Anneannemin ölümünden sonra inancını kaybetmişti. Annenlerin yanında Hacı Dede, onlar yokken Hasan Dede diyeceksin, dedi. Annemlere neden söylemediğini sordum. Peygamberden ümidini kessen bile ümmetin dağılmaması için ağzını açmayacaksın, dedi.”

Cengiz Hoca gülümser gibi oldu. Önündeki kalemi eline aldı, parmaklarının arasında gezdirmeye başladı.

“Bu dava Hanımefendi’den ibaret değil,” diye devam etti Deniz. “Ama şimdi kendi içimizde bir cadı avına girişmenin kimseye faydası olmaz.”

“Öyle tabii...” diye mırıldandı Cengiz Hoca. “Bunları meraklan, paranoyadan söylemiyorum, biliyorsun. Yoldaşlar söylüyor. Onlar söylüyor, başkaları dinliyor, inanıyor.”

Deniz derin bir nefes alarak bakışlarını duvar dibindeki gazetelere kaydırdı. Kenarları boyayla ıslanmış koca bir sayfanın yarısı GÖR reklamıyla doldurulmuştu. Yakınlarında patlayan bir bombaya rağmen mutlulukla gülümseyen bir ailenin altında, “*Aramıza kötülük girmesin diye...*” yazıyordu. Deniz cevap vermeyince Cengiz Hoca boğazını temizleyerek sandalyesinde doğruldu. Dirseklerini masasına dayadı.

“Deniz...” dedi, “başka söylentiler de var. Birileri Bacılar Birliği’nden kalanları topluyor diyorlar, yeni bir örgüt altında... Aslı var mı?”

“Bilmem, sence var mıdır?”

Deniz’in sesi sakindi. Aklındakileri belli etmiyordu. Bahsi geçen Bacılar Birliği, Yeşil Gece’ye karşı Hanımefendi ve onun öncülük ettiği muhalif kadınlar tarafından kurulmuş, 2045’teki Bacılar Ayaklanması’na kadar binlerce kadını yasaklı kitaplarla, siyasetle ve yeri geldiğinde silahlarla tanıştırmıştı. 2045 Mayıs’ında Birlik’in liderlerinden Bacı Emine muhafızlar tarafından canlı yayında yakılmış, takvimler 10 Mayıs’ı gösterdiğinde on binlerce kadın İstanbul ve İzmir sokaklarına dökülmüştü. O yılın anneler günü Hanımefendi tarafından Bacı Emine’ye adanmış, büyük şehirlerin meydanları Bacı Emine’nin portreleriyle donatılmıştı. İki gün süren çatışmalar sonrası kaldırımlarda yatan cesetlerin sayısını bilen yoktu. Hayatta kalan Bacılar dışarıya çıkıp ölülerini toplamaya uğraştıkça sokaklardaki ceset sayısı artmış, uçangözlerden bırakılan lavanta bombalarına rağmen vatandaşların burnuna çalınan kan kokusu günlerce şehrin üzerinde ağır bir sis gibi asılı kalmıştı.

Çatışmalardan üç gün sonra İzmirli serin bir sabaha uyandıklarında sokaklarda önceki haftanın çatışmalarından tek bir iz kalmamıştı. Bacılar’ın liderleri dahil kimse yoldaşlarının kimlerce taşındığını, nereye gömüldüğünü ve nerede yakıldığını bilmiyordu.

“Senin haberin olmasa da birileri eski Bacılar’ı topluyor,” diye devam etti Cengiz Hoca. “Hanımefendi ile görüşüyor olsan benden gizlemezsin, değil mi?”

“Hanımefendi’nin bu konuyla ne alakası var?”

“Bu yeni oluşumun arkasında sence de o yok mu?”

“Dışarıdan birinin işi de olabilir.”

“Yaşanan o kadar şeyden sonra Bacılar’ın bir yabancıya güvenmesi mümkün değil.”

Bir süre bir şey konuşmadan çaylarını yudumladılar. Cengiz Hoca oturduğu yerden Deniz’i kesiyordu. Eski öğrencisinin bir şeyler gizlediğini hissediyordu. Masasının üstünde ellerini kenetleyerek hafifçe öne doğru eğildi. Önce kapıya, sonra duvardaki kameraya baktı. Odasındaki kameralar çoktan devre dışı bırakılmıştı ama kendi güvenliği için hâlâ vericiler üzerinden Yoldaşlık üslerine düzenli olarak bilgi aktarılıyordu.

2045’te neredeyse kökü kurutulan Bacılar Birliği’nin devamı niteliğindeydi Yoldaşlık. Bacılar Ayaklanması’nda öldüğü sanılan Hanımefendi beş yıllık bir sessizliğin ardından tekrar ortaya çıkmış ve Bacılar Birliği’nden hayatta kalan direnişçileri yeniden örgütlemişti. Hanımefendi’nin liderliği altında son on iki yılda Yoldaşlık ağı büyümüş, neredeyse Bacılar Birliği’nin eski kuvvetini yakalamıştı.

Cengiz Hoca kameranın kırmızı ışığının bir kez daha yanmasını bekledi. Duvarda beliren kızıl noktayla birlikte ayaklandı. Cüzdanından çıkardığı iğne ucu boyutundaki çipi kameranın hemen yanına yapıştırdı. Aynı sakinlikle koltuğuna geri döndü.

Hoca oturur oturmaz, “Oluşumun adı Kuzey Anadolu Çetesi,” diye lafa girdi Deniz. “Samsun merkezli.”

“Hanımefendi ile bir bağlantıları yok?”

“Yok.”

“Buna kimseyi inandıramazsın, Deniz.”

“O neden?”

“Bu dediğin, Parti’nin Efendi’yle alakası olmadığını iddia etmek gibi bir şey.”

“Hanım’ın bununla alakası olmadığına eminim, hocam.”

“Nasıl eminsin?”

“Mühimmatlarını ben ayarlıyorum.”

Cengiz Hoca gözlerini kıstı. Endişeli bakışlarla bir süre Deniz’i süzdü. Bu bilgiyi Yoldaşlık’tan neden sakladıklarını anlamaya çalışıyordu. Koltuğuna yaslandı. Farkında olmadan elini ensesine götürüp boyun kaslarını ovmaya başladı.

“Neden Yoldaşlık’ın dışına silah çıkarıyoruz?”

“Yoldaşlık bir militan topluluğundan ibaret değil,” dedi Deniz. “Bir ordu. İstihbaratıyla, dijital harp birimleriyle, çeteden öte bir oluşum. Günü gelince pis işlerimizi birilerinin üstlenmesi gerekecek.”

“Ya da işler çirkinleşirse adımızı temize çıkaracak bir örgüt lazım olacak.”

Deniz bunu doğrular gibi kafasını salladı.

“Senden başka kim biliyor?”

“Ceyda ve Ezgi. Araçları Ezgi ayarlıyor. Askeri konvoylardan çektiğimiz silahları ise Samsun’daki adrese Ceyda gönderiyor.”

“Kimse konvoylar dolusu o kadar silah nereye gidiyor diye merak etmiyor mu?”

Cevap bekler gibi sormadı Hoca. Yoldaşlık’ın planları aklına yatmış gibiydi ya da haddini aşmaktan korkarak Deniz’in söylediklerinden ötesini düşünmemeye çalışıyordu.

Deniz karşılık vermek yerine kafasını kapıdan yana çevirdi. Saniyeler sonra içeriye elinde bir çay tepsisiyle genç bir kadın girdi. Şifahane koridorunun uğultusu bir anda odaya doldu, Deniz ve Cengiz Hoca’yı içinde bulundukları münakaşa havasından çekip çıkardı. Odadaki varlığının bir şeyleri

aksattığını hisseden kadın, çay tepsisini hızlıca masaya bıraktı. “Başka bir isteğiniz var mı, hocam?” diye sordu.

“Sağ ol, Zehra,” dedi Cengiz Hoca. Genç kadın uyuşuk bir kafa hareketiyle ikiliyi selamlayarak odayı terk etti. Kapının kapanmasıyla iki yoldaş tekrar düşüncelerinin sessizliğine gömüldü.

Yine bir süre konuşmadan çaylarını yudumladılar. Oda-
dan kaçmak ister gibi pencereden şifahane yerleşkesini izli-
yorlardı. Göz göze geldikleri anlardan birinde Cengiz Hoca
sessizliği bozma arzusuyla boğazını temizledi.

“Ne lazım?” diye sordu.

“Kadıköy Şifahane’sinde hâlâ dostların var mı?”

“Doktorların arasında yok. Bizimkilerin hepsini sürdürdüler.”

“Hasta kayıтта kim var?”

“Hasta kayıтта... Kimsenin adını çıkaramıyorum şimdi
ama elbet birileri vardır.”

“Adı mühim değil. Bir iki satır bilgi alabilirsek yeter. Bay-
kuşların kayıtları da aynı sistemde mi tutuluyor?”

“Baykuşun mevkisine göre biraz vakit alabilir. Ankara İs-
yanı’nın yaralıları şifahanede vuruldu vurulalı baykuşların
odalarını sadece kendi merkezlerine bildiriyorlar. O kadar
dedim halbuki o zaman şu herifleri rahat bırakın diye...”
Duraksadı. Çayını dikti. “Hangi baykuş lazım?”

“Tepeden biri olduğunu varsay. Ne kadar sürer?”

“Giriş ıkış vaktini birkaç saate alırız. Hangi baykuş?”

“Eşlik edecek polislerin listesini de alabilir miyiz?”

“Orası zor. Kuşlar kuşlardan başkasına güvenmiyor. Hele
söz konusu Tünek’ten biriyse...”

“Tünek’ten biri.”

“Hangisi?”

Deniz, Hoca'yı duymamış gibi gözlerini masaya dikti. Dirsekleri koltuğunda, öylece masadaki Anadolu haritasını izliyordu.

“Deniz...” dedi Cengiz Hoca. “Bana eninde sonunda bir isim vermen lazım. Hangi baykuş?”

“Elbette hocam,” dedi Deniz. Kafasında bir plan döndüğü gözlerinden belli oluyordu. Gözlerini Cengiz Hoca'ya çevirmiş olsa da bakışları sanki adamın içinden geçip uzaklara varıyor, duvarın kilometrelerce ardında ameliyata hazırlanan Baykuşun Başı'nı yakalamaya çalışıyordu.

“Basri,” dedi en son. “Basri Bozkır.”

Cengiz Hoca uzun zamandır bu ismi duymayı bekliyormuş gibi derin bir iç çekti. “Baykuşun Başı...” diye mırıldandı.

“Baykuşun Başı,” diye doğruladı Deniz. “Bana saatini ve gireceği kapıyı bildir, hocam. Gerisi bende.”

Cengiz Hoca ağır ağır kafasını salladı. Bakışlarını Deniz'in gözlerine dikerek yutkundu. “Bildireyim,” dedi. “Ama eşlik edecek ekibi bizimkiler bilmez.”

“Orasını bana bırak,” dedi Deniz ayaklanırken. “Yakında bir hastamla görüşmem var. İstanbul Emniyeti ondan habersiz sıçmaya bile gitmiyor.”

2. BÖLÜM

Genç analiz uzmanı Bakanlık'taki gece yarısı toplantısından eve yorgun döndü. Annesini uyandırmamak için anahtarını kullanmadan GenBağ ile kapıyı açtı. Hol karanlıktı. Kafası zonkluyordu. Mutfığa geçti. Migren lambasını yaktı.

Ceketini sandalyenin üzerine atıp koltuğa kurulduğunda annesini korku dolu gözlerle kendisini beklerken buldu. Leyla Hanım kızına sarıldı. Elleri titriyordu. Kızına bir an önce ofise dönmesini tembih ediyor, telaştan kekeliyordu. Annesinin ısrarının ardında yatan sebebi anlamadı genç kadın. Apar topar evden çıktı. Dakikalar içinde Bakanlık'a vardı.

Binanın güvenlik şefi, Bakanlık'ın kapısında onu bekliyordu. Hapishaneye suçlu taşır gibi kadının koluna girdi. Birlikte Müsteşar'ın ofisine çıktılar.

O akşam ofisinde bıraktığı dosyayı Müsteşar'ın elinde görünce uzmanın kanı dondu. Yoğunluk sebebiyle reddettiği bir yazılım projesinin dosyasıydı bu. Gizli ödenekten fonlanan yazılım projeleri güvenlik gerekçesiyle, çalışanlara hâlâ fiziksel dosyalar halinde iletiliyordu. Genç kadın on dokuz saatlik bir iş gününün ardından dokümanları okumaya tenezzül etmemiş, bilgi paketini ofisinde kilitli bırakmıştı.

Dosyaya uzandı.

Elinde bir canavar tutuyormuş gibi, projenin ne olduğunu sordu Müsteşar'a. Dosyayı açmaya korkuyordu. Müsteşar da bir fikri olmadığını fakat kendisine verilen talimat

doğrultusunda dosyanın o gece okunması gerektiğini söyledi. Olacak iş değildi. Koskoca bakanlık müstaşarının elinde tuttuğu proje dosyasını okuma yetkisi yoktu. Bilgilere sadece analiz uzmanının erişebilmesi için üçüncü sayfadan itibaren yazılar şifrelenmişti. Sayfaları görünür kılacak olan kod yalnızca onun GÖR'üne gönderilecekti.

Genç uzmanın projeyi kabul etmesi için ikinci sayfayı görmesi yeterli oldu. Proje çalışma saatlerinin hemen arkasında, *Erişim Yetki Düzeyi: 7*, yazıyordu.

Rakamı görünce yutkunamadı genç kadın.

Efendi'nin iş arkadaşı olmak üzereydi.

3. BÖLÜM

Deniz o gün evinin sokağına vardığında karanlık çökmüştü. Bütün gününü devlet lojmanlarındaki hastalarını görmeye harcamış, yemeğe kalma tekliflerini reddedip evinin yolunu tutmuştu.

Örgüt evinin ışıkları kapalıydı. Dışarıdan bakınca diğerlerinden farksız görünen bu tek katlı ev, banyosunun zemininden açılan bir tünel ile Deniz'in ofisine bağlanıyor, önemli görüşmelerde kullanılmak üzere Yoldaşlık tarafından daima hazır tutuluyordu. Şifahanede Cengiz Hoca'nın sekreterliğini yapan Zehra ve onun kardeşi Sıla iki yıl önce buraya taşınmışlardı. Sıla nadiren ağzını açsa da ablası zaman zaman toplantılara katılıyor ve gitgide Yoldaşlık'ın içinde faal bir yer ediniyordu. İki kardeş Karga Sokak'a taşınınca Yoldaşlık boş evler için ödenmesi gereken vergilerden ve aylık hane kontrollerinden kurtulmuştu. Zehra ve Sıla'nın dikkat çekmeyen yaşamları sayesinde ev kısa sürede Yoldaşlık'ın tereddütsüz kullanabileceği bir sığınağa dönüşmüştü.

Deniz sokağın güvenlik kulübesinde muhabbet eden muhafızların dikkatini çekmemek için ağır adımlarla ofisine yürüdü. Dairesinde vakit kaybetmeden tünele yöneldi ve saniyeler içinde örgüt evinin göstermelik banyosuna çıktı.

"Çok bekletmedim umarım?" dedi zemindeki kapağı kapatırken. Banyo kapısı kapalı olduğu halde Ceyda'nın birkaç adım ötede kendisini bekliyor olduğunu biliyordu.

"Çok değil," dedi Ceyda. "Çay?"

“Olur.”

Birlikte evin mutfağına yollandılar. Ev sessizdi. Zehra şifahaneden henüz dönmemişti. Sıla ise her akşam olduğu gibi küçük odasına kapanmış, ders çalışıyordu.

“Yeni hastalarının enseleri kalınmış diye duydum,” dedi Ceyda. Çaydanlığa uzandı.

“Kiminin ensesi, kiminin adres defteri kalın,” dedi Deniz. “Bu ara hangisinin işime yarayacağı belli olmuyor.”

Ceyda ince belli çay bardağını arkadaşına uzattı. Kendi çayını yudumlarken gözlerini kaldırıp, “afiyet olsun,” diye mırıldandı.

Yıllarca birlikte çalışmış iki yoldaş, dirseklerini mutfak tezgâhına dayayarak sessizce çaylarını içtiler. Aylardır görüşmemişlerdi. Fitolini ateşlemek üzere oldukları operasyonlar zincirinin gerginliği aralarında gitgide büyüyen boşluğu dolduruyordu.

“Parti çayı başka oluyor,” dedi Ceyda.

Deniz cevap vermek yerine hafif bir kafa hareketiyle Ceyda’ya katıldığını belli etti. Hâlâ önüne bakıyor, elinde soğumaya yüz tutmuş çayını yudumluyordu. Bardağını son bir kez daha dudaklarına götürdükten sonra söylemeye çalıştığı kelimeler damağına yapışmış gibi yutkundu. Dudakları aralandı ama aklından geçen kelimeleri söyleyemedi. Bardağını tezgâha bırakarak mutfaktan çıkmak üzere doğruldu.

“Rize çayı bulmak için kamptan kaçtığımız geceyi hatırlıyor musun?” diye sordu Ceyda.

Deniz duraksadı. Aklında canlanan hatırayla gülümsedi.

“Hatırlıyorum tabii,” dedi. “Klozet Hilmi’yle tanıştığımız gündü, değil mi?”

“Evet,” dedi Ceyda. O da gülüyordu. “Çay için yola çıkıp kokain ağası bulmuştuk.”

“Her işte bir hayır vardır, derler.”

Ceyda bir tabancanın tek el patlaması gibi anlık, alaycı bir kahkaha attı.

“Demezler mi?” diye üsteledi Deniz.

“Derler ama senin yanında demezler.”

“Demesinler zaten...” dedi Deniz. Sesindeki alaycı hava hafifledi, gülümsemesi donuklaştı. “Her kötülükte bir hayır aramaktan bu haldeyiz.”

“Çay almaya çıktığımız akşam hariç,” dedi Ceyda. Ortamdaki son neşe kırıntılarına tutunmaya çalışıyordu. “O akşam Klozet Hilmi’yle tanışmasak, bugün o işi belki de bizim üstlenmemiz gerekecekti.”

“Yapabilir miydin?” diye sordu Deniz.

“Hilmi’nin işini mi?”

“Evet.”

“Bilmem,” dedi Ceyda. Klozet Hilmi’nin yürüttüğü uyuşturucu işini kafasında tarttı. “Belki bir çıkış yolu arardım. Cengiz Hoca gibi.”

“Hoca çıkış yolu aramadı ki. Daha en başından reddetti.”

Ceyda bir sır verecekmiş gibi kafasını mutfak kapısından dışarıya uzattı. Kimsenin gelmediğini görünce Deniz’e döndü.

“O konuda hâlâ çok bozuk,” dedi. “Ne zaman uyuşturucu bağımlısı bir hasta gelse, rotayı ilk günden kapatmalıydık diyor.”

“Geçmişin meseleleri...” diye mırıldandı Deniz. Cengiz Hoca’nın, Parti’den çaldıkları uyuşturucu işine karşı çıkmasına ilk günlerde şaşırılmış, sonraları bu konuya kafa yormayı bırakmıştı.

“Yoldaşlık’ın masraflarını TEMA Vakfı ödüyor sanki...” diye Deniz’e arka çıktı Ceyda. Halbuki kendisi de yıllar önce

Kelebek Vadisi'nde ele geçirdikleri uyuşturucu baronlarını oracıkta öldürmek istemiş fakat Deniz'in sözünden çıkmayıp onları Yoldaşlık'ın tarafına çekmeye uğraşmıştı. O güne dek Parti'nin önde gelen isimleri ile çalışan, Anadolu'ya devletin gözü önünde uçaklar ve gemiler dolusu kokain taşıyan Güney Amerikalı kaçakçılar Deniz ile geçirdikleri uzun ve stresli bir hafta sonrası Parti ile ilişkilerini kesmeyi kabul etmişler ve Parti'den habersiz yeni bir rota belirlemişlerdi.

Bu konuda Cengiz Hoca ile Deniz'in arasında kaldığı dönemlerde Ceyda yemeden içmeden kesilmişti. Hangisiyle konuşsa onun tarafına yaklaşıyor, ikisi bir araya gelip tartışınca ne söyleyeceğini bilemeden bakışlarını ayaklarına dikiyordu. Nihayetinde Deniz ağır basmış, Güney Amerika'dan Anadolu'ya uzanan uyuşturucu rotası Parti'den Yoldaşlık'ın garantörlüğüne geçmişti. Kelebek Vadisi'ndeki anlaşmadan bu yana şifahaneye ne zaman aşırı dozdan ölmek üzere olan bir genç getirilse, zamanında Deniz ile giriştiği tartışmalar Cengiz Hoca'nın içinde yeniden ateşlenir, ikiliyi tap-taze kavgalara iterdi.

"Kapatsak ne olacaktı sanki..." dedi Deniz. "Aynı uyuşturucular ülkeye girmeye devam edecekti."

"Komisyonu da Parti'ye tabii."

"Parti var oldukça bin bir türlü diyarın uyuşturucu baronları, çürümüş kraliyet aileleri, para gibi insan harcayan milyarderleri bu ülkenin başından eksik olmaz. Şu haliyle hiç olmazsa hastalıklı işlerin gelirini hastalığın kendisiyle sa-vaşa harcıyoruz."

Bir süre sessizce çaylarını yudumladılar. Ceyda lafı Kelebek Vadisi'ne, operasyon sonrası orada geçirdikleri bir haftalık vakte getirmek istiyor ama bir giriş yolu bulamıyordu. Ne zaman Kelebek Vadisi'nin lafı açılrsa Deniz'in akli hemen Cengiz Hoca ile aralarında sürüp giden çekişmeye varıyordu.

Ortaman havası değişiyor, özel mülk olarak Parti'ye tahsis edildikten sonra eski güzelliğine kavuşan Kelebek Vadisi'nin mavi suları, yeşil ormanları, sessiz ve sakin sabahları, Deniz'in hafızasının derinliklerinde kilitli kalıyordu.

Ceyda bakışlarını kaldırdı. Mutfağın loş ışığında, Deniz'in gözlerinde yıllar öncesinde kalmış o haftanın anılarını aradı. Karşısındaki gözlerden zaman zaman ışık bile yansı mı yordu sanki. Neşeli bir anın, mutlu bir akşam buluşmasının sıcağında bazen Deniz'in yüzü yeni bir ışıkla parlıyordu. O vakit Ceyda hevesleniyor ve daha samimi bir ricayla, bir ihtiyaç sahibinin içtenliğiyle Deniz'in gözlerinde kendisini arıyordu. Karşısındaki zihnın derinliklerine terk edilmiş anıları o vakit görür gibi oluyor fakat geri dönemiyor, orada, anılarla birlikte demir kapıların ardında kilitli kalıyordu. Öyle akşam yemeklerinin ardından Ceyda toparlanamıyordu. Deniz, Cengiz Hoca, Eylül, Zehra... hepsi masadan ayrılıyor lar, yataklarına dönüyorlardı. Ama Ceyda arkadaşının geç mişinde kayboluyor, karanlıkta biraz evvelki halinin elini bulması ve kendini aydınlığa çekmesi bazen günlerini, haftalarını alıyordu.

Kelebek Vadisi'ne yaklaşmanın ama oraya asla varamayacağını bilmenin verdiği bir garip huzurla, davanın içinde bir yerlere sürükleniyordu.

Aklındaki soruyu, cesaretini yitirmeden sormak istedi.

"Pişmanlık duyduğun oluyor mu?"

"Rotayı kapatmadığım için mi?" diye sordu Deniz.

"Evet."

"Doğru kararı verdim."

"Ben onu sormadım."

"Doğru kararı verdim, Ceyda. Doğru kararın pişmanlığı olur mu?"

“Sadece doğru kararın pişmanlığı olur, Deniz. Yanlış kararın telafisi vardır ama doğru karar, verildiğiyle kalır. Onun kötü sonuçlarını düzeltemezsin. Yarattığı yıkımın içinde, doğru kararın ancak pişmanlığı ve çaresizliği vardır.”

Deniz cevap verecekmiş gibi ağzını açtı ama tereddüt etti. Saatine baktı. Kaşları çatılmış, alnı iyiden iyiye kırışmıştı. Bardağını tezgâha bıraktı.

“Geç oldu,” dedi. “Çıkış kaçta?”

“İki saate,” dedi Ceyda. Konunun bir anda değişmesine bozulmuş ama şaşırılmamıştı. “Gelmiyorsun, değil mi?”

“Gelemiyorum.”

Ceyda sorgular gibi Deniz’e baktı. Sormak, üstelemek istiyor ama içinde yorulmuş bir şeylerin onu engellediğini hissediyordu. İçindeki son cüret kırıntılarını az önceki sorusuyla tüketmişti.

“Siz çıkmadan önce öğrenmem gereken birkaç şey var,” diye devam etti Deniz. “Kocaeli’nin ardından İzmir’e dönmeyeceksiniz.”

“Eylül halledemez mi?”

Deniz kafasını salladı.

“İstanbul’a gidiyorsunuz,” dedi. “Adresi Cengiz Hoca getirecek.”

“Baykuşun Başının ameliyat vakti geldi o zaman...”

Deniz, Ceyda’nın bu bilgiye nasıl ulaştığını sormadı. Arkadaşının kimseyle paylaşmaya yanaşmadığı, Yoldaşlık’tan ayrı dallanan bir bilişim ağına sahip olduğunun farkındaydı. Gülümsemekle yetindi.

“Hiç olmazsa bu operasyona birlikte çıkarız diyordum.”

“Sorumsuzluk etmiş oluruz,” diye karşılık verdi Deniz. “Bozkır’ı alıp şifahaneden sağ çıkacaksanız benim burada

kalmam lazım. Birilerinin merkezde kalıp operasyonu koordine etmesi gerekiyor.”

“Öyle olsun.”

Deniz tekrar saatine göz attı, hemen Ceyda’ya döndü.

“Anlat,” dedi, “içine sinmeyen bir şey var.”

“Yok,” dedi Ceyda. Kapıya doğru hareketlendi.

“Şimdi söylemesen gece yarısı arayıp söyleyeceksin.”

Ceyda durdu. Deniz’in haklı olduğunu biliyordu. Cesareti, Deniz’den uzak kaldıkça parça parça geri gelecek, içindekileri dökmeden uyumasına müsaade etmeyecekti. Deniz’den tarafa döndü.

“Bence senin de orada olman lazım,” dedi.

“Şifahanede?”

“Evet. Plan falan deme şimdi. Neden gelmediğini ikimiz de biliyoruz.”

Deniz’in alnında az önce beliren damar bir duvar saati gibi saniyede bir atmaya başladı. Ensesinden bir ağrının yavaşça sokulduğunu, vücudunun kasıldığını hissediyordu. Günün yorgunluğu Ceyda’nın tavırlarıyla kuvvetleniyor, Deniz’in göz kapaklarını ağırlaştırıyordu. Yoldaşlık’ta bir tek Ceyda onunla bu şekilde konuşabiliyordu. Aralarına gereken mesafeyi koyamamıştı Deniz. Birkaç yıl önce bir operasyonda olduğu gibi yine aynı meseleden başı ağrıyor, onu neredeyse Ceyda ile çalışmaya başladığına pişman ediyordu.

“Yeter şu konuyu konuştuğumuz,” dedi.

“Kendini suçlamak da bir yere kadar,” diye karşılık verdi Ceyda. “Savaş bu, Deniz. İnsanlar ölüyor. Elif Hanım’ın ölümü-”

Eliyle Ceyda’yı durdurdu Deniz. Diğer elini ensesine götürdü, başını ovmaya başladı.

Ceyda'nın bahsini açtığı Elif Hanım üç yıl önce aynı mutfakta Deniz'i karşısına almış ve ona birtakım uyarılarda bulunmuştu. O sırada dokuz yıldır Yoldaşlık'ın İzmir'deki çalışmalarını yürütüyor, aynı zamanda yeni üyelerin eğitimiyle ilgileniyordu. Deniz ve Ceyda'yı da kendisi eğitmişti. İkisinin ortak geçmişini biliyor, aralarındaki yakınlığın operasyon sırasında Yoldaşlık'a zorluk çıkarabileceğini düşünüyordu. Ertesi akşam Devrim Muhafızları'nın Ege Cephaneliği'ni patlatmaya gitmişler, operasyon sırasında Deniz'in bir anlık tereddütü yüzünden aralarında Elif Hanım'ın da bulunduğu bir manga yoldaşı kaybetmişlerdi. Bu olayın üstünden üç yıl geçmiş olmasına rağmen Deniz hâlâ her operasyon öncesi aynı hisleri tecrübe ediyor, Elif Hanım'ın başrolünü oynadığı kabuslar görüyordu.

"Peki..." diye mırıldandı Ceyda. Deniz'in sessizliği karşısında derin bir nefes aldı. Gözlerini kapatıp, avuçlarını yüzüne bastırdı. "Bütün bunlar..." dedi, "basılan kitaplar, sokaklarda muhafızlarla çarpışan yoldaşlar... Yarın akşam Bozkır'ı alamazsak bunların hiç kıymeti yok. Sen gelmezsen..."

Devamını getiremedi. Birtakım hisler kalbine dolup, göz yuvalarından taşmaya yelteniyordu. Aylardır görmediği Deniz'in yanında bu başıbozuk hislere karşı verdiği mücadeleyi kaybetmekten korkuyordu. Bakışlarını kaçırmakla yetindi.

Arkadaşının sancısını görünce Deniz'in ensesindeki gerginlik yumuşadı. Tezgahtaki çay bardağını kavradı Deniz. Çayı soğumuştur. Kalanını lavaboya dökerek ince bardağını soğuk suyla doldurdu. Dilini serinletmek ister gibi suyu ağır ağır içti.

"Biliyorum," dedi. "Ama bu işin altından bensiz de kalabilirsiniz." Bir şey itiraf etmek üzereymiş gibi sessizleşti. "Elif Ablayı kaybettiğimiz operasyon da çok önemliydi. Bütün operasyonlar çok önemli."

Ceyda ağır ağır kafasını sallıyordu. Deniz'in söylemek üzere olduğu her şeyi uzun zamandır biliyor gibi bir hali vardı.

Lavaboya yanaştı. Sırtı Deniz'e dönük, musluğu hafifçe açtı. Ağır ağır bardağına dökülen suyun sesinde huzur buluyor, kalp atışlarını dinliyordu.

“Bize ne zaman katılacaksınız?” diye sordu. Islak elleriyle suratını nemlendirdi. Musluğu kapatıp Deniz'den tarafa döndü.

“Muhtarları halleder halletmez,” dedi Deniz. “Zaten dokuzu tamam, biri kaldı.”

“Koca binaya on kişi yetecek mi?”

“Yetecek.”

Ceyda bakışları Deniz'in üzerinde, gözlerine endişe bulutları inmiş halde, bir süre öylece bekledi. “Patlayıcıların bir tehlikesi yok,” dedi. Deniz'in onaylamasını bekler gibi kısaca duraksadı. “Değil mi?”

“Muhtarlar zaten bir yıldır bu implantlarla yaşıyorlar. Kongre'ye kadar kıvılcım bile çakmayacak. Sözüm söz.”

Ceyda kafasını öne eğdi. Girişim ilk kez gündeme geldiğinde Yoldaşlık'ın kongre tercihinin şiddetle karşı çıkmıştı. Muhtarlar Kongresi'nin yeterince forsu olmadığına inanıyordu. Efendi en küçük sebepten ötürü Kongre'ye katılmayı reddedebilir, Yoldaşlık'ın yıllardır uğraştığı devrim planlarını suya düşürebilirdi. Yoldaşlık iki yıldır Bacılar Birliği üslerinde ve Kuzey Anadolu Çetesi'nin sığınaklarında silah depoluyordu. Devrimin ivme kazanması ve toplum desteğinin sağlanması için Birlik üyeleri sokağa çıkmadan önce Efendi'nin ortadan kaldırılması şarttı. Yoksa Efendi halk üzerindeki ezici psikolojik gücünü ve yarattığı korku imparatorluğunun kuvvetini kullanıp isyanı henüz başlamadan bastırabilirdi. Efendi Kongre'ye katılmaktan vazgeçer de hayatta kalırsa ne üslere

yığılan silahların ne de halkı ikna etmek için basılan *Alternatif Yurttaş*'ın bir kıymeti kalırdı.

Öte yandan Deniz ısrarla Efendi'nin yerel yöneticilerle bir araya gelme fırsatını geri tepmeyeceğini savunuyordu. Ona göre Efendi'nin bütün retorığı halkın içinden bir lider olması üzerine kurulmuştu. Alelade bir vatandaşın kendisine ulaşması imkânsız olsa da Efendi her fırsatta halkın yanında bulunduğu mesajını veriyor, davet edildiği her açılıшта halktan bir yönetici olduğu söylemini yineliyordu. Dahası, uzun yıllardır ülkede yaşanan ekonomik sıkıntılara rağmen Efendi'nin sürdürdüğü lüks yaşam son zamanlarda bu imajı zedelemeye başlamıştı. Deniz Kongre'nin bir algı düzeltme çabası olduğuna inanıyor, bu sebeple Efendi'nin iki eli kanda olsa Parti yönetimiyle birtakım muhtarların bir araya geleceği ve Başkanlık Sarayı'nın halka açılacağı bu toplantıyı kacırmayacağını iddia ediyordu.

“Hâlâ hazır olmadığımızı düşünüyorsun,” dedi Deniz. Tahmininde haklıydı. Birçok yoldaş gibi Ceyda da örgütün henüz bir başkaldırıya hazır olmadığına inanıyordu. 2045'in Bacılar Ayaklanması'nda birtakım direnişçiler tarafından benzer şüpheler dile getirilmiş, bu söylemler Birlik'in liderlik kadrosu tarafından reddedilmişti. Sonuç tam bir fiyaskoydu. Yıllar süren hazırlıklara rağmen Bacılar, Parti'nin karşısında bir haftadan fazla direnememişlerdi. Yoldaşlık'ın eğitimlerinde Bacılar Ayaklanması konusu sıkça gündeme geliyor, yeni yoldaşların bu başkaldırıdan önemli dersler çıkarmaları bekleniyordu. Ceyda direniş tarihi dersinde öğrendikleri ile Deniz'e olan güveni arasında ikilemde kaldığını hissediyordu.

Gözlerini yerden kaldırdı.

“Ne düşündüğümün önemi yok. Kararı verecek olan sensin.”

“Kararı veren ben değilim. Eylöl’den gelen bilgilere göre hareket ediyorum.”

“Hangi bilgiler? Benim haberim yok.”

Cevap vermesine fırsat olmadan ön kapının sesi duyuldu. “Geldiler,” dedi Deniz. “İçeriye geçelim, Eylöl her şeyi anlatacak.”

Cengiz Hoca, Eylöl ile birlikte kapıda bekliyordu. Ceyda’yı görünce yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. Kollarını açarak yeğenine yaklaştı.

“Deniz’in İstanbul’a seni göndereceğini tahmin etmiştim zaten.”

“Eskilere güvenmek daha kolay tabii.”

“Bir şey çıktı mı hocam?” diye araya girdi Deniz.

“Çıktı çıktı,” dedi Cengiz Hoca. “İşe girişmeden bir özlem giderseydik.”

“Çok vaktim yok,” dedi Ceyda. O henüz altı yaşındayken, ailesi, ablasının tedavisi için kaçak yollarla yurt dışına çıkmış, o sırada haklarında verilen tutukluluk kararı sebebiyle Anadolu’ya dönememişlerdi. Telefonlar bir anda susmuş, Ceyda bir daha ailesi ile görüşememişti. Cengiz Amcasının yanına yerleşmişti. Sonrasında doktorun Buca’daki evinde yaşamış, bir türlü çocuk sahibi olamayan amcasının tek evladı gibi büyütölmüştü. İlkokulda Deniz ile tanışmasına da amcasının kliniğı vesile olmuştu. O zamanlar bambaşka bir yaşamı olan Deniz’i Yoldaşlık öncesinden tanıyan kişi sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Deniz ne zaman Ceyda ve Cengiz Hoca ile bir araya gelse aklı çocukluk yıllarına gider, kimliğini saklamak zorunda kalmadan yaşadığı nispeten özgür günlerinin kokusu burnuna dolardı.

“Öyle olsun,” dedi Cengiz Hoca. “İstihbarat Eylöl’de.”

“Burada,” diye araya girdi Eylöl. Cebinden çıkardığı ikiye katlanmış kâğıdı Ceyda’ya uzattı. “Oda numarası, giriş kapısı, varış saati ve doktorun ismi yazılı. Polislerin ismini bulamadım ama Bozkır’a sekiz polisin refakat edeceğini öğrendik.”

“Eline sağlık, Eylöl.”

“Senin yine de merkezde kalman gerekiyor. Bilgiler sağlam yerden değil, birkaç sürprizle karşılaşabiliriz.”

“Tamamdır.”

Hâlâ oturma odasının kapısındaaydılar. O ana kadar sessizce bekleyen Zehra’nın buyur etmesiyle içeriye geçtiler. Zehra ve Sıla odanın ısıtma sistemini yenilemek yerine köşeye küçük bir demir soba kurmuşlardı. Hep birlikte kumaş kaplı koltuklara gömüldüklerinde soba sönmek üzereydi. Zehra köşede duran örtüyü kaldırdı. Duvarın iki adım içine açılan küçük depoyu lambanın loş ışığıyla aydınlattı. Hazırda bekleyen odunlardan birkaçını kaptığı gibi sobanın içine attı. Saniyeler içinde soba yeniden gürlemeye başladı, üstüne dizilen kestanelerin kokusunu odanın dört bir yanına yaydı.

Zehra’nın oturuşunda bir huzursuzluk vardı. Genç kadın ara ara Cengiz Hoca’ya kaç göz yapıyor, bir şey beklediğini belli ediyordu.

Herkes yeterince rahatlayıp ısındıktan sonra Cengiz Hoca boğazını temizleyerek oturduğu yerde doğruldu. “Ee,” diye lafa girdi, “bu refakatçi polislerin kimliğini nereden öğreneceksiniz?”

Deniz daha o sabah bu konuda Cengiz Hoca ile konuştuğunu hatırlayarak sorgular bir ifadeyle gözlerini doktora çevirdi. “Birazdan bir hastamla görüşmem var,” dedi. “On dan öğreneceğim.”

“Tabii ya...” dedi Cengiz Hoca. Aklından geçen her neyse bu konuda konuşmaya hevesli olmadığı anlaşılıyordu. “Onları öğrenmek lazım.”

“Öğrenmek lazım.”

Ceyda’nın sesi de Deniz gibi şüpheciydi. O sabah Cengiz Hoca ile Deniz’in arasında geçen konuşmayı bilmese de amcasının hareketlerindeki tutukluk dikkatini çekmişti.

“Ne olacak o baykuşlara?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Orasını Ceyda halledecek.”

“Evet,” dedi Ceyda, “ben halledeceğim.”

“Güzel, güzel...”

“Cengiz Amca, söylemek istediğin bir şey mi var?”

İhtiyar doktor kısaca duraksadı.

“Yok canım,” dedi. “Ne olacak?”

Suratındaki zorlama gülümsemeyi kaybetmeden önce son kez Ceyda ve Deniz ile göz göze geldi. Yoldaşlarının kendisine inanmayan bakışlarıyla karşılaşınca nihayet pes ederek pes ederek derin bir nefes aldı.

“Var, var tabii,” dedi. “Bu polisleri öldürecek misiniz?”

Ceyda ve Deniz’in bakışları buluştu. Deniz umursamaz bir ifadeyle omzunu silkince Ceyda cevabın kendisine düştüğünü anladı ve amcasına döndü.

“Mecbur kalırsak.”

Cengiz Hoca, Zehra’ya kaçamak bir bakış attı.

“Zehra,” dedi Deniz. “Bir şüpheli varsa, konuş.”

Zehra sessizliğine rağmen ev sahibi olmanın getirdiği bir özgüvenle dimdik oturuyor, olan biteni dikkatle takip ediyordu. Bahsi geçen plandan hoşnut olmadığını yüzündeki ifadeden anlamak mümkün değildi. Yıllardır Yoldaşlık’ın göbeğinde yaşamak ona yeri geldiğinde hakiki duygularını

saklamayı öğretmişti. Yoldaşlık'ın davasını desteklese de yoldaşlarının bazı engelleri aşma yöntemlerini tasdik etmiyor, buna rağmen yaşını ve yerini hatırlayarak itirazlarını kendine saklıyordu.

Karga Sokak'ta geçirdiği yıllarda kendisi gibi tutku dolu birçok yoldaşla tanışmıştı. Bir anlık öfkeyle örgüte karşı ayaklanan gençlerin başlarına neler gelebileceğini biliyordu. Sık sık vicdanını sızlatan birtakım hareketlere göz yumması gerektiği öğütleniyor, Yoldaşlık'ın eylemlerinin yüce bir amaca hizmet ettiği anlatılıyordu. Yoldaşlık'a göre istihbarat için çıkarılan diplomatlar ve içinde o sırada kimin nöbet tuttuğu düşünülmenden patlatılan cephanelikler, çoğunluğun iyiliği için yapılması gereken fedakârlıklardandı. Zehra ise asıl fedakârlığı yapanın kim olduğunu anlamakta zorluk çekiyor, bazı geceler adalet için atılan mermilerin kime saplandığını düşünmekten uyuyamıyordu.

“Planınızın işe yarayacağına şüphem yok,” dedi Zehra.

“Planımız elbette işe yarayacak,” dedi Ceyda. Aralarında yükselen duvarı göz ardı etmek mümkün değildi. Oturma odasında vuku bulan anlık atışma herkesi huzursuz etmiş, zaten durumdan rahatsız olan Cengiz Hoca'nın alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmesine vesile olmuştu.

Cengiz Hoca gömleğinin yeniyle alnını sildi. “Şansımız da yaver gidecektir...” diye mırıldandı.

Zehra gözlerini Ceyda'dan ayırmıyordu.

“Ceyda Abla şansa inanmıyor,” dedi. “Hem kazansalar da kaybetseler de bir sürü insanın canı yanacak.”

“Lafı geveleme, Zehra,” diye çıkıştı Ceyda. “Ne söyleceksen söyle. Aramızda çocuk yok.”

“İnsan öldürüyorsunuz. Dahası var mı?”

“Kızım,” diyerek tekrar araya girdi Cengiz Hoca. Elini Zehra’nın omzuna koydu. “Gel bir hava almaya çıkalım.”

“Gerek yok, hocam,” diye araya girdi Deniz. “Ne konuşulacaksa burada konuşulsun.”

“Buyur,” dedi Ceyda. Oturduğu yerde gerileyerek kollarını göğsünde kavuşturdu. “Konuş o zaman.”

Zehra, Deniz’in teklifindeki samimiyetine inanıp inanmamak konusunda kararsız kalmışa benziyordu. Öfkesini dışa vurduğu takdirde üstlerini kızdıracağını düşünüyor, en iyi ihtimalle Yoldaşlık’ta terbiye ve sadakatin önemi üzerine bir vaaz dinlemek zorunda kalacağına inanıyordu.

“Davaya inancım tam,” diye lafa girdi. “Yaptığınız işlerin kolay olmadığını da biliyorum. Ama bu konuda sizin gibi hissizleşmekten korkuyorum.”

“Hangi konuda?”

“Ölüm. Öldürmek.”

“Ölüm konusunda hissizleşmek nasıl bir şey?”

Deniz’in sorusuyla ortalık tekrar sessizleşti.

“Nasıl anlatırım, bilmiyorum,” dedi Zehra sonra. “Mesela... öldürmenin her seferinde biraz daha kolaylaşması. Yarın tetiği çekerken, bugünkü kadar rahatsızlık vermemesi. Buna alışmak.”

“Peki ya sıktığım her kurşunun yükünü taşıyorsam?”

Zehra’nın yüzü durgunlaştı. Gözlerindeki cüretkârlık yerini çekingен bir meraka bırakıyor gibiydi. Gardını ağır ağır indiriyor, Deniz’in söylediklerine kendini açmaya çalışıyordu.

“Bu yükü taşıyabilmek için başka birine dönüşmen gerekiyor. Öldürmeyi becerebilen birine.”

“Yoldaşlık büyük bir oluşum,” dedi Deniz. “Silah tutmadan bir ömür Yoldaşlık’a hizmet edebilirsin.”

“Zaten istediğimiz de bu, kızım,” diye araya girdi Cengiz Hoca. “Kimsenin silah tutmadığı, güvenliğin kanunlarla, mahkemelerle sağlandığı bir ülke yaratmak.”

“Kimsenin silah tutmadığı bir ülke...” diye tekrarladı Zehra. “İyimserliğiniz beni bazen mutlu ediyor, bazen korkutuyor.”

“Şimdi bize biraz müsaade et, Zehra,” diyerek tartışmayı böldü Eylül. “Sana zahmet olmayacaksa ben küçük bir şeyler atıştırırım.”

Genç yoldaş ayaklandı. Atıştırmalık bir şeyler hazırlamak üzere mutfığa yollandı.

“Kızı neden yolladın?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Güvenmediğimden değil,” dedi Eylül. Kapıya doğru baktı. “Söyleyeceklerimi duyup yine kabus görmesini istemedim.”

Eylül’ün anlattıklarından sonra nasılsa uyuyamayacağını bildiğinden dördüncü bardağını doldurdu Ceyda.

“Emin miyiz?” diye sordu.

“Kongre’den önce bir katliam yapılacak,” dedi Eylül. “Parti’nin mücahitleri bir biyolojik saldırı düzenleyecek. O kadarına eminiz. Şifrede adı geçen Proje’nin son aşaması.”

“Bu Proje ile ilgili aldığımız bilgiler kesin mi peki?”

“Kesin. Bu tarz bir şey üzerinde uzun zamandır çalıştıkları duyumunu alıyorduk zaten. Tam olarak nasıl işlediğini bilmiyoruz ama Proje tamamlandıktan sonra çok vaktimiz olmayacak, orası kesin.”

“O zaman tamamlanmasına müsaade etmeyeceğiz.”

“Nasıl?”

“Saldırıyı engelleyeceğiz,” dedi Ceyda. Kısa bir sessizlik oldu. Ceyda etrafındaki yoldaşların ona katılmadığını hissetti. Deniz’e döndü. “Engelleyeceğiz, değil mi?”

Deniz önce tepki vermedi. Eylül ile göz göze geldi. Kafasını belli belirsiz salladı.

“Kaçırdığım bir şey mi var?” diye üsteledi Ceyda. “Parti, Proje’nin tamamlanması için bir saldırı düzenleyecek. Proje’den çıkan silah, Yoldaşlık’ı ve her türlü direnişi ortadan kaldıracak.” Duraksadı. Eylül’e döndü. “Doğru mu?”

“Doğru,” dedi Eylül. “Proje’nin son aşaması için gereken veriler bu biyolojik silahın kullanımından gelecek. Bir nevi prova.”

“Yani saldırıyı engellersek hem bir sürü insanı kurtarmış olacağız hem de bizi bitirecek silahın yapımını engelleyeceğiz.”

“O kadar basit değil,” dedi Deniz. “Bunun önüne geçsek bile yeni bir saldırı düzenleyecekler. Bizim tek hedefimiz Kongre olmalı.”

“Yani biz Kongre’ye hazırlanırken ölen ölsün, kalan kalsın, öyle mi?”

“Saldırının haberini alır almaz Yoldaşlık olarak inzivaya çekileceğiz. Parti’nin silahı hazır olduğunda sokaklarda yoldaş kalmayacak.”

“Peki saldırıya maruz kalan siviller?”

Deniz cevap vermek yerine gözlerini Eylül’e çevirdi.

“Parti’nin katliamdan alacağı verileri işlemesi bir ayı bulur,” diye devam etti Eylül. “Yani olayı haberlerde duyduğumuz günden itibaren ortadan kaybolmak için bir ayımız var.”

“O riske giremeyiz,” diye karşılık verdi Deniz. “Bunun biyolojik bir silah olduğunu biliyoruz. Direnişçilerin genetik izlerini hedef alıyor.”

“Yani bizi kullanarak ailelerimize de zarar verebilirler.”

“Yoldaşlardan böyle bir fedakarlık bekleyemeyiz,” dedi Cengiz Hoca. “Aile görüşmelerini şimdiden yasaklamamız gerekiyor.”

“Siz Yoldaşlık’ı korumaktan bahsediyorsunuz,” diye araya girdi Ceyda. “Saldıracakları şehri düşünen bir tek ben miyim? Onlara ne olacak?”

“O konuda yapabileceğimiz bir şey yok, Ceyda. Saldırının yerini, zamanını bile bilmiyoruz.”

“Öğreniriz!”

Ceyda ayaklandı. Kendini çaresiz hissettiği anlarda yaptığı gibi sağ elinin işaret parmağını seri bir şekilde avucuna vuruyordu. Bakışlarını Cengiz Hoca ve Deniz’in üzerinde gezdiriyor, bir şeyler söylemelerini bekliyordu.

“Saldırının Kongre’den önce olacağını biliyoruz,” diye devam etti. “Kongre’ye üç ay var. Biz engellemeye devam edersek üç ayda kaç saldırı düzenleyebilirler?” Gözleri dolmuştu. Yüzünü Cengiz Hoca’ya döndü. “Senin yeminin yok mu?” diye sordu. “Hayat kurtarmak için bir yeminin yok mu? Bu sessizlik, yeminini bozmuyor mu?”

“Ceyda,” diyerek ayaklandı Deniz. Cengiz Hoca’nın gözlerinin dolduğunu, dudağının seğirmeye başladığını fark etmişti. “Kararımız son. Bu katliamı engelleme şansımız yok. Olsa bile kaynaklarımızı buraya ayıramayız.”

Ceyda’nın avucunda ritim tutan parmağı şimdi kontrolü dışında titriyordu. Bir gözünden sızan damlayı saklamak için bakışlarını Deniz’den kaçırdı. Bir süre kimseden ses çıkmadı. Odanın sessizliğinde, dışarıda esen rüzgârın uğultusu pencerelerde bir açık bulup içeriye sızmaya çalışıyor, bir yavru köpek gibi inliyordu. Ona sobada yanan odun ve kömürün

çıtırtısı karışıyordu. Alevler iyiden iyiye parlamış, tavanda birtakım gölgeler halinde dans etmeye başlamıştı.

Kimsenin konuşmaya niyeti olmadığını görünce, “Bana müsaade,” diyerek sessizliği bozdu Cengiz Hoca.

“Tamam, hocam,” dedi Deniz. “Saldırı ile ilgili haber alır almaz bütün yoldaşlar sığınaklara çekilecek. Öncelikli planımız-”

“Öncelikli planlarımız...” diye mırıldandı Ceyda. Kafasını sallıyor, sanki ikna olmamanın bir yolunu arıyordu. Bakışları ara ara Deniz’e kayıyor, sonra hemen başka yöne dönüyordu. Odadakilerin onu beklediğinin farkındaydı. Bir şeyler söylemek, hatta bağırarak istiyor, doğru kelimeleri bulamıyordu.

Bakışlarını tekrar amcasına çevirdi.

“Öncelikli planlarımız hiç eksik olmuyor,” dedi. “Sözde birlikte savaşıyoruz ama savaşı seçenler ile savaşanlar hep farklı kişiler. Belki de barış yerine savaşı seçen herkesi ortadan kaldırsak hiç derdimiz kalmayacak.”

“Bu kararları veren tek bir şahıs değil,” dedi Cengiz Hoca. Ceyda’nın ona ve Deniz’e yönelttiği suçlamayı görmezden gelmeyi seçmişti ama konuşurken sesi çatlıyordu. “Efendi’yi tek düşman olarak görmeye alışmışız ama mesele ondan büyük...”

“Efendi’yi mi savunuyoruz şimdi?”

“Kimseyi savunduğumuz yok. Efendi yarın kalp krizi geçirip ölse, Parti bu saldırıdan ya da Proje’den vaz mı geçecek?”

Ceyda cevap vermek yerine kafasını sallayarak cebinden bir dal sigara çıkardı, yaktı. Aynı anda kapı açıldı, Zehra girişte belirdi. Odada tansiyonun yüksek olduğunu ilk anda anladı. Önce grip girmemek konusunda tereddütte kaldı. Kimseden ses çıkmayınca içeriye sokuldu. Gözü Ceyda’nın

elindeki sigaraya takıldı. Kapıyı açık bırakarak köşedeki tekli koltuğa kuruldu. Ceyda ile göz göze geldi.

Kısa bir sessizlikten sonra Ceyda açık kapıdan geçip, koridorun karanlığında bir tabureye oturdu. Yoldaşlar birbirlerine baktılar. Cengiz Hoca bir şey diyecek gibi oldu, duraksadı. Elini çaydanlığa götürdü. Zehra'ya döndü.

“Çay var mı, kızım?” diye sordu.

“Var,” dedi Zehra. “Sağdan üçüncü çekmece. Yeni demleyecekseniz ben de bir bardak alırım.”

Odadaki gerginliğe rağmen Eylül'ün suratında bir gülümseme belirdi. Cengiz Hoca, Zehra'yı odadan çıkarmak için başvurduğu bahanenin pişmanlığıyla ayaklandı. Çaydanlığı eline aldı, mutfağa yollandı.

“Cengiz Hoca haklı,” dedi Deniz. “Baskı rejimleri yeterince kuvvet toplayınca, liderlerinden bağımsızlıklarını kazanırlar. O sebeple diktatörler ölür ölmez diktatörlükler yıkılmaz. Hanımefendi'ye bir şey olsa biz Yoldaşlık'ı kapatıp gidecek miyiz? Efendi'den bağımsızlık Partilinin gözündeki Efendi'yi reddetmek değildir. Tam aksine, onun doktrinlerini sağlam bir geleceğe taşımaktır. Hem birileri Efendi'yi ortadan kaldırsa bile bir Parti gerçeği var. Parti'yi destekleyecek Küresel İstikrar Paketi sorunu var.”

“Küresel İstikrar Paketi?” diye araya girdi Zehra.

“Diktatörlerin birbirini koruma garantisi,” dedi Deniz. Ceyda'nın o sırada odadan çıktığı gördü ama bozuntuya vermedi. Tartışmayı geride bırakmalarına sevinmişti. “İmzacı ülkelerin herhangi birinde başkanı deviren bir girişim olursa, diğer ülkeler için askeri müdahale zorunluluğu doğuyor. 47'de Sırbistan'da, 55'te Katalonya'da olduğu gibi. Yani iş, baştaki diktatörü yıkmakla bitmiyor.”

Cengiz Hoca çayın altını yaktıktan sonra tekrar kapıda belirdi. Açık bıraktığı kapının biraz ötesinden konuşmayı takip ediyordu.

“İnsan öldürmek zor değil,” diye araya girdi. “Bir fikri öldürmek, yerine yeni bir fikir doğurmak, bunu büyütme, halka kabullendirmek... Asıl mesele o.” Eşikte kapıya yaslandı. “Bütün bu hazırlıklar, Alternatif Yurttaş’ın dağıtımı, Depo 11’de stoklanan silahlar... Hepsi yılanın başı ezildiğinde kontrolü Parti’ye, Parti’yi destekleyen diktatörlere bırakmamak için hayati önem taşıyan şeyler.”

“Peki Pakt? Onları kim engelleyecek?”

“O konu üzerinde hâlâ çalışıyoruz.”

Zehra’nın suratındaki ifade biraz öncekinden farklıydı. Ağır ağır yumuşuyor gibiydi. Deniz, Cengiz Hoca ile birlikte geçirdiği yıllarda hocadan buna benzer birçok söylem dinlemiş, Yoldaşlık’a ve davalarına olan inancını pekiştirmişti. Bir süre sonra eğitici nitelikli konuşmalar yerini işlevsel toplantılara bırakmıştı. En son Eylül ekibe katıldığında Cengiz Hoca’nın eğitimci kişiliği yeniden ön plana çıkmış, Deniz’e, Yoldaşlık’ın neden var olduğunu, bunca insanın hayatını neye adadığını hatırlatmıştı.

“Bir şeyi asla unutmayın,” diye tekrar lafa girdi Deniz, “planladıkları saldırı ile yakında belki bir şehri katledecekler ama bu karar tek bir mevkiden gelmeyecek. Parti’den, Parti’nin benliğinden, bütününden gelecek. Bu yüzden Muhtarlar Kongresi son derece önemli. Bütün Parti teşkilatı orada olacak. Sağlık Bakanı’ndan tutun, Efendi’nin korumalarına kadar, Parti’yi üst düzeyde temsil eden bütün isimleri tek bir yerde yakalayacağız.”

“Hepsinin Kongre’ye katılacağına o kadar eminiz yani?”

“Hiç şüphen olmasın,” dedi Deniz. “Direnişe karşı kullanacakları silahın tanıtımı Kongre’de yapılacaktır. Aynı GÖR’de olduğu gibi.”

“Muhtarlarda neredeyiz?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Hazır sayılırlar. Biri kaldı, onu da bu hafta aradan çıkarıyoruz. Her birinin köyünde yoldaşlar nöbet halinde.

Muhtarların isimlerini de ilk fırsatta davetli listesine ekleyeceğiz. ”

“Peki ya silahlar?”

“Onlar da tamam,” dedi Ceyda. Dudaklarındaki sigaranın dumanını uzun uzun içine çekti. Koridorun karanlığında sigaranın ucu kıpkırmızı parladı. Ceyda biraz evvelki tartışmacı mizacını sigara dumanının arkasına saklamış, bambaşka bir ruh halinden saniyeler ödünç alıyor gibiydi. “Depo 11’de herkesi donatmaya yetecek silah ve mühimmat var. Kongre’den önce Refik Efe ile tekrar görüşeceğim, Kongre başlamadan silahları dağıtım ağına ulaştırmış olur.”

“Pekâlâ, arkadaşlar,” dedi Deniz, “daha fazla oyalanmayalım. Bu akşam iyi dinlenmeye bakın, yarından itibaren aralıksız yoldayız.”

Yoldaşlar koca semaverdeki çayı bitirmişler fakat gözlemindeki çukurları silip atamamışlardı. Kimsenin yenice demlenmekte olan çayı içmeye niyeti yoktu.

Birer birer ayaklandılar ve ev sahibine iyi geceler dileyip arka kapıdan ayrıldılar.

Eylül birkaç haftadır Deniz’in dairesine bitişik, küçük bir Yoldaşlık yuvasında kalıyordu. Onunla birlikte Karga Sokak’ın diğer ucuna doğru yürümeye başladı.

“Silahın hazır olduğunu ne zaman açıklayacaksınız?” diye sordu.

“Daha var,” dedi Deniz.

Bir süre sessizce yürümeye devam ettiler. Sıcak basmış gibi, İzmir’in soğuşunda atkısını çıkardı Deniz. “Hedefte kim var, bilmiyoruz” diye mırıldandı. “İnsanları telaşlandırmamanın manası yok.”

4. BÖLÜM

Genç kadın yediyi on geçe arabasına binmek için sokağın karşısındaki otoparka yürüdü. Elli iki model mavi Kaplan kalın bir toz tabakasıyla her zamanki köşesinde bekliyordu. Hemen yanında siyah, zırlı bir Anadolu park halindeydi. Kadın bu aracı otoparkta ilk kez görüyordu. Anadolu marka araçların yerli üretim olduğu iddia edilse de bunların Avrupa'dan ithal edilen ve Gebze'de kaput armasını değiştiren ikinci el Alman taşıtları olduğunu biliyordu. Yurt dışı ağlarına erişimin engellenmediği tek yer olan Parti laboratuvarlarında vakit buldukça Avrupa sunucularına bağlanıp, dünyada olan bitenleri takip etme alışkanlığı edinmişti. Orada gördüğü bazı araçlar birkaç ay sonra İstanbul'un galerilerinde yeni Anadolu modelleri olarak karşısına çıkıyordu. Şüphesiz, başkaları da bu durumun farkındaydı fakat kadın bu konuda henüz kimsenin tek bir kelime ettiğini duymamıştı.

Zırlı aracı görmezden gelerek arabasına doğru ilerledi. Gözleri Akdeniz Fırın'ın ekmek dağıtım aracını aradı. Otopark kadının arabası ve hemen yanındaki zırlı araç dışında bomboştu. Bir an uyuyakaldığını ve saatinin yanlış olduğunu sandı kadın. Baş parmağını kilitteki iz okuyucuya tuttu. Pencerede yeşil yerine kırmızı bir ışık parladı. Elini ceketine silerek yeniden okutmaya çalıştı. Aynı anda yanındaki aracın penceresinin açıldığını duydu.

"Hanımefendi," dedi zırlı otomobilin içinden bir ses. Arabanın penceresinden gri takım elbiseli bir adam sarkıyordu. "Şöyle buyrun."

Pencere kapandı. Anadolu'nun arka kapısı kayboldu. Aracın içi beyaz bir ışıqla aydınlandı. Kadın içeriği görebilmek için kafasını eğdi.

“Kimsiniz?”

Adam cevap vermek yerine ceketinin iç cebinden gümüş bir rozet çıkardı.

Görenler.

Rozetteki yıldızları görebilmek için gözlerini kısıtı kadın. Efendi'nin portresi ile Anadolu haritasının arasında dört yıldız saydı.

EYD-4. Güvenlik Şefi.

Genç analiz uzmanının erişim yetki düzeyi, üzerinde çalışacağı proje sebebiyle yedinci seviyeye çıkarılmıştı fakat onun statüsü geçici, onu izleyen güvenlik şefinin rozeti kalıcıydı.

“Benim için mi geldiniz?” diye sordu.

“Evet. Biraz acele ederseniz sevinirim.”

Kadın duraksadı. Bir parmağı hâlâ arabasının kilidinde, bir süre öylece bekledi. Gözlerini zırlı aracın üzerinde gezdirdi. Anadolu'nun içi bir oturma odasını andırıyordu. Karşılıklı yerleştirilmiş koltukları deri, aralarına oturtulmuş kahve masası ahşaptı. Arabanın içi kadının evindeki oturma odasından daha şıktı. Belli etmemeye çalışarak son bir kere parmağını kilitteki iz okuyucu üzerine bastırdı.

“Kilitli,” dedi takım elbiseli adam. “Bir süre arabanıza ihtiyacınız olmayacak.”

“Her sabah siz mi almaya geleceksiniz?”

“Bilgilendirileceksiniz.”

Tekrar duraksadı. Adamın istediğini yapmaktan başka bir şansı olmadığını biliyordu. Kendisini almak için şoförün yanında bir güvenlik şefi gönderdiklerine göre ısrar etmenin

bir anlamı yoktu. Elini nihayet arabasının kilidinden çekti. Anadolu'nun açık kapısından içeriye adımını attı. Havadaki kahve kokusunu burnuna çekti. Kadının çocukluk yılları, uzun zamandır ilk kez duyduğu gerçek kahvenin kokusuyla hafızasına hücum etti. Bir an nereye gittiğini bile umursamadı kadın. Altında gıcırdayan deri koltuğa kuruldu. Gözlerini kapattı ve derin bir nefes daha aldı.

Geliştirilmiş Önsezi Robotu'ndan sorumlu, çalışanları halk arasında *Görenler* olarak bilinen Devrim Komuta Merkezi yetmiş beş katlı İçişleri Bakanlığı'nın son on katına yerleşmişti. Yeşil Gece'nin ardından kurulan ilk devlet dairesiydi. Genç kadın, ilkokulda turkuaz üniformalı Gören birliğine özenip beyaz okul gömleğini maviye boyadığını hatırlıyordu. Çocukluğunu Görenlere katılma ve GÖR üzerinde çalışma hayalleri kurarak geçirmiş fakat Güven Dönemi'nden çekindiği için DKM'ye başvurmayı reddetmişti.

Yıllar önce DKM'de yaşanan bir güvenlik ihlali sebebiyle üç milyon vatandaşın verileri çalınmıştı. Konu hakkında geniş kapsamlı bir soruşturma açılmış, Görenlerin arasına katılacak uzmanların, başvuruları onaylandığı takdirde bir ay süreli, Güven Dönemi isimli bir izleme programına alınmalarına karar verilmişti. Bu süre boyunca GÖR'deki takip sistemi adayların yaşamlarını aralıksız kayda alıyor ve Parti karşıtı olarak algılanabilecek bir söylem yakaladığı takdirde adayın başvurusunu reddediyordu. Güven Dönemi'nden geçemeyen bir adayının başka bir yerde iş bulması son derece güçtü. Parti'den aldıkları fonları kaybetmekten korkan şirketler İçişleri'nin işe alım uzmanlarına çantalar dolu paralar yediriyorlar, gelecekte başvurularını reddetmek üzere Güven Dönemi'nde elenen mühendislerin ve analistlerin isimlerini içeren listeler satın alıyorlardı.

Kadın, meslek odalarında *Güvensizler* olarak bilinen bu insanlardan birkaçı ile tanışmıştı. Kimisi evinin bodrumunda karşısına çıkan eski bir Batı klasiği, kimisi ise eşinin düşünmeden ettiği bir iki kelime yüzünden sınavı geçememişti. Yeğenin okulunda tuvalet temizleyen eski bir mühendis, Güven Dönemi boyunca tek bir kuralı dahi ihlal etmediğini, yalnızca aklından geçen düşüncelerden dolayı elendiğini iddia etmişti. Her ne kadar hareketlerine ve sözlerine dikkat edeceğine inansa da genç analiz uzmanı, aklından ondan bağımsız vuku bulan düşüncelerinden korkmuş, Görenlere katılma fikrinden iyice soğumuştur. Şimdi ise DKM'nin kendisi için gönderdiği zırlı bir araç ile bakanlık binasına varmış, Görenlerin merkezine çıkmayı bekliyordu.

Kapıdan geçer geçmez her sabah yaptığı gibi asansöre yollandı. Ofisi otuz ikinci kattaydı. Her gün kullandığı asansörün yalnızca ellinci kata kadar çıktığını biliyordu. İlk kapıyı geçip, birkaç adım ötedeki yönetici asansörüne yürüdü. Bölüm müdürlerinin ve kat yöneticilerinin önemli toplantılar için zemin kata inip bu asansöre bindiklerini görmüştü.

Yeşil kapılı asansöre varınca durdu. Güvenlik şefi, kadının çantasını resepsiyona teslim etmek için geride kalmıştı. Kadına yaklaştı. Asansörün kapısındaki cihaza baş parmağını okuttu. İlkilinin içeriye girmesiyle duvarda binanın bir hologramı belirdi. Haritaya göre kadının çıkmayı beklediği Bilişim Dairesi'nin resepsiyonu altmış beşinci kattaydı. Güvenlik şefi kolunu sıvadı, GÖR'ünü etkinleştirmek için sol elinin işaret parmağını sağ elindeki bilekliğine bastırdı. Mavi-yeşil ekranıyla GÖR, şefin kolunu aydınlattı. Kadının durduğu yerden şefin GÖR'ünü okumak mümkün değildi. Olası bir casusluğun önüne geçmek için Erişim Yetki Düzeyi dördüncü seviyeyi aşan Partililerin GÖR'lerine kararlı eklenirdi. Bu GÖR'ler yalnızca dik açıyla bakıldığında

okunabilir, yetkililerin ekranlarından gizlice bilgi almaya çalışanlara geçit vermezdi.

Güvenlik şefi GÖR'üne bir şifre girdi. Binanın hologramı bir anda mavi bir ışıkla parladı ve kadının şaşkın bakışları altında baş aşağı çevrildi. Hologramda yerin derinliklerine doğru yeni katlar belirmeye başladı. Şef yeni bir sayı tuşladı. Saniyeler içinde asansörün kapısı parlak ışıklarla aydınlatılmış beyaz bir koridora açıldı.

Koridorda pencere yoktu. Yeraltına inmişlerdi.

Duvardaki tabelada, *Devrim Komuta Merkezi - GÖR Laboratuvarları*, yazıyordu.

5. BÖLÜM

Marina'daki ev aylardır misafir yüzü görmemişti. Mutfaka çıkan koridorun sonundaki lambalardan biri patlamış, diğeri ise can çekişiyordu. Cengiz Hoca dört yıldır birçok gecesini şifahanedeki ofisinin arkasına yaptırdığı misafirhanede geçiriyordu. Yoldaşlık toplantılarının uzadığı geceler Zeliha'nın oturma odasında sabahlıyor, Marina'daki evine yalnızca duş almaya, üzerini değiştirmeye, bir de duvarların dışında günbegün soğuyan dünyadan bunaldığı zamanlarda şöminesinin karşısında eski kitaplarıyla buluşmaya gidiyordu.

Elindeki kitabı ahşap kahve masasına bıraktı. Duvardaki gümüş saate baktı. Eylül'ün gelmesine yarım saatten az kalmıştı. Cengiz Hoca'nın gözleri kapanıyordu. Şöminenin ateşi her dakika biraz daha sönükleşiyor, odayı koridordan sızan tek lambanın ara ara tekleyen ışığına mahkum ediyordu. Hoca ayaklandı. Odanın şömineye uzak duvarına aylar önce bir ahşap tezgâh, bir mini buzdolabı ve tek tabaklık bir mikrodalga fırın yerleştirmişti. Oraya yürüdü. Tezgâhın üstündeki kahve makinesini çalıştırdı. Eli buzdolabına gitti. Şeffaf kapaklı dolabın içindeki hazır çorba kutularını görebiliyordu. Kapağı açtı. Burnuna ekşi bir koku çalındı. Dolabı kapatırken çorba kutularının şiştiğini fark etti. Tezgâhı biraz kenara çekip, buzdolabının kablolarını kontrol etmeye niyetlendi. Tezgâh hatırladığından ağırdı, yerinden oynamıyordu. Cengiz Hoca yeniden doğruldu. Elleri belinde, duvarın arkasında, bir parmak tozun altında gizlendiği muhtemel

mutfağı görebiliyormuş gibi koridordan tarafa baktı. Derin bir nefes aldı. Hafiften başı dönüyordu.

Eliyle alt çekmecedeki bir kap ararken kirli mi temiz mi bilmediği plastik bir şifahane bardağı buldu. Kapıdan koridora uzandı, bardağı mutfaktan tarafa attı. Tezgâhın altındaki açık çekmecedeki yeni, temiz bir bardak çıkardı. Kahve makinesinin önüne yerleştirdi. Çift espresso düğmesine bastı.

Makinenin gürültüsü odayı doldururken Cengiz Hoca ağır ağır balkona doğru yürüdü. Ege Denizi karanlıkta kaybolmuştu. Yalnızca ay ışığının vurduğu yerler ara ara titriyor, orada, uzakta bir şeylerin yaşadığını, yükseklerde evi olan İzmirli'lere ve bakanlık çalışanlarına hatırlatıyordu.

Hoca balkon kapısına varmadan duvar kenarındaki, tek parça ceviz ağacından yapılma çalışma masasının önünde durdu. Masanın üzerine özenle dizdiği fotoğraflardan birini eline aldı, göz hizasına kaldırdı. Ceyda'nın suratını daha iyi görebilmek için fotoğrafı koridordan tarafa tuttu. Yüzünde yorgun bir gülümseme belirdi. Fotoğrafı yerine bıraktı. Sandalyesini hafifçe kenara itip, masanın altındaki küçük tabureyi önüne çekti. Ceyda'nın anaokulundan kalma, el yapımı taburesine ağırlığını vermemeye çalışarak yavaşça oturdu. Elleriyle bir film izler gibi fotoğraflara birer birer dokundu.

Ceyda'nın onlara taşındığı günü, anaokulundaki ilk piyesini, birlikte gittikleri Antalya tatilini haftada birkaç kere tekrar tekrar yaşıyordu. Ege'ye bakan masanın önünde, bir anaokulu çocuğunun ahşap taburesinde, elinde birtakım fotoğraflarla saatlerce oturduğu olur, o vakitlerde artık geçmişte kaybolmaktan değil, anıları ile umutları arasındaki çizginin silikleşmesinden ve neyin geçmiş, neyin gelecek olduğunu unutan bir adama dönüşmekten korkardı.

Bunamak böyle bir şey olsa gerek, yazmıştı yeni başladığı günlüğüne. Yazdıklarını ertesi gün okuduğunda bir cümle

daha ekleyesi gelmemiş, deri kaplı eskiz defterini mutfağın karmaşasına terk etmişti.

Bugünde kalmak için birçok şey denemiş, yalnızca birinin işe yaradığını görmüştü. Sadece Deniz veya Ceyda ile geçirdiği günlerde hâlâ yaşadığını, geçmişinden ibaret bir adam olmadığını hatırlıyordu. Son zamanlarda bu ikiliye Eylül de katılmıştı. Onların yoldaşlığını düşünmek Cengiz Hoca'yı rahatlatıyor, bir süre sonra gözlerini masadaki fotoğraflardan almasına imkân tanıyordu.

Kahve makinesinin sesi kesildi. Cengiz Hoca ayaklandı. Tabureyi masanın altına doğru yavaşça itti. Masanın uzak köşesinde duran, balkondan tarafa bakan fotoğrafı eline aldı. Tezgâha döndü, çift espressoyu bir yudumda içti. Tekrar saate göz attı. On geçiyordu. Bir içimlik vakti olduğunda karar kıldı. Şöminenin yanındaki içki dolabına yürüdü. İki viski bardağı ve yarısı bitmiş, kırk üç yıllık bir Balvenie şişesi çıkardı. Şişeyi ve bardakları kahve masasının üzerine bıraktı. Elindeki fotoğrafa baktı. Şöminenin ateşi fotoğrafın üzerinde parlarken, Cengiz Hoca boğazına büyük bir dilim ekmek takılmış gibi yutkundu. Fotoğrafı diğer koltuğun önüne gelecek şekilde, masanın üzerine yerleştirdi. Kendi koltuğuna oturdu. Yıllar önce İskoçya'daki bir müzayedede eline geçen Balvenie'nin kapağını açtı. Havaya karışan kokuyu uzun uzun içine çekti. Bardaklara birer içimlik viski doldurdu.

Bardağını karısının fotoğrafına doğru kaldırdı.

"Kutlu olsun," diye mırıldandı. İçkiyi ağzına götürdü.

Kapı çalana kadar vaktin nasıl geçtiğini bilmeden içkisini yudumladı ve bir başına şöminenin karşısında oturdu Cengiz Hoca. Zilin sesi odanın duvarlarında ikinci kez yankılanırken kalktı. Duvardaki düğmeye bastı. Karısının fotoğrafını ve viski şişesini yerlerine kaldırdı ve Eylül'ü karşılamak üzere koridora çıktı.

Eylül bir yandan Cengiz Hoca'nın ikram ettiği Glenmorangie'yi yudumlarken diğer yandan da kafasında planın ayrıntılarını tekrarlıyordu. Aklına bir şey takılmış gibi balkon kapısının önünde duraksadı. Cengiz Hoca'ya döndü.

“Ceyda'yı da dahil etsek daha rahat olmaz mı? Sonuçta bunu o istediği için yapıyoruz.”

“O istediği için yapmıyoruz,” dedi Cengiz Hoca. “Doğru olduğu için yapıyoruz. Hem Deniz bir bakışta Ceyda'nın aklını okuyor. Onları karıştırmak yok.”

“Deniz veto eder diye mi korkuyorsun?”

“Korkmak değil. Deniz Yoldaşlık'ın kaynaklarını bölmek istemiyor. Ona da hak veriyorum.”

“Bizim buna vakit harcamamız da kaynakları bölmek olmuyor mu?”

Cengiz Hoca hayır der gibi kafasını salladı. Oturduğu yerden kalkarak Eylül'e doğru yürüdü. “Senden tek istediğim, verdiğim iki üç küme veriyi analiz etmen,” dedi. Eylül'ün sıkıntısını yüzünden okuyordu. Genç yoldaşın yanında Ege Denizi'ne doğru döndü Cengiz Hoca. “Ben de Deniz'den gizli iş yapmak istemiyorum,” diye devam etti. “Ama saldırının yerini ve zamanını öğrendiğimizde senin için bitecek, sözüm söz.”

Eylül kollarını göğsünde bağladı. Derin bir nefes aldı. Bir eliyle balkon kapısına uzandı, kapıyı araladı. İçeriye soğuk bir rüzgâr doldu. Şöminenin ateşini dalgalandırdı.

“İşe yarayacağına emin misin?” diye sordu Eylül. “Ya bu da bir zaman kaybıysa?”

“Planın işe yaramayabilir. Efendi'yi devirebilir miyiz, onu da bilmiyorum. Ama savaşı kaybedecek bile olsak, kazanmaya çalışmak vakit kaybı mıdır?”

“Başımızda yeterince savaş var, hocam. Kaybedeceğimizi bile bile yeni bir mücadeleye girişmek...”

“Belki de Efendi’ye kafa tutmak da bir zaman kaybıdır. Belki o savaşı çoktan kaybettik ve enerjimizi başka şeyleri düzeltmeye, başka hayatları kurtarmaya harcamamız gerekiyor.”

Eylül ilk kez Cengiz Hoca’nın bu kadar olumsuz konuş-
tuğuna şahit oluyordu. “Deniz böyle düşündüğünü biliyor
mu?” diye sordu.

Cengiz Hoca burnundan nefes vererek belli belirsiz gü-
lümsemi. “Kusura bakma,” dedi. “Ettiğim laflar bunlara inan-
dığımıdan değil aslında...”

“Neden o zaman?”

“Sonra konuşuruz. Şimdi şu işe bakalım.”

“Peki,” dedi Eylül. Bildiği Cengiz Hoca’nın geri geldi-
ğini, ona daha fazla açılmayacağını görmüştü. “Bilgileri sana
nasıl ulaştırayım?”

“Sen bir şey bulunca haber et,” dedi Hoca. “Gerisini ben
ayarlarım.”

6. BÖLÜM

Deniz'in Zehra'nın çorbasına attığı hormon denetim çipi çalışmaya başlamıştı. Bir hafta boyunca Zehra ne zaman sinirlense veya heyecanlansa toplu iğne boyutundaki bu cihaz etkinleşecek ve Zehra'nın evindeki duvar mikrofonlarını faaliyete geçirecekti. Hormon çipi bir hafta Zehra'nın midesinde kaldıktan sonra kendiliğinden eriyip sindirilecekti. Sindirim başladığında bütün bir gün boyunca Zehra'nın midesini yakıp kavuracak olan sancıları hatırlıyordu Deniz. Yoldaşlık'taki ilk yıllarında kendisi de benzer bir hormon denetim cihazının kurbanı olmuştu. Ağrıdan öleceğini sanmıştı. Ölmemişti. Zehra da ölmeyecekti. Ara ara her yoldaşın mecbur kaldığı gibi, yalnızca biraz acı çekecekti.

Deniz evden ayrılmadan önce kameradan sokağın girişine tanıdık plakalı siyah bir aracın yaklaştığını görmüş, gelenin Cemal Bey olduğunu varsayarak ofisine dönmüştü. Cemal'in randevusu dokuzdaydı fakat onun pozisyonundaki devlet görevlilerinin işten çıkış saatleri son derece değişkendi. Baykuşlardan gelen istihbaratın aciliyetine göre Partililerin günleri uzar, ayaklanma tehlikesi varsa çalışma saatlerinin ertesi sabaha bile sarktığı olurdu. Onlarca diplomatla çalışmış olan Deniz bu durumun farkındaydı. Hastasının hayatındaki düzensizliği bahane göstermiş, Cemal'i ilk başta müdavim hastası olarak kabul etmemişti. Cemal araya İçişleri Bakanlığı'ndan arkadaşlarını sokmuş ve nihayet Deniz'den randevu almayı başarmıştı.

Ofise adım attığında Deniz'in kulakları soğuktan kıpkırmızı kesilmişti.

Birkaç saniye sonra kapı çaldı. Hastası ilk ziyaretine göre daha iyi görünüyordu. Gözlerindeki endişe az da olsa silinmiş, yerini uzun bir mesainin yorgunluğuna bırakmıştı.

Kapıda laflamadan Deniz'in ahşap döşeli ofisine kuruldular.

"Geciktiniz," dedi Deniz.

"Kusura bakma, doktor. Parti'de işler yoğun."

"Yeni bir kriz mi var?"

"Seni alakadar etmez."

"Benimle er geç her şeyi paylaşacaksınız, Cemal Bey."

"O zaman vakti geldiğinde paylaşırız."

Deniz belli belirsiz gülümsedi.

"Bir isyan falan varsa işlerimi ona göre düzenleyeyim."

"İşyanlar dönemi geçti gitti çoktan. Çok şükür on yedi yıldır teröristlerden çıtını çıkaran yok."

"Çok şükür."

"Yine de neden geciktiğimi sana anlatamam."

"İçişleri'nden bir psikiyatriste gitseniz ona anlatabilirdiniz. Öylesi daha iyi olmaz mıydı?"

"Nasıl?"

"İçişleri'nin de bir sürü yetkin psikiyatristi var. İçinizdeki sıkıntı fazla mesaiye kalma sebebinizle ilişkiliyse, bunu onlarla elbet daha rahat konuşabilirdiniz. Hem o kadar dostunuzu araya sokmanıza da gerek kalmazdı bir psikiyatrist görmek için. Haksız mıyım?"

"Estağfurullah, doktor."

Cemal huzursuzlanmaya başlamıştı. Daha ilk seanstan içindeki her şeyi Deniz'e açmaya gönlü yok gibiydi.

Meslekte geçirdiği yıllar içinde Deniz bu tarz eğilimleri görmekte ustalaşmıştı. Cemal'in vücut dilini bir kitap gibi okuyabiliyor, içindeki huzursuzluğa rağmen adamın ilk görüşmede her şeyi ortaya dökmeyeceğini varsayıyordu. İyi giyimli, emekliliğine yaklaşmış yeni müşterisi yirmi iki yıl önce Parti'ye bir bilişim teknisyeni olarak girmiş, sonrasında İçişleri'ne kapağı atarak yıllar içinde orada bir örümcek gibi kurulmuştu. Ağları ile Bakanlık'ın her odasına ulaşıyor, bünyesindeki Partilileri tuzağına kapılmış bir sinek gibi avucunda tutuyordu. Hiçbir zaman yüksek mevkilerde gözü olmamıştı. Asıl gücün kişinin sıfatından değil, alacak-verecek defterinden geldiğine inananlardandı. Bütün kozlarını o hesaba oynamıştı. Yaptığı her işi birilerini kendisine borçlandırmak için yapmıştı. Oturduğu yerden olan biteni izlemiş, dar zamanda yakaladığı Partilileri yok pahasına kendisine bağlamıştı. Planı tutmuştu. Bu borçlar ödendikçe Cemal kılını bile kıpırdatmadan yükselmiş, tek bir resmi başvuruda bulunmadığı halde o günkü yönetici pozisyonuna gelmişti.

Deniz bu örümceğe yaklaşırken üzerinde yürüdüğü ağları fazla titretmemesi gerektiğinin farkındaydı. Beklentilerini Cemal'e belli edemezdi. Önce Cemal'in ona gelmesini beklemek zorundaydı.

"Açık konuşabilirsiniz, Cemal Bey," dedi. "Benim Parti ile bir ilişkim yok. Zaten bu sebeple bana gelmediniz mi?"

Deniz'in sözleri Cemal'in üzerinde bir tesir bırakmadı. Bütün gençliğini Parti'nin göbeğinde geçirmiş bir devlet görevlisini birkaç basit sözle uysallaştırmak olacak iş değildi. Bunun farkında olan Yoldaşlık altı aydır Cemal ile ilgili gizli bir soruşturma yürütüyordu. Yoldaşlık'ın istihbarat şefleri, Eylül'ün de yardımıyla bu süre içinde Cemal'in gizli içicilerden

olduğunu, Avrupa’da Parti’den saklı banka hesapları yönettiğini ve kendinden uzakta, memleketteki evlerinde yaşattığı karısından ayrı, renkli bir özel hayatı olduğunu keşfetmişlerdi. Yoldaşlık iki ay kadar önce Cemal’e bu bilgilerle şantaj yapmaya başlamış, Bakanlık’taki piyonları aracılığıyla Cemal’i Deniz’in kucağına itmişti.

Yoldaşlık ile yüzleştiği buluşmalarda her ne kadar soğukkanlılığını korusa da Parti’nin kaynaklarını reddedip Deniz’i tercih etmiş olması Cemal’in zor durumda olduğunu başlı başına bir kanıtıydı. Deniz, Cemal’in içinde bulunduğu telaş halini kendi lehine kullanmak istiyor, elindeki kozları erkenden tüketmemeye çalışıyordu.

“İçişleri’ne güvenim sonsuz,” diye lafa girdi Cemal.

“Fakat?”

“Fakat,” Cemal gülümseyerek devam etti, “Bakanlık doktorları önce Efendi’ye, sonra Bakanlık’a, en son hastalarına hizmet ederler.”

“Siz Efendi’ye hizmet etmelerine karşısınız o halde.”

“Öyle demedim. Herhalde Efendi’ye hizmet edecekler.”

Deniz devam etmesini işaret etti.

“Fakat,” diye devam etti Cemal, “itin köpeğin eline malzeme vermeden adamakıllı Efendi’ye ve Parti’ye hizmet edeceksem, çözmem gereken birkaç mesele var.”

“Elimden geldiğince yardım etmek isterim.”

“Biz öyle üç kuruşluk bir memur gibi beşte çıkıp eve gidemiyoruz, malum. Barış zamanı bile düşmanımız çok.”

“Muhakkak. Rütbesi yükseldikçe, insanın oyunun kurallarını değiştirebilmesi de beklenir.”

“Öyle, senin de kafa çalışıyor.”

“Sağ olun.”

“Misal bir asker düşün. Rütbesiz, fakir bir aileden gelmiş bir er. Sabah teftişini kaçırsa ne olur?”

Duraksadı. Deniz’in cevap vermesini bekliyordu.

“Ne olur?” diye sordu Deniz.

“Anasını ağlatırlar,” dedi Cemal Bey. “Ama teftişi kaçırarak bir bölük komutanıysa ne olur?”

“Bilmem, ne olur?”

“Bir sikim olmaz. Neden? Çünkü komutanın daha mühim bir işi olabilir.”

“Ne demek istediğinizi anlıyorum, Cemal Bey,” dedi Deniz. “Kanun gereği yapmamanız gereken bir şey yaptığınız veya yapmak üzeresiniz. Beni ikna etmeye çalışmayın. Şu kapıdan içeriye adım attığınız andan itibaren ben zaten sizin yanınızdayım.”

“İçli dışlı olmadan önce bunları bir konuşalım.”

“Nasıl isterseniz.”

Cemal koltuğuna iyice kuruldu. Soğuk bir göle dalmaya hazırlanır gibi derin bir nefes aldı. Ağır ağır nefesini verirken gözlerini açarak tepeden tırnağa Deniz’i süzdü.

“Yoldaşlık diye bir şey duydun mu?”

“Neyin yoldaşlığı?”

“Yoldaşlık,” dedi Cemal. “Bir bokun yoldaşlığı değil.”

“Savundukları bir fikir olsa gerek.”

“Kimisine rahat batıyor, sabah akşam karşı çıkacak bir şey arıyor. Bunların da tek derdi bir şeye karşı olmak. Marginal olmak. Parti düşmanlığı.”

“Sizinle alakaları nedir?”

“Biz ailecek gariban bir köyden gelmeyiz,” diye devam etti Cemal. Deniz’in sorusunu duymamış gibiydi. Aklında dönen, çok kez prova edildiği belli monoloğu Deniz’e yedirmeye

kararlıydı. “Bu memlekette, bizim gibi vaktinde koyun gütmüş insanın çok çalışması bir şey değiştirmez. Sırf kafamız basıyor diye Saray’ın merdivenlerinden öteye çıkarmazlar. Önce kendi merdivenimizi çıkmamız gerekir.”

“Doğrudur. Ben de bolluk içinde yetişmedim.”

“İyi, o zaman dediğimi anlarsın.” Boğazını temizledi, devam etti. “İnsan yüksek mevkilere yerleşince, merdiveni çıkarken yaptığı hataları unutuyor. Sen yükseldikçe o eski günler de uzaklaşıyor, gözüne görünmüyor. Sonra şerefsizin biri o ilk çıktığın merdivenin çürük bir iki tahtasını buluyor, sallamaya başlıyor.”

Cemal bakışlarını çay sehpasından kaldırarak masanın arkasında oturan Deniz’e çevirdi. Söyleyeceği kelimelerin geri dönüşü olmayacağını biliyordu. Karşısındaki doktorun bu sözleri duyacak değerde biri olup olmadığını çözmeye çalışıyordu. Bakanlık arkadaşlarından Batak Hakan’a göre İzmir’de Deniz’den daha güvenilir bir psikiyatrist bulunmazdı. Hakan’ın Batak lakabını almasına sebep olan bütün pis işlerini bildiği halde yıllardır Deniz’in ağzından müşterisi ile ilgili tek kelime çıkmamıştı. Cemal, Deniz’in isterse Hakan’ı darağacına gönderebileceğinin, karşılığında Parti’den alacağı Sadakat Ödeneği ile ömür boyu bolluk içinde yaşayabileceğinin farkındaydı. Batak’a güvenilmezdi fakat Batak hâlâ yaşadığına göre Deniz’e güvenmesinde belki de bir sakınca yoktu.

“Detaylara girmenin lüzumu yok,” dedi Cemal. “Görmemem gereken bir şeyler gördüm diyelim.”

“Peki Yoldaşlık’ın sizinle alıp veremediği ne?”

“Bilgi, doktorum. Yoldaşlık’ın benim hakkımda bildiği çok şey var. Ama arkamdakiler hakkında bilmediği çok şey de var. O yüzden işler boka sarmadan önlem almak istiyorum.”

“Mesela ne gibi şeyler biliyorlar sizin hakkınızda?”

“Aslında çok mühim şeyler değil. Bu devirde ara ara iki tek atmayan, canı karısından başkasını çekmeyen erkek mi var... Özelimi sızdırsalar da bir zarar gelmez.”

“Skandallar yüzünden birçok siyasetçinin başı yanmıyor mu?”

Cemal Bey bir anda gülmeye başladı.

“Parti’de yirmi sene geçirmiş adamın sıfatı hâlâ siyasetçiye, o adam işi bilmiyor demektir,” dedi. “Biz siyasetin dışındayız, doktorum. Bir ayıp, biz o ayıbı yapana kadar ayıptır.”

“O zaman korkmanız için de bir sebep yok.”

“Özel hayatım açısından bir sebep yok. Ama bu herifler şimdi her şeyi bilmiyorlar.”

“Mesela?”

“Parti’nin geçmişiyile ilgili şeyler. Geçmişte kalması gereken şeyler.”

Düşman kalesine sızamıyoruz, demişti Cengiz Hoca bir toplantıda. O halde dışarıda kale kumandanlarından birini esir alacağız.

Kale kumandanlarından biri şimdi Deniz’in karşısında oturuyordu. Rütbesi idealdi. Parti’nin dört bir köşesini avucunun içi gibi biliyordu. Partililerin dikkatini çekecek kadar yüksekte değildi fakat tepedekilerle düzenli olarak iletişim halindeydi.

“Çekincenizi anlıyorum,” diye lafa girdi Deniz. “Peki açık vererseniz bu bilgilerle ne yapabilirler? Söylediklerinize göre bunlar ciddiye alınacak kişiler değiller.”

“Bunlar üç beş çapulcudan ibaret, orasını doğru anladın. Ama içlerinde birkaç yılan var. Bunların nereye sızdığı, nereden geldiği belli değil.” Cemal sözüne devam edecek gibi

dudaklarını aralık bıraktı. Gözlerini kısıtı. Bir süre hiçbir şey demeden Deniz'i izledi. "Parti içinde ona *Yabancı* diyorlar."

"Yabancı?"

Evet, dercesine kafasını salladı Cemal.

"Bulaştığı kişilerin evine o kitaptan bırakıyor."

"Hangi kitaptan?"

"Albert bilmemnenin kitabı, *Yabancı*."

"Parti'yle bir ilgisi var mı?"

"Kitabı okudun mu?"

"Yasaklı kitap, Cemal Bey. İçeriğini nereden bileyim?"

Cemal gülümsedi.

"Öyle," dedi, "nereden bilesin?"

Bahsi açılan kitap boğazını sıkıyormuş gibi koltuğunda huzursuzca kıpırdandı. Arkasına yaslandı. GÖR bilekliğine dokundu. Masanın üzerinde *Yabancı*'nın, eski bir bültenden tanıtımı belirdi. Deniz'in okumasını bekledi Cemal.

"Topluma yabancılaştığı için ölüme sürüklenen bir karakteri anlatıyor," dedi Deniz. Paragrafın devamını okuma gereği görmedi. "Yani kendi çapında bir eleştiri çabası. Kitabı bırakan her kimse, beni öldürseniz de oyunu sizin kurallarınızla oynamayacağım, diyor."

"Ne dediğini sen çıkar işte."

"Peki bu *Yabancı*'nın sizinle alakası nedir?"

"Benimle bir alakası yok. Şimdilik. Ama iki üç sene önce birkaç arkadaşın başına fena şeyler gelmişti. Yoldaşlık'tan ufak tefek tehditlerle başlamıştı, sonra bu *Yabancı* denen teröristin işe bulaşmasıyla bizimkilerin canı yanmıştı." Gözlerini tekrar Deniz'in suratına sabitleyerek duraksadı. "Nasıl denir, doktorum," diye devam etti, "o zamanları hatırlatan bir

iki benzerlik... bu tanıdık bok kokusu... yediğim yemeği burnumdan getiriyor.”

“Pekala,” dedi Deniz. Koltuğuna yaslandı. “Farz edelim piyasada böyle bir karakter var. Size yapabileceği en büyük kötülük nedir?”

“İçişleri’ndeki görevimi biliyor musun? Resmi makamımı sormuyorum.”

Eylül’den aldığı istihbarat raporlarını hatırladı Deniz. “Bakanlık’ın üst katlarında olduğunuzu biliyorum.”

“Doğru. Bakanlık’ın en üst katında hangi ekip var?”

“Bir bilgim yok.”

“Vakit çok, gerekirse sonraki saatin parasını da veririz.”

“Peki. Devrim Muhafızları?”

“Hayır.”

Cemal oynadığı oyundan keyif alıyor gibi görünüyordu. İçinde bulunduğu her odaya hükmetmeye alışmış bu tecrübeli Partili için soruları soran taraf olmak son derece önemliydi. Eline geçirdiği bu fırsatı kaçırmak istemiyor, oynamaya alışık olduğu müdür rolüne bürünüyordu.

“Veri Güvenliği? Kültür Denetleme? Sendikalarla Mücadele?”

“Hiçbiri değil.” Cemal’in yüzüne halinden memnun bir gülümseme yerleşmişti. Nefes alışverişi yavaşlamış, Deniz’e bakan gözleri küçük zaferinin sevinciyle parlamaya başlamıştı. “Aslında mantıklı tahminler bunlar, doktor,” diye devam etti. “Hatta isabetsiz demek yanlış olur. Devrim Muhafızları, Veri Güvenliği, Kültür Denetleme ve Sendikalarla Mücadele... Hepsinin ortak noktası ne?”

“Hepsi İçişleri’nin sorumluluğu altındaki birimler.”

“Herhalde, yoksa bunları saymazdın zaten. Başka?”

“Hepsi insanları kontrol etmekle yükümlü.”

“Çok yaklaştın,” dedi Cemal. “Son bir ipucu vereyim: en üst kattaki birimin görevi insanları değil, insanların fikirlerini kontrol etmek.”

Deniz çoktandır cevabını bildiği bilmeceyi yeni çözmüş gibi gülümsedi.

“Görenler.”

Duyduğu cevap karşısında Cemal’in ince gülümsemesi suratına yayıldı. “Senden iyi dedektif olur, doktor,” dedi. Koltuğunda geriledi. “Jargonu bile kapmışsın. Görenler... Her kuşağın hayallerini süsleyen bir meslek oluyor. Ben, misal, küçükken astronot olmak istiyordum. Sen ne olmak istiyordun?”

Deniz duraksadı. Gözlerini belli belirsiz kısarak Cemal’in nasıl bir cevap beklediğini kestirmeye çalıştı. İçinden bir ses Cemal’i kontrol etmeye çalışmak yerine dürüst olması ve sohbeti akışına bırakması gerektiğini söylüyordu. O sese kulak verdi.

“Cumhurbaşkanı,” dedi. “Çocukluk hali.”

“Öyle, öyle... Çocukluk hayalleri yüzünden kimseyi hor görmemek lazım. Bugün çocuklar arasında en popüler meslek ne sence?”

“Sohbetimizin konusuna dayanarak GÖR ekibinin bir parçası olmak diyorum.”

“Bravo!” dedi Cemal. Hemen ardından kutsal bir isimden bahseder gibi, “Geliştirilmiş Önsezi Robotu...” diye fıslıladı. “Çok taşaklı isim. Çocukların aklını çeliyor. Kısaltınca bile insanın aklında kalıyor.” Heyecanına Deniz’in de katılmasını ümit eder gibi bir süre duraksadı. Doktorunun sessiz kaldığını görünce, öğrencisi tarafından hayal kırıklığına uğratılmış bir öğretmen buruk ifadesi belirdi yüzünde.

“GÖR...” dedi, “ve onu doğuran, besleyen, Parti’nin iyiliği için kullanan Görenler.”

“Yani Yabancı, Görenlerin içindeki pozisyonunuzu kullanarak size baskı yapabilir, öyle mi? Sizden Parti ve GÖR ile ilgili bilgi almaya çalışabilir?”

“Düşük ihtimal. Görenlerle içli dışı olduğumu bilen çok kişi yok.”

“Tahmin etmesi çok da güç değil aslında.”

“Efendim?”

“Yanlış hatırlamıyorsam yirmi iki yıl önce Parti’ye ilk katılanlardınız.”

“Evet.”

Odadaki dinamiğin bir anda değişmesi Cemal’i huzursuz etmişti. Deniz’in lafı nereye getireceğini bilmemenin huzursuzluğuyla tekrar koltuğuna yaslandı.

“Geçenlerde ilginç bir şey fark ettim, Cemal Bey. Devrim’in hemen öncesinde Parti’ye katılanlarla Devrim sonrasında üye olanların demografik yapıları geceyle gündüz gibi farklı. Dikkatinizi çekmiş miydi?”

“Yok.”

“2035’te GÖR kullanıma açıldığında siz robotu Anadolu’ya getiren ekibin bir parçasıydınız. Devrim’e kadar aktif olarak GÖR’ün kamuda kullanımı üzerine çalıştınız. O vakitler GÖR yalnızca güvenlik güçleri tarafından, çevredeki tehlikeleri saptamak amacıyla kullanılıyordu. Zamanın hükmünü GÖR’ün sivillere açılmasına ikna edemediniz.”

“Bunu bilmeyen yok, doktor. Lafı nereye getiriyorsun?”

“Parti’ye Devrim’den yalnızca dört ay önce, şubat ayında katıldınız. Doğru mudur?”

“Doğru.”

“2040’ın ilk dört ayında Parti’ye üye olanların yüzde altmışı mühendis kökenli. Sizce de bu ilginç bir istatistik değil mi?”

“İnsan kaynakları müdürü müyüm ben? Parti’ye ne lazımsa ona göre adam alıyorlar.”

“Devrim’den kısa süre sonra makamınız değişti.” Kafasına bir şey takılmış gibi duraksadı. “Bana işin burası çok ilginç geliyor. İşe alım operasyonları size devredildikten sonra mühendis alımı durdu. Ne oldu da meslektaşlarınıza sırtınızı döndünüz?”

Cemal’in suratına bir gölge düştü. Ayaklarıyla ahşap zeminde ağır bir tempo tutmaya başladı.

“Mühendis lazım değildi, doktor,” dedi. “Aklında bir şey varsa lafı geveleyip durma.”

“Korkmayın, aklımda ne var ne yok duyacaksınız.”

“Korkan kim ulan!”

Son aylarda gecelerine musallat olan panik atak Deniz’in baskısıyla yeniden yüzünü gösteriyordu. Deniz, Eylül’ün Parti’deki bağlantılarından bir valiz dolusu tutanak toplamıştı. Bu dosyalar Cemal’in terfi edilir edilmez mühendis alımını durdurduğunu gösteriyordu. Eylül’e göre Devrim sonrası Cemal GÖR’ün altyapısını bir başına kontrol edebilmek için bütün kıdemli mühendislerden kurtulmaya çalışmış, Görenler arasında yönetici sıfatında tek bir mühendis bırakmamıştı. Görenler’in o zamanlar bağlı olduğu Teknoloji Bakanlığı’nda gelenek yalnızca mühendis kökenli çalışanların idari pozisyonlara getirilmesine müsaade ediyordu. Bakanlık’ın yarısı Cemal’e borçluyken Cemal’in diğer yarıdan emir alması olacak iş değildi.

Adamın acınası halini ısrarla görmezden gelerek, “Hatalıysam düzeltin,” diye devam etti Deniz. “Devrim sonrası

Parti kampüsüne taşındığınızda komşularınızdan biri bugünün İstanbul Emniyet Genel Müdürü, o zamanın GÖR Laboratuvarları Dekanı Hilmi Akçay’dı.”

“Anamın kızlık soyadını da öğrendin mi?”

Cemal’in sesi boğuklaşmış, kaşları çatılmıştı. Dakikalar önce rahat bir tavırla çöktüğü sandalyesinde sırtı bir yay gibi gerilmişti.

“Bu devirde hakkında araştırma yapmadan yol üstündeki bakkala bile girmeyeceksin,” dedi Deniz.

“Hiç olmazsa makamıma duyduğun saygıdan bana güvenmen lazımdı, doktor. Ben bakkal dükkanı işletmiyorum. İstedğin gibi tokatlayabileceğin bir vatandaş da değilim.”

“Benzetmemi mazur görün, Cemal Bey. Ama evinizde bir köpek misafir edecekseniz, köpeğin huyunu, suyunu, aşılı olup olmadığını öğrenmekte fayda var.”

Cemal’in gözlerinde anlık bir ateş parladı. Bir süre bir bilmece çözmeye çalışır gibi karşısındaki doktoru süzdü. Sonra suratına Deniz’i huzursuz eden bir gülümseme yayıldı. “Şükret, doktor,” diye lafa girdi. “Şükret ki şu lafını cahilliğine veriyorum.”

“Sandığın kadar cahil değilim, Cemal Bey.”

Cemal, Deniz’in aniden sertleşen tonu karşısında önce tepkisiz kaldı. Sonra formaliteleri ağır ağır geride bırakmakta olduklarını kabullenerek yeniden gülümsedi. Koltuğunda ge-rileyerek bakışlarını tekrar Deniz’e çevirdi.

“Nihayet doktor açılıyor...” diye mırıldandı. “Hakikaten Batak Hakan’ın dediği kadar varmışsın.”

Batak Hakan için yaptığı pis işleri düşündü Deniz. Kutu kutu haplar, sahte reçeteler, olduk olmadık bahanelerle sü-resiz izinler ve Deniz’i ölüm cezasına çarptırmaya yetecek son bir iyilik...

Birtakım fedakarlıklar yapması gerekeceğini en başından beri biliyordu. Elini taşın altına koyma sırası gelmiş de geçiyordu. Bakanlık'ın karanlıkta dolaşan yüksek rütbeli çalışanlarını kapanına çekebilmek için kendi ininin ışıklarını kapatması gerekmişti. Fikri ortaya atan Cengiz Hoca haklı çıkmıştı: pis iş için ortak arayan insanlar, temiz çalışan doktorlara bile güvenmezlerdi.

“Senden ilk bahsettiğinde bi-”

“Sadede gelelim,” dedi Deniz.

Cemal duraksadı. Bir süre yine bir şey demeden Deniz'i izledi. Gözlerini Deniz'den bir an olsun ayırmadan elini ceketinin iç cebine attı. Oradan çıkardığı zarfı sessiz sedasız Deniz'e uzattı.

“Benim için mi?”

“Hayır. Açmayacaksın, okumayacaksın. Alacaksın, arkasında yazılı olan adrese bırakacaksın.”

Deniz mektubu aldı. Adresi okumadan masasına bıraktı. “Peki,” dedi. Bir kafa hareketiyle Cemal'in konuşmaya devam etmesini işaret etti.

“Asıl mesele...” dedi Cemal. Odada egemenlik kurmaya çalışır gibi Deniz'in bakışlarını yakaladı. Çenesi kaskatı kilitlenmişti. Bir Efendi heykeli gibi sırtını dikleştirdi. Deniz'in uzun süredir duymayı umduğu kelimeler, rütbesine yakışır bir özgüvenle Cemal'in dudaklarından döküldü:

“GÖR'üme girip son iki günün verilerini değiştireceksin.”

7. BÖLÜM

Toplantı odasında analiz uzmanından başka kimse yoktu. Cam duvarlar karartılmış, kadın bir sürahi su ile baş başa bırakılmıştı. Bir saate yakın bir süredir tek başına, tek sandalyeli bir odada bekliyordu. GÖR'ünün milli ağa olan erişimi kesilmişti. Film izleyemiyor, haber dinleyemiyordu.

Bir süre sonra odada bir cızırtı duyuldu. Oturmaktan bunalan kadın ayaklandı.

“Hoş geldiniz,” dedi bir ses. “Dün her biriniz Bilişim Dairesi’nden bir proje dosyası aldınız. Lütfen GÖR’ünüzü uyandırın.”

Bilekliğine dokunur dokunmaz kadının GÖR’ü uyandı. Kolunda biri kırmızı biri yeşil, iki nokta belirdi. On saniye sonra metalik ses yeniden odada yankılandı.

“Dün aldığınız dosyada okuduklarınızı anlıyor ve kabul ediyorsanız yeşili, revize etme ihtiyacı duyuyorsanız kırmızıyı tuşlayın.”

Yeşil noktaya dokundu. Karşısındaki duvar aydınlandı, büyük bir ekrana dönüştü.

“Anadolu Ateşi Projesi’ne hoş geldiniz,” dedi aynı ses. “Ekranda gördüğünüz dosya ve kodlar GÖR’ünüze aktarıldı. Üç dakika içinde sizden sorumlu kişisel korumanız sizi bekleme odasından alıp, proje boyunca yaşayacağınız odanıza götürecektir. Lütfen ekrandaki bilgileri okuyup, şartları kabul ettiğinizi belirten sözleşmeyi imzalayın.”

Kadın sandalyesine oturmak yerine ekrana yaklaştı. Ekrandaki bütün bilgileri üç dakika içinde okuması mümkün değildi. Karşısına sayfalarca doküman sıralanmıştı. Projenin detaylarını geçip çalışma şartlarını okumayı düşündü önce. Tam son sayfaya inmek üzereydi ki şartları kabul etmeme gibi bir şansı olmadığını fark ederek duraksadı. Herhangi bir şeye itiraz ettiği takdirde elini kolunu sallaya sallaya Bilişim Dairesi'nden çıkamayacağını biliyordu.

İlk sayfalara göz gezdirmeye karar verdi.

GÖR üzerinde çalışacaklarını güvenlik şefinin rozetinden anlamıştı fakat İşçileri'nin beş yıllık planlamasında *Anadolulu Ateşi* isimli bir projeye rastladığını hatırlamıyordu. Proje ekibini tanıtan sayfayı çevirdi. Kimsenin ismi verilmemişti. Proje için üç yazılımcı, iki biyolog, iki Türkolog, iki sanal gerçeklik uzmanı ve üç büyük veri analisti görevlendirilmişti. Anadolu halkının kullanımına açık bir ürün üzerinde çalışacaklarını bir çırpıda anladı. Üç veri analisti alındığına göre projenin çapı sandığından büyük olmalıydı. İki yıl önce İstanbul'daki kırk milyon vatandaşa hizmet verecek hastalık takip sistemi için bile iki veri analisti yeterli görülmüştü.

Sonraki sayfaya varmadan odanın kapısı açıldı. O sabah onu almaya gelen gri takım elbiseli güvenlik şefi koridorda belirdi. Tanıdık bir yüz görmekten memnun olmuş gibi hafifçe gülümsedi kadın. Adam hiç tepki vermeden, çabuk bir el hareketiyle kendisi takip etmesini işaret etti ve arkasını dönerek yürümeye başladı.

Kendisine ayrılan odaya doğru yürürken koridorun diğer ucunda başka bir kapının kapandığını gördü kadın. Koridorun bitmesine birkaç metre kala kendisine eşlik eden güvenlik şefinin işaretiyle duraksadı. Kapının önündeki sanal tabelada ismini görmeyi bekliyordu, şaşırdı. Gözlerinin kendisini yanılttığını düşünerek tabelayı yeniden okudu.

Dokuz Numara.

Tabela kayboldu. Kafasının karıştığı bakışlarından belli oluyordu. Kapıda isminin yazmadığını söylemeye niyetlendi, güvenlik şefinin bakışlarını görünce dilini tuttu. Adam baş parmağını duvardaki kilide bastırdı, kapıdan geçti. Bekleme salonunda duyduğu ses doğruyu söylüyordu. Oda onun için düzenlenmişti. Bakanlık ofisindeki eşyaları buradaki yeni çalışma masasına taşınmış, bilgiduvarına astığı fotoğraflar küçük odanın duvarlarına iliştirilmişti.

Proje boyunca içinde bolca vakit geçireceği oda, evdeki yatak odasının neredeyse iki katı büyüklüğündeydi. Uzak köşesinde tek kişilik bir yatak uzanıyordu. Karşısı teleduvara ayrılmış, kadının sırtını dayayabilmesi için yatağın kenarına irili ufaklı yastıklar dizilmişti. Zemin duvardan duvara gri bir halı ile kaplanmıştı. Yatağın bitişiğindeki katlanabilir çalışma masası bakanlık ofislerindeki masalara göre küçük görünse de açıldığında genişliği iki metreyi buluyordu. Reklamlarını görmüştü bu masaların kadın. Kullanıcının GÖR'üne doğrudan bağlanabilen cihaz henüz İçişleri Bakanlığı'nın yirmi beşinci katından aşağıya inmemişti. Kadının kalbinde, çikolata görmüş bir Anadolu çocuğunun anlık heyecanı uyandı. Güvenlik şefinin yanında duygularını açık etmekten çekinerek gözlerini kapattı. Derin bir nefes alarak heyecanını dizginledi.

"Giysileriniz dolaba yerleştirildi," dedi güvenlik şefi. "Herhangi bir şeye ihtiyacınız olursa GÖR'den talep edebilirsiniz. Burada bulunduğunuz sürece kapıda yazandan başka bir isim kullanmayacaksınız."

Dokuz Numara.

"Proje ekibiyle ne zaman tanışacağım?"

"Tanışmayacaksınız."

Dokuz Numara bakışlarını dolaptan güvenlik şefine çevirdi.

“Bilmeniz gereken her şeyi sekizi yirmi geçe teleduvarınızdan öğreneceksiniz. O vakte kadar odanızda kalın.”

Dokuz Numara’nın cevap vermesine müsaade etmeden ayrıldı güvenlik şefi. Kapıyı kapattı. Saat sekizi on sekiz geçiyordu. Dokuz Numara yayının başlamasını beklerken kıyafet dolabını karıştırdı. Birbirinin aynısı yedi gri tişört, gömlek ve pantolon ile karşılaştı. Hepsinin altında katlanmış halde iki pijama buldu. Dolabın çekmecelerini açtı.

Yedi çift iç çamaşırı. Gri.

Dolabın yanındaki banyonun kapısını hafifçe itti. Banyonun mavi ışıkları yandı. Genç analiz uzmanı gri duvarlarla karşılaşmamayı bekliyordu. Banyonun gümüş ve beyaz renkli fayanslarını görünce rahatladı. Griyi oldu olası sevmemişti.

Dokuz hâlâ banyoyu incelerken teleduvarın parlak, beyaz ışığı aralık kapıdan düş kabininin üzerine düştü. Robotik bir ses, “Hoş geldiniz,” dedi. Ekranda beliren suratı görünce bir an hayal gördüğünü sandı Dokuz. Bakışlarını teleduvarındaki adamdan ayırmadan yatağına doğru yürüdü. Oturdu.

Efendi’nin Özel Kalem Müdürü, Kara Cihat, Dokuz’un teleduvarında kırmızı-yeşil bir bakanlık flamasının önüne kurulmuş, proje üyelerine sesleniyordu. Efendi’nin ses ile kontrol edilen güvenlik sistemlerini tehlikeye atmamak için ses değiştirici takmıştı.

Ekranın köşesinde beliren küçük karelerin içindeki proje çalışanları ve Bakanlık’ın atadığı komite üyeleri pürdikkat Kara Cihat’ı izliyordu. Çalışanlara ayrılan karelerin görece küçüklüğüne rağmen üyelerin vücutlarındaki gerginlik duvardaki görüntüye yansiyordu.

Geriye yatırılmış jet siyah saçlarını parlatan ışığın altında konuşmaya devam etti Kara Cihat:

“Her biriniz aylarca süren bir çalışmanın sonucunda bu proje için özel olarak seçildiniz. Kendi güvenliğiniz ve proje gizliliğinin korunması adına bir süre GÖR yerleşkesinde konaklayacak ve çalışacaksınız. Her birinize birer numara verildi. Diğer proje üyeleriyle doğrudan iletişime geçmeniz yasaklanmış olsa da bunun kaçınılmaz olduğu durumlarda isminiz yerine bu numarayı kullanacaksınız. Hayatınızla ilgili herhangi bir bilgi paylaşımında bulunursanız proje ile ilişkiniz o gün kesilecek ve hakkınızda en yüksek dereceden cezai işlem uygulanacak.”

Duraksadı. Teleduvardan bir kadın sesi, “Şu ana kadar söylenenleri anladığınızı onaylamak için yeşili tuşlayınız,” dedi. “Bekleme süresi: on saniye.”

GÖR’ünde beliren iki ışık arasından yeşili seçti Dokuz. GÖR’ü yeniden karanlığa gömüldü.

“Asıl işiniz ile ilgili bir endişeniz olmasın. Aylık maaşınızın üç misli her ay ailenize ödenmeye devam edecek. Sizin ise burada kaldığınız sürece paraya ihtiyacınız olmayacak. Size verilen görevleri yerine getirdiğiniz ve kurallara uyduğunuz takdirde burada kariyerinizin en verimli birkaç ayını geçireceksiniz. Görev bildiriniz ve yerleşke kuralları birazdan teleduvarınızda belirecek. Sorularınızı GÖR’ünüz üzerinden sorabilirsiniz.”

Ekran karardı. Perdeleri çekili oda ışıklar yanana kadar kısa bir süreliğine karanlığa gömüldü. Teleduvar yeniden aydınlandı. Ekranda beliren yazılar ile aynı anda Kara Cihat’ın kuralları okuyan ses kaydı Dokuz’un kulaklarını doldurdu.

“Kural bir: Bilişim Dairesi dışında herhangi biri ile doğrudan iletişime geçmeyeceğim.

“Kural iki: Bana verilen görev dışında herhangi bir uğraşa girişmeyeceğim.

“Kural üç: İletişime geçmek zorunda kaldığım kişiler ile gerçek ismim dahil olmak üzere özel hayatımın hiçbir detayını paylaşmayacağım.

“Kural dört: Spor salonu, yemekhane ve açık hava terası dışında yerleşkenin hiçbir yerine bir refakatçinin yokluğunda adım atmayacağım.”

“Kural...”

Otuz iki kurallık dinletinin ardından ekrandaki maddeler küçüldü ve Dokuz’un yatağının dayandığı duvara yansıdı. Dokuz ses kumandasıyla ışıkları söndürdü. Tahmininde haklıydı. Kurallar listesi teleduvar kadar aydınlık olmasa da hemen baş ucunda parlıyordu. Kapatılması mümkün değildi.

Güvenlik gerekçesiyle kâğıda basılı olarak sunulan görev bildirisini eline aldı. Bilişim Dairesi’nin yapay zekası, Ana Akıl, yirmi yedi yıldır vatandaşların GÖR’lerinden topladığı verilerle sayısız simülasyon yürütüyordu. Altı ay önce bu simülasyonlardan biri istenilen eşiği aşmıştı. Simülasyonun daha kesin ve güvenilir sonuçlara ulaşabilmesi için yurt dışından alınan yeni verilerin sisteme dahil edilmesi ve toplumun profilini göz önünde bulundurarak birtakım sonuçlar çıkarılması gerekiyordu.

“Yapay zeka bu yüzyılın tanrısıdır,” demişti Ana Akıl’ı yaratan Halis Hoca. “Ama tanrı ne dua ne tövbe bilir. Bu görevler için insanın kalbinde yatan arzuları ve pişmanlıkları bilmek gerekir.”

Yurt içinden alınan veriler tek bir tip insan profilini incelemeye müsaade ediyordu. Başarıya ulaşan ilk simülasyonu takiben Devrim Muhafızları sivil savaşlar ile dağılma

noktasına gelmiş dört Küresel İstikrar Paktı ülkesine sızmıştı. Lübnan, Cezayir, Brezilya ve ABD’de on bini aşkın insanın ensesine para karşılığı GÖR takılmış, kendi dillerindeki arayüzlerle bu insanların Anadolu Ateşi benzeri projelere nasıl tepki verdikleri ölçülmüştü. Buralardan gelen verilerle çalışacaktı Dokuz. Daha önce yurt dışı merkezli finans kurumlarının spekülasyon çalışmalarını Anadolu halkının anketlerden ve teleduvar verilerinden alınan profiline uyarlamış, Anadolu Hazine Bankası’na milyonlarca dolar ek gelir sağlamıştı. Miktar yeterince yüksek olunca gelirin giderini kimin karşıladığı umursanmamıştı. Vatandaşın umutlarından çalınan para GÖR’ün yeniden yapılandırılması için kullanılmış, Dokuz’a birçok veri analiz uzmanına asla nasip olmayacak bir iş tecrübesi kazandırmıştı.

Haberin yabancı basına sızması halinde Anadolu hükümeti, başına büyük bir dert alacağını farkındaydı. 30’lu yıllarda birçok ülkede totaliter rejimler güç kazanmaya başlamış, bu rejimler demokrasi yanlısı başkaldırıları bastırabilmek için dışarıdan garantör arayışına girişmişti. İlk olarak 34’te Azerbaycan’ın askeri yönetimi bir üniversiteli ayaklanmasıyla düşme safhasına gelmişti. Hükümet isyanları bastıramayınca dışarıdan yardım talep etmiş, Rus ordusunun müdahalesi ile toparlanmıştı. Tohumları o gün atılan, Avrupa Birliği ve NATO’ya bir alternatif olarak kurulan ve totaliter rejimlerin birbirlerini kollama aracı olarak tasarlanan Avrasya İstikrar Paktı, ABD ve Meksika hükümetlerinin imzalarıyla Küresel İstikrar Paktı’na dönüşmüştü.

Pakt üyesi bir ülkenin ikinci bir üyeden satın aldığı veri kümeleri üzerinde yeni veri üretmesi yasaktı. Dokuz Numara’nın önündeki proje raporuna göre Anadolu hükümeti yıllardır Pakt Veri Güvenliği Yasası’nı ihlâl halindeydi.

Başına iş açmamak için bunu düşünmemeye çalıştı Dokuz.

Çalışma masasına oturup son haftanın verilerini kısaca gözden geçirdi. Yapacağı işin ne olduğunu bilmesine rağmen Anadolu Ateşi projesinin içeriği ile ilgili hâlâ bir fikri yoktu. Ekipteki biyolog ve kimyager sayısına bakarak programın moleküler tıp teknolojileri ile ilgili olduğunu varsaymıştı.

Parmak izini masaya okuttu. Önünde yoktan var olan monitörde büyük ve kırmızı harflerle *Anadolu Ateşi Projesi* yazısı belirdi. Kafasını monitöre yaklaştırarak gözlerini iyice açtı. Göz taraması saniyeler içinde tamamlandı ve Dokuz'un parmak izi ile eşleştirildi. Ekrandaki yazı kayboldu. Yerini Dokuz'un kanını donduran iki ayrı görüntü aldı.

Binlerce çıplak ve deforme olmuş ceset, ağır hazmat elbiseleri içindeki Terörle Mücadele ekipleri tarafından buharlaştırılıyordu. Dokuz videoların altındaki açıklamaya dokundu. Nefesi ciğerlerinde ağırlaşırken, yıllardır her mitingde, seçim döneminde ve Dış Mihraklarla Mücadele Festivali'nde bahsi geçen fakat gerçekleştiği günden bu yana kimsenin görmesine müsaade edilmeyen bir vaka ile karşı karşıya olduğunu fark etti.

Görüntünün altındaki açıklamayı dikkatle yeniden okudu.

Hayal görmüyordu.

Karlıova, 11 Ocak 2049 - 15:35, yazıyordu. İlk vakadan 78 saat, 34 dakika sonra. Ölü sayısı: 14.442.

8. BÖLÜM

Deniz, Cemal Bey'i takip etmeye başladıkları günden beri bu kelimeleri duymayı bekliyordu. Haftalar süren manipülasyon sonuç vermişti. Cemal Bey Bakanlık'ın sıkı kollarından kaçmış, şimdi Karga Sokak'taki yarı karanlık ofiste oturuyordu. Kısa bir süre önceye kadar bütün hareketlerini dikte eden müdürlük içgüdüğü yerini temkinli bir tutukluğa bırakmıştı. Deniz'e ihtiyacı olduğunun farkındaydı fakat psikiyatristini bir ameliyat robotu gibi kullanıp atmayı ummuş, Deniz'in özerk bir rol üstleneceğini kestirememişti. Yeni bir doktor bulmak için artık çok geçti. Geldiği noktada Deniz'den istediğini alıp, sonrasında Deniz'i öyle ya da böyle susturabilmeyi ümit ediyordu.

GÖR'üme erişip son iki günün verilerini değiştireceksin.

Cemal'in kelimeleri odanın duvarlarında yankılandı. Deniz sessizliğini korudukça hastasının vücudu geriliyordu. Talep ettiği hizmetin sonucu tek celsede ölüm cezasıydı. İki taraf da bunun farkındaydı. Odadaki sessizlik derinleştikçe Cemal'in içinde bir şüphe tohumu yeşeriyor, zihnini bin bir türlü ihtimal dolduruyordu.

"İnsanın beyninden çip çıkarmak kolay bir iş değil," dedi Deniz. "Ayrıca GÖR'den veri silmek neredeyse imkansız."

Cemal bir süre sessiz kaldı. Bacak bacak üstüne attı. Söyleceklerini kafasında tartarken öylece Deniz'i izledi. Karşısında oturan doktor son derece serinkanlıydı. Ortamdaki sessizliği bozma gereği duymuyor, sanki tek başına oturmuş, manzaranın tadını çıkarıyordu.

“Bakanlık’ta neden herkes bana borçlu biliyor musun, doktor?” diye sordu. Deniz’in cevap vermesini beklemeden devam etti: “Çünkü başkalarının kriz gördüğü yerde ben fırsat görüyorum. İnsan nasıl aylık maaşla zengin olamazsa, kriz olmadan da Parti içinde yükselemez. Bu işin sıkı çalışmayla falan bir alakası yok.”

“Partili olan sizsiniz.”

“Öyle, öyle. Geçen sene İçişleri’nde bir uyuşturucu krizi çıktı, duydun mu?”

“Hayır.”

“Ama Uzungöl’ün özelleştirildiğini duymuşsundur?”

“Onu duydum, evet.”

“Artık her bir boku GÖR’den yürütüyoruz ama Parti’de eski kafa çok. O yüzden bazı şeylerin hâlâ çıktısı alınıyor, tepeye gönderiliyor.”

“Ne gibi şeyler?”

“İşini bilmeyen adamın elinde bir sikime yaramayacak bilgiler. İhaleler, yapılaşmaya açılacak devlet arazileri, devlet yardımı verilecek özel şirketler... Zaten bu bilgiler iki lira maaş alan bir öğretmenin eline geçse, bu adam bu bilgiyle ne yapacak? Evini arabasını satıp Uzungöl’den arazi mi alacak? Aslında bizim yaptığımız da halka hizmet.”

“Nasıl yani?”

“İnsanın ağzının suyunu akıtacak bilgileri gizliyoruz. Bu sayede halkı yanlış kararlar almaktan, boş hayaller kurmaktan koruyoruz.”

“Her Partili bu ihaleleri alabilecek kadar zengin mi?”

“Asıl iş ihaleyi almakta değil, doktor. O bilgiyi ihaleyi almaya gücün yeten adama satmakta. Ne bir imzası var bu paranın ne de bir kuruş vergisi.”

Deniz her ne kadar devlet içindeki yozlaşmanın farkında olsa da midesinden boğazına doğru acı bir tat yükseldiğini hissetti. Duygularını belli etmemeye çalıştı. Yanındaki bardağa uzanarak bir yudum su içti.

“İçişleri’nde bir skandaldan bahsediyordunuz?”

“Evet, Uzungöl olayı.”

“Buyrun, dinliyorum.”

“Uzungöl imara açılacaktı, bayağıdır duyumunu alıyorduk Şehircilik Bakanlığı’ndan. Dosyalar yine bir hafta önceden bizim ofise ulaştı. Hangi arazi hangi şartlar altında imara açılacak, metrekaresi kaçtan gidecek falan, hepsi yazılı. En önemlisi de, ihaleyi yönetecek müsteşarın imzası var en sonda.”

“Müsteşar? Onun ne alakası var ihaleyle?”

“Devlet ihalelerinde paranın büyüklüğüyle makamın büyüklüğü denktir. Sen devlet işlerine karışmayalı uzun zaman olmuş.”

“Birkaç sene oluyor.”

“Belli. İleride evin garajını doldurayım dersen bana ulaş.”

“Sağ olun.”

Kısa bir sessizlik oldu.

“Bu teklifleri ilkten herkes hor görür, doktor. Ama hayat uzun. İnsanın karşısına nasıl fırsatlar, dertler çıkacak, belli olmuyor.”

“Uzungöl dosyasından bahsediyordunuz.”

Deniz’in inadı karşısında Cemal’in yüzünden sinsi bir gülümsemenin gölgesi geçti. Bir süre havada asılı kalan ölü bakışlarını kısaca Deniz’in üzerinde gezdirdi. Deniz ile konuşmanın bir hata olup olmadığını yeniden değerlendirir gibi derin bir nefes aldı. Bakışlarını karşısındaki doktordan

ayırmadan, “Uzungöl dosyası, evet,” dedi. “Bu dosyaları hep muhafızların delil odasında, metal bir dolabın içinde saklarız. Hiç delil odası gördün mü?”

“Hayır.”

“Giriş çıkışı denetimlidir, delil odalarına öyle kimse elini kolunu sallaya sallaya giremez. Biz de buna güvenip her zamanki gibi ekip içinde anlaştık ihalenin kime gideceği konusunda. İhale günü geldi. Komisyon hep ihale kazanıldıktan sonra ödenir. Ama zaten ihale kurulu başkanına para çok önceden yedirildiğinden, ihale komisyonunu cepte sayarsın. Uzungöl İhalesi’nin komisyoncusu Hilmi Müdür, müşterisi-”

“Hilmi Akçay? İstanbul Emniyet Müdürü?”

“Evet.” Cemal duraksadı. “Evet,” diye tekrarladı, “Emniyet Müdürü olan Hilmi Akçay. Hilmi Müdür’ün bağlantıları kuvvetlidir. Zaten başka türlü Emniyet Müdürü olmak ne mümkün?”

Deniz, Cemal’in sesinde bir gücenmişlik sezdi. Belki de Uzungöl İhalesi’nin dosyasını kendisi almak istemiş fakat İstanbul Emniyet Müdürü’ne rakip olmaktan çekinmişti.

“Müşteri diyordunuz?”

“Kılıçlar Vakfı,” dedi Cemal. “Planlara göre Hilmi Müdür ihale dosyasını Kılıçlar Vakfı’na verecekti.”

“Ama bir terslik çıktı.”

“Evet, Parti’den birileri bir bok yedi. Kılıçlar Vakfı’nın teklifine rağmen ihale bir inşaat firmasına gitti.”

“Kurul müdürü sağlam çıktı yani?”

Cemal, yüzünden açıkça okunan keyifsizliğine rağmen yapmacık bir kahkaha patlattı.

“Öyle büyük ihaleye sağlam kurul müdürü atanır mı, doktor? Birileri erken davranıp Kılıçlar Vakfı’ndan önce

ulaşmış ihale kuruluna. Sadece müdüre değil, bütün kurula para yedirmişler. Bu ne demek sence?”

“Parti’den birileri ihale dosyasını yürüttü.”

“Aynen öyle.”

“Kim olduğunu buldunuz mu?”

“Anında. Partili kardeşlerine böyle kazık atabilecek tek bir orospu çocuğu var. Batak Hakan.”

“Benim Batak Hakan?”

“Esağfurullah. O hepimizin günahı.”

“Onun çaldığını kanıtlayabildiniz mi?”

“Evet ama kolay olmadı. Önce son iki haftanın GÖR’lerini taradık. Hiçbirinde Uzungöl İhalesi ile ilgili kayıt çıkmadı. O ara bir şüpheye düştüm acaba Batak suçsuz mu, günahını mı alıyorum adamın diye. Sonra bir kanıt çalındı bahanesiyle olay yeri incelemeyi çağırdık delil odasına. Odada kokain kalıntısı buldular.”

“Batak Hakan.”

“Herhalde Batak Hakan. Başka hangi gerizekalı uçuk kafayla delil odasına, Emniyet Müdürü’nün dosyasını çalmaya girer? Herifin yediği boktan ötürü çıkan krizi görüyor musun?”

Deniz gülümsemekle yetindi.

“İşte bu yüzden herkes bana borçlu, doktor,” diye devam etti Cemal. “Sen burada kriz görüyorsun. Bütün Partililer gibi. Ama ben burada bir fırsat gördüm. Bunu yapanın Batak Hakan olduğunu herkes biliyordu ama orospu çocuğunu kimse açıktan suçlayamıyordu. Racona ters çünkü Partilinin Partiliyi suçlaması. Ama ben ne yaptım? Anında bütün personelden idrar testi istedim. Üstüne bir de kontrolleri

yapmak için gönüllü oldum. Sidik şişesini getirirkenki halini görecektin Batak'ın. Sanki şişeye değil de donuna işemiş.”

“Hakan'ın tahlillerini nasıl sakladınız?”

“Ne saklaması! Tahlilleri temiz çıktı. İşedikten sonra şişenin içine yanında getirdiği bir şeyler karıştırmış, sidikteki uyuşturucu izlerini silmiş. Baktım başka türlü olmayacak, laboratuvarın ortasında donunu indirdim, gözümün önünde yeni bir şişeye işettim. Zaten daha şişeyi doldurmadan yalvarıp yakarmaya başladı. Hatta sus payı niyetine Uzungöl İhalesi'nden aldığı paranın yarısını teklif etti.”

“Kabul ettiniz mi?”

“Hayır. Onun yerine daha kıymetli bir şey aldım.”

“Hakan'ın sadakati.”

Doğrular gibi kafasını salladı Cemal.

“Bu ülkenin insanı parasını üç yere yatırır, doktor. Eğitim, borsa, emlak. En doğrusu hangisi sence?”

Üçünün de yanlış cevap olduğunu biliyordu Deniz. Cemal gibi yüksek rütbeli Partililer doğru cevabı bulmak için değil, karşılarındakileri hatalı çıkarmak için soru sorarlardı. Yine de Cemal'in oyununu bozmak istemedi.

“Eğitim?”

“Güldürme adamı. Sen dört sene lise, altı sene tıp, üstüne dört sene daha uzmanlık okudun. Bir ömür kazanamayacağın parayı ben daha geçen ay yarım şişe sidikle kazandım, bir de reddettim.”

“Ne o zaman, emlak mı?”

“Yanlış.”

“Borsanın kâr vergisi yüzde seksen beş.”

“Borsa da değil. İşin aslı bu ülkenin insanı parasını bir gün olsun doğru yere yatırmamıştır. Bu ülkede elinde para

tutmak akıllı adamın yapacağı iş değil. Sadece cüzdanındaki nakit değil; yatırım fonundaki hisse, bankadaki altın, hepsi aynı hesap. O yüzden Anadolu’da devletin piç edebileceği hiçbir şey için çalışmayacaksın.

“Misal bu ay iki bin lira kazanacaksın. Önümüzdeki ay Rusya’yla yeni bir enerji krizi patlak verecek ya da Balkanlar’a bir tabur asker göndereceğiz. Sonra bak bakalım o iki bin lira kaç kilo şeker, kaç somun ekmek alıyor. Haydi diyelim para tutmadın, hisse aldın yahut altına yatırım yaptın. Bu yatırımlara hangi banka aracılık ediyor?”

“Merkez Yatırım Bankası?”

“Merkez Yatırım Bankası’nın hamili kim? Anadolu Hazinesi! Yani sen ister altın al, ister Avrupa şirketlerinin hisselerine yatırım yap, Milli Ekonomi Kanunu uyarınca bütün paran devletin elinden geçiyor. Şüpheli olmasın, doktor, Milli Ekonomi Kanunu her harcamaya, her gram altına, her hisse alımına aracılık ediyor.”

Duraksadı. Arkasına yaslandı. Deniz’in bariz soruyu sormasını bekliyordu. Babasından masal dinleyen bir çocuk merakıyla koltuğunun ucuna doğru kaymasını, heyecanlı gözlerle kendisinin engin bilgi birikiminden faydalanmaya çalışmasını istiyordu. Deniz’i derin bir sessizlik almıştı. Avucundaki hastası sabrını zorluyordu.

Cemal’in devam etmesini işaret etti.

Cemal bozuntuya vermedi. “Borç defterine yatırım yapacaksın,” dedi. “Mümkün olduğu sürece sıcak parayı reddedip, onun yerine insanlara borç yazacaksın. Paranın değeri değişir ama bir borçlu, bir borçludur. Bugün, yarın, on sene sonra... ekonominin, dış politikanın durumuna bakmadan. O yüzden reddettim Hakan’ın parasını. O parayı alsaydım, Hakan’ı elimde tutamazdım. İleride onu ifşa edeceğimi anladığı anda bana verdiği paranın yarısıyla beni satın alırdı.

“Hakan’ı esir almak işime yaradı. GÖR kayıtlarını nasıl sildirdiğini anlattı. Şimdi aynı şey bana lazım. Gidip Hakan’a yalvarmadan, yok yere o piçe borçlanmadan, kendimi riske atmadan işimi görüyorum. O sebeple biliyorum, doktor, GÖR kayıtlarını silmek zor ama daha önce yapmadığının bir iş değil.”

Loş ışıkla aydınlatılmış ofis sessizliğe gömüldü. Cemal ve Deniz bakışlarını birbirlerinden ayırmadan bir süre öylece beklediler. Dışarıda esen rüzgâr kuvvetlenmişti. Kapalı pencerelerin arasından sesini duyuramasa da panjurların ardında dans eden ağaç gölgeleriyle kendini belli ediyordu. Rüzgâra eşlik edencesine derin bir nefes aldı Deniz. Kafasında birtakım hesaplar dönüyordu. Nihayet bir karara vardığını bildirir şekilde kafasını salladı.

“Haklısın,” dedi. “Daha önce yapmadığım bir iş değil. Ama o zaman Hakan’ın neden böyle bir talepte bulunduğunu biliyordum.”

“Zamanı gelince benim nedenimi de öğreneceksin.”

“Hayır.”

“Hayır?”

“Sebebini bilmeden böyle bir işe kalkışamam, Cemal Bey. Kafandan sildirdiğin kaydın Efendi’ye suikast planlarıyla ilgili olmadığı ne malum?”

“Ne suikasti, doktor? Deli deli konuşup başımıza iş alma. Hem şu anda benimle pazarlık yapacak durumda değilsin.”

“Öyle mi?”

“Kafana dank etmedi herhalde ama Hakan’la birlikte seni de esir almış oldum. Veri Koruma Kanunu sadece GÖR sahibini kapsamıyor. GÖR’den veri silen kişi de aynı suçtan yargılanıyor.”

“Üç kişi birbirinin tutsağıysa, asıl güç kimdedir, Cemal Bey?”

Cemal’in cevap vermeye niyeti yoktu.

“En güçsüz olanındadır,” diye devam etti Deniz. “Bir yerde okumuştum, yasaklı şimdi. Bir kral, bir general ve bir köylü ellerindeki tabancaları birbirlerine doğrultmuşlarsa aralarında en güçlüsü köylüdür. Tabancalar ateşlendiğinde köylünün kaybedeceği varsa yoksa bir inektir. Ama general bir ordu, kral bir ülke kaybeder.”

Cemal koltuğunun ucuna kadar kaydı. Bir hâkimle münakaşa eder gibi bütün vücudunu Deniz’e döndü. “Ağzın iyi laf yapıyor,” dedi. “Ama bu işin altından kalkamamamız için bir sebep yok. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşündüm.”

“O zaman en ince ayrıntısına kadar anlat.”

“Her şeyi anlatamam.”

“O zaman anlattığın kadarını silerim.”

“Zaten silerken GÖR’üme erişimin olacak. İstediyi göreceksin.”

“Benimle oyun oynama, Cemal Bey. Cihazı dizayn eden ekipteysin. İşlerin öyle yürümediğini biliyorsun.”

Cemal tereddütte kaldı. Koltuğunda geriledi. “Her şeyi anlatmaya kalksam zamanımız yetmez.”

“Son iki günde ne halt yediğini anlat. Hiç olmazsa neyi sildiğimi bileyim.”

“Şu işi bir halledelim, kendimi sana borçlu bilip her şeyi anlatacağım. Paranı yatıracağın yer tam burası işte, doktor.”

“Bana zaten borçlusun, Cemal Bey. Bu saatten sonra yaşadığın her dakika için bana biraz daha borçlusun. Şu zarfta yazarlar seni bir ömür hapse tıkmaya yetecektir. Yanlış mıyım?”

Cemal doktoruna hak verir gibi kafasını salladı. Konuşukları sürece sanki Deniz'in ne dediğinin hiç önemi yoktu. Cemal'i rahatsız eden, koltuğunda huzursuz bir şekilde kıpırdanmasına sebep olan tek şey sessizlikti.

"Hakkını vermek lazım," dedi. "Beklediğimden akıllı çıktın." Deniz'in sessiz kaldığını görünce, kısa bir duraksamanın ardından devam etti: "Sessizlik içimi sıkıyor, doktor... Tepemde bir sivrisinek dolaşıyormuş gibi huysuzlanıyorum... Sineği avucumda ezesim geliyor. Ama bazen hayvanı öldürmeye kalkışmak hayvandan çok bana rahatsızlık veriyor, anlatabildim mi?" Masadaki bardağına uzandı, bir yudum su içti. "Uzun lafın kisası, tehditlerle bir yere varacağımız yok. Birbirimizi yemeden şu işi ortaklığa çevirmemiz lazım"

"Ortaklık?"

"Evet."

"İşin sonunda beni bekleyen iki ihtimal var. İlki, her şey yolunda gider. Parti'den sakladığın şey her neyse bundan kurtulursun. Ben borcumu tahsil etmek için seninle iletişime geçmedikçe de birbirimizi görmeyiz."

"İkinci bir ihtimal yok. Bu—"

"İşin altından kalkamayız. Sorguda bülbül gibi ötersin. Seninkiyle birlikte benim kellem de uçar."

Cemal arkasına yaslandı. "İnsan attığı her adımda istese de istemese de bir risk alıyor," dedi. "Bana fiyatından haber ver, doktor. Parti'den istediğin bir şey olmasaydı beni kapıdan içeriye sokmazdın."

"Belki hikâyeni merak ettiğimden hâlâ konuşuyoruz."

"Kendin dedin, Deniz Bey; yarın kimin elinde sorguya düşeceğim belli değil. Kimse benim gibi bir saatli bombayla meraktan vakit öldürmez."

“Hizmetimin karşılığı belli. Önce bana her şeyi anlatacaksın. Eğer anlattıklarına inanırsam sana randevu vereceğim. Sonra da bir ömür bana borçlu olacaksın.”

Cemal içini ezen kasavetten uzaklaşmaya çalışır gibi ayaklandı. Ellerini beline götürerek, yarı açık pencereye doğru yürüdü. Pencerenin önünde durdu.

“Kabul... Anlatacağım...”

“Fakat?”

“Fakat çipi bu gece çıkaracaksın. Yarın Bakanlık’a gittiğimde son iki günün verilerinin GÖR’ümden silinmiş olması lazım.”

“Sildirdiğini fark etmeyecekler mi?”

“Veri sildirmek büyük suç. Kanıt sunulmadıkça kontrol etmek kimsenin aklına gelmez.”

Deniz elini uzattı. İstediklerini almaya artık son derece yakındı. Aylardır piyonlarla oynadığı oyunda nihayet bir kale fethetmek üzereydi.

Masanın üzerinden el sıkıştılar.

Yeniden koltuğuna kurulur kurulmaz Cemal sol kolunu sıvadı. Karbon çelikten yapılmış GÖR bilekliği açığa çıktı. Odanın parlak beyaz ışığında hayat bulmuş bir robot gibi parlıyordu. Başparmağı metale dokunur dokunmaz ön kolunda GÖR’ün cam yeşili arayüzü belirdi. Ses kayıt fonksiyonu uyku halindeydi.

Cemal bakışlarını Deniz’e çevirdi. Gözlerini kısa bir süre odada dolaştırdı.

“Pencereleri karartabilir miyiz, doktor?”

“Tabii.”

Masasının sağ alt köşesindeki butona uzandı Deniz. Pencere­lerin karartma sistemi devreye girerken, “Buyrun,” dedi. Keyiften gülümsüyordu. “Sizi dinliyorum.”

Cemal yeniden Deniz’e yaklaşarak sandalyesine kuruldu. “Görmemem gereken bir şey gördüm, doktor,” dedi. “Son derece gizli bir şey. Kim görse ortadan kayboluyor.”

“Nasıl bir şey?”

Cemal, Deniz’e durumun ciddiyetini aktarmanın bir yolunu ararken bir süre duraksadı. Açıkça konuşmadan düşüncelerini hakkını vererek anlatamayacağı hissindeydi. Bir ara yol bulmuş gibi yüzü parladı bir an. Deniz’e döndü.

“Erişim Yetki Düzeyi nedir, bilir misin?”

“Evet.”

“Devlet içinde kimin hangi bilgilere erişimi olduğunu bu seviyeler belirler,” diye açıklamaya girişti Cemal. Deniz’in cevabını duymamış gibiydi. “EYD-1, halka açık bilgidir. İkinci seviye, Partili olmayı; üçüncü seviye, Parti’de bir ekip yönetmeyi gerektirir. Benim altımda iki yüz Partili çalışıyor, ben beşinci seviyede­yim.”

Cemal tereddütte kaldı. Aklındakileri söylediği anda ok bütünüyle yaydan çıkacaktı. Derin bir nefes aldı. “Beşten al­tıya çıkmak yarım ömürlük iş. O seviyede sadece Efendi’nin kabinesi ve ekstra birkaç rütbeli var. İki başkan yardımcısı ve on altı bakan.”

Kelimeleri dudaklarından öteye itemiyordu. Alnında boncuk boncuk ter damlaları birikmeye başlamıştı. Sanki bir ko­vanın içine tükürse söylemek istediği kelimeler suyun üze­rinde şekillenecekti. Uğraşından vazgeçmiş gibi vücudunu gevşeterek koltuğunda geriledi.

“Altıncı seviyeye mahsus bir bilgiye mi eriştiniz?” diye araya girdi Deniz.

Cemal hayır dercesine kafasını salladı. Ceketinin iç cebinden yeni bir kâğıt parçası çıkardı. İkiye katlanmış kâğıdı açtı. Deniz'e uzattı.

“Bu kâğıtta yazanları GÖR'ümden silmen lazım.”

Deniz kâğıdı aldı. Cemal ile göz temasını kesmeden kâğıdı açtı. Bütün kelimeleri saniyeler içinde ikinci, üçüncü kez okudu. Gözbebekleri irileşmiş, boğazına bir yumru oturmuştu. Her harfi ezberine aldığına emin olana kadar durmadı. Nihayet kafasını kaldırıp Cemal'e baktığında, kâğıtta yazanları gördüğü andan beri nefesini tutuyor olduğunu fark etti.

“Artık sen de bu işin içindesin, doktor,” dedi Cemal. “Gördüğün şeyi ikimizin dışında sadece yedinci seviye Partililer biliyor. Yedinci seviyede kimlerin olduğunu biliyor musun?”

Deniz'in cevap vermesini beklemeden devam etti.

“Devrim Yedilisi. Yeşil Gece'yi düzenleyen altı general ile Efendi'nin kendisi.”

Kalbinde çalan davulları Cemal'in duyup duymadığını merak etti Deniz. Kalp çarpıntısı geçirmekten çekinerek derin bir nefes aldı. Yeniden kâğıda baktı. Hayal görmemişti. Kelimeler hâlâ elindeydi.

Rüzgâr tersine dönüyordu. Açılabilirlerdi.

Cemal hikâyesinin sonuna geldiğinde saat on biri bulmuştu. Ağına takılan her partili ilgili kıymetli bilgiler paylaşmıştı. İki saattir aralıksız konuşuyor olmanın yorgunluğu yavaş yavaş gözlerinde belirmeye başlıyordu. Deniz'in mesajını alan Zehra çoktan banyodaki geçitten doktorun yeraltı sığınağına çıkmış, ameliyathaneyi kimseye görünmeden hazır etmişti.

Mavi duvar lambalarıyla aydınlatılan oda soğuktu. Duvarların ardındaki ıslak toprağın serinliği odanın havasına işlemişti. Dört bir yanda Deniz'in diplomaları ve belgeleri

asılıydı. Zehra ameliyat masasının üzerindeki kalın toz tabakasını eski bir atlete hapsetmiş, geldiği gibi aceleyle sığınağı terk etmişti.

Genç kadın korkmakta haklıydı. Ameliyathanenin mühürlü kapısı sığınağın alacakaranlığında mermerden bir mezar taşı gibi parlıyordu. Kapının turkuaz gözleri vardı. Demir topuzu ölüm gibi soğuktu. Zehra içeriye girdiğinde yüzüne eskinin küf kokulu rüzgârı çarpmış, odanın yaşanmışlıklarını genç kadının hayalinde canlandırmıştı. Acemi yoldaş ameliyathanenin boğuk havasında asılı kalan kan kokusunu defetme arzusuyla dolmuş, bütün zeminleri var gücüyle ovalamıştı.

Gri ameliyat masası hâlâ ecelin ağırlığını taşıyordu.

Karanlıkta çürümeye bırakılmış masa en son Bacılar Ayaklanması'nda kafasına gaz kapsülü isabet eden bir yoldaşı misafir etmişti. Deniz'in babasının bütün gece süren uğraşları sonucu yoldaş kurtulmuş fakat isyancıları barındırdığı suçlamasıyla doktor bir ay on gün hücre cezası almıştı. Saatler süren aramalara rağmen Muhafızlar yeraltındaki sığınağı bulamamışlardı. O sırada bahar tatili sebebiyle Anadolu'da bulunan Deniz bu sayede hayatta kalmış, ertesi sabah Bacılar'ın doktora minnet duyan üyelerince, üniversitesine dönmek üzere yeniden yurt dışına çıkarılmıştı.

Cemal Bey hasta önlüğünü giyip gri masaya uzandığında ameliyathanenin bir gün dahi boş bırakılmadığına inanabilirdi.

“Burayı hep böyle hazır mı tutarsın?” diye sordu.

“Sadece lazım olacağını hissettiğimde,” dedi Deniz.

Cemal cevap vermek yerine derin bir nefes aldı. Gözlerini kapattı. Damar yollarından verilen morfinin etkisi kendini

gösterir göstermez nefesi ağırlaştı. Vücudu masanın üzerinde bir yastık gibi hareketsizleşti.

Parti'nin gazabından korunmak için yattığı masadan kalktığına Cemal depreme tutulmuş gibi titriyordu. Odada yalnızdı. Ameliyathanenin köşelerindeki lambalar yakılmıştı. Mavi hastane ışığı yerini loş bir kızılığa bırakmış, odaya yeni bir sıcaklık katmıştı.

Cemal olan biteni kavramaya çalışır bir halde yorgun gözlerle etrafına bakındı. Her şey bulanıktı. Nerede olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyor, çevresinde yerini belli edecek bir ipucu arıyordu. Sanki bir rüyadaydı. Gözlerini kapatsa kendini evinde bulacak, aylardır görmediği karısının kendi elleriyle açtığı börek kokusuna uyanacaktı. Ensesinden omuzlarına doğru bir ağırlı yayılıyordu.

Alnında hiç yoktan beliren yeni bir sızı eşliğinde görme yetisi geri gelmeye başladı. Vücudu durgunlaştı. Kısa süre sonra duvarları dolduran diplomaları ve çerçevelemiş fotoğrafları seçebilir hâle geldi. Kendisini hâlâ ayağa kalkacak kadar güçlü hissetmiyordu. Başını uzatarak sol tarafında asılı belgeleri okumaya çalıştı. Kelime kalabalığının arasından Deniz'in ve Ziya Bey'in isimlerini çıkarabilirdi. Deniz'in adını görünce kafasında bir şeyler oturmaya başladı. Hafızasını bağlayan düğüm açılıyordu. Son birkaç saatin sesleri, kokuları, görüntüleri yavaş yavaş bütün ayrıntılarıyla zihninde belirdi. Ofise gelişini, Deniz ile arasında geçen konuşmaları ve nihayet ameliyathaneye girdiği anı hatırladı.

Ameliyathanede pencere yoktu. Cemal dışarıyı göremiyordu. Ameliyatın üzerinden günler geçmiş olabilirdi. Telaşlandı. Sonra duvardaki saat gözüne çarptı.

Yelkovanı kopmuş duvar saati ikiyi gösteriyordu.

“Doktor!” diye bağırmaya yeltendi Cemal. Sesi çıkmadı. Kelimelerinin boğazına yapıştığını hissetti. Susamıştı. Dili kuru bir fırça misali damağına sürtüyordu. Bir an önce Deniz’e ulaşma ve olan biteni anlama arzusuyla yatağında doğrulmaya çalıştı adam.

“Deniz Bey birazdan sizinle olacak.”

Ses yatağın altından gelmişti. Kafasını aşağıya doğru sarkıtınca yatağın kenarlarına bağlı iki küçük telsiz vericisi gördü. Elinde az da olsa kuvvet kaldığını umarak uzandı. Telsizlerden birini aldı. Konuşma tuşuna basarak, “Doktor,” diye fısıldadı. “Su.”

Kapı açıldı, Deniz girdi. Üzerinde görüşmeleri sırasında giydiği kahverengi süveteri vardı. Kapıya çıkan merdivenin en üst basamağında görkemli bir meşe ağacı gibi yükseliyordu. Ameliyathanenin alçak ışığı göz seviyesinin altında kalıyor, Deniz’in yüzünü loş bir alacakaranlıkta gizliyordu. Hareketsiz vücudu soğuk ve kararlıydı. Cumhuriyet yıllarının İzmir’i üzerinde yükselen taş heykeller gibi derin bir sessizliğe gömülmüştü. Gece yarılarında omuzlarında kartallar ağırlayan ve çehresindeki kararlılığıyla dağların karlı zirvelerini anımsatan bir duruşu vardı. Karşısındakinin doktordan öte bir savaşıcı olduğunu fark etti Cemal. Doktorunun ne için savaştığını, hayatını hangi cepheye adadığını henüz bilmiyordu. Tek bildiği, Deniz’in gözlerindeki ciddiyetin alelade bir vatandaşın bakışlarında bulunamayacağıydı.

Siyasetin kalbinde geçirdiği yıllar Cemal’e liderler ve liderlik yetisi hakkında birçok şey öğretmişti. Bu tecrübenin getirdiği güvenle biliyordu ki Deniz’in bakışlarına sahip olan insanlar nihayetinde kendilerini siperlerin ortasında, ölüme giden güruhları yönetirken bulurlardı. Deniz’i takip edecek zavallılara karşı ister istemez bir acıma duygusu hissetti adam. Anadolu’da nehirler nihai yollarını bulalı yıllar olmuştu. Yeni bir depremin suların yönünü değiştirmesi mümkün değildi.

Böylesi bir uğraşa gönül veren fedailer ise Anadolu'nun nehirlerinde boğulmaya mahkûmdular.

Cemal, Deniz'i görünce bir anlığına susuzluğunu unutmuştu, ağzını açınca damağının kuruduğunu fark etti. Kafasını kaldırdı. "Su," diye fısıldadı. Deniz ağır adımlarla ameliyathanedeki musluğa yürüdü. Cemal'e su dolu metal bardağı uzattı.

"Nasıl hissediyorsun?"

Cevap vermedi Cemal. Nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyordu. Çoğu vakit GÖR'ünden veri sildiren kişi bunu anlatacak kadar uzun yaşamazdı. Gözü duvardaki saate takılınca Cemal'in kaşları çatıldı. Bakışlarıyla saati işaret etti.

"Merak etme," dedi Deniz. "Saat gecenin ikisi. Hepi topu üç saat uyudun."

Cemal derin bir nefes aldı, gözlerini kapattı. Aklında ameliyatı ile ilgili birçok soru vardı fakat bunlara cevap bulmadan önce dinlenmek ve kendine gelmek istiyordu.

"Mektubu ilettim," dedi Deniz. Ameliyat masasının yanındaki tabureye çöktü.

Cemal tekrar gözlerini açtı. Kafası karışmıştı. Deniz'e verdiği adres şehirden arabayla en az iki saatti. Bir başkasıyla göndermediği takdirde mektubun Yabancı'ya veya Yoldeşlik'a ulaşmış olması mümkün değildi.

Aklındaki sorular suratına yansdı.

"Gitmeme gerek kalmadı," dedi Deniz, "çevredeki yoldeşler sen uyuduktan sonra ziyarete geldiler."

Cemal ağırlarına rağmen yattığı yerde belini doğrulttu. Gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Boynundan suratına koyu bir kızılık yürüyor, alnında yeni bir damar belirliyordu. Uyuşturucunun etkisiyle bütün duygularını uçlarda yaşıyordu. Hislerini Deniz'den saklayamıyor, aklından geçen her şeyi anında belli ediyordu.

“Yoldaşlar arasında düşündüğünden de meşhursun, Cemal Bey,” dedi Deniz. Kelimeleri alaycı fakat sesi son derece ciddiye. Cemal’in konuşamıyor olması Deniz için hiçbir şeyi değiştirmiyordu. GÖR’ünü işgal ettiği hastası hakkında nasılsa artık bilmediği hiçbir şey yoktu. Tekrar ayaklanırken, “Doğru duydun,” dedi, “Yoldaşlık’ta seni tanımayan yok.”

Cemal’in bakışları dondu. Parmakları ameliyat masasının kumaşını kavradı. Elleri birer yumruk halini aldı. Dirsekleri kenetlenmiş, kollarındaki titreme durmuştu. Akşamdan beri Deniz ile aralarında geçen bütün konuşmalar, Deniz’in sorduğu masum sorular birer birer anlam kazanmaya başlıyordu. Yatak örtüsünü kavrayan yumrukları hafızasında canlanan her soruyla birlikte minderine bir parmak daha gömülüyordu. Ensesindeki ağrı kuvvetlenmiş, omuzlarından sırtına doğru inme iner gibi süzölmüştü.

Dehşet dolu gözleri Deniz’in dudaklarına takılı kaldı. Usulca yatağın diğer tarafına yürüyen doktoru takip etti. Deniz’in cebinden çıkardığı, elinde sallanan fünüye kaydı.

Deniz fünüyeyi hafifçe kaldırdı. Tek tuşla Cemal’in yenden biçimlendirilmiş GÖR’üne erişti. Gözlerini hastasının gözlerine sabitledi.

“Geçmiş olsun,” dedi. Cemal’in sinir sistemini GÖR’ün elektrik dalgalarına boğdu.

Cemal önce ensesine uzun bir bıçak saplandığını sandı. Kesik kesik nefes alıyordu. Vücudu taş kesilmişti. Ölümün görünmez elleri göğsünü uzandığı yerden tavana çekiyor, bacıklarını ve başını inatla yatağa zincirliyordu. Cemal ölmüyor, ölemiyordu.

Tekneye çekilmiş bir balık gibi acı içinde çırpınan tutsağına bir adım daha yaklaştı Deniz. “Beni Yoldaşlık’ta herkes bilir, Cemal Bey,” dedi. “Ben sadece sizlere Yabancı’yım.”

9. BÖLÜM

Yoldaşlık ekibi İstanbul'a yaklaştığında Cemal iyice toparlanmıştı. Deniz'in misafir odasında dinleniyordu. Kalan birkaç saatte refakatçı listesini tamamlamış, isimleri Eylül'e doğrulatmış ve bir kullan-at telefonu aracılığıyla Ceyda'ya iletmmişti. Ceyda'nın öncülüğündeki grup Eski İstanbul'a, Baykuşun Baş'ını almaya gidiyordu. Orada Basri Bozkır'ı paketledikten sonra tekneyle Karadeniz'e açılacaklardı. Donanmadan emekli Selda Kaptan planın bu kritik noktası için Ceyda'nın ekibine katılmıştı. Gidilecek noktayı Deniz ve Cengiz Hoca dışında bir tek o biliyordu. Karadeniz kıyılarında geminin kontrolünü eline alacak ve ekibi sağ salim Ereğli'ye ulaştıracaktı. Yoldaşlık Ereğli'nin yirmi kilometre doğusunda, 23 Şubat Ormanı'nda yeraltı kampüsünü çoktan hazır etmiş, Ceyda'nın ve Basri Bozkır'ın gelmesini bekliyordu.

Diğer cephede Basri Bey'in ameliyat hazırlıklarını takip etmek için Cengiz Hoca ofisine dönmüş, Deniz'i şifahanedeki misafir odasında birkaç saatliğine de olsa dinlenmeye ikna etmişti.

Kadıköy üzerinde güneş battığında Ceyda kendisine düşen baykuşu avlamak üzere Balıkçılar Çarşısı'na çıkan bir ara sokakta pusuya yattı. İstanbul yolunda hedefi hakkında detaylı bir araştırma yapmış, baykuşun işe giderken tercih ettiği rotayı uydu takipten belirlemişti. Hedeflerindeki baykuşların isimlerini bulutta aramaya niyetlendiyse de Devrim Muhafızları'nın aylık veri yıkımı Ceyda'ya kayda değer bir

bilgi bırakmamıştı. Baykuşlar kara sinekler misali bir ay boyunca diledikleri gibi yaşıyorlar, takvimler yeni ayın birini gösterdiğinde bütün günahlarından arınmış bir halde, dijital dünyada yeniden doğuyorlardı.

Taze balık kokuları arasında Ceyda'nın beklediği avı, Şükrü, otuz sekiz yaşındaydı. Baykuşlara on dokuz yıl önce katılmıştı. Bacı Emine'nin yakalanmasında önemli rol oynayan genç baykuşlardan biriydi. Sonraları Beşiktaş Devrim Komiseri rütbesiyle İstanbul ve çevresindeki sayısız muhalifin sesini kısmış, kalemini kırmıştı. Esir almazdı; yalnızca cezalandırırdı. Uzun bir süre sokaklardan uzak kalsa da baykuşların amiri söz konusu olunca silahını kuşanmaya gönüllü olmuş, Basri'nin güvenliğini sağlayacak ekibi bizzat kendisi seçmişti. Deniz'in Cemal'in GÖR'ü üzerinden doğruladığı istihbarata göre saat tam yediyi gösterdiğinde Balıklar Çarşısı'na çıkan ara sokaktan geçecekti. Farklı şartlar altında Şükrü'yü ortadan kaldırmak başlı başına büyük bir operasyon olarak görülebilirdi. Bu akşam ise Ceyda, Şükrü'yü Baykuşun Baş'yla karşılaşmadan önce geçmesi gereken bir sınav olarak görüyor, tecrübeli baykuşu tereyağından kıl çeker gibi sessiz ve temiz bir girişimle aradan çıkarmayı umuyordu.

Yağmur altında evlerine dönmeye çalışan İstanbulluların telaşı havayı doldurmuştu. Hızlanan ayak sesleri Ceyda'nın kulaklarına çalınıyordu. Yerliler çarşının kalabalığından kaçmaya niyetlenirken, tezgâhtarlar günün son balıklarını ellerinden çıkarmaya uğraşıyorlar, gitgide düşen fiyatları var güçleriyle sokağa bağıryorlardı. Yağış sebebiyle kilitlenen trafik saat yedide vardiyaları sona erecek aceleci dolmuşları ara sokaklara itmişti. Sabahtan beri direksiyon sallayan dolmuş şoförleri sinirli ve sabırsızdı. Kendilerine yol verilmeyeceğinin farkında olan yayalar bu ara sokaklardan uzak duruyor,

miting alanını andıran çarşıda gc bela evlerine doğru ilerliyorlardı.

Ülkede rejimler değişiyor fakat İstanbul'un kaosu kadim bir dağ gibi şehrin silüetinde asılı kalıyordu.

Ceyda yağmur sebebiyle şükrü'nn yolunu değiştirdiğini düşünmeye başlamıştı ki mantosunun altında gizlediği üniformasıyla hedefi sokağın başında belirdi. Başına gri bir şapka geirmışti. Yürürken gözleri yere bakıyordu. Yağmura rağmen adımlarını hızlandırmıyordu. Yıllardır neredeyse her gün geçtiği bu sokakta bir tehlike beklemiyor, evinin salonunda yrr gibi rahat adımlarla ilerliyordu. Yüksek rütbeli gizli servis şefleri, şükrü'nn Tünek'e katıldığı dönemde bu rahatlıkla sokakları arşınlayamazlardı. Devrim sonrası binlerce muhalifin öldürülmesine ve hapse atılmasına rağmen komuta kademesindeki Partililer yıllarca diken üstünde yaşamışlardı. Hayatta kalan direnişçiler rgtlenebildike ayaklanmalar başlatmışlar, gereken sayılara erişemediklerinde ise sokak köşelerinde gerçekleştirdikleri suikastlerle yetinmişlerdi.

Ceyda küflenmiş bir simit arabasına yaslanarak şapkasını gözlerinin üstüne kadar indirdi. Sokağın başındaki kimlik fenerinin yandığını gördü. GR' olmayan az sayıda vatan-daş birazdan fenerin önünde sıra olacaktı. Ceyda'nın acele etmesi gerekiyordu.

Cebindeki eliyle parmaklık tabancasını yokladı. şükrü neredeyse sokağın ortasına varmıştı. Simit arabasının önünden geçmesine saniyeler kalmıştı. Adımları telaşsız, gözleri yerdeydi. Etrafına bakmadığı halde yürürken sokakta olan biteni görür gibi bir hali vardı. Sanki çevresine düşen her yağmur damlasını duyuyor, tepesinde tek bir vücut halinde süzülen yağmur bulutlarının hareketlerini hissediyordu. Umursamaz tavrına rağmen yıllarını sokakta geirmış olmanın tecrübesi, içinde bir yerlerde bir bekçi köpeği gibi her daim uyanıktı.

Şükrü'nün muhalif avına çıktığı yıllarda Ceyda da benzer tecrübelerle yoğrulmuştu. Cephenin farklı taraflarında savaşmış olmaları bir şeyi değiştirmiyordu. İkisi de deneyimli askerlerin sessizliğinin, savaş meydanının gürültüsünden tehlikeli olabileceğinin farkındaydı.

Şükrü hızını kesmeden simit arabasını geçti. Ne bakışlarını kaldırmış ne de adımlarını hızlandırmıştı. Ceyda'nın varlığını görmemiş veya görmezden gelmişti.

Yine de Ceyda, Şükrü'nün gözlerinin ondan tarafa kaydığını sezdi. Paranoyaya kapıldığını ve hayal gördüğünü düşündü. Bir an önce harekete geçmesi gerekiyordu ama telaşla yanlış bir karar vermek istemiyor, planladığı gibi Şükrü'nün sokağın ucundaki karanlık noktaya varmasını bekliyordu. Öte yandan Şükrü hakikaten bakışlarını sol yanına çevirip kendisini görmüşse ilk hareket eden kişi mücadeleyi kazanacaktı.

Ceyda hislerine güvenmeye karar verdi.

Şükrü'nün daha fazla uzaklaşmasına fırsat vermeden parmak tabancasını kavradı. Tabancanın çakmağı andıran metalini avucunda hissetti. Tam silahını çıkarmak üzereydi ki hemen önünde patlayan küçük çaplı bir aydınlatma bombasıyla dikkati dağıldı. Karanlığa alışmış gözleri bombanın etkisiyle yanmaya başladı. Göz kapakları açılmaz hale geldi. Çarşıdan geçen bir adam durmuş, o yöne bakıyordu. Yasak bir şey görme korkusuyla saniyeler içinde yoluna devam etti.

Ceyda gözlerini yerden kaldırdığında Şükrü'nün gümüş namlulu tabancası alnına doğrultulmuş, sokağın loş ışığında parlıyordu. Ceyda'nın elleri hâlâ cebindeydi. İşaret parmağı boyutundaki tabancayı sımsıkı kavramıştı. Tabancayı çıkarması halinde elini kaldırmaya fırsat bulamadan Şükrü'nün silahı patlayacak, Baykuşun Başını koparma operasyonu şimdiden zora girecekti.

Şükrü'nün kahverengi gözleri silahının namlusundan parlaktı. Ateşle Ceyda'ya bakıyorlardı. Gözbebeklerine yuvalanmış

sert bakışı, karşısındaki kadının adını, sanını, memleketini umursamıyor, onu yalnızca yok edilmesi gereken bir düşman olarak algılıyordu. Ceyda'nın elinde tuttuğu şeyin bir silah olduğuna inanıyordu adam. Bu şüphelerini doğruladığı takdirde onunla konuşmaya çalışmak bir fayda etmeyecekti. Ceyda içine düştüğü durumdan bir çıkış yolu arıyor, Şükrü'nün Kafkas Savaşı'ndan kalma reflekslerini uyandırmaya çalışıyordu.

Şükrü birkaç saniye Ceyda'yı süzdükten sonra silahını indirmeden bir adım daha yaklaştı. "Ellerini havaya kaldır," dedi. Sesi buz gibiydi. Sokak lambasıyla aydınlanan suratı, konuşurken sanki hiç hareket etmiyordu.

"Aman komiserim," dedi Ceyda. Salağa yatmaya karar verdi. Sesi sokak köpeklerinden korkmuş bir ihtiyarınki gibi masum ve acınasıydı.

"Konuşma," dedi Şükrü. Silahını Ceyda'nın gözü hizasına kaldırdı. "Dediğimi yap."

"Tamam, tamam!"

Ceyda ellerini ceplerinden çıkarmak üzere hareketlendi. Sağ cebinin kenarında gizlediği, ince bir iple tutturulmuş küçük keseyi asıldı. Elini çıkarırken keseyi bilinçli olarak yere düşürdü.

"Geriye çekil," dedi Şükrü. Gözünü tutsağından ayırmadan yerdeki ufak keseye uzandı. Tekrar doğruldu, açmadan keseyi yokladı.

"Bu ne?" diye sordu.

"Affedin, amirim," dedi Ceyda

Şükrü silahını kaydırmamaya dikkat ederek tek eliyle torbayı açtı. Burnuna kuvvetli bir esrar kokusu doldu.

"Sadece içiciyim," dedi Ceyda. "Kimseye satmam, bulaştırmam. Allah rızası için bugünlük affedin, evime gideyim."

Şükrü önce şüpheci gözlerle Ceyda'yı tepeden tırnağa süzdü. İnanıp inanmadığı suratından anlaşılmıyordu. Silahını hâlâ indirmemiş fakat tetikteki parmağını yumuşatmıştı.

“İsterseniz torba da sizde kalsın. Yeter ki benim gitmeme izin verin.”

Şükrü bir şey demeden silahını indirdi. Bakışları hâlâ Ceyda'nın sahte yaşlarla dolmuş gözlerindeydi. Saniyeler önce bir tavus kuşu gibi açılan omuzları gevşemiş, gözlerindeki ateş kaybolmuştu. Elinde asılı kalan keseyi yere bıraktı. Ceyda'nın suratına bile bakmadan, susturucu takılı tabancasından çıkan bir kibrit mermisiyle esrar paketini patlattı. Tepesinde ince bir duman tüten küçük poşeti ayakkabısının burnuyla sigara söndürür gibi ezdi. Silahı beline takıp arkasını döndü. Hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam etti.

Yürüdü, yürüdü.

Parmak tabancadan fırlayan kurşun keskin bir ısıklık çaldı. Şükrü sokak lambalarının ulaşamadığı karanlık noktaya vardığında ensesinden girip girtlağından çıkan mermiyi hissetmedi bile. Filmlerdeki gibi önce diz çöküp sonra yavaşça yere uzanmadı. Manav arabasından düşen bir patates çuvalı misali, bütün kütlesiyle yıkıldı. Önce gövdesi, sonra kafası yerdeki su birikintisiyle buluştu. Ensesinden ince ince kan sızıyor, karanlıktaki birikintiyi koyu bir siyaha boyuyordu. Ceyda tarafından sürüklenen vücudu su birikintilerini dalgalandırıyor, takip ettiği çizgi üzerinde petrol sızıntılarını andıran kızıl bir iz bırakıyordu.

Saniyeler sonra sokak durulmuştu. Şükrü'nün cesedinin dalgalandırdığı sular yeniden yağmurla kaynamaya başlamış, az önce gerçekleşen suikastin izlerini acımasız bir soğukkanlılıkla silmişti. Gece esintiliydi. Balıkçılar Çarşısı boşalmıştı. Artık havada yalnızca balık artıklarının çürümüş kokusu ve ince bir kurşunun yağmur sularında asılı kalmış ıslığı vardı.

10. BÖLÜM

Eylül kısa süre içinde yeniden buluşmak istediğini söylediğinde, Cengiz Hoca genç yoldaşın ona yardım etmekten vazgeçtiğini düşündü. İkna etmeye uğraşmayacaktı. Araştırmalarına nasıl devam edeceği konusunda henüz bir karara varmamıştı. Öğleden beri evinin tek odasında ileri geri dolaşüyor, ara ara balkona çıkıp, batıdan hızla yaklaşan bulutları izliyordu.

Eylül vardığında sıırıslıklamdı.

“Şemsiyen yok muydu?” diye sordu Cengiz Hoca. Adacıyı dolu iri bardağı kadına uzattı.

“Öncelikle söylemiş olayım,” dedi Eylül. “Zaman konusundaki çıkarımlarım hiçbir veriye dayanmıyor.” Bardağı çalışma masasına bıraktı. Ceketini masasının karşısındaki sandalyeye astı.

“Neye dayanıyor?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Önzezi diyelim,” dedi Eylül. “Kongre tarihini, milli bayramları, Efendi’nin katılacağı etkinlikleri göz önünde bulundurarak saldırı için olası birkaç aralık çıkardım.”

Cengiz Hoca rahatladığını belli eder bir şekilde tekli koltuğuna kuruldu. Bir süre bir şey demeden karşısındaki yoldaşa baktı. Eylül çayını içerken göz göze geldiler.

“Yanlış bir şey mi dedim?” diye sordu genç kadın.

“Yok, ne yanlış,” dedi Cengiz Hoca. “Bu kadar erken haber edince bana yardım etmekten vazgeçtin sandım.”

Eylül önce cevap verecek gibi ağzını açtı. Sonra yüzünde bir gülümsemeyle çayına uzandı. Bir yudum aldı. Bardak elinde, Cengiz Hoca'ya döndü.

“Bence asıl odaklanmamız gereken konu saldırının yeri,” dedi. “Saldırı yarın da olsa üç ay sonra da olsa biz aynı hızla harekete geçmeye çalışacağız. Yani zamanını öğrenme konusunda çaba harcamanın bir anlamı yok.”

“Katılıyorum,” dedi Cengiz Hoca. Eliyle Eylül’ün devam etmesini işaret etti.

“Saldırının yeri konusunda biraz daha sağlam varsayımlarım var. Bugüne kadar Anadolu ve Küresel İstikrar Pakti genelinde yaşanmış biyolojik saldırı verilerini kullanacaklarını tahmin ediyorum.”

“O verilere erişimleri olduğu için...”

“Evet,” diye doğruladı Eylül. “Kimse elinde hazır veri varken başka veri üretmeye para harcamaz.”

“Keşke sadece para harcıyor-”

“Hocam,” diye böldü Eylül. “Çok vaktim yok. Duyguları bir kenara bırakalım.”

“Haklısın,” dedi Cengiz Hoca. “Devam et.”

“Bugüne kadar Pakt üyelerinde biyolojik saldırılara hedef olmuş yerleşim yerlerinin profili,” dedi Eylül. Yozlaştırılmış GÖR bilekliğine dokundu. Cengiz Hoca’nın sayamayacağı kadar çok yerleşim yerinin profili çalışma masasının üzerinde parladı. “Hemen hemen hepsi son otuz üç yıldan,” diye devam etti Eylül. “Ben bunları bir proje için veri olarak kullanıyor olsaydım ve son bir deneye ihtiyaç duysaydım, saldırı için Anadolu’da şu yirmi üç yerleşim yerinden birini seçerdim.”

“Yirmi üç...” diye tekrar etti Cengiz Hoca. “Çok fazla.”

“DKM’ye sızmadan ancak bu kadar indirgeyebiliriz.”

“Peki DKM’ye sızarsak?”

Eylül fikri anında reddeder gibi kafasını salladı. “Bu veriler öyle adam kaçırarak çalabileceğin türden veriler değil,” dedi. “İncelenmiş, işlenmiş sonuçlar lazım. Onları yorumlayacak bin bir türlü akademisyen, araştırmacı lazım.”

“Bu yirmi üç yerleşim yerini olasılık sırasına sokabilir misin?”

“Evet ama diğer değişkenlere bağlı olarak olasılık sırası da farklılık gösterir.”

“Ne gibi değişkenler?”

“Mesela saldırının amacı... Irkçılık mı, din temelli mi, sosyoekonomik mi... Sonra saldırı yöntemi. Aerosol mü, su şebekesine zehir mi, hastalık mı... Yani düşünebildiğin bakış açısı kadar farklı olasılık sırası var.”

“Sadece Anadolu’daki saldırıları ele alsak?”

“Veri eksikliğinden dolayı rastlantısal sonuçlara erişme şansımızı artırmış oluruz ama deneyebiliriz tabii.”

Cengiz Hoca bir anda durgunlaştı. Aklında bir şeylerin döndüğü, onun zihnini fazlasıyla meşgul ettiği, gözlerine inen yorgunluktan okunuyordu. Ayaklandı, çalışma masasına yürüdü. Masanın çekmecesinden bir harita çıkardı. Eylül’e uzattı.

“En muhtemel on yerleşim yerinin dökümünü yapabilir misin? Kaç kişi, ortalama yaşlar, sonra şu noktalara uzaklığı.”

Haritayı işaret ediyordu. Eylül ağır ağır kafasını sallayarak haritaya göz attı.

“Oksijen ve temiz su gereksinimleri...” diye mırıldandı. Haritayı masaya bıraktı, Cengiz Hoca’ya döndü. “Hocam, yanlış anlama ama bana teker teker görev vermektense ne öğrenmek istediğini söylersen daha hızlı ilerleriz. Belki ben sonuca ulaşmanın daha iyi bir yolunu biliyorumdur.”

“Kusura bakma,” dedi Cengiz Hoca. Hayal dünyasından oturma odasına yenice dönmüş gibi bir hali vardı. “Niyetim senden bir şey gizlemek değil. Bu ara kafam çok dolu sadece.”

“Estağfurullah,” diye mırıldandı Eylül. Yeniden haritaya göz attı. “Acil durum ikmal merkezleri, değil mi?”

“Evet.”

“Emin misin, hocam?”

Cengiz Hoca onaylar gibi ağır ağır kafasını salladı.

“Bunları kullanırsan kendini ifşa edeceksin,” diye üsteledi Eylül. “Bilgi erişim iziyle sana ulaşmaları çok uzun sürmez.”

Cengiz Hoca cevap vermeden tekli koltuğuna doğru yürüdü. Oturmadan önce duraksadı, bakışlarını yeniden Eylül’e çevirdi.

“Viski?” diye sordu.

“Çok isterdim ama...” dedi Eylül. Cengiz Hoca’nın gözlerinde gittikçe büyüyen sıkıntıyı seziyor, hocanın yanında kalmayı ve Ceyda’nın yokluğunda ona yoldaşlık etmeyi arzuluyordu. Kendini kalmaya ikna etmeye uğraşırken, hocanın elindeki, o güne dek yalnızca adını duyduğu Balvenie şişesini gördü. Sandalyedeki ceketini tutan elini kaldırdı. Cengiz Hoca’nın karşısındaki tekli koltuğa kuruldu.

“Senin bu kadar içkici olduğunu bilen var mı?” diye sordu. “Deniz ile Ceyda mesela, biliyorlar mı?”

“Bu çok büyük sır,” dedi Cengiz Hoca. “Yoldaşlık’tan da bu uğraşımızdan da büyük. Ona göre.”

Şişeyi satın aldığından bu yana ilk kez aynı yılın ikinci Balvenie’sini doldurdu.

11. BÖLÜM

Anadolu Ateşi Projesi'nde çalışmaya başladığının dördüncü gününü yine aynı anonsla gözünü açtı Dokuz Numara.

“Kural bir: Bilişim Dairesi dışında herhangi biri ile doğrudan iletişime geçmeyeceğim.”

Yatağında doğruldu. İşbaşı yapmasına bir saat kala uyanıyor, odasında on beş dakikalık bir idmanın ardından duş alarak kahvaltıya gidiyordu. Dört gündür kimseyle konuşmamıştı.

O sabah da çalışmaya başlamasına yarım saat kala kahvaltı için yemekhanedeki tek kişilik masasına oturdu. Teşekkür bahanesiyle bir iki kelime muhabbet edebileceği bir aşçı veya yemekhane görevlisi var mı diye etrafına bakındı. Muhafız dışında kimseyi göremedi. On beş dakika sonra, sekiz kırk beşte kapının açılacağını ve koridorun diğer ucunda yaşayan On Numara'nın yemekhanenin uzak köşesindeki masasına oturacağını biliyordu. On Numara son üç gündür programından bir dakika bile şaşmamıştı. Hiç konuşmasalar da aynadaki görüntüsü dışında bir insan yüzü görmek Dokuz'u rahatlatıyordu. Henüz birkaç gündür yerleşkede yaşamalarına rağmen yemek vakti On Numara'nın suratını görmeye alışmıştı. Açık hava terasına giderken On'un koridorundan geçiyordu. Bazen kapısının önünde yavaşlıyor, boynunu kütletir gibi sağa sola kıvrarak kapının camından içeriyi görmeye çalışıyordu.

Henüz başarılı olamamıştı.

On'un gelmesini beklerken büfeye yaklaştı. İki büyük yemek masası baldan pastırmaya kadar binbir türlü kahvaltılık donatılmıştı. Çocukluğundan bu yana ilk kez burada gerçek tereyağı tatmıştı Dokuz. İlk kez balı peteğinde görüyordu. İlk kez bir domatesin ısıırken çıtırdadığına şahit oluyordu. İlk günün sabahında büfeye öylece bakakalmış, neredeyse kahvaltı etmeye vakti kalmamıştı. Tereyağının, sucuğun ve pastırmanın tadına alışsa da her sabah bir önceki günün kahvaltısının bir rüyadan ibaret olduğu fikrine kapılmadan edemiyordu.

Büfenin sonundaki yemek dağıtım borusundan günlük çikolata kremasını aldı. Tabağını tepeleme doldurup masasına oturdu. Krema ithaldi; diğer kahvaltılıklar gibi sınırsız tüketime açık değildi. Dokuz bu markayı da ilk kez DKM'de görmüştü ama ürünün eski filmlerde adının geçtiğini hatırlıyordu.

İlk çikolatalı ekmek dilimini henüz ağzına atmıştı ki yemekhanenin kapısı açıldı. Duvardaki saati kontrol etti Dokuz. Sekiz kırk dört. Saatin yanlış olduğunu varsayarak GÖR'üne baktı. Saat doğruydı. On bu kez normalden bir dakika önce varmıştı. Suratında her sabah taşıdığı ve artık Dokuz'a yavaş yavaş tanıdık gelmeye başlayan tembel gülümsemesiyle kahvaltı tepsisini aldı. Tabağında birkaç dilim domates ve peynirle, topallayarak masasına doğru yürüdü. Yemekhanenin Dokuz'a uzak ucundaki tek kişilik metal masaya oturdu. Aynı anda büyük bir gürültü koptu. İletişime geçmemeleri gerektiğini bildiği halde ayaklandı Dokuz. Kendini o tarafa doğru yürürken buldu.

Yemekhanenin kapısında bekleyen muhafızın tepkisi gecikmedi.

"Olduğun yerde kal!"

Dokuz plastik ayakkabıları zemine yapışmış gibi duraksadı. Bakışlarını önce muhafıza sonra On'a çevirdi. Kat arkadaşları boylu boyunca yere uzanmış, sakat bacağının üzerine devrilen metal masayı kaldırmaya çalışıyordu.

Muhafız Dokuz'un yaklaşmasına mücadele etmeden On Numara'ya koştu. Masayı bir çırpıda kaldırdı. Dört bir yana dağılan metal kahvaltılık tabaklarını ayağının tersiyle kenara itti. Masadan düşen kör bir vida yerde bir daire çizerek muhafızın ayağının yanında durdu. Vidayı kaldırdı adam. Yeniden On'a döndü.

"Konuşmadan, sadece kafa işaretleriyle cevap ver," dedi. "Başını vurdun mu?"

On kafasını hayır anlamında salladı.

"Ağrın var mı?"

Cevap vermedi.

"Kalkıp yeni bir tepsi kahvaltılık alabilirsin."

On doğrulmaya çalışırken destek alabilmek için elini muhafıza doğru uzattı. Adam boş boş bakmaya devam etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi arkasını döndü ve az önce durduğu yere doğru yürümeye başladı. On'un yüzünden anlık bir gölgenin geçtiğini gördü Dokuz. Kat arkadaşının ağzını açtığını duyunca nefesini tuttu.

"Bir yardım etseniz?"

Muhafız bir felaketin haberini almış gibi olduğu yere zımbalandı. İrileşmiş gözlerle On'a döndü. "Konuşmak yok!" diye bağırdı. Yerdeki adama doğru hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Konuşmak yok! Konuşmak yok!"

On çaresizliğini belli etmek istercesine ellerini iki yana açtı. Bir elini yeniden dibinde biten muhafıza doğru uzattı.

Dokuz kahvaltılık etmeyi bırakmış, olan biteni izliyordu. Kahvaltının kısa kesileceğinden çekinerek, bir an kalkmaya

ve paket kahvaltı almaya niyetlendi. Olacakları kaçırma korkusuyla vazgeçti.

Benzer bir kararsızlık muhafızın gözlerine de yerleşmişti. On'un bir başına kalkmakta zorlanacağı açıldı ama adam elini uzatmayı ısrarla reddediyordu. Birkaç saniyelik bekleyişin ardından On yeniden ağzını açacak gibi oldu. Muhafızı yeni bir telaş aldı. Alelacele elini ceketinin cebine götürdü. Dokuz muhafızın cebinden bir elektrik tabancası çıkaracağını düşünerek, farkında olmadan ayağa fırladı. Daha masasından ayrılamadan adamın elindekini görerek rahatladı ve sandalyesine çöktü.

Genç muhafız sağ eline sade, beyaz bir eldiven geçirdi. Çıplak elini arkasına saklayarak eldivenli eliyle On'a uzandı.

Parmak izi okuyucuları, diye aklından geçirdi Dokuz. Bize dokunamıyor.

On Numara muhafızın yardımına rağmen güçlükle ayaklandı. Elini göğsüne götürerek muhafıza teşekkür etti. Sonra aynı elini ağzına götürdü. Yüzünde sıcak bir gülümsemeyle ağzına boydan boya yapmacık bir kilit çekti. Muhafızın suratında belli belirsiz bir tebessüm sezdiğini sandı Dokuz. Hiç olmazsa birinci kahvaltı tabağını silip süpürmek için yeniden önüne döndü.

Birtakım ayak sesleri masasına yaklaşıyordu. Seslerin muhafıza ait olduğunu varsayarak aldırış etmedi. Sonra birinin konuşmaya hazırlanır gibi boğazını temizlediğini duydu. Kafasını kaldırdı. Yanılmıştı.

On Numara yeni bir tepsi almak üzere yemek dağıtım borusuna doğru yürüyordu. Sakat bacağı incinmiş olmalıydı. Yanında geçtiği bütün masalardan eliyle destek alıyordu. Dokuz'un masasına doğru yürüdü, yürüdü. Dokuz nefesini tutmuş, On'un geçmesini bekliyordu. Muhafızın bakışlarını ensesinde hissediyordu.

On'un varmasına üç masa kaldı.

Duraksadı On. Derin bir nefes aldı. Devam etti.

İki masa.

Ayak sesleri kuvvetlendi. Dokuz adamın ağır nefesini duyabiliyordu artık.

Bir masa.

Kafasını kaldırıp On ile göz göze gelmek, adamın yeşil gözlerinde bir arkadaşlık bulmak istiyordu. Kendini tuttu. Bakışları tabağına yapışmıştı. Gözünün ucuyla, adamın elinin masaya indiğini gördü. Belki iki, belki üç saniye sürdü On'un masayla teması. Dokuz'a hiçbir şey fısıldamadan, kolunu kazara omzuna çarptırmadan bir meltem gibi geçti.

Dokuz anlam veremediği bir hayal kırıklığıyla doldu. Ağır adımlarla uzaklaşan adamı izledi. İçini ezen bu hislerin On Numara ile bir alakası olmadığını biliyordu. Özlem duyduğu şey insan temasından ibaretti.

Dokuz'un iştahı kaçtı. Kahvaltısını bitirmeden ayaklandı. Tam uzaklaşmak üzereyken masanın ucunda bir şey gözüne çarptı.

Açılmamış bir paket çikolate kreması.

Yüzüne yayılan bir gülümsemeyle yeniden oturdu. Kremayı muhafaza belli etmeden tabağına çekti. İşe geç kaldığını bile bile kremayı ekmeğine boca edip, iştahla kahvaltı etmeyi sürdürdü.

12. BÖLÜM

Beşiktaş Emniyeti'nin otoparkında plakasız siyah bir araç Ceyda'yı bekliyordu. Ekibin Ceyda hariç bütün üyeleri karanlığın çökmesiyle buluşma noktasına varmıştı. Altmışına dayanmış Selda Kaptan dışında herkesin yaşı yirmi beş ile otuz beş arasında değişiyordu. Vazifelerinin ciddiyetine inat neşeli kalmaya çalışıyorlardı. Her biri Baykuşun Başını almak için Ceyda ve Deniz tarafından özenle seçilmişti. Bir ekip olarak çalışabilme yetileri bireysel yeteneklerinden önemliydi. Bu sebeple birbirleriyle şakalaştıklarını, derin sohbetlere daldıklarını veya sessizlikten rahatsız olmadan yan yana oturabildiklerini görmek Selda Kaptan'a güven veriyordu.

Ceyda'nın yokluğunda takıma resmi olarak öncülük edecek bir lider belirlenmemiş olsa da herkes bu kişinin Selda Kaptan olduğunun farkındaydı. Bütün yoldaşların aklından aynı şey geçiyordu: Selda Kaptan yalnızca bu gecenin girişimini değil, Yoldaşlık'ın bütün saha operasyonlarını yürütüyor olmalıydı. Direnişçiler özellikle Bacı Emine'nin Bacılar Ayaklanması'nı başlatan ölümünden sonra Selda Kaptan'ın Hanımefendi ile birlikte Birlik'i yönetmesini beklemişlerdi. Ayaklanması sırasında Efendi'ye daha önce kimsenin yaklaşmadığı kadar yaklaşmıştı Selda Kaptan. Bütün kuvvetiyle Efendi'yi devirmeye uğraşan bir örgütün böylesine yetkin ve sadık bir askeri sürekli kadrosuna dahil etmemesi akıl alır gibi değildi.

Genç yoldaşlara hâlâ anlatılan meşhur olay, isyanın ilk günlerinde vuku bulmuştu. Efendi bir bağış etkinliği için

Dolmabahçe'ye gelmiş, sonrasında geceyi sarayda geçirmek üzere üst kattaki özel odasına çıkmıştı. Odasının Boğaz'a bakan duvarı kurşungeçirmez cam kaplıydı. Efendi yemek salonuna girene kadar Dolmabahçe'nin deniz kapısında beklemişti Selda Kaptan. İnönü Stadi'ndan Ortaköy Camii'ne kadar sahil boyunca yükselecek olan Beyaz Duvar'ın temelleri o sıralar yenice atılmıştı. İnşaat ilk olarak Dolmabahçe duvarlarında başlamış, ayaklanmayı takip eden yıllarda Avrupa Yakası boyunca uzatılmıştı. Selda Kaptan, Boğaz Polisi üniformasıyla denizden saraya giriş yapmış, etkinlik sonrası inşaatta çalışan işçilerin arasına karışmıştı.

Efendi nasılsa odasından ayrılacaktı. Kaptan'ın sadece beklemesi ve dikkat çekmemesi gerekiyordu. Bir bina iskelesinde pozisyon almış, Efendi ve heyeti Dolmabahçe'nin devasa yemek masasına oturur oturmaz tetiği çekmişti. Zor bir atıştı. Kurşun Efendi'yi ıskalamış, hemen yanında oturan Kalem Müdürü İhsan Bey'e isabet etmişti. İkinci bir atış mümkün değildi. Kaptan, Saray'daki karmaşayı fırsat bilip bir balıkçı teknesiyle karşıya geçmişti.

Yeni bir operasyona çıkmanın heyecanıyla o günler Selda Kaptan'ın zihnine hücum ediyordu. Derin bir iç çekti Kaptan.

Siyah aracın içinde diz dize oturup Ceyda'yı beklerken genç yoldaşlar çeşitli muhabbetlere dalmışlardı. Hiçbiri Ceyda'nın yüzleşeceği kişiyle ilgili gerçeklerden haberdar değildi. Ceyda kimseyi endişelendirmek istememiş, herkese Şükrü'nün alelade bir gizli servis ajanı olduğu söylemişti. Öte yandan Selda Kaptan'ın geçmişte Şükrü ile birlikte çalışmışlığı vardı. Ceyda'nın karşılaşacağı savaşçının nelere kadir olduğunu biliyordu. Bu sebeple ekibin genç üyeleri Ceyda'nın gecikmesini trafiğe bağlasa da Selda Kaptan'ın kafasında binbir türlü ihtimal dolaşıyordu.

Selda Kaptan'ın zihninde gezinen bulutlar Ceyda biraz daha gecikince iyiden iyiye karardı, gözlerine indi. Kaptan aklındaki kötü resimleri defetmek istercesine derin bir nefes daha aldı.

“Selda Abla,” dedi bir ses. Selda Kaptan kendine gelip sestten yana dönünce endişeli gözlerle kendisini izleyen Nazlı ile karşılaştı.

“Efendim, Nazlı?”

“İyi misin?”

Kaptan cevap vermek yerine önce gülümsedi. Üzerinde kişisel sorunlarını öğrencilerine yansıtmamaya çalışan bir öğretmenin durgunluğu vardı. “İyiyim,” dedi, “neden sordun?”

“Seni sessiz gördüm.”

“Normalde çok konuşuyorum herhalde?”

“Esağfurullah.”

“Her şey yolunda,” dedi Selda Kaptan. “Sen canını sıkma.”

“Ceyda'nın başına bir şey gelmesinden mi korkuyorsun?”

Kaptan yanıt vermek yerine belli belirsiz kafasını salladı. Onun sessiz kaldığını görünce, “Ceyda başının çaresine bakar,” dedi Nazlı. “Dünya yıkılsa, o yine kurtulur.”

“Biliyorum.”

İkilinin konuşması diğerlerinin dikkatini çekti.

Ezgi onlardan tarafa döndü.

“Bir sıkıntı mı var?”

“Bir şey yok, arkadaşlar,” dedi Selda Kaptan.

Takımın ateşini alması gerektiğini hissediyordu. Şüphelenmelerini gerektirecek bir şeye rastlarırsa elbette hep birlikte Ceyda'yı aramaya çıkacaklardı. Henüz ortada bir şey yokken boş yere ekibi telaşlandırmak istemiyordu.

Aracın sürgülü kapısı açıldı. Belinde Şükrü'nün gümüş tabancasıyla Ceyda kapıda belirdi. "Merhaba arkadaşlar," dedi içeriye tırmanırken.

"Nihayet, üstat," dedi Ezgi. "Biz de tam Şükrü'yü umduğumuzdan bir tık fazla sevdiniz herhalde diyorduk."

Arabanın arka bölmesinden gülüşmeler yükseldi.

Ceyda cevap vermeden koltuğa yerleşti, sonra kısaca etrafına bakındı. "Herkes burada mı?" diye sordu.

"Ekip tamam," dedi Ezgi, "Haydi, Nazlı."

Arabanın egzoz dumanı soğuk havada karanlığa yayılırken Ceyda'nın öncülüğünde yedi yoldaş Basri Bey'e şifahane dek eşlik etmek üzere Devrim Genel Merkezi'ne doğru yola çıktı.

Genel Merkez'e vardıklarında Basri Bey'in ambulansa bindirilmesine hâlâ yarım saat vardı. Ceyda'nın Şükrü'den aşırıldığı parmak izini okutarak otopark güvenliğini geçmişler, kapıda bekleyen ambulansın hemen yanına park etmişlerdi. Kimse-den çıt çıkmıyordu. Cehennemın yatak odasına sokulmuşlar, tek bir zebaniyi bile uyandırmadan şeytanı kaçırmaya çalışıyorlardı. Haftalar süren hazırlık döneminde gürültüsü eksik olmayan ekip rüzgârsız bir sabah denizi gibi durgundu.

Ceyda araçtaki gerginliğin kokusunu aldı. Hiç olmazsa ekibin durgunluğunu defetmek için bir şeyler yapmaya karar verdi. Koşuşturmayla geçecek bir dizi operasyon öncesi kimsenin üzerinde ölü toprağı taşımasını istemiyordu.

Onun bir şey söylemesine fırsat olmadan Selda Kaptan, arkasında oturan Mine'ye döndü. Boğazını temizledi. Genç yoldaşların dikkatini çekince, "Anlat, Mine," dedi. "Bu işler bittikten sonra neler yapacaksınız?"

"Bu işler?" diye sordu Mine.

"Savaş, operasyonlar."

Koltuklarına göçmüş gençler oturdukları yerde birer birer doğruldular. Birçoğu Yoldaşlık dışında hayal kurmayalı yıllar olmuştu. Parti karşıtı mücadeleye gönül vermişler, bu uğurda öleceklerine dair yeminler etmişlerdi. Bu yeminlere ve hedefleri uğruna öleceklerine öylesine inanmışlardı ki neredeyse hiçbirinin zihninde yeminlerine bağlı kalmadan yaşanacak günlerin neye benzediği belli değildi. Kurguladıkları filmin sonunda Parti yıkılıyor, Efendi adalet karşısına çıkarılıyor, Anadolu toplumları güneşli günlere uyanıyordu.

Hikâye yoldaşlar için burada bitiyordu.

Davaya kendilerini adayabilmeleri için bu yolda öleceklerine ikna olmaları gerekmişti. Ancak bu şekilde ülkeleriyle tek vücut olabilmişler, kişisel çıkarlarını bir daha açmamak üzere küflü bir sandığa kapatmışlardı.

Orduda geçen bir ömrün ardından Selda Kaptan farkındaydı ki Yoldaşlık'ın temelinde yatan denklem Yoldaşlık zafere ulaştığı gün en önemli sabitelerinden birini -mücadele- nin kendisini- kaybedecekti. O vakit yıllardır evrilen yoldaş kimliği bütün geçerliliğini yitirecek, onun üzerinden yaşamlarını tanımlayan yoldaşları eskimiş bir iletişim uydusu misali sonsuz bir boşluğa bırakacaktı. Birçok savaşçının eninde sonunda öğrendiği gibi kişinin hayatını bir ideale adanması hedefe ulaştığı gün mücadelesiyle birlikte kendisinin de yok olacağını kabullenmesi demekti. Selda Kaptan daha önce benzer tecrübelerle şahit olmuştu. Yoldaşlarının bunu çok geç olmadan fark etmelerini ya da acı gerçeği keşfedemeden ölmelerini umuyordu. Sorusunu ise söz konusu farkındalığı yaratmak için değil, tam aksine, yoldaşlarına ne için savaş-tıklarını hatırlatmak için sormuştu.

Gözlemlerine göre doğru da bir karar vermişti.

“Alsancak'ta sahil eskiden vatandaşlara açılmış,” dedi Mine. “Şöyle sahilde uzun uzun yürüyüp, deniz kenarında midye yemek istiyorum.”

“İşin gücün yemek, kızım,” diye mırıldandı Ezgi.

“Yemeğinden değil,” dedi Mine. “Annemin hayatını merak ediyorum. O her hafta sonu midye yemeye gidermiş.” Araca bir sessizlik çöktü. “İçimde anlam veremediğim bir ses var. Ben hayatımı yaşarken sürekli bana geçmişî düşündürüyor. Sanki annemin dinlediğı şarkıları dinlersem, yediğı yemekleri yersem o da saklandığı yerden çıkıp gelecek.”

Arabadaki hava Mine’nin sözleriyle durgunlaştı. Birçok yoldaş Parti’ye karşı verilen savaşta yakınlarını kaybetmişti. Kiminin annesi Bacılar Ayaklanması’nda muhafız kurşununa kurban gitmiş, kiminin kardeşi siyasi söylemlerinin ardından bir nehir kenarında ölü bulunmuştu.

“Bence Ezgi haklı,” dedi Derya. “Senin kafa yine yemekte.”

“Adın çıkacağına...”

“Senin aklında ne var?” diye araya girdi Selda Kaptan.

“Bende ne olacak,” dedi Derya, “Efendi’den sonra gelen yönetimin gazetelerine Devrim’in hikâyesini satırım. Arkaplanda dönenlerle ilgili iki üç kitap yazarım. Bunlardan parayı vurduğum gibi, doğru Güneydoğu Asya’ya.”

“Ciddi diyorsun ha,” dedi Mine. “Bu meseleyi konuştuk. Ciddi ciddi kitap yazıp parayı vurunca Vietnam’a kaçmayı düşünüyor.”

“Şimdiye kadar beklediğı kabahat,” dedi Ezgi. Gülümseyordu. “O yüzden mi o eski fotoğraf makinesiyle dolaşıyorsun karargâhta? GÖR taktırsan bu kitap işi daha kolay olmaz mı?”

“Aklıma geldi ama ben tarih kitabı yazmak istemiyorum. Kitap satacaksa biraz sansasyonel olacak. Abartılı, büyük, entrikalı. GÖR’den kopyalarsan kitap durmaz doğruları söyler. Seldan Kaptan’dan nutuk dinler gibi kitap mı okunur?”

Bu kez bütün ekipten kıkırdamalar yükseldi.

Ceyda, “Arkadaşlar!” diyerek herkesi susturdu. Gözlerini genel merkezin girişine dikmiş, kapıyı açık tutan iki korumayı işaret ediyordu. Araçtakiler konuşmayı bırakıp dikkatlerini o yöne verdiler.

“Baykuş uçuyor,” dedi Nazlı.

Basri Bey korumalarının ardından alelade bir toplantıya gider gibi ağır adımlarla dışarıya çıktı. Arkadaşları sohbet ederken Ceyda hazırlıklarını tamamlamıştı. Hiç vakit kaybetmeden Basri’yi karşılamak için araçtan indi. Ambulansın kapısında bekleyen doktorun yanında yerini aldı. Korumalarının elinden ceketini kaptıktan sonra Basri de ambulansa vardı.

Boyu teleduvarda görüldüğünden kısaydı. Yenice sinek-kaydı tıraşı olmuştu. Saçları yer yer ağarmış, alnı ince bir çizgi halinde kırışmıştı. Siyah takım elbisesinin altına yine siyah bir rügan ayakkabı giymişti. Korumasından aldığı ten rengi paltosu dizlerine kadar iniyor, boyunu olduğundan da kısa gösteriyordu. Gömleğinin yakasındaki kırışıklığa bakılırsa kravatını yeni çıkarmıştı. Giyimindeki salaşlık ve gözlerinin altında beliren siyah torbalar uzun ve yorucu bir günün izlerini taşıyordu.

“Doktor Bey,” diyerek belirli belirsiz bir kafa selamıyla doktoru selamladı.

“Hoş geldiniz, Basri Bey,” dedi doktor.

“Hoş bulduk.” Ceyda’ya döndü. “Ekibin başında Şükür’ü bekliyordum,” dedi. “Bir terslik mi var?”

Ceyda bir şey demeden elindeki Sağlık Bakanlığı damgalı belgeyi uzattı. Basri refakatçi ekipteki değişikliği bildiren belgeye kısaca bir göz attı. Köşedeki bakanlık mührünü görünce belgeyi Ceyda’nın eline tutuşturdu. Yeni ekibi bir baş selamıyla onaylayarak arka kapıdan geçti ve ambulans-taki yerini aldı.

13. BÖLÜM

Yüksek duvarların arasına sıkışmış sahil yolu kapalıydı. Asfalt yol ağır ağır sağa kıvrılıyor, Eski Alsancak Stadi'nın yıkıntıları önünde otobana çıkıyordu. Deniz ile görüşmek için Hanımefendi eski stadın yeraltı otoparkını seçmişti. Deniz stat koridorunda Hanımefendi'nin elçisiyle buluşacak, elçinin öncülüğünde otoparka yürüyecekti.

Stadyum Avrupa Olimpiyatları için restore edilmişti. Birkaç yıl sonra Yeşil Gece'de tribünlerine isabet eden bir bomba yüzünden kullanılamaz hale gelmiş, iç savaşı takiben evsizlerce mesken tutulmuştu. Stadın yıkıntılarında yaşayan ayaktakımının Nezih semtlerden uzak durduğunu fark eden Parti bütün bölgeyi kendi haline bırakmış, stadyum çevresine elektrikli tel çekmekle yetinmişti. Plan işe yaramıştı. Evsizler alt caddedeki Çelik Kent'e yaklaşmıyorlardı. Kentin Nezih sakinleri huzurlu, sokakları temizdi.

Ara ara stadyum yakınlarından geçen simitçiler, tostçular ve hayırsever vatandaşlar tellerin ardına poşetlerle bayat ekmekler ve su şişeleri fırlatıyorlar, evsizleri ellerinden geldiğince ayakta tutuyorlardı. Yardım girişiminde bulunan vatandaşlar muhafızlara yakalanmadıkları sürece bir sorun yoktu fakat bir muhafızın bu yardım çabalarını tesadüfen de olsa görmesi halinde söz konusu eylem otomatik olarak GÖR'e işleniyor, muhafızı müdahale etmek zorunda bırakıyordu. Haftalık GÖR kontrolleri sırasında tolerans suçundan yakayı ele vermek istemeyen muhafızlar bu konudaki fikirlerinin önemi olmaksızın coplarına başvuruyorlar, çantalarında

bayat ekmeklerle tellere yollanan vatandaşlara gözdağı vermeye uğraşıyorlardı.

Bir ihtimal kimse kimseye vurmaya, elektrikli coplarla birilerinin kolunu kırmaya niyetli değildi. Gelgelelim düzen bunu gerektiriyordu. Yaşamak için düzene uyum sağlamak, düzene uyum sağlamak için ise görgü kurallarınca tetiklenen davranışlardan uzak durmak lazımdı. Vaziyet böyle gelmiş, böyle gidiyordu. Anadolu halkı bir zamanlar ülkeye hükmetmiş farklı hallerin varlığından bihaberdi. Bu bedbaht insanların Efendi'nin diyarında ellerine tutuşturulan tarih kitaplarını bir büyüteçle okumaya ne fırsatları ne de niyetleri vardı. Bu sebeple içten içe hiddetlense de, Deniz'in hemşehrilerini suçlamaya dili varmıyor, içine düştüğü buhran, genç yoldaşı öfkesini şimdilik yutmaya ve günün birinde hesaplı bir başkaldırı olarak geri tükürmeye teşvik ediyordu.

Deniz ülke tarihindeki en köklü başkaldırının mimarlarından biriyle yeniden bir araya gelmek üzereydi. Bacılar Ayaklanması'ndan bu yana ismi tabulaşmış olan Hanımefendi'yi tanıyabileceğine bile emin değildi. Sesi unutilan kimse- nin yüzü insanın hafızasında tazeliğini korur muydu? Yahut Deniz, Hanımefendi'nin yüzünü aklına getirse de bu ihtiyar suretin ardında saklanan fikirler on yedi sene önce milyonlarca kadını tutkuyla sokaklara döken liderin o zamanki fikirleriyle bir miydi? Birtakım cevapsız sorular yıllardır Deniz'in zihninin derinliklerine kök salıyor, rüzgâr gülünü dans ettiren bir kasırğa misali bütün davranışlarına yön veriyordu.

En azından birkaç sorusuna cevap bulabilme ümidiyle hazırlıklarını günler öncesinden tamamlamıştı Deniz. Buluşma sabahını ise yalnızca planlarını gözden geçirmeye ayırmıştı. İhtimalleri kafasında bir komutanın titizliğiyle tartmış, en olası tehlikelere karşı birtakım önlemler almıştı. şimdi her

şey hazırды. İlk buluşma noktasının kapısına varmış, koridorun önünde güneşin batmasını bekliyordu.

İçeriye adımını atmadan hemen önce kapı eşiğinde duraksadı. İstanbul'daki operasyonla ilgili bilgi alma niyetiyle iç cebinden antika telefonunu çıkardı. Saniyeler önce Ceyda'dan bir mesaj almıştı. Ekrandaki mektup simgesine tıkladı. *Ş. tamam*, yazıyordu.

Şükrü, diye aklından geçirdi Deniz, nihayet etli butlu bir baykuş.

Telefonunu tekrar cebine saklayarak kapıdan geçti.

Yarım ay şeklindeki koridor alaca karanlıktı. Alçak tavanından paslı metal lambalar sarkıyordu. Duvarları irili ufaklı grafitilerle donatılmış, çizimlerin arasında boş yer kalmamıştı. Tasvirlerin birbirleriyle alakası yok gibi görünüyordu. Karışmamaları için aralarına siyah boyayla sınırlar çekilmişti. Deniz'in sol yanındaki duvar boyunca koyu mavi bir okyanus uzanıyor, koridorun girişine kadar her yeri maviye boyuyordu. Çizerler uygun gördükleri açıklıklara kendi adalarını ilıştirmişlerdi. Kimi adanın tepesinde eski bir kitap dağ gibi yükseliyor, kiminin göbeğinde bir ihtiyar mahsur kaldığından habersiz, bir başına dans ediyordu. Yüzlerce çizerin zihni bu küçük ve karanlık coğrafyada kendisine yer açmış ve fikirlerini sıkıştıran kültürler kalabalığını kimliğinin bir parçası haline getirmişti. Deniz bütün bu karmaşanın içinde kendini bir an için doğup büyüdüğü eski evinde gibi hissetti.

Koridorun girişinde bir silüet belirdi. Aynı anda tavana-
daki küflü lambalar hiç bozulmamışlar gibi yanmaya başladılar. Koridordaki alaca karanlık yerini Deniz'in gözlerini yakan parlak ve beyaz bir ışığa bıraktı.

Elçi dizlerine kadar inen gri bir palto giymişti. Boynunun iki yanından sarkıttığı ipek atkı yine ipekten beyaz gömleğinin yakalarını gizliyordu. Alçak topuklu yarım çizmesi kareli

pantolonun altında bileklerine kadar yükseliyor, çizmelerin süet derisi, koridoru işgal etmiş beyaz ışık altında dahi sadeliğini koruyordu. Bir süre Deniz'i süzdükten sonra koridorun derinliklerine doğru yürüdü Elçi. Deniz'in iki adım ötesinde durdu.

"Merhaba," dedi Deniz.

Elçi cevap vermek yerine elini uzattı. Deniz kısa bir süre kendisine uzatılan eli inceledi. Ceketinin iç cebinden küflü bir on kuruş çıkarıp elçinin avucuna bıraktı.

"Size de merhaba," dedi. "Şöyle buyurun."

Konuşmadan koridorun derinliklerine doğru ilerlediler. Adımları beton duvarlarda yankılanıyordu. Uzaklardan bir yerden su sesi yükseliyor, havalandırma boşluklarından serin koridora dökülüyordu. Attıkları her adımla akıntının gürültüsü kuvvetleniyordu.

Bir süre sonra bir acil çıkış merdiveninden alt kata inmeye başladılar.

Yeni bir dönemeçe vardıklarında Elçi, "Otoparka gitmediğimizi fark etmişsinizdir," diyerek sessizliği bozdu. Deniz cevap vermedi. "Planda bir değişiklik yapmak zorunda kaldık. Hanımefendi ile ilgili sizinle paylaşmamın mümkün olmadığı birtakım sorunlar çıktı fakat sizinle görüşmesi için en çok güvendiği danışmanlarından birini gönderdi."

Alt katlara indikçe hava soğuyordu. Etrafa dışarının havasından farklı bir serinlik hâkimdi. Bu serinlik bir kış soğğundan daha yapay, daha kontrollüydü. Her adımda Deniz'in içini bir marketin et reyonunda yürüdüğü hissiyle dolduruyordu. Ne kadar ilerlerse ilerlesin, tavandan sarkan ışıklar koridoru aynı derecede aydınlatmaya devam ediyor, Deniz'e daireler çizdikleri hissi veriyordu. Nihayet kalın,

metal bir kapının önüne vardılar. Kapının arkasında birilerinin konuştuğunu duydu Deniz.

“İçeride bekleniyorsunuz.”

Deniz bakışlarını elçinin gözlerine dikti. İfadesiz bir suratla bir süre Elçi’yi izledi. Kadın sabırla Deniz’in yanıtını bekliyor, gözlerini bile kırpmıyordu.

“Silahımı almayacak mısınız?” diye sord Deniz.

Elçi gülümsedi. “Gerek yok,” dedi, “Zaten kullanmanıza müsaade etmeyiz”

Deniz’in gözlerinden bir gülümsemenin gölgesi geçti. Kapının koluna uzandı. Modeli ilk bakışta tanımıştı. Ticaret Bankası’nın kasasını koruyan kapı ile aynı markanın amblemini taşıyordu. Bankadaki modeli insan kuvvetiyle açmak mümkün değildi fakat karşısındaki kapının birebir aynı model olmasına ihtimal vermiyordu Deniz.

Kapı derin bir tık sesiyle açıldı.

İçeriye adımı atmadan önce eşikte birkaç saniye duraksadılar. Kapı açılır açılmaz odadan gelen sesler kesilmişti. Altmışlarında bir kadın gülümseyen bir suratla Deniz’i izliyordu. Kadının arkasında metal kapıyı serçe parmağıyla bükebilecek gibi görünen bir izbandut dikiliyordu. Düz siyah bir tişörtün üzerine koyu kahverengi bir deri ceket geçirmişti. Ellerini önünde kavuşturmuş halde beklerken pazuları ceketinin kollarından taşıyordu. Boynu kısa fakat kalındı. Kare şeklindeki suratının ortasında oturan minicik gözleri ifadesiz bakışlarla Deniz’i izliyordu. Duygudan yoksun, soğuk bir duruşu vardı.

Kadın, Deniz’e doğru bir adım attı. Elini uzattı. Tepki alamayınca biraz daha yaklaştı. Yüzündeki gülümseme genişledi. Gözleri parlıyordu. Tek bir kelime etmeden Deniz’in

sağ elini avucuna aldı. Eski bir dostla özlem giderir gibi, uzun uzun Deniz'e gülümsedi.

“Hanımefendi nerede?” diye sordu Deniz. Elini kurtardı. Kadının kim olduğunu çıkaramamıştı.

Kadın, Deniz'in soğuk yaklaşımı karşısında yüzündeki gülümsemeyi koruyarak bir adım geri çekildi. “Beni hatırlamanı beklemiyorum,” dedi. “Annenle sık görüştüğümüz dönemde çok küçüktün. Ayaklanma'dan beş yıl kadar önceydi. Yeşil Gece'den hemen sonra.”

“Hatırlamıyorum.”

“Bacı Emine'yi hatırlarsın.”

Evet, der gibi kafasını salladı Deniz.

“İlk kez onun evinde karşılaşmıştık,” diye devam etti kadın. “Bugünkü Parti düzeni henüz oturmamıştı. Bir karşı devrimle Parti'yi bitirebileceğimize inanıyorduk. Parti hepimizi birer birer avlamaya başlamıştı. Eski bir dostun garajına sığınmıştım.”

Kadın duraksadı. Bir şifreyi çözmesini bekliyormuş gibi gözlerini tekrar Deniz'in gözlerine dikti. “Turkuaz bir garaj,” dedi. “Bir ilkokul çocuğunun icat laboratuvarı.”

“Suna Hanım,” diye fısıldadı Deniz. Gözleri kısılmış, bakışları donuklaşmıştı.

Kulak içi çipinden Eylül'ün, “Doğru,” dediğini duydu. “Ses imzası Suna Biryol ile uyuyor.”

Aynı anda Suna Hanım usulca başını eğdi. Deniz'in hafızasına hücum eden anılardan utanmışa benziyordu. Yıllar önce, telafisi olmayan bir hata yapmıştı. Bacılar Ayaklanması sırasında ters sokağa girmiş, başına isabet eden bir kapsül sebebiyle ağır yaralanmıştı. Olay yerinde ölüp savaşan kurtulmak yerine daha önce saklandığı, yakınlardaki o adrese, Doktor Ziya Bey'in bodrum katına sığınmıştı.

Doktorun o gece gösterdiği insanüstü uğraş sayesinde hayatta kalmıştı. Doktor Ziya ayaklanmanın en kızgın olduğu dönemde bütün bir gece boyunca Suna Hanım'ı kurtarmaya çalışmış, bunun sonucunda bir daha buluşmamak üzere ailesinden koparılmıştı. Şüphesiz Deniz'in bu ayrılık için Suna Hanım'ı suçlamasını istemezdi. Dahası Suna Hanım iyileştikten sonra Ziya Bey'e olan vefa borcunu ödemek için elinden geleni yapmış, Deniz'in yurt dışına kaçırılmasında büyük rol oynamıştı.

“Deniz,” dedi Suna Hanım. “Seni yeniden görmek çok güzel.”

Deniz cevap veremedi. Suna Hanım'ın evlerinde kaldığı vakti gayet iyi hatırlıyordu. Annesi, babası ve Birlik liderlerine yakın birtakım bacıların evlerinde geç vakitlere kadar sürdürdükleri muhabbetler, ülkenin vaziyeti üzerine ettikleri münakaşalar Deniz'in hafızasında tazeliğini koruyordu. Suna Hanım daha o zamanlarda bile Hanımefendi'ye ve Bacı Emine'ye yakınlığıyla bölge toplantılarında öne çıkıyor, ikisini temsilen önemli söylemlerde bulunuyordu. Zaman zaman bu sohbetlerin kızıştığı oluyor, böyle durumlarda Suna Hanım gibi Hanımefendi'yi ve Bacı Emine'yi temsilen orada bulunan rütbeli kimselerin sözleri ağırlık kazanıyordu.

“Hanımefendi bizzat gelemediği için çok üzgün,” dedi Suna Hanım. “Sana özürlerini iletmemi istedi.”

“Estağfurullah,” diye cevap verdi Deniz. Sesi soğuktu. Hâlâ karşısındaki kadını tartıyordu. Kısa bir sessizlikten sonra, “Kendisi neden gelemedi?” diye sordu.

“Bu bilgi şimdilik gizli kalsa daha iyi,” dedi Suna Hanım. “Vakti gelince öğreneceksin. Ama merak etme, her şey yerli yerinde.”

Deniz kısaca çevresindeki yüzlerde bakışlarını gezdirdi. Elçi Deniz'i takiben içeriye girmiş, kapının hemen yanında

yerini almıştı. İzbandut ise Suna Hanım'ın arkasında sarsılmaz bir duvar gibi hareketsiz ve sağlam yükseliyordu.

Suna Hanım Deniz'in gözlerinden bir gölge gibi geçen şüpheyi okudu. "Çekincem buradaki arkadaşlarımızın olan bitenden haberdar olması değil," dedi. "Onlara güvenim tam. Ama GÖR'ler yüzünden Efendi'nin gözlerinin delemmediği duvar kalmadı."

Deniz kafasını salladı. "Hanımefendi neden benimle görüşmek istedi?" diye sordu.

"Hanımefendi uğraşlarının farkında," dedi Suna Hanım. "Alternatif Yurttaş'ı çok iyi anladığını biliyor. Aynı zamanda günün birinde kitabın Sadık Yurttaş gibi kanun haline gelmesinden çekiniyor."

"Hanımefendi Parti'nin düştüğünü mü sanıyor?"

"Takdir edersin ki Hanımefendi yalnızca bugünün değil, yarının mücadelelerini de düşünerek hareket etmek zorunda."

"Herhalde bunca zahmete bana bu çekincelerini aktarmak için girmedi. Burada ne işimiz var, Suna Hanım?"

"Haklısın." Suna Hanım duraksadı. "Senin hareketlerini kontrol altına almak ya da seni meşgul etmek gibi bir niyetim yok. Sadece asıl meseleye girmeden önce Hanımefendi'nin tereddütlerini anlamayı istedim."

"Anlıyorum."

"Hanımefendi de bu yolda yalnız olmadığını anlamayı istiyor."

"Onu da anlıyorum."

Suna Hanım zor bir şey söylemeye çalışır gibi ağır bakışlarını tekrar Denize çevirdi. "Birlikte çalıştığın yoldaşlara ne kadar güveniyorsun?" diye sordu.

Deniz cevap vermeden önce bir müddet duraksadı.

“Her şeyimle,” dedi.

“Sence Bacılar Ayaklanması’nda biz birbirimize her şeyimizle güveniyor muyduk?” Suna Hanım Deniz’e bir adım daha yaklaştı. “Sana 45’te neden yenildiğimizi tek bir cümleyle özetleyeyim, Deniz. Her şeyinle güvenmek, bu seviyelere ulaşmış milli meseleler için yeterli değildir. Tam aksine, tehlikelidir. O zaman da öyleydi, bugün de öyle. Bize lazım olan, birbirimize körü körüne güvenmek değil. Gerektiği kadar güvenip, kalan vaktimizi birbirimizi sorgulamaya harcamak.

“Senin ailene herkesten çok güvendim. Baban bana her şeyiyle güvendiği için beni evinize aldı. Ben ise onun bir doktor olarak kabiliyetlerine, annenin bir bacı olarak sırdaşlığına güvenip kendimi sizin sığınağınıza attım. Sonuç olarak günü kurtardık ama geleceğimizi kaybettik.”

“Babam o gün-” dedi Deniz, duraksadı. Aklındaki soruyu dudaklarına hapsedti. “Sadede gelelim.”

Deniz’in hislerini anlar gibi kafasını salladı Suna Hanım.

“Gelelim,” dedi. “Hanımefendi, çevrendeki yoldaşlara fazla bağlandığını düşünüyor. Seni davanın devamında yardım alabileceğin birkaç kişiyle iletişime geçirmek istiyor.” Deniz’in cevap vermesini beklemeden cebinden bir dosya çıkardı, uzattı. “Bu kişiler ile ilgili bilmen gereken her şey burada yazılı. İsimler, adresler, dağıtım için kullanabileceğin şebekeler...”

“Sağ olun,” dedi Deniz. Suna Hanım ile göz temasını kesmeden dosyayı aldı. Odada kendisinden başka kimse yokmuş gibi dosyayı okumaya girişti. Dosya hepi topu beş yapraktan oluşuyordu. Alternatif Yoldaş’ın basımının yapılabileceği matbaalardan kitabın dağıtımında faydası olabilecek taşıma şirketlerine kadar birçok bilgi toplanmıştı.

“Burada yer verilmeyen önemli birkaç isim daha var,” diye tekrar lafa girdi Suna Hanım. “Onlarla da iletişim halindeyiz. Bacıları en kısa zamanda eski haline getirip hizmetine sunmayı umuyoruz.”

Doğrudan bir ilişkisi olmasa da dosyada verilen isimlerin hemen hemen hepsi Deniz’in tanıdığı kişilerdi. İlk sayfanın bir bölümü devrim öncesi muhalif yayınlarıyla öne çıkan Alaca Kitap ve sahibi Gönenç İlkin’e ayrılmıştı. Gönenç Bey Yeşil Gece’yi takiben müebbet hapis cezasına çarptırılmış, Hanımefendi’nin gönderdiği bir tekneyle son anda Kıbrıs’a kaçmıştı. Deniz’in elindeki dokümanlara göre adamın yayıncılık operasyonları Anadolu’nun üç büyük şehrinde hâlâ aktif bir şekilde varlığını sürdürüyordu. Sayfanın devamında Anadolu Ulaşım’ın Genel Müdür Yardımcısı Safa Akkan’ın profili çıkarılmıştı. Belgelere ve Hanımefendi’nin notlarına göre Safa Bey Devrim sonrası saf değiştirerek Parti’ye kaydolmuş fakat hiçbir zaman Hanımefendi ile olan ilişkisini kesmemişti. Bacılar Ayaklanması’nda Anadolu Ulaşım’ın trafikten çıkarılmış araçlarını bizzat Hanımefendi’nin emrine teslim etmiş ve bu ticariler sayesinde Bacılar’ın hücrelerine sayısız ilaç ve silah taşınmıştı.

Safa ve Gönenç Beyler gibi birçok önemli isim Deniz’in hizmetine sunuluyordu. Dosyada ismi geçen kişiler dava ile ilgili bilgilendirilmişlerdi ve Deniz’den talimat bekliyorlardı. Hanımefendi, Deniz’in kimliğini belli edecek bir bilgi paylaşımında bulunmadığına dair güvence veriyordu. Deniz’e dosyadaki bilgileri dilediği kişilerle paylaşma izni tanınıyor, karşılığında yalnızca haftalık bir rapor isteniyordu.

“Haftalık rapor seni kontrol altında tutmak için değil,” dedi Suna Hanım. “Hanımefendi’nin tek beklentisi dosyada ismini verdiği kişilerin sözlerini tutup tutmadığını takip etmek. Olur da bu isimlerden biri seni şüpheye düşürecek bir

davranışta bulunursa Hanımefendi bu kişiyle ilgili bilgilen-
dirilmek istiyor.”

Deniz açıklamayı dinledikten sonra bakışlarını bir süre Suna Hanım’ın gözlerine sabitledi. Tam dosyaya geri dönmüşü ki Suna Hanım “Yabancı,” dedi. Kafasını kaldırdı Deniz. Suna Hanım Deniz’in ilgisini çektiğini görünce gülümsedi. “Onunla da iletişim halindeyiz. Namını elbet duymuşsundur. Bu yoldaşın asıl kimliğini biliyoruz. Dilersek kendisini ifşa da edebiliriz fakat görüşmelerimiz olumlu ilerliyor. Anlaşabilirsek, bu kişinin kimliğinin gizli kalması işimize gelebilir. Anlatabildim mi?”

“Hakkında ne biliyorsunuz?”

“Hemen hemen her şeyi,” dedi Suna Hanım. “İsmini duyan her Partilinin başına fena şeyler geldiğini biliyoruz. Sonra nerede yaşadığını, karısının ve çocuklarının isimlerini, nerede yemek yiyip hangi doktora gittiğini... Senin anlayacağın, Yabancı kendisi hakkında ne biliyorsa biz bir fazlasını biliyoruz.”

“Yine de şimdiye kadar yakalamaya çalışmadınız?”

“Hanımefendi’ye göre Yabancı’nın hakikaten nasıl bir uğraş peşinde olduğunu anlamak istiyorsak, onu serbest bırakıp ne tarz eylemlerde bulunduğunu gözlemlememiz gerekiyor.”

“Peki siz ne düşünüyorsunuz?”

“Hanımefendi’ye katılıyorum.”

“Sizce bu kişi, Yabancı, tehlikeli biri mi?”

“Oynadığın oyuna bağlı.”

“Vaktim az, Suna Hanım. Benimle açık konuşun. Bu kişiyle birlikte çalışacağımı söylüyorsunuz.”

Suna Hanım derin bir nefes aldı.

“Bana sorarsan, zararlı bile olsa en fazla kendisine zarar verebilir. Kaldı ki daha bu sabah kendisiyle görüştüm.”

“Bizzat?”

“Aramızda kalacağını varsayıyorum.”

“Elbette.”

“Başka bir çekincen olursa çekinme, Deniz.”

Deniz bir anlığına düşüncelerinde kaybolmuş gibi sessiz kaldı. En son, “sağ olun,” diyebildi, “sorarım elbet.”

Sohbeti uzatmak yerine gözlerini yeniden önündeki dosyayı dikti. Her cümleyi dikkatle okumaktan vazgeçmiş, yalnızca dosyada “Muhtemel Direnişçiler” adı altında sunulan profillere göz atıyordu. Bu şekilde bütün profilleri aklına kazınması uzun sürmedi. Birkaç saniye sonra dosyayı dürerek kafasını kaldırdı.

“Teşekkür ederim, Suna Hanım,” dedi. “Lütfen Hanımefendi’ye de teşekkürlerimi iletin.”

“Ne demek,” dedi Suna Hanım. Kendinden memnun görünüyordu. “Biz elimizden geleni yapıyoruz ama artık meydanlara çıkacak kuvvetimiz yok. Eski kafalarla yeni dönemin, yeni teknolojinin savaşını vermek çok zor.”

“Tabii,” dedi Deniz. “Orası bizde, Suna Hanım. Bugünkü hepsi buysa bana müsaade edin.”

“Hepsi bu,” dedi Suna Hanım. “Birlikte çıkalım. Buraya gece çabuk çöker.”

“Tabii,” dedi Deniz, “birlikte çıkalım.”

Arkasını dönerek kapıyı var gücüyle kendine çekti, Suna Hanım’ın geçmesi için açık tuttu. Dördü birden tek kelime etmeden Deniz’in Elçi ile bulunduğu koridora vardılar.

Hava iyiden iyiye kararmıştı. Tavandan sarkan lambaların ışığı koridorun ölü havasını dağıtmaya yetmiyordu.

Duvarların hemen dışında yanan bir ateşin huzurlu sesi içeriye doluyordu. Evsizler karanlığın çökmesiyle stadın dört bir yanına dağılmışlar, akşam ateşlerini bir kez daha canlandırmışlardı.

Suna Hanım ve Deniz son kez el sıkışmak için koridorun girişinde durdular.

“Görüşmek üzere,” dedi Suna Hanım. Yüzünde bir gülümsemeyle elini uzattı. Sesi yorgun fakat mutluydu. İstediklerini almışa benziyordu.

“Tekrar teşekkürler,” dedi Deniz. Bir an karşısında duran kadına sarılmak, kimin düşman, kimin dost olduğunu düşünmeden çocukluğuna dönmek istedi. Suna Hanım’ın elini sıkabilmek için dosyasını ceketinin iç cebine yerleştirdi. Stadyumdan koridora sızan rüzgâr, gözüne yuvalanan bir damla yaşı dışarıya taşıdı.

İzbandut koridorun dışına çıkmış, Elçi’ye ve kendisine birer sigara yakmıştı.

Suna Hanım’ın parmakları yarı karanlık holde Deniz’in eli yerine soğuk bir metali kavradı. Gözlerinde bir araba farı gibi beliren dehşet, gecenin siyah örtüsünde bir görünüş kayboldu. Ağzından, “İhsan,” diye bir çığlık çıktı. Elleri kilitlenmişti. Deniz’in avucunda tuttuğu tabancayı çekip almaya gücü yetmiyordu.

Susturucu takılmış bir tabancanın ıslığı dışarıdan koridora sızdı. İzbandut, Suna Hanım’ın sesini duyamadan bir kütük gibi koridorun önüne yıkıldı. “Suna Hanım,” dedi Deniz. Tabancayı karşısındaki kadının alnına doğrulttu. Gözlerinden bir damla yaş süzüldü, koridorun ışığında parladı, kayboldu. “Geçmişteki hizmetleriniz için size minnettarız. Ama buralara gece çabuk çöker. Hangi baykuşun nereye yuva yaptığı ancak gecenin karanlığında belli olur.”

Deniz koridorun girişinde bekleyen iki yoldaşıyla birlikte karavana biner binmez telefonunu çıkardı. Gözleri hâlâ ıslaktı. Ceyda'nın gönderdiği mesaja göre Selda Kaptan ve ekibi şifahaneye varmışlardı. Selda Kaptan takımı acil kapısında konuşlandırmış, Basri'nin hareketlerini izlemeye koyulmuştu. Baykuşxun Başı ise o sıralar Ceyda'nın eşliğinde yeraltı ameliyathanesine doğru yola çıkmış olmalıydı.

Deniz telefonunu ceketinin cebine koydu. Derin bir nefes alarak sırtını karavanın tozlu koltuğuna yasladı.

O akşam stadyuma doğru yola çıktıklarında kimse kendilerini neyin beklediğini bilmiyordu. Yalnızca Hanımefendi'nin Başşehir'de kaldığı bilgisini almışlar fakat değişikliğin arkasında yatan sebep ile ilgili hiçbir şey öğrenememişlerdi.

Şimdi ellerinde Parti'nin kölesi haline gelmiş önemli isimlerin bilgilerini içeren uzun ve kıymetli bir liste vardı. Bu liste perde arkasında gizlenen birileri tarafından Suna Hanım'ın ve dolaylı olarak Deniz'in eline tutuşturulmuştu. Suna Hanım'ı bu oyunun parçası haline getirenler şüphesiz son gelişmelerden haberdar olacaklar ve bu sefer pençelerini geçirmek üzere Deniz'in peşine düşeceklerdi.

Araç hareket eder etmez Deniz sol kolunu sıvadı. GÖR bilekliği açığa çıktı. Ön koltukta oturan Sıla, Deniz'in bileğinde sallanan metal çemberi fark etti fakat sıkıntılı görünen ekip liderini kızdırmamak için gözlerini kaçırdı, Eylül'e çevirdi.

Deniz araçtaki yoldaşlara aldırmadan başparmağını bilekliğine bastırdı. GÖR'ün yeşil ekranı ön kolunda belirdi. Ekranın sağ üst köşesinde bir telefon simgesi yanıp sönüyordu. Birkaç saniye sonra telefon simgesi yerini Cemal'in küçük bir fotoğrafına bıraktı. Fotoğrafa tıklamadan önce Deniz, Cemal'in takvimine erişti. İki saat önceki güncellemeye göre Cemal sabah yedide İçişleri Bakanlığı'na doğru yola

çıkacaktı. Bakanlık'ın otuz yedinci katında, Bilişim Dairesi'nde olağandışı bir toplantıya katılması gerekiyordu. Çoktan uykuya dalmış olmalıydı.

Cemal'in GÖR'ü ikinci kez çalmadı. Deniz'in arama sinyali Cemal'in çipine varır varmaz zavallı adamın adrenal bezleri kırbaç vurulmuş bir at gibi çalışmaya başladı. Aniden bastıran kortizol akışıyla Cemal bir anda yatağında doğruldu. Soğuk soğuk terlemeye başladı.

"Hazırlan," dedi Deniz. "Süresiz sağlık iznine ayrılıyorsunuz. Bir saate ofisimde ol."

"Ne izni?" diyebildi Cemal. Henüz kendine gelememişti. Vücudu uyanmıştı fakat zihni hâlâ ansızın salınan hormonların şokundan çıkmaya uğraşıyordu.

"Yola çıkıyoruz," dedi Deniz. "İznini biz buradan onaylayacağız."

"Ne yolu? Biz kimiz?"

"Cemal... Emirlerini sorgulama. Bilmen gereken ne varsa yolda anlatacağım."

Cemal yatağının ucuna oturdu. Terliklerini ayağına geçirdi. Baş dönüyor, sırtından soğuk terler süzülüyordu.

"Öyle her şeyi bırakıp gelemem," dedi. Ensesinden omuzlarına yayılan bir şok dalgası hissetti. Vücudu bir şemsiye gibi gerildi. Yatağından kayarak mermer zemine düştü.

"Tamam," dedi oturduğu yerde nefes nefese. Sesi hırıltılı geliyordu. "Geliyorum."

"Garaj kapısından çık. Kimseye görünme."

GÖR kapandı. Deniz hiçbir şey olmamış gibi bakışlarını pencereden dışarıya dikti. Vakit hâlâ erken sayılırdı. Vatandaşlar yenice evlerine çekilmişler, anayollarda insansız devriyeler yerlerini almışlardı.

Karga Sokak’a gelmelerine birkaç dakika kala Sıla, Deniz’e döndü. Elinde parlayan telefonu uzattı.

“Cengiz Hoca seni soruyor.”

“Varmak üzereyiz,” dedi Deniz. Son yarım saatte yaşadıkları kafasında bir film gibi tekrar ediyordu.

“Statta olanları anlatacak mısın?”

“Tekrar tekrar anlatmak istemiyorum. Cengiz Hoca ile oturup konuşacağız, orada görürsünüz.”

Kimsenin üstelemesine kalmadan Karga Sokak’ın girişine vardılar. Sokağın başına park edip karavandan indiler. Yolda geçirdikleri birkaç dakika içinde hava soğumuş, gece koyulaşmıştı. Ağızlarından çıkan buharlar yoldaşlara öncülük eder gibi örgüt evine doğru süzülüyordu. Deniz’in cebinde bir mesaj bildirimiyle parlayan telefon karanlığı böldü. Deniz farkına varmamıştı. Büşra’nın gözleri hemen önünde belirip kaybolan yeşil ışığı yakaladı. İstemeye istemeye, “mesajın var,” diye Deniz’i uyardı.

Deniz İstanbul’daki ekipten haber bekliyordu. Adımlarını yavaşlatmadan telefonunu çıkardı, mektup imgesine tıkladı.

Ceyda’dan yeni bir bildirim vardı.

Şifahane’ye bir tane acılı, yazıyordu.

14. BÖLÜM

İzmir Şifahanesi'nin İkmal Merkezleri Koordinatörü Onur Demiral hayatında ilk kez bir kapalı mülakat daveti almıştı. Savaş durumu harici bu daveti almak hayra alamet değildi. Onur gizli bir projede çalışmıyordu. Alelade bir şifahane görevlisiydi; görüşmesinin kayda alınmamasını gerektirecek bir önem taşımıyordu. Kafasında bin bir türlü ihtimal dönüyordu. Aklına gelen her yeni fikirle gömleği biraz daha nemleniyor, elindeki kalemi tutmak bir nebze daha güçleşiyordu. İşe erken gelmişti. Dışarısı hâlâ karanlıktı. Meslektaşları uyurken Onur son iki yılın bütün gönderilerini bir bir gözden geçiriyordu. Sekiz yıldır çalıştırmadığı yazıcısı hâlâ eski teftiş belgelerini yazdırıyor, odayı senelerdir duyulmamış o mekanik sesle dolduruyordu.

Dosyalar, ses kayıtları ve GÖR taramaları içinde geçen üç saatin ardından Onur odasının kapısını açtı. İçerideki hava ağırlaşmıştı. Bir bodrum katını andırıyordu.

“Sen burada mıydın, patron?” diye sordu kapıda onu karşılayan asistanı.

“Çıkıyorum,” dedi Onur. “Odaya kimse girmesin. Ne zaman dönerim, bilmiyorum.”

“Yolculuk nereye?”

Onur cevap vermedi. Askıdan ceketini kapığı gibi dışarıya fırladı. Kapalı mülakatların yapıldığı oda şifahane haritasında işaretlenmemişti. Onur GÖR'üne gönderilen talimatları takip ediyordu.

Sekizinci katta bindiği asansörden eksi üçüncü katta indi. Dokuz yıldır çalıştığı şifahanenin yer altı katlarını ilk kez ziyaret ediyordu. Bambaşka bir dünyaya girmiş gibiydi. Alt katlar yukarıya nazaran soğuktu fakat daha iyi aydınlatılmıştı. Penceresiz koridorlara D vitaminli güneş lambaları yerleştirilmişti. Duvarlarda Sağlık Bakanlığı'nın başarılarını anlatan afişler, onların aralarına ise şifahanede tedavi görmüş ve iyileşmiş çocukların çizimleri asılıydı.

Onur GÖR'ündeki direktifleri beş dakika daha takip ettikten sonra üzeri çiçek işlemeli, büyük, ahşap bir kapının önüne vardı. O güne dek gördüğü en güzel kapılardan biriydi bu. On sekizinci doğum gününde arkadaşlarıyla denize girmek için Karşıyaka Duvarı'nı aşmış, 12 Numaralı Nezih Kent'in sahiline sızmıştı. 12'nin sahil kapısını görünce hissettiği hayranlık şimdi yeniden hafızasında canlanıyor, kapalı mülakattan dolayı korku, gürültü ve telaşla dolmuş zihnini biraz olsun yatıştırıyordu.

İçeriye girmeden hemen önce iz okuyucunun önünde duraksadı, elini indirdi. Terden alınına yapışmış saçlarını düzeltti. Gömleğini, sonra bıyıklarını kontrol etti. Elini henüz iz okuyucuya tutmamış olduğu halde kapının ortasında yeşil bir ışık, ışığın içinde Onur'un adı ve soyadı belirdi. Kapı açıldı.

"Onur Demiral," dedi bir ses.

"Buyrun efendim," dedi Onur. Ürkek bir adımla eşiği aştı. Karşısındakinin kim olduğunu henüz görememişti. "Beni çağırmışsınız."

"Geç, otur," dedi Cengiz Hoca. Metal bir masanın arkasına kurulmuştu. Masadaki haritadan kafasını kaldırdı.

"Müdürüm," dedi Onur. Gözleri iri iri açılmış, suratına yarı heyecanlı yarı korkmuş bir ifade yerleşmişti. Okulun ilk günü nasıl hissetmesi ve ne yapması gerektiğine henüz karar verememiş bir çocuk gibi öylece ayakta dikiliyordu.

“Otur,” diye tekrarladı Cengiz Hoca. “İçecek bir şey söyleyeyim mi?”

Onur hızlı adımlarla yaklaştı, Cengiz Hoca’nın karşısındaki sandalyeye oturdu.

“Sağ olun,” dedi. Teklifi reddetmek üzereyken dilinin kuruduğunu, konuşmakta zorlandığını fark etti. “Zahmet olmayacaksa bir bardak su alırım.”

Cengiz Hoca masadaki su bardağı resmine dokundu. Mavi bir ışık yanıp söndü.

“Telaşlanmışsın,” dedi Cengiz Hoca.

“Biraz çekindim, müdürüm.”

“Telaşlanmanı gerektirecek bir şey oldu mu?”

“Yok, yok,” diye atıldı Onur. “Ne olsun, müdürüm? Bizim iş standart. Dokuz senedir her günüm aynı. Sadece konuyu bilmeyince...”

Cengiz Hoca ağır ağır kafasını salladı. Bir süre bir şey demeden öylece Onur’u izledi. Masadaki su bardağı resmine ikinci kez dokunduğu sırada kapı açıldı. Elide bir tepsiyle ufak tefek bir görevli belirdi. Tek kelime etmeden ikiliye yaklaştı, tepsiyi masaya bıraktı ve odadan çıktı.

“Afiyet olsun,” dedi Cengiz Hoca. Onur’un suyunu bitirmesini bekledi.

“İlk kapalı mülakatın mı?” diye sordu.

“İlk, müdürüm,” dedi Onur. Ellerini önünde kavuşturmuş, başı hafifçe öne eğik, Cengiz Hoca’ya bakıyordu.

“Telaşın ondan o zaman,” dedi Cengiz Hoca. “Korkacak bir şey yok. Koordinasyon ofisinde her şey yolunda gibi görünüyor raporlardan. Doğru mu?”

“Doğru, çok şükür.”

“Çoluk çocuk nasıl?”

Onur cevap vermek ister gibi ağzını açtı ama ne diyeceğini bilmeden bir süre öylece bekledi. Cengiz Hoca'nın ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu.

“Leyla'yı diyorum,” diye üsteledi Cengiz Hoca. “Dün akşam şifahaneye teste gelmiş. Bir sıkıntı mı var?”

“Yok, müdürüm,” dedi Onur. Kaşları iyice çatılmış, alnı kıvrılmıştı. Ağzı yarı açık, bir süre daha hocanın devam edeceğini düşünerek bekledi. “Rutin kontrol,” dedi sonra. Cesaretini toplamış gibi oturduğu yerde sırtını doğrulttu. “Müdürüm... Sormamın mahsuru yoksa, kızım ile ilgili bir durum mu var?”

Cengiz Hoca gülümsedi, kafasını salladı. “Biraz rahatla diye laflıyorum işte, Onur,” dedi. Önündeki haritayı adama doğru itti. “Şu haritaya bir göz at.”

Onur haritanın üzerine eğildi. Bir bakışta, “ikmal merkezleri...” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Cengiz Hoca. “Hepsi tanıdık mı?”

“Tanıdık. Hepsiyle iş yapmıyoruz ama hepsi tanıdık.”

“Hangilerine buradan malzeme gönderiyoruz?”

“Altı tane var, müdürüm. İşaretleyip hemen size iletirim isterseniz.”

Cengiz Hoca ceketinin cebinden bir dolma kalem çıkardı. Onur'a uzattı.

“Göndermek yok,” dedi. “Unutma, kapalı mülakat. Resmi kayda hiçbir şey geçmeyecek.”

“Emriniz olur.”

Onur kalemi kapıldığı gibi, yıllardır yüzlerce kez ilaç, ilk yardım çantası ve çeşitli sağlık ekipmanları gönderdiği merkezleri haritada işaretledi. Aynı anda Cengiz Hoca cebinden çıkardığı bir listeyi Onur'un önüne bıraktı.

“Bu malzemeler haritada işaretlediğin ikmal merkezlerine gönderilecek.”

“Tabii,” dedi Onur. Malzemelere kısaca göz attı. “Hemen isteteyim merkezden.”

“Kayıt dışı, Onur.”

Adam duraksadı. Kafasını listeden kaldırdı.

“Resmi talep girmeden merkezden göndermezler, müdürüm.”

“Talebi gireceksin ama gönderiler merkez depodan çıkar çıkmaz iptal edeceksin, hemen sonra tekrar gireceksin.”

“O zaman yarı yoldan geri çevirirler. İptal talepleri direkt ara dağıtımcıya gidiyor. Araçlara yani.”

“Sen orasını karıştırma. Bugün başlama. Yarın sabah sekizde talepler girilecek, gönderi yola çıkar çıkmaz iptal edilecek, sonra iptal isteği geri çekilecek. Şimdilik hepsi bu. Anlaşıldı mı?”

“Müdürüm... hakkımda soruşturma açarlar. Hele yoldaki malzemelerin başına bir şey gelirse...”

Cengiz Hoca oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. Onur’a doğru eğildi. “Onur...” dedi. “Bu, işin kolay kısmı. Burada bile aramızda anlaşmazlık çıkıyorsa sonra çok sıkıntı yaşarız.”

Onur şimdi Hoca’dan gözlerini kaçırıyordu. Önündeki bardağa biraz daha su doldurmak için uzandı. Cengiz Hoca bardağı kendinden tarafa çekti.

“Sözümden çıkmadığın sürece bir sıkıntı yaşamayacaksın,” dedi. “Anlaştık mı?”

“Anlaştık ama...”

“Aması?”

“Soran olursa, müdürüm? O zaman ne diyeceğim?”

“Soran olmayacak. Bir hata eder de benim adımlı bu haritanın ya da malzemelerin yanında ağzına alırsan...” Cengiz Hoca duraksadı. “Almazsın,” dedi. Önemssız bir şeyden bahsediyormuş gibi sandalyesinde geriledi. “Gidebilirsin.”

Onur sandalyesine tutunarak ağır ağır ayağı kalktı. Bir elinde liste, diğesinde harita, kapıya doğru yürümeye başladı.

“Onur,” diye seslendi arkasından hoca. “Bir sıkıntı var mı?”

“Yok, müdürüm,” dedi Onur. Aklından geçenlerle ağzından çıkanların uyuşmadığı, ömrünü Parti’nin ve direnişin içinde geçirmiş Hoca’nın gözünden kaçmadı.

“Kızının tahlili henüz çıkmadı,” dedi Cengiz Hoca. Adamın suratındaki ifadenin huzursuzluktan korkuya dönüşmesini izledi. “Olur da ikinci bir tahlile çağırılır, Parti’den habersiz kürtaç yaptırdığı ya da ne bileyim, şifahane deposundan çalınan uyuşturucuları şeker gibi yuttuğı ortaya çıkarsa... Çocuğun notları çok iyi, Onur. Yazık olur.”

Onur’un elindeki haritanın sesi odayı doldurdu.

“Dikkat et, yırtacaksın,” dedi Cengiz Hoca. “Haydi, yoluna.”

“Öyle bir şey yok,” dedi Onur. Kısa bir sessizlikten sonra, “Müdürüm,” diye ekledi.

“Bence de yok,” dedi Cengiz Hoca. “Olmasın diye konuşuyoruz.”

Bir süre bir şey demeden bakiştılar. Adamın gözlerine dolan yaşlardan biri kurtuldu, sağ yanağından çenesine doğru süzöldü. Onur Bakanlık’ta geçirdiğı on sekiz yılına, o güne dek reddettiğı ve bugün onu bu işe muhtaç bırakan rüşvetlere, beceriksizliğinden yahut hırssızlığından dolayı Parti’de yükselmeyişine lanet ederek arkasına döndü. Önü ahşap, arkası metal kapıya elini okuttu. Sol gözündeki yaş sağdakini

takip ederken İzmir Şifahanesi İkmal Merkezleri Koordinatörü Onur Demiral ofisine doğru yollandı.

Yalnız kaldıktan sonra bir süre hiçbir şey yapmadan oturdu Cengiz Hoca. GÖR'ünde bir sonraki toplantısının bildirimi parladı. Hoca kaşları çatık, sessizce oturmaya devam etti. Sabah kahvaltısını atlamış, bir bardak bitki çayıyla yetinmişti. O bile boğazına takılmıştı sanki. Şimdi ise bozuk et yemiş gibi midesi ağrıyordu.

Şifahanenin satın alma müdürü ile olan toplantısını er-teledi. Bir eli midesinde, diğeri sandalyenin arkasında, ağır ağır ayaklandı. Mide ilacı bulmak için kendi katının ilaç deposuna doğru yürüdü.

15. BÖLÜM

Dokuz Numara duyduğu ilk sesin Kara Cihat'ın günlük anonsu olmasını istemediği için alarımını yedi yirmi altıya kurdu. Uyanır uyanmaz kendini yere atıp günlük sporu için ısınmaya başladı. Dört dakika sonra anons duyuldu.

“Kural bir...”

İlk sınavını çekti.

“Bilişim Dairesi dışında...”

İkinci sınav.

“...herhangi biri ile...”

Üçüncü sınav.

“...doğrudan iletişime-”

“...geçmeyeceğim.”

Plank pozisyonunda ikinci kuralın başlamasını bekledi.

“Kural iki...”

Beş.

“Bana verilen...”

Altı.

“...görev dışında...”

Yedi.

“...herhangi bir uğraşa...”

Sekiz.

“...girişmeyeceğim.”

Yerleşkede sabah sporu yapmaya başladığı ilk gün üçüncü kuraldan öte sınav çekememişti. O sabah beşinci kuraldan sonra gücü tükenince kendini yere bıraktı. Bir süre öylece dinlendi. Dirseklerinden destek alarak ayaklandı ve banyoya yöneldi.

Kendisini uzun bir gün bekliyordu. Kahvaltıya son zamanlarda On Numara'dan birkaç dakika sonra gitmeye başlamıştı. Saate baktı. On'un yemekhaneden ayrılmasına otuz saniye kala dışarıya çıktı. Yemekhane ileride görününce yavaşladı.

Saat otuzu vurur vurmaz kapının diğer tarafında belirdi On. Dokuz'un geçmesi için kapıyı tuttu. Elindeki küçük çikolata paketini bir yankesici inceliğiyle Dokuz'un cebine attı. Yüzünden eksik olmayan gülümsemesiyle odasına doğru uzaklaştı.

Dokuz yavaş yavaş geleneğe dönüşen bu hediyeleşme rutininin yasak olup olmadığını bilmiyordu. Proje üyelerine kendi aralarında iletişim kurmamaları tembihleniyordu. Otuz gramlık bir çikolata paketinin el değiştirmesi işine geldiği takdirde Parti tarafından gayet tabii iletişimden sayılabilirdi.

Riske girmenin lüzumu yok, diye düşündü. Dokuz çikolata paketini gizlice cebine koydu. Kahvaltısını bitirir bitirmez, ikinci paketin çöpü cebinde, odasına yollandı. Odası her zamanki gibi havasızdı. Proje üyelerine havalandırmayı kontrol etme hakkı verilmemişti. Pencereleeri açmayı düşündüyse de metal iskeletlerle kaplı koca binanın manzarasında çalışmak istemedi, vazgeçti.

Dışarıyı özlüyordu.

Yatak odasının penceresi yetmiş küsur katlı devasa bir kompleksin çürümüş bir ciğer gibi karardıkça kararan ve insanın içini ezen ruhsuz mimarisine değil, ağaçların, gökyüzü mavisinin ve rüzgârın varlığını hatırlatan dışarıya bakmalıydı.

Son iki haftada yalnızca iki kere görebildiği annesinin on yıllık fotoğrafı ile karşı karşıya kalınca hüznlendi. Bilgiduvarının karşısındaki sandalyeye kuruldu. Ayaklarını yatağının üzerine uzattı.

“Yetkilendir,” dedi.

Açılan çekmecesinden nörolenslerini çıkarıp gözlerine yerleştirdi. Uydudan veri erişimi hakkına sahip değildi. Kümeler önce veri tabanı yöneticisine gönderiliyor, yöneticinin güvenli ve gerekli bulduğu veriler ayrıştırılıp, Dokuz Numara’nın test ortamına aktarılıyordu.

ABD, İran, Sırbistan ve Kuzey Suriye’de türetilen veriler o sabah test ortamına aktarılmıştı. Gün bitmeden Ana Akıl’ın simülasyonuna dahil edilmeleri gerekiyordu.

İlk olarak az sayıda Amerikan vatandaşının gerçek verileri ekranda belirdi. Simülasyon için on iki ülkeden veri girişi yapılacağı bildirilmişti. Anadolu’nun GÖR’lerinden toplanan veri kümeleri karşısında bir ağırlık basabilmesi için her ülkeden en az yüz yirmi beş bin insanın bilgileri işlenmeliydi. Hiçbir ülke bu hacimde veri paylaşımı yapmaya yanaşmazdı; haliyle Parti, gereken sayının yüzde birini gerçek veri olarak satın alıyor, kalanını ise bu bilgiler üzerinden, ülkenin profilini denkleme dahil ederek kendi sunucularında türetiyordu. Halbuki müttefiklerin sosyal profilleri üzerinden veri türetmek Küresel İstikrar Paktı protokellerince yasaklanmıştı. Daha önce benzer bir işe kalkışan İtalya Pak’tan atılmış, ancak sekiz bin küsur askerini Pak’tın Barış Gücü’ne feda ederek yeniden üyelik hakkı kazanmıştı.

Parti’nin yüzde birlik dilimi satın almak için ABD hükümetine ne büyük imtiyazlar verdiğini hayal etmeye çalıştı Dokuz.

Bin iki yüz elli Amerikan vatandaşının bilgilerini, türetme veriler takip etti. Karlıova'daki terör saldırısı verileri ile  şlendi. Sisteme kaydedildi.

8 Ocak 2049'da Karalıova'da bir ilkokul  ğrencisi günün ilk dersi sırasında fenalaşmış, şifahaneye kaldırılmıştı. O günün son dersi bitmeden hayatını kaybeden öğrenciyi o akşam okulundaki iki yüz on beş  ocuk ve on iki  ğretmen takip etmişti. İlçe Sağlık Kurumu daha ne olup bittiğini anlamadan salgın bütün ş hre yayılmıştı. Hastalığın hava yoluyla bulaştığı daha ilk günden belliydi fakat yayılma çapı henüz bilinmediği için ş hre ordunun karantina ekipleri g nderilememişt . Yirmi bin kişinin yaşadığı il e Devrim Ordu-su'nun hava savunma kalkanları ile karantina altına alınmıştı.

Dokuz Numara 9 Ocak 2049'dan kalma görüntüleri açtı. Karlıova Kaymakamlığı önündeki boş araziye çadırlarla sahra şifahaneleri kurulmuştu. Ş hir merkezindeki panolardan günün Sağlık Bakanı Recep Biryol'un Karlıova halkına seslenişı yayınlanıyordu. Biryol'un konuşmasını ayırıştırarak sesi netleştirdi Dokuz.

“Hava Kuvvetleri'nin ş hir sınırlarına indirdiği sis perdesi yanına yaklaştımadığınız ve içinden geçmeye  alışmadığınız sürece siz sayın vatandaşlarımıza zarar vermeyecektir. Bu,  evre yerleşim yerlerinin olduğu kadar sizin de iyiliğiniz için alınmış bir tedbirdir. Devletiniz olarak yanınızdayız. Birlikteliğimizin tehlikeye atıldığı bu sıkıntılı günde korkunun ve telaşın yeri yoktur. Sizlere Sayın Başkanımızın en içten selamlarını getiriyor, bütün Anadolu'dan geçmiş olsun dilekleri iletiyorum.”

Filmi arka plana attı. Ş hirdeki son kişı ölene kadar çekilen bütün görüntülerin üzerinden geçmek istiyordu. Proje dosyasına göre Karlıova'da ve birkaç sene sonra Eşme'de yaşanan biyolojik terör saldırılarına karşı moleküler düzeyde

GÖR ile entegre olabilecek ve benzer saldırıların önüne geçebilecek bir savunma sistemi üzerinde çalışılıyordu. Proje, Efendi'nin emri ile başlamıştı. Görüntülerde Dokuz'dan önceki analistlerin ve mühendislerin kaçırdığı küçük bir ayrıntı Anadolu'ya ve DKM'ye pahalya patlayabilirdi.

Cezayir ve Brezilya'dan Ana Akıl'a gelen verilere bağlandı Dokuz. Kendisine verilen ABD ve Lübnan'ın verileri henüz Ana Akıl'a aktarılmamıştı. İki ülkeden alınan az sayıda verinin türetilmesini ve belli bir sayıya ulaştığında Bilgişim Dairesi'ne iletilmesini bekliyordu. Türetilmiş veriler önce yapay zeka tarafından düzenlenecek, sonra Dokuz'un simülasyonlara dahil edebilmesi için veri tabanı yöneticisinin test ortamında onaylanacaktı.

Dokuz data kümelerini beklerken birkaç işi aradan çıkarmaya karar verdi. Kuzey Afrika Birliği'nin ağlarına bağlandı. Birlik'in ağlarından Lübnan ile ilgili ne kadar bilgi varsa çekti. Hastalık ve genetik ile ilgili verileri izole ederek, bakanlığın Toplum Sağlığını Takip Motoru'na yükledi. Anadolu ve Lübnan halklarının genetik haritaları arasındaki farklar yavaş yavaş ekranda belirmeye başlarken Dokuz Lübnan'ın sosyokültürel analizlerine erişti. Kendisinden beklenen tek şey iki halkın genetik ve patolojik yapısını karşılaştırmak ve sonuçları Ana Akıl'ın on iki yıllık bir çalışma sonucu mükemmelleştirdiği simülasyonlara girmekti. Sosyokültürel karşılaştırmalar için proje ekibine Türkologlar alınmıştı; işin o kısmı o uzmanlara bırakılacaktı.

Merakının önüne geçemedi Dokuz.

Sosyokültürel incelemenin ekranda parlamasıyla düşüncelerinden sıyrıldı. Sandalyesinden kalkıp banyoda suratına bir avuç su çarptı. Masasına geri döndü. Kültür Bakanlığı'nın karşılaştırma motoruna Lübnan ve Anadolu halklarından

alınan verileri girdi. Ekranda iki toplumun farklı konulardaki yakınlıklarını belirten analizler sıralandı.

Sonuçlar annesinin yıllar önce demokrasi yoksunu toplumlar hakkında yaptığı çıkarımlarla neredeyse birebir uyuşuyordu. Farkında olmadan, canını sıkan bir şey okurken annesinin yaptığı gibi kelimelerin birkaçını mırıldanmaya başladı.

“Otoriteye yaklaşım: yüzde doksan yedi. Dine yaklaşım: yüzde doksan dokuz. Avrupa’ya yaklaşım: yüzde doksan altı.”

Karşılaştırma raporunu bitirmesine birkaç sayfa kala Lübnan ve Anadolu halklarının karşılaştırmalı genetik ve patolojik profilleri ekranı kapladı. Dokuz data setlerini simülasyona yüklemekten önce veri kategorilerine hızlıca göz attı. Elindeki çok sınıflı veriler ile simülasyonun tamamlanması uzun sürecekti. Bilgiduvarını tek bir göreve kilitlemeden önce hızlıca erişebileceğini tahmin ettiği birkaç sonuç toplamaya karar verdi. Lübnan ve Anadolu’dan topladığı sağlık verilerini “biyolojik silah”, “terör” ve “salgın” kelimeleri ile eşleştirip, korelasyonlar oluşturabilmesi için Ana Akıl’a gönderdi.

Simülasyonlardan sorumlu veri tabanı yöneticisinin istenen korelasyon analizini onaylaması ve sonuçları göndermesi yalnızca dört dakika sürdü.

Dokuz Ana Akıl’ın oluşturduğu verisel ilişkiyi görünce elindeki su bardağını düşürdü. Henüz Bakanlık’tan kimse- nin görmediğini umarak verileri çevrim dışı bir belleğe kaydetti. Çıplak ayakları ıslanmıştı. Plastik bardağı kaldırdı, masanın üzerine koydu. Ekranında beliren korelasyonu arkasında iz bırakmayacak şekilde sildi. Nefesi ciğerinden boğazına doğru bir ateş parçası gibi yükselirken cephenin hangi tarafında savaştığını kavramaya çalıştı.

Emin olamıyordu. Ama en kısa zamanda öğrenmeliydi.

16. BÖLÜM

Saat yediyi vurduğunda Selda Kaptan ve Ceyda'nın öncülüğündeki grup Yeni Kadıköy Şifahanesi'ne varmıştı. Şifahane yerleşkesinin doğu girişi her zamankinden kalabalıktı. Batı girişinde ise tek bir vatandaşla karşılaşmak mümkün değildi. Yerleşke polisi batı kapısını tutmuş, Basri'nin ameliyatta kalacağı üç saat boyunca şifahanenin bu kanadını hasta ziyaretine kapatmıştı. Ambulansın geçeceği yollar bir uçak pisti misali yeşil ışıklarla aydınlatılmış, Basri'ye hizmet etmeyecek ara sokaklar bombardıman altındaki bir şehrin pencereleri gibi karartılmıştı.

Yerleşkenin önünde nöbet tutanlar hariç beş farklı muhafız birliğini geçtiler. Güvenlik en az Selda'nın beklediği kadar sıkıydı. İçeriye sızmak yerine baskın yapmaya kalksalar daha şifahane binasını göremeden paketlenirlerdi.

Ambulans batı kanadının acil kapısına yanaştı. Girişte iki doktor ve üç hemşire, yüzlerinde gergin bir gülümsemeyle Basri'yi bekliyorlardı. Ambulansın kapısı açıldı. Önce metal basamaklar, ardından basamakların üzerinde Basri'nin ayakbaları belirdi. Baykuşun Başı acele etmiyordu. Ağır adımlarla, kendisini bekleyen ameliyat ekibine yaklaştı. Hemşireleri görmezden gelerek doktorların elini sıktı. O sırada Ceyda ekip aracından inmiş, Basri'ye eşlik etmek üzere acil kapısında yerini almıştı. Gerilerden bir sesin, "Kimlik," dediğini duydu. O yöne döndü. Siyah üniformalı bir yerleşke muhafızının ifadesiz bakışlarıyla karşılaştı. Adamın suratında

Ceyda'nın o güne kadar yalnızca vitrin mankenlerinde gördüğü bir boşluk vardı.

Ceyda'dan tepki alamayınca adam, "Kimlik," diye tekrarladı. Sesi öncekinin aynısıydı. Ceyda bir an sessizliğini koruma ve adamın tepkisini ölçme arzusuyla doldu. Alelaide vatandaşlar günün her saati muhafızlarla karşı karşıya geliyorlardı. Ceyda ise davası gereği gizli bir yaşam sürüyor, Parti'nin güvenlik güçleriyle etkileşime girme fırsatı bulamıyordu.

Kolluk kuvvetlerinin mesai saatlerinde duygularından arındırıldığını duymuştu. Parti bu amaç için şüphesiz en kuvvetli aracını, GÖR'ü kullanıyordu. Muhafızlar her sabah iş yerlerine varır varmaz Parti'nin sadık robotu yerleştiği ensede gerekeni yapıyor, bir sonraki emre kadar taşıyıcısını bilfiil bir robota dönüştürüyordu.

Ceyda GÖR'ün güvenlik güçlerine yaptığını öğrendiğinden beri bir muhafızın aklından geçenleri okumaya can atıyordu. Bakışlarını muhafızın gözlerinden ayırmadan cebindeki belgeyi çıkardı. Okuyabilmesi için adamın gözüne tuttu. Adam hiçbir şey olmamış gibi kafasını çevirdi, görev yerine döndü.

Kapıdaki doktorların soğuktan titrediğini gören Basri daha fazla vakit kaybetmeden acil kapısından geçti. Ceyda ceketinin iki kolunu düzeltti ve kararlı adımlarla Basri'yi takip etti. Şifahaneye vardıklarından beri bu işareti bekleyen yoldaşlar arabadan çıkmak üzere toparlandılar.

"Mine, Ezgi, siz benimle geliyorsunuz," dedi Selda Kaptan. "Nazlı, sen yemek kamyonuna. Önünü biz temizleyeceğiz. Derya girişteki muhafızın yerini alacak. Destek kuvvet beklemiyoruz ama olur da bir terslik çıkarsa herkes derhal yemekhane girişine. Anlaşıldı mı?"

Araçtakiler kafalarını salladı.

“Basri’yi aldıktan sonra birimiz sıkıntıya düşerse geri dönmek yok. Kurtarma girişimi yok. Vurulmak yok, vurulanı taşımak yok. Operasyonu tehlikeye atacağına inanıyor-sanız nefes bile almıyorsunuz.”

“Anlaşıldı, Selda Kaptan,” dedi Derya.

“Haydi, Derya,” diye karşılık verdi Selda Kaptan. “Sen başlat, biz bitirelim.”

Bu sözlerin üzerine Derya derin bir nefes aldı. Elleri titriyordu. Mine’yle göz göze geldiklerinde kısaca duraksadı. Çocukluklarından bu yana birlikte birçok badire atlattmışlardı. Annelerini birer ay arayla aynı davada kaybetmişler, yeni yaşamlarını dostluklarının temelinde inşa etmişlerdi. Yanyana olduklarını bildikleri sürece en ciddi meseleleri bile alaya alabilir, her türlü tehlikenin içinden öyle ya da böyle sıyrılabilirlerdi. Bu sebeple birçok yoldaşa Mine ve Derya’nın hayati önem taşıyan konulardaki tutumları ciddiyetsiz gelse de bu ikilinin geçmişini iyi bilen Selda Kaptan için küçük şakaların bir zararı yoktu.

Derya kafasına bir şapka geçirdi. Aracın sürgülü kapısını açtı. Yoldaşlarının bakışları altında sakın adımlarla kapıdaki yerleşke polisine doğru yürüdü.

Muhafız Derya’yı gördüyse de bakışları bunu belli etmiyordu. Suratındaki ifade durgunluğunu koruyor, aklından geçen her ne ise gözlerindeki soğuklukta kayboluyordu.

“İyi mesailer,” dedi Derya muhafıza yaklaşırken.

Muhafız tepkisiz kaldı. Derya birkaç adım daha yaklaştı.

“Memur Bey,” diye seslendi. Muhafız bu kez Derya’dan yana döndü. Cevap vermek yerine gözlerini Derya’nın gözlerine dikti. “Kimlik,” dedi tekdüze bir sesle.

Yoldaşların hiçbirinde asıl refakat ekibinin taşınması gereken rozetler yoktu. Bunları Genel Merkez’den almaları

gerekiyordu fakat kimse bir kale gibi korunan Merkez'e girmeye cesaret edememişti. Hakiki bronz rozetler yerine Karga Sokak'ta kestikleri metal rozetlerle operasyona çıkmışlardı. Derya muhafızı daha fazla bekletmeden ceketini açtı. Sahte rozetini görebilmesi için muhafıza yanaştı. Karşısındakinin kendisine inanıp inanmadığını anlaması mümkün değildi. Adamın gözleri her zamanki gibi donuk, vücudu kaskatıydı.

"Yaklaş," dedi muhafız. Kemerinde asılı duran avuç içi büyüklüğündeki okuyucuyu kaptı, rozete tuttu. Derya rozetinin bu testi geçemeyeceğinin farkındaydı. Dahası, GÖR'den yayılan uyuşturucu sebebiyle muhafızın dikkatini dağıtmak mümkün değildi. Genç yoldaş harekete geçmek için fırsat kollarken cihaz keskin bir sesle öttü.

"Yaklaş," dedi muhafız tekrar. Derya'nın beklediği an gelmişti. Harekete geçmek için bundan daha uygun bir zaman bulamayacaktı. Karşısındaki robot görünümlü muhafıza doğru ağır bir adım attı. Botu yere basar basmaz, muştalı yumruğunu muhafızın sol kulağına indirdi. Beklenmedik darbeye dengesi bozulan muhafız hızla elektrikli copuna uzandı. Silahının plastik sapını kavrayamadan Derya'nın muştasını bileğinde hissetti. Bileğinin kırılma sesini Derya bile duymuştu fakat adam hiçbir şey olmamış gibi ayaktaydı. Derya toparlanmasına fırsat vermeden muştasını adamın diz kapağıyla buluşturdu. Rakibinin kırılan kemiklerini parmak boğumlarında hissetti. Adam nihayet yere kapaklandı ve kafasını karşısındaki kadına çevirdi. Bakışları hâlâ boş, gözleri acıdan yoksundu. Derya bir an için adamın uyuşturulmuş bir insan değil, insana benzetilmiş bir robot olduğuna inandı. Ne kadar uyuşturucu alırsa alsın, kimse bu denli duygudan yoksun bırakılamazdı. Adam çoktan ölmüştü belki. Gözlerindeki ifadesizliğin başka bir açıklaması olamazdı.

Adamın bakışlarında bir gram acı sezse son hamlesini yapmakta güçlük çekebilirdi Derya. Ne var ki adam ayağa kalkmaya uğraşırken boş gözlerle Derya'ya bakmayı sürdürüyor, acı çektiğine dair herhangi bir belirti göstermiyordu.

Derya elini tabancasına uzattı. Hâlâ titriyordu. Kabzasını kabadığı silahın namlusu elleri titredikçe bacağına vuruyordu. Zorunda olmadıkça Derya'nın rakibini öldürmeye niyeti yoktu fakat muhafızın suratındaki ifadesizlik dayanılır gibi değildi. Hissettiği huzursuzluğun sebebinin kavrayamıyordu genç yoldaş. O güne kadar onlarca çatışmaya girmiş, davası uğruna sayısız muhafızın canını almıştı. Belki de dövüştüğü kişilerin yüzlerinde gördüğü nefret ve acımasızlık Derya'ya bu kişileri öldürmek için bir bahane sunuyor, can alma eylemini basit bir matematik denklemine indirgiyordu: öldür veya öl. İnsanlıkları GÖR'lerine hapsedilmiş kişilerle karşılaşmak ise Derya'nın vahşi yanını tereddütte bırakıyor, ona masum vatandaşları incittiği hissi veriyordu.

Gerçek, görüldüğünden derin olmalıydı. Dürüst bir roman gibi, sade fakat katmanlı.

Derya tabancasını çıkardı. Hayatında ilk kez bir silah görüyormuş gibi elindeki metali havaya kaldırdı, inceledi. Kulaklarına bir çınlama dolmuştu, düşüncelerini işgal eder gibi kafasının derinliklerine yayılıyordu. Yeni bir cinayet işleme fikri öldürülen kişi bir robot da olsa Derya'nın midasını bulandırıyor. Adamı öldürmesine gerek yoktu, farkındaydı. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Nefes alamıyordu. Tabancayı bir karış daha kaldırdı. Vücudundan bir kol ötede tutarak adama doğrulttu. Silah türbülansa yakalanmış eski bir keşif uçağı gibi titrerken Derya'nın boğazının derinlerinden, vahşi bir hayvanın son yakarışını andıran bir çığlık yükseldi. Elleriyle kulaklarını kapattı kadın. Silahın metali sanki suratına yapışmıştı, soğuğuyla Derya'nın canını

yakıyordu. Silahı duvara fırlattı. Diz çöktüğü yerden avına atlayan bir avcı gibi fırladı. Elindeki kanlı muştasıyla muhafızın tepesine çullandı. Yeniden kavgaya tutuşmuşlar gibi saldırıyordu. Adamın çektiği acıyı gözlerinde yakalamak istiyor, boş bakışlarla karşılaştıkça darbelerinin şiddetini artırıyor. Rakibinin ağzından çıkacak tek bir inleme Derya'yı durdurmaya yetecekti fakat genç yoldaşın yumrukları altında bir et yığını gibi yumuşamaya başlayan adam inadına tepkisizdi.

Elleri sızım sızım sızlarken Derya kafasının içinde bir ses duydu.

Farkınız yok, diyordu birileri. Aynısınız.

Sağ elinin acısına dayanamayınca sol yumruğuyla vurmaya başladı.

...Vur. Öldürene kadar vur...

Boynu hiddetle kasılmıştı.

...Bak nasıl da boş boş bakıyor...

Muhafızın boş gözleri Derya'dan yediği her yumrukla biraz daha açılıyor, bir ton daha kızarıyordu.

...ama kim bilir...

Adamın gözlerindeki soğuk ışık bir türlü sönmüyordu.

...belki de boş bakışları sana duyduğu nefreti değil...

Eklemleri kanamaya başlamıştı.

...sana zarar verirken hissettiği üzüntüyü gizliyor.

"Derya!"

Selda Kaptan araçtan inip koşarak Derya'yı yakaladığında onun yumrukları koyu bir kızıla bulanmış, adamın suratında sağlam kemik kalmamıştı. Genç yoldaş kesik kesik nefes alıyordu. Gözleri büyümüşü. Alnından damarlar fırlamış, çenesi sımsıkı kapanmıştı. Sanki attığı her yumruk

bütün öldürücülüğüyle kendisine geri dönüyordu. Muhafızın suratı darbelerle karardıkça bakışları durgunluğunu korumuş, Derya'nın vahşi yanını uyandırmıştı. İçinde canlanan canavarı susturmak kolay değildi. Selda Kaptan'ın kelepçe gibi sert tutuşuna rağmen Derya kurtulmaya uğraşüyor, aklına o güne dek kaybettiği insanlar doluyor, gözü karşısındaki muhafızdan başkasını görmüyordu.

Yoldaşlarının endişeli bakışları altında nihayet kendini Selda Kaptan'ın kollarına bıraktı. Dakikalardır içinde biriken duygu seli hıçkırıklar halinde dışarıya boşaldı. Kan çanağı olmuş gözlerinden yaşlar süzülüyor, vücudu bir depreme tutulmuş gibi tir tir titriyordu.

"Affet, Selda Abla," diyebilirdi. Yerde hareketsiz yatan muhafızın yanına çöktü. Adamın kan içinde kalmış suratına doğru eğildi. Titreyen eliyle muhafızın gözlerini kapattı. Adamın burnundan boşalan kan, ceketinin yenini ıslatırken o bitkin bir şekilde sırtını duvara yasladı.

Ses çıkarmaktan korkar gibi hıçkırıklarını yutmaya uğraşıyordu. Bir eli hâlâ az evvel öldüresiye dövdüğü muhafızın omzundaydı. Birlikte kalkmaya niyetlenir gibi adamın koluna girdi. Duraksadı. Göğsü hızla inip kalkıyordu. Üşüdüğünü hissetti. Yoldaşlarına baktı. Bir süre öylece bekledi.

Emindi; muhafız nefes almıyordu.

Selda Kaptan'ın harekete geçmesine fırsat vermeden yerdeki tabancasına uzandı Derya. Yoldaşlarına bakarak silahı çenesine dayadı. Selda'nın ismini haykırdığını duydu. İçi titriyordu. Son bir kez yutkundu. Tetiği çekti.

Susturucudan dışarıya sızan ses uzun koridorda derin bir nefes gibi yankılandı. Gözlerindeki yaşlar henüz çenesinden süzülmeden Derya ölü muhafızın kucasına devrildi. Kurşunun ıslığıyla birlikte silahı elinden kaymış, muhafızın kırık diz kapağına düşmüştü. Metalin kırık kemikte çıkardığı tok

ses ölümün durgun havasına yayıldı. Derya'nın son sözleri zemine düşen kan damlaları ile birlikte yoldaşların kulaklarında yinelendi. Sessizlik geri döndü. Selda Kaptan'ın öncülüğündeki yoldaşlar gördüklerini kavramaya çalışan donuk bakışlarla oldukları yerde kalakaldılar. Kimse nefes almıyordu. Kurşunun acı çılgılığı ile birlikte bütün yoldaşların ciğeri delinmiş, vücutlarına hava akışı kesilmişti. Her nefes yakıyor, her kalp atışı göğüslerini sıkıştırıyordu.

“Mine, Ezgi, Nazlı,” dedi Selda Kaptan. Ağzı oynamıyordu. Boğazından konuşuyor gibiydi. “Çocuklar,” diye tekrar seslendi. Gördüğü sayısız ölüme rağmen gözlerini Derya'dan ayıramıyordu. Gözlerinden akan tek damla yaş yoldaşların sessizce süzülen gözyaşlarına katıldı.

“Selda Kaptan,” dedi Mine ondan yana dönerek. Gözünün yaşını sildi. “Emriniz nedir?”

“Bir değişiklik yok,” diye cevap verdi Selda Kaptan. Sanki konuştuğunun farkında değildi. “Mine, Ezgi, benimle ameliyathaneye. Nazlı, yemek kamyonuna.”

Yoldaşlar hareketlenince Selda Kaptan cebinden kendisiyle yaşıt bir Motorola çıkardı. Telefonun kapağını açtı. *Şifahane'ye bir tane acılı*, yazarak *Dürümcü* olarak kaydettiği numaraya gönderdi. Yoldaşların peşine takıldı.

Ekip Derya'yı arkasında bırakarak koridorun derinliklerine doğru ilerledi. Koşan ayak sesleri duvarlardan sekererek girişte yatan iki cesede çarptı. Bir sokak kedisi ısınmak için acile yanaşmıştı. Kan kokusundan rahatsız olup kendini dışarıya attı. Kedi uzaklaşınca sürgülü kapı kendiliğinden kapandı ve ağır ağır soğumaya başlayan iki genci şifahanenin buz mavisi ışığıyla baş başa bıraktı. Hangi cesedin hangi amaca hizmet ettiği, hangi ülküler uğruna hiçliğe vardığı, gençlerin korku dolu ifadelerinden belli olmuyordu.

Şifahanenin girişinde bir muhafız ve bir direnişçi değil; iki ailenin, son anlarını korku ve pişmanlığa feda etmiş iki çocuğu yatıyordu.

Hava hâlâ soğuktu. Barut kokusu insanın genzini yakacak türdendi. Gecenin o vakti ülkenin dört bir yanı okyanusun altında kaybolmuş bir mağara gibi daimi bir karanlığa gömülmüştü. Ne var ki Derya ve yanındaki muhafız artık uzaklardaydı. Bundan sonra ne geniz yakan barut kokusunu duyacak, ne gecenin karanlığına hapsolacaklardı.

Basri için hazırlanan ameliyathane yeraltındaydı. On iki yıl önce Efendi'nin apandisit ameliyatı için inşa edilmiş, sonradan Parti'nin üst düzey isimlerinin kullanımına açılmıştı.

Basri Yeni Kadıköy Şifahanesi'nin eksi dördüncü katındaki ameliyathaneye ilk kez Efendi'nin ameliyatı için gelmiş, refakat ekibinin liderliğini yapmıştı. Üç gün üç gece Efendi'nin yanından ayrılmamıştı. 2050'nin ilk günleriydi. Henüz Baykuşların liderliğini üstlenmemişti. O sıralar hâlâ Harbiye Nezareti'ndeki görevini sürdürüyordu. Kafkaslar'ın 2049'daki işgalinde komutanı esir düşünce bütün taburun yönetimini devralmış, amansız bir gece baskını sırasında Birinci Kolordu'nun bozguna uğramasını engellemişti. Basri'nin kriz anında aldığı hassas kararlar Kafkas Operasyonu'nun kaderini değiştirmişti. Zafer sonrası Efendi bu cesur askeri bizzat ödüllendirmek istemiş, Yıldız Başkanlık Saray'ında düzenlenen törenle Basri'ye Birinci Derece Zafer Madalyası takdim etmişti. Madalya gibi göstermelik ödüllerin Basri'nin gözünde zerre kadar değeri yoktu fakat Efendi'nin cömertliği bununla kısıtlı kalmamıştı. Törenin ertesi günü Basri ofisinde Efendi'nin ıslak imzasını taşıyan bir mektup bulmuştu. Mektupta Basri'ye "Doğrudan Hizmet" onuru bahşedildiği yazıyordu. Basri çocukluğundan bu yana ilk kez

mutluluktan kahkahalar atma arzusuyla dolmuş fakat kalbinde yeşeren çocuksu heyecanı yaverinden gizlemek için ağırbaşlılığını korumuştı. Mektubu üçüncü kez okurken gerçeklik nihayet bütün ihtişamıyla kafasına dank etmişti: Efendi'yi günün birinde tekrar görecekti, belki de zamanla onun yakın korumalarından biri haline gelecekti. O vakit henüz bunun farkında olmasa da yürümeye başladığı bu yol onu bir gün Devrim Muhafızları'nın zirvesine taşıyacaktı.

Doktorların öncülüğündeki grup eksi dördüncü kata ulaştı. Asansör durduğu halde kapı açılmamıştı. Ceyda bir an kapıyı açması gerekenin kendisi olduğunu düşünerek paniğe kapıldı. Tam kapıya doğru uzanmak üzereydi ki doktorlardan biri, “Gözlerinizi kapatın, efendim,” dedi. Asansör monitöründen robotik bir ses doktorun talimatını yineledi. Ceyda söyleneni yaptı. Kamyon frenini andıran bir ısıklık eşliğinde boynunda ve suratında bir serinlik hissetti. Asansörün kapısı açıldı..

“Buyrun,” dedi aynı doktor. “Bu kat hassastır. Dolayısıyla giriş yapmadan önce herkesin sterilize edilmesine özen gösteriyoruz.” Yeraltında kurdukları sistemden gurur duyduğu sesinden belli oluyordu.

Asansörden çıkıp hız kesmeden uzun bir koridoru geçtiler. Her şey ruhsuz bir beyaza boyanmıştı. Şifahanenin üst katlarının aksine bu katın duvarları bomboştu. Önlerinde uzayıp giden duvarlarda tek bir leke bile görünmüyordu. Koridorun sonuna varana kadar Ceyda sağlıklı sollu sekiz doktor ve hemşire odası saydı. Bütün odaların ışıkları kapalıydı. Basri'nin ameliyatıyla ilgisi olmayan doktorlar çoktan bu katı terk etmişlerdi.

Yolun sonuna vardıklarında, ekibi şifahanenin kasa daire si karşıladı. Dairenin gümüşe çalan kapısı saf metalden yapılmıştı. Ekibin o gece kullandığı araçtan büyüktü. Bir

banka kasasının girişı gibi yuvarlaktı. Bir o kadar da güvenli görünüyordu. İçerideki kıymetli ilaçları koruyan kapı en az yarım metre kalınlığında olmalıydı.

Doktor, Ceyda ve Basri'nin dikkatle kapıya baktığını fark etti. "Yapımı güç ilaçları burada saklıyoruz," dedi.

"Ne gibi ilaçlar?" diye sordu Basri.

"Deneyssel tedaviler, bolca satın alınması mümkün olmayan serumlar. Efendi'nin acil ihtiyaç duyabileceğı çeşitli kürler."

"Kapıda neden nöbetçi yok?"

"Dürüst olmak gerekirse, Basri Bey, bu kasanın yanına insan yanaştırmamak kasa için en güvenlisi."

Basri doktorun açıklamaya devam etmesi için sessizce bekledi. Kelimelerinin tükenmesini istemiyor gibi bir hali vardı.

"Demek istediğim," diye devam etti doktor, "kasanın içindeki güvenlik sistemi, önüne dikebileceğimiz bir manga askerden daha sıkı. Kapıyı üç doktorun parmak izi olmadan açmak mümkün değil. Dahası, yeşil anahtarsız kimse güvenliği aşıp buralara kadar gelemmez. Gelse de kasayı açamaz."

"Yani yeşil anahtarın varsa, elini kolunu sallaya sallaya buraya gelebilirsin?"

"Yeşil anahtarlı bir vatandaş şifahanenin önünden bile geçse bu bütün güvenlik personeline bildiriliyor, efendim. Haliyle bir vatandaş bir yerlerden bir yeşil anahtar bulsa bile buralara kadar girmesine müsaade etmeyiz."

"Hata ediyorsunuz, doktor."

"Bir öneriniz varsa seve seve yönetime bildiririm."

"Önemli devlet birimleri bir tabur gibi olmalıdır. Dış kaynaklarla bağlantılı çalışsa da bu kaynaklar kesildiğı veya yozlaştığı takdirde kendi içinde kendi güvenliğini sağlayabilmelidir. Hayatta kalabilmelidir."

“Haklısınız, efendim.”

“Siz başka bir devlet kurumunun kontrolünde olan bir protokole bel bağlayıp kendi güvenliğinizde açık veriyorsunuz. Duvarı inşa eden siz değilseniz, asla sırtınızı duvara yasladınız diye tehlikenin geçtiğini sanmayın.”

“Siz ne önerirsiniz, Basri Bey?”

“Yarından itibaren buraya GÖR’leri azami olarak uysallaştırılmış iki nöbetçi dikeceksiniz. Muhafızları bizzat ben göndereceğim. GÖR detaylarını yarın yaverimden talep ediniz.”

“Emriniz olur.”

Devasa metal kapının aksine ameliyat odasının kapısı son derece sadeydi. Burayı geçip, hızlıca hasta hazırlık odasına vardılar. Doktorların yanında gelenlere ek olarak iki hemşire daha önlüklerini giymiş, ameliyatı bekliyordu. Hemşirelerden genç olanı Basri’yi hafif bir baş selamıyla karşılayıp hazırlık odasının kapısını açtı. Basri hemşirenin yüzüne bakmadan odaya girdi.

“Hemşire Hanım sizi ameliyata hazırlayacak,” dedi az önce Basri ile sohbet eden doktor. “On dakikaya sizi ameliyat odasında bekliyoruz.”

Kapı kapandı. Basri acele etmeden önce ceketini, sonra gömleğini çıkardı. Orduda geçirdiği kırk bir yıl vücudunda gözle görülür hatıralar bırakmıştı. Göğsünde şarapnel izleri, sırtında esir düştüğü vakitten kalma kesikler vardı. Basri’yi askeriye emekliliğe ayıran, Rodos Çıkarması sırasında bir top bataryasının patlamasıyla aldığı meşhur yanık bir çamur lekesi gibi sırtında uzanıyordu.

Ceyda gözlerini Basri’nin yaralarından kaçırdı. Ellerini arkasına bağlayarak kapının önünde nöbete durdu. Bakışları donuk, vücudu bir heykel gibi hareketsizdi. Hemşireler dikkatle seçtikleri kelimelerle Basri’ye direktifler veriyorlar,

tecrübeli askeri rahatsız etmemeye uğraşarak ameliyata hazırlıyorlardı. Hassas bir bombayla çalışır gibi diken üstündeydiler. Mesleklerinde tecrübeli olsalar da hasta önlüğüyle örttükleri vücuttaki sayısız yara izini görmezden gelemiyorlar, bunca acıya göğüs germiş bir adamın yanında ters bir harekette bulunmak istemiyorlardı.

Önlüğünün son ipini de bağladıktan sonra Basri hastane terliklerini ayaklarına geçirdi. Ceyda'nın yanına varınca duraksadı. Hemşirelerin kendisi için kapıyı açmalarını bekledi. Suratındaki ifadeden duygularını anlamak mümkün değildi.

Geniş koridoru hızla geçtiler. Ameliyat odasının önüne geldiklerinde hemşirelerden biri Basri'yi başıyla selamlayarak gerisin geri ilaç deposuna doğru çekildi. Onu takiben içeriye giren meslektaş kafasını kaldırıncı Basri'nin ifadesiz bakışlarıyla karşılaştı. Sırtı gerildi. Göğsünün sıkıştığını hissetti. "İlaçlarınız, efendim," diyebildi. Telaşlı gözlerini beceriksiz bir çabuklukla ayaklarına dikti ve arkasını döndü. İlaç kasasının kapısında kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Parmağını ışığın altındaki ekrana bastırdı. Bir süre sonra ilaç kasasının kapısındaki kırmızı ışık yeşile döndü. Basri'nin ameliyathaneye girdiğini gören doktorlar parmaklarını duvardaki parmak izi ekranından çektiler.

"İlaç deposunu açmak için, efendim," diye açıkladı doktorlardan biri.

Basri ameliyat masasına yaklaşınca durdu. Varlığı bir kış rüzgârından farksızdı. Girdiği her oda buz kesiyor, bakışlarını diktiği herkesin içi üşüyordu. Kafasını önce parmak izi okuyucuya çevirdi. Sonra gözlerini teker teker odadakilerin üzerinde gezdirdi. Güvenlik önlemlerini yeterince tatmin edici bulmamıştı. Ameliyat için her şey hazır olduğu halde doktorlar Basri'nin konuşmayı arzuladığı izlenimine kapılmışlar, komutanın sözünü kesme korkusuyla öylece bekliyorlardı.

Ortamdaki gerginliği sezen Basri orkestrasına başlama işareti veren bir maestro gibi derin bir nefes aldı. Doktorları selamladı. Doktorlardan biri nihayet cesaretini toplayarak ameliyat masasını işaret etti. Yüzünde zoraki bir gülümsemeyle, “Lütfen şöyle uzanın, Basri Bey,” dedi.

Ceyda hâlâ ameliyatın detaylarını bilmiyordu. Cengiz Hoca tüm uğraşlarına rağmen Basri’nin sağlık durumu hakkında ayrıntılı bilgi alamamış, kimliğinin ifşa edilmesi korkusuyla şifahane yönetimine baskı uygulamaktan kaçınmıştı. Sağlık Bakanlığı imzasıyla bizzat Basri’nin GÖR’üne iletitiği belge bile Cengiz’in kellesini kaybetmesi için yeterliydi. Dahası, Cengiz Hoca aynı belgenin çıktıısını almış, Basri’ye göstermesi için Ceyda’ya göndermişti. Ceyda şüphesiz ilk fırsatta belgeyi yok edecekti fakat yüksek rütbeli bir Partili’nin GÖR’ünden evrak silmek, eldeki basit bir kâğıt parçasını yakmak kadar kolay değildi.

O sırada sıcacık ofisinde uyuklayan Cengiz Hoca’nın sağ kalması için Ceyda ile ekibinin Basri’yi başarılı bir şekilde kaçırmayı ve GÖR’ündeki belgeyi en küçük bir iz bile bırakmadan silmesi gerekiyordu.

Basri ameliyat masasına uzandı. Koluna takılan seruma anestezi verilirken ondan geri saymaya başladı. Beşe vardığında gözleri kapanmış, vücudu dinginleşmişti.

“Gazamız mübarek olsun, arkadaşlar,” dedi doktorlardan biri. Meslektaşlarından gergin gülüşmeler yükseldi.

“Nazan nerede kaldı?” dedi ikinci bir doktor. Bakışlarını kapıya çevirdi. “Gidip baksam mı?”

“Acelemiz yok,” dedi az önce konuşan meslektaşı. “Hastayı kapatmamıza daha iki saat var.”

“Bulamadı mı acaba ilaçları?”

“Nazan kaç yıllık hemşire, Hikmet Bey.”

“Orası öyle ama insan hayatında kaç kere Baykuşun Başı’nın ameliyatına giriyor?”

Duyduğu kelimeler karşısında Ceyda’nın gözleri büyüdü. Tanımaya çalışır gibi bakışlarını en son konuşan doktorun suratına dikti. Meslektaşları da doktorun kullandığı terimi fark etmişler ve duraksamışlardı.

“Baykuşun Başı?” dedi Basri’ye narkozu veren doktor. “O kimin lafı, biliyor musun?”

“Bilmem,” dedi doktor. “Bir yerde okudum herhalde.”

“Yanlış şeyler okuyorsun o zaman.”

Ortamdaki huzursuzluk bir anda şekil değiştirmişti. Basri’nin uykuya dalmasıyla dağılan bulutlar yeniden odaya dolmuş, ameliyathane personelinin gözlerine sinmişti.

Doktor Hikmet Bey herkesin bakışları altında, “Boş bulundum,” dedi. Masada yatan Basri’yi işaret etti. “Lütfen devam edin, Sami Bey.”

Doktor Sami bakışlarını kısa bir süre meslektaşlarında gezdirdi. Gözlerini önce Hikmet’e, sonra kapıda nöbet bekleyen Ceyda’ya dikti. Hikmet’in ağzından çıkan kelimeler karşısında Ceyda’nın harekete geçeceğini ummuştu. Şüpheli gözlerle alet masasındaki neştere uzandı. Kısık bir sesle, “Başlıyoruz,” dedi. Baş parmağını neşterin kör sapına bastırdı. Eli aleti kaldırmak yerine masada gezinmeye devam ediyordu. Neşterden başka şeyler arıyor gibi bir hali vardı doktorun. Malzeme masasına bakmaya cesaret edemiyor, gözlerini bir Hikmet’e, bir Ceyda’ya kaçırıyordu. Parmakları nihayet neşteri kavradı. Gözlerini Basri’ye çevirip elini masadan çekti. Tam bu sırada odanın mutlak sessizliğinde bir düğmenin tıkırtısı duyuldu. Ceyda o anda doktorun alet masasının altında gizlenen alarmı tetiklediğini fark etti.

Yoldaşlarının ameliyathaneye ulaşmasını beklemeden Sami Bey'e doğru atıldı. Doktorun elinde parlayan neşterden kıl payı kurtuldu. Sami'nin bileğini büktü, masada bekleyen narkozu adamın boğazına sapladı. Meslektaşları telaşa çıkış kapısına yönelirken Sami bir un çuvalı gibi yere yığıldı.

Diğer doktor ve hemşireler koridora vardıklarında karşılarında tam teçhizatlı üç muhafız buldular. Doktor muhafızların alarmı duyup geldiklerini varsayarak aceleyle ameliyat odasını işaret etti. Henüz ilk cümlesini kuramadan Ezgi'nin muştasıyla bilinçsiz bir halde yere kapaklandı.

Saniyeler önce Basri'yi ameliyata hazırlayan doktorlardan ikisi şimdi baygın yatıyordu. Hemşireler korku dolu gözlerle Ezgi'yi izliyorlar, doktorlarla aynı kaderi paylaşmamak adına sessizce yoldaşların direktiflerini bekliyorlardı. Basri'ye "Baykuşun Başı" diye hitap eden Hikmet Bey ise hiçbir şey olmamış gibi ameliyathane köşesine çekilmiş, Ceyda'yı seyreliyordu.

Yoldaşlar kelepçeledikleri hemşirelerle birlikte ameliyat odasına girdiklerinde köşede bekleyen Hikmet'i ilk anda görmediler. Yerde yatan doktoru el birliğiyle kapıya sürüklediler. O sırada Ceyda'nın bakışları Hikmet'i buldu. Doktor soğukkanlı tavırlarına rağmen kendini korumak için eline bir neşter almış, gözleriyle Ceyda'yı takip ediyordu. Ceyda'nın kendisine baktığını görünce neşteri yere attı.

"Geleceğinizi biliyordum," dedi.

Selda Kaptan tek kelime etmeden dirseğini Hikmet'in çenesine geçirdi. Ezgi ve Mine'ye dönerek, "Basri'yi pakitleyin," dedi. "Biz kapının önündeyiz." Cümlesini bitirir bitirmez tek kolunun kuvvetiyle Hikmet'i dışarıya attı ve Ceyda'ya kendisini takip etmesini işaret etti. Ameliyat odasının dışına çıktıklarında bakışlarını tekrar doktora dikti.

"Konuş."

“Sakin olun,” dedi doktor çenesini tutarak. Sırtını duvara yaslamıştı. Kafası karışık bir halde olan biteni izleyen Ceyda’ya döndü. “Her şeyi anlatacağım.”

Ceyda bakışlarını Selda Kaptan’a çevirdi. Sağ elinin serçe parmağıyla avucunu okşadı.

“Beni öldürseniz de GÖR’ümden her şeyi göreceklerdir,” dedi doktor. “O yüzden kimsenin kimseyi vurmasına gerek yok.”

Ceyda hızla doktorun önlüğünü kavradı. Adamı hasta hazırlık odasıyla ilaç dairesinin köşesine sıkıştırdı. Doktor kendisinden bir karış uzundu. Saklamaya çalışsa da korkusu yüzünden okunuyordu. Çok hassas bir operasyona burnunu soktuğunu fark etmişti.

Ceyda adamın yakasını çekiştirdi.

“İşaretleri nereden biliyorsunuz?” diye sordu.

“Şükrü’yü öldürdünüz, değil mi?” dedi doktor. “Baykuşun Baş’na o eşlik edecekti. Şükrü hâlâ hayattaysa hiçbirimize buradan çıkış yok.” Kendisini Ceyda’dan sakınmaya çalışır gibi çenesini havaya kaldırmış, bütün vücudunu duvara bastırmıştı. Ceyda karşılık vermeye fırsat bulamadan Ezgi ve Mine bir tekerlekli sandalyeye bağladıkları Basri’yle kapıda belirdiler. Baykuşun Baş’ı hâlâ narkozun etkisindeydi.

“Şimdi doktorla uğraşmanın sırası değil,” dedi Selda Kaptan. “Edebiliyorsanız santralden alarm çağrısını iptal edip Basri’yi arabaya yükleyin. İptal edilmiyorsa kampüs güvenliği çoktan yola çıkmıştır.”

“Geriye kalanlar?” diye sordu Ceyda. Arkada kalan şifane personelinin ortadan kaldırmak onun göreviydi.

“Onları ben hallederim,” dedi Selda Kaptan. “Doktoru da bana bırakın.”

Ceyda, Ezgi ve Mine vakit kaybetmeden asansöre doğru hareketlendiler. Mine ve Ezgi ne olursa olsun Basri'yi arabaya ulaştırmakla yükümlüydüler. Ceyda giriş katında yoldaşlardan ayrılacak, santralden kampüs güvenliğini arayarak muhafızları oyalamaya çalışacaktı. Basri'yi taşıyan yemek kamyonu diğer yoldaşları beklemeden, on dakika içinde yemekhane girişinden hareket edecekti.

Eksi dördüncü kattaki ameliyathane koğuşunda Selda Kaptan'dan başka yoldaş kalmamıştı. Kaptan'ın bakışları sertti. Son birkaç saatte başından geçenlerin ağırlığını taşıyordu. Sayıca üstün oldukları halde doktor ve hemşireler Selda'ya karşı hareketlenmeye cüret edemiyorlardı. Öleceklerine inanıyorlar fakat ölümden beter bir sonla karşılaşmamak adına sessizliklerini koruyorlardı.

“Doktor,” dedi Selda Kaptan. Sesi yorgundu. Seslenirken doktorun yüzüne bile bakmamıştı. Hâlâ ameliyathane penceresinden içeride yatan cesedi izliyordu.

“Evet,” dedi Doktor Hikmet.

“Hemşirelerin GÖR'lerini sök.”

“Emriniz olur.”

Kadınlar Selda Kaptan'ın sözlerini duyunca ağlamaya başladılar. Şayet GÖR'leri söküldüğü takdirde kan kaybından ölebileceklerini biliyorlardı. Aralarından en genci hıçkırıklar ve yalvaran bakışlarla Kaptan'a doğru bir adım attı. Kaptan hemşirenin yaklaştığını duyunca sakin bir hareketle belinden tabancasını çekti. Yüzünü kadından yana döndü. Genç hemşire diz çökmüş, dua eder gibi ellerini göğsünde birleştirmişti.

“Beni yormayın,” dedi Selda Kaptan yenik bir sesle.

“Hanımım,” diye karşılık verdi hemşire.

“Ayağa kalkın.”

Hemşire kendine söyleneni yaptı. Hâlâ gözlerinden yaşlar boşanıyordu. “Hanımım,” diye devam etti. “Biz bunları sevdiğimiz için burada değiliz. Ekmek-”

“Ekmek parası... Evet. Beni daha da yormayın...” Gözlerini kısarak hemşirenin yaka kartını okumaya çalıştı.

“Sevim,” dedi hemşire.

“Sevim Hanım, evet.” Duraksadı. “Çok şey gördünüz. GÖR’lerinizi toplaması için Parti’ye bırakamam.” Saatine baktı. “Yarım saate kalmadan verileriniz Görenler’e aktarılacak. Buna izin veremem.”

Sevim Hemşire başını önüne eğdi.

“Sevim Hanım,” dedi Selda Kaptan. Hemşireye bir adım yaklaştı. Eliyle kadının çenesini kaldırdı. Kadının yeşil gözleri hâlâ yaşlarla parlıyordu. “Bunu size kötülük olsun diye yapmadığımızın farkındasınız, değil mi?”

Kadın, evet der gibi kafasını salladı.

“O halde elimden gelse sizi rahat bırakacağımı da biliyorsunuz.”

Kadın hareketini yineledi. Selda Kaptan elini çekti. Kısa bir süre gözleri kadının gözlerinde sabit kaldı. Sonra unuttuğu bir şeyi yenice hatırlamış gibi hafifçe kafasını kaldırdı. Hikmet’e doğru yürüdü. Doktorun yanına varınca, “Ağzını aç,” dedi. Doktor kendisine söyleneni yaptı. Selda Kaptan doktorun ağzına tırnak boyutunda bir çip bıraktı. “Yut,” dedi. Hikmet ağzındaki metalin ne olduğunu tahmin ettiği halde Kaptan’ın emrine uydu.

“GÖR’lerini sök, yaralarını dik,” diye fısıldadı Selda Kaptan. “Hepsinin yardım gelene kadar hayatta kalacağından emin ol. Yedi dakikan var. Yedi dakika içinde yemekhane deposunun girişine varırsan kurtulursun. Araba hareket

ettiğinde seni o kapıda görmezsem midendekiyle birlikte hastanenin bu kanadını patlatırım.”

Doktor Selda Kaptan’ın uzaklaşmasını bile beklemeden koşarak ameliyat odasına girdi. Selda Kaptan kapıya vardığında Hikmet çoktan elindeki neşterle yerde baygın yatan doktorun ensesini açmış, GÖR’ünü çıkarmaya uğraşıyordu.

“Aklında bulunsun,” diye seslendi Selda asansör kapısı kapanırken, “kusarsan ısı sensöründen haberim olur. Arabaya vardığında dört hemşirenin dördünün de dikişli fotoğrafını görmek istiyorum.”

Ekip şifahanenin depo girişine vardığında binanın diğer tarafından siren sesleri gelmeye başlamıştı. Kampüs güvenliğinin kırmızı yeşil ışıkları ara sokakları aydınlatıyordu. Yemek kamyonetine bir cenaze evinin sessizliği hâkimdi. Yoldaşlar nefeslerini tutmuş bir halde Yeni İstanbul dışına çıkmayı bekliyorlardı. Basri’nin ellerini arkasında kelepçelemişler, gözlerini siyah bir bezle bağlamışlardı. Hâlâ narkozun etkisinde olan adam kurbanlık bir koyun gibi kamyonun köşesinde uzanıyordu. Altına yağ lekeleriyle kirlenmiş bir minder atılmıştı.

Yoldaşların aksine Hikmet’in bakışları endişe doluydu. Gözlerini her fırsatta Basri’ye çeviriyor, merakla Baykuşun Baş’ının uyanmasını bekliyordu. Şifahanede çalıştığı yıllar boyunca birçok Partili ile karşılaşmıştı. Defalarca haberlerde görmeye alışık olduğu isimlerle el sıkışmıştı. Daha bir yıl kadar önce anjiyo için gelen Hakikat ve Doğru Sanatlar Bakanı ile yemek yeme fırsatı bulmuştu. Bakan’ın geleceğinin haberi eksi dördüncü kata yayıldığında personeli bir heyecan almış, şifahanede günlerce Bakan’dan başka hiçbir şey konuşulmamıştı. Baykuşun Baş’ı farklıydı. Hastanın kim olduğunu bilmeyen yoktu. Buna rağmen o soğuk sonbahar

sabahı ameliyathane Basri için hazırlanırken kimse beklenen hasta ile ilgili tek kelime etmemişti.

Basri Rodos Çıkarması'nın ilk gecesinde aldığı yara sonucu aktif askerlikten emekli olmuştu. Yarasının ciddiyetine rağmen tecrübeli komutanın emekliliğinde sakin bir yaşam sürmek üzere yazlığına çekilmeye niyeti yoktu. Efendi'nin korumalığını yapmış asker kökenli bir Partilinin en verimli yıllarını bir sahil kasabasında geçirmesi olacak iş değildi. Birçok yerde Basri'nin, Efendi'nin özel güvenliğinden sorumlu Solakların başına geçeceği konuşulmuş, Basri ordu ile ilişkisini resmi olarak nihayete erdirene kadar da bu söylen-tilerin ardı arkası kesilmemişti.

İşin aslı Kafkas Kahramanı bu mevki için biçilmiş kafa-tandı. Birkaç yemek davetinde yakınlarına Baş Solak mev-kisini işgal etmekten onur duyacağını açık açık söylemişti. Gelgelelim Solak üyeliği için Genelkurmay'da aktif görevde bulunmuş olmak gerekiyordu. Basri ise savaş meydanların-dan geri kalmamak adına kendisini Başşehir'deki Genelkur-may'a hapsedecek bütün görevlerden uzak durmuş, askerlik kariyerini göçebe bir çoban gibi Kafkaslar'dan Kıbrıs'a uza-nan karargâhlarda geçirmişti.

Efendi'nin sözü yasanın üzerindeydi. İsteddiği takdirde ya-saları kalemini oynatmadan değiştirebilir, Basri'yi Solakların başına geçirebilirdi fakat yönetimin Basri için başka planları vardı. Yeşil Gece öncesinde gizli bir teşkilat olarak kurulan Devrim Muhafızları, Efendi'nin yönetimi devralması ile meş-rulaştırılmış, Devrim'i ve lider kadroyu korumakla yüküm-lendirilmişti. Devrim'in gerçekleştiği 2040 yılından 2054'e kadar Baykuşlar dokuz büyük isyanı başarıyla bastırmışlardı. Devrim'in on dördüncü yılına girildiğinde birtakım devlet kurumlarında çatlaklar oluşmaya başlamış, kısa süre sonra Efendi'ye suikast planları ortaya çıkarılmıştı. Dalga dalga

gelen tutuklamalar haftalar içinde birçok kurumun belini kırmıştı. Meşruiyete kavuştuklarının on dördüncü yılı olan 2054'te Baykuşlar, devletin diğer birimleriyle birlikte yeniden yapılandırmaya tabi tutulmuştu.

Yeniden yapılandırma süreci baykuşları öncekinden de etkin bir silah haline getirmek için muazzam bir fırsattı. Gece yarılarında parlamentodan geçirilen yasalarla Devrim Muhafızları'nın finansmanı gizli ödeneğe bağlanmış, Muhafızlar'ın İçişleri Bakanlığı ile olan bağları koparılmıştı. Kilit pozisyonların atamaları Efendi'nin başkanlık ofisine devredilmişti. Tünek yönetimi doğrudan Efendi'ye rapor verecek, adaletten üstün olmasa da toplumun iyiliği için yasaların *bir tık dışında* hareket edecekti.

Muhafızlar en başından beri anayasaya değil, Efendi'nin Devrim öncesinde kaleme aldığı *Sadık Yurttaş* kitabına göre hareket ediyorlardı. Efendi'nin manifestosu her baykuşun zihnine kazınmıştı. Sesleri çoktan kısılmış olan muhalifler önceleri devletin göreceli bağımsız birimlerinin Tünek'e ve Tünek'in baykuşlarına dur diyeceğini ümit etse de işin aslı bambaşkaydı. Devrim Muhafızları'nın ağalığında geçen aylar, Efendi'nin desteklediği irili ufaklı güç gösterileri ile devlete anayasayı unutturmuş, bir zamanlar yalnızca Efendi'nin değerlerini beyan eden *Sadık Yurttaş*'ı ülkenin bilfiil kanunu haline getirmişti.

Yeni statülerini elde ettikten sonra Muhafızlar herhangi bir bakanlık izni taşımadıkları halde üzerlerine bir görünmezlik pelerini geçirmiş gibi istedikleri yerde istedikleri gibi hareket ediyorlardı. Duvarlardan geçebilen bir hayalet misali her şifahanenin, okulun ve devlet dairesinin içinde Efendi'nin görünmez eli rolünü oynuyorlar, Efendi'den habersiz Anadolu'da kuş uçurmuyorlardı. Bütün operasyonu bir başına yürüten Basri gün geçtikçe yönetimin gözünde

yıldızlaşıyordu. Gizlice telefonlar dinlemek ve isyancılarına inlerinde bozguna uğratmak Basri'ye bir zamanlar yalnızca savaş meydanlarında bulduğu hazzı yeniden tattırıyor, onu gençliğinin tozlu cephelerine geri götürüyordu. Efendi bizzat emretmedikçe Basri'nin görevini bırakmaya niyeti yoktu. O sırada yaptığı işten daha kıymetli bir meşguliyet düşünemiyordu. Basri Doğulu olarak doğmuş, ismini kimliğine yakıştıramayınca Bozkır soyadını almıştı. Kendi kafasında artık bir adı ve soyadı yoktu. Sadece mesleği ve sıfatı vardı. Basri Bey hayatının son yeminini etmişti. Kendisine verilen onca isme ve lakaba inat Baş Muhafız sıfatını sırtına yüklenmiş, bunun dışındaki her şeyi geride bırakarak yeni bir hayata başlamıştı. Günün birinde yine alelade insanların taşıdığı isimlerden olabildiğince uzak, yalnızca *Baş Muhafız* olarak ölmeye niyetliydi.

17. BÖLÜM

Deniz, Ceyda'nın kara haber taşıyan mesajını tekrar okumaya gerek görmeden telefonu cebine sıkıştırdı. Adımlarını hızlandırarak yanında yürüyen yoldaşların arasından sıyrıldı. Koşmadığı halde nefes nefeseydi. Kapıya varınca zili çalmak yerine elleriyle duvarı yokladı. Gevşek bir tuğlayı çekip yerinden çıkardı. Arkasında gizlenen anahtarı kaptı ve içeriye girdi.

Cengiz Hoca elinde bir kahve fincanıyla mutfaktan çıkıyordu. Bir anda Deniz'i karşısında bulunca şaşırdı. Eve nasıl girdiğini sormasına kalmadan Deniz'in elinde sallanan anahtarları gördü.

"Haber aldın," dedi.

Deniz hafif bir baş hareketiyle doğruladı. İçeriye doğru bir adım daha atıp anahtarı kapının yanındaki ayakkabılığa bıraktı. "Kim?" diye sordu.

"Derya," dedi Cengiz Hoca bekletmeden. Sonra Deniz'i koridorda bir başına bırakıp ağır adımlarla oturma odasına geçti. İkili koltuğun uzak ucuna kuruldu. Koltukta küçüldükçe küçüldü. İçmeye içi el vermiyormuş gibi üstünde buharlar tüten çayını bir kol ötede tutuyordu. Bardak sanki eline yapışmıştı. Gözlerinde hiddetli ateşler yanmasına rağmen bardağındaki çay parlak bir yaz gününde dinlenen bir göl kadar sakin ve hareketsizdi. Hocanın gözleri dalmıştı. Deniz içeriye girip karşısına oturana kadar da bakışlarını yerdeki halıdan başka yöne çevirmedi.

“Burada kalamayız,” dedi Deniz. Cengiz Hoca kafasını salladı. “Kimliğim ifşa oldu. Parti olan biteni anlayana kadar hepimizin yola çıkmış olması lazım.”

“Sabaha hazır oluruz,” dedi Cengiz Hoca. Gözleri Deniz’e çevrilmiş olsa da bakışları hâlâ aralarındaki boşlukta asılıydı.

“Sabaha kalamayız,” dedi Deniz. Hocanın kendine gelmesini ve durumun ciddiyetini görmesini bekliyordu. Bir süre bir şey söylemeden öylece durdu. “Hocam,” dedi. “Bir an önce buradan uzaklaşmazsak Derya boş yere ölmüş olacak.”

Derya’nın ismini duymak Cengiz Hoca’yı az da olsa kendine getirdi. Derin bir nefes alarak elindeki çay bardağını ahşap sehpanın üzerine bıraktı ihtiyar. Duvar saatinin ibresi tıkırdarken, o olduğu yerde bir süre daha sessizce oturdu. Bir anda olan biteni yenice kavramış gibi bakışlarını tekrar Deniz’e çevirdi. “Hanımefendi işi olmamış?” dedi.

“Kızlar mı söyledi?”

“Onlar da ne dönüp bittiğini anlamamış. Görüşmeye gelen herkesin vurulduğunu söylediler.”

“Doğru söylemişler.”

“Hanımefendi’yi vurmamışsındır herhalde?”

Deniz yorgun bir gülümsemeyle yetindi.

“Suna Hanım... Bizim Suna mıydı?”

Deniz evet anlamında kafasını salladı.

“Parti’ye döndüğünü nereden anladın?”

“Açık verdi,” dedi Deniz. “Dün sabah Yabancı ile görüş-tünü iddia etti.”

“Peki yanındakiler?”

“Onlar da Partiliydi.”

“Niyetim senin muhakeme gücünü yargılamak değil, Deniz. Yalnız Suna’dan kurnazını tanımadım. Bütün Yoldaşlık’ı,

hatta Hanımefendi'yi bile kandırmış olabilir. Yanındakileri hâlâ Yoldaşlık'tan yana olduğuna inandırmadığı ne malum?"

"İnfaz şifresini kullandılar," diye araya girdi Eylül. "Bütün konuşmayı Cemal'in GÖR'ünden şifre veri tabanına okuttum. Çıkışta Deniz'i takip edip ekibi patlatacaklardı."

"Şifre neydi?"

"Buralara gece çabuk çöker."

"Daha da kullanmazlar artık."

"Kullanmazlar," dedi Deniz. "Suna hepsine Bacılar'ın geleneklerini öğretmiş. Beni karşılamak için gönderdiği elçi beni görür görmez elini uzattı. Baş parmağını içe yatırmıştı."

"Bozukluk selamı..." diye mırıldandı Cengiz.

"Öyle."

"Testi geçtin inşallah?"

"Ben geçtim," dedi Deniz. "Elçi kendi testini geçemedi. Onluğu eline tutuşturdum. Paranın üretim tarihine bakmak aklına bile gelmedi."

"Hangi yılın onluğuydu?"

"Elli iki."

2045 yılında Bacılar İsyanı bütün ülkeyi aylarca yakıp kavurmuş, devlet kaynaklarının büyük kısmı bu isyanı bastırmaya harcanmıştı. Ekonomi neredeyse çökmüştü. Enflasyonun önünü almak için o yıl yalnızca cüzi miktarda para basılmıştı. Darphaneden çıkan bozuk para kamyonlarından biri Başşehirli Bacılar tarafından pusuya düşürülmüş, kamyonunda bulunan on kuruşluk bozuk paralar Bacılar'ın eline geçmişti. O sebeple 2045 yılında basılan on kuruşluk madeni paraların neredeyse hiçbiri Anadolu ekonomisine dahil olmamıştı. Kamyondaki madeni paraların çoğu Bacılar tarafından denize dökülerek imha edilmiş, bir miktar bozukluk

ise Bacılar'ın o vakit icat ettiği birlik selamında kullanılması için depolanmıştı. Selama bozukluk selamı, selamda kullanılan paralara başıbozuk ismi verilmişti. O günden sonra Bacılar Birliği'ne katılan her yoldaşa belli sayıda başıbozuk verilmiş, Birlik'e sızmaya çalışan sayısız Partilinin kimliği bu sayede ifşa edilmişti.

Cengiz Hoca ayağa kalktı.

"Muhtarlarda durum nasıl?" diye sordu.

"Tamam sayılır", dedi Deniz. "On iki kişi hazır."

"Yedeğimiz olmayacak o zaman?"

"Belki bir iki tane."

"İşi sıkı tutmamız lazım. şimdiye kadar yakaladıklarının birini bile kaybedemeyiz."

"Orası bende."

Cengiz Hoca yeniden derin bir nefes aldı, Deniz'in bakışlarını yakaladı. Bir şey diyecek gibi ağzını açtı, vazgeçip sustu.

"Aklında bir şey var, hocam," dedi Deniz.

Cengiz Hoca doğrular gibi kafasını salladı. "Geçen gün söylediğin şeye takıldı aklım," dedi. "Laf arasında söyleyip geçtiğin-"

"Pakt meselesi," diye hocanın lafını kesti Deniz.

"Evet."

"Efendi devrildiğinde Küresel İstikrar Paktı'nın ülkeye girmesinden korkuyorsun."

"Ne yalan söyleyeyim, hep aklımdaydı ama çok düşünmemeye çalışıyordum. Geçen gün sen de bahsini açınca..."

"Merak etme, hocam," dedi Deniz. Ayaklandı. Aralık kapıyı itti, kilidini geçirdi. Yerine oturdu. "Cemal'den aldığıım mektup bizim sigortamız," diye devam etti. "Orada

yazanlar gün yüzüne çıktığında Efendi'nin Pakt'tan yardım isteyecek hali kalmayacak.”

“Ne bilgisi bu?”

“Mert Kanlıca'nın ölümü ile ilgili.”

“Eski İçişleri Bakanı? Şu Pakt'ın tam üyelik karşılığı bizzat atadığı adam?”

“Evet, o adam. Devlette iki numara. Cemal'in anlattıklarına göre Parti'nin üç Pakt ülkesinde binlerce insana GÖR taktığını öğrenmiş.”

“Anlaşmış olamazlar mı?”

“Cemal'in verdiği sayı öyle antlaşmalarla falan kabul ettirilecek gibi değil.”

“Ne yani, Kanlıca bunu öğrenir öğrenmez adamı öldürmüşler mi? Daha Pakt'a haber bile edemeden hem de?”

“Kanlıca Pakt'a haber vermeye çalışmamış. Efendi'ye şantaj yapmaya kalkmış. Efendi'den sonra başkan olma garantisi istemiş.”

“Böyle bir talepte bulunup canını kurtaracağını düşünmüş olamaz, Deniz. Kanlıca'yı bizzat tanırdım. Şeytan gibi adamdı.”

“Kendini korumaya aldığını sanıyormuş adam, hocam.”

“Nasıl bir koruma?”

Deniz oturduğu yerde Cengiz Hoca'ya doğru eğildi.

“Kanlıca zeki adam,” dedi. “Öldürüldüğü takdirde bu bilgileri Pakt'ın Anadolu Üst Kurulu ile paylaşacak bir tetik mekanizması düzenliyor. İyi bir B planı yapıyor. Cemal'e göre Kanlıca'nın tek hatası, C planı yapmamak. Efendi'yi hafife almak.”

“Hafife almak derken?”

“Efendi’nin Üst Kurul’a bulaşmayacağını düşünüyor. Kurul bir akşam Başşehir’den Antalya’ya uçuyor. Efendi Kanlıca’nın fişini o sırada çekiyor. Bilgiler Üst Kurul’a uçak hâlâ havadayken ulaşıyor. Apar topar rotayı Atina’ya çeviriyorlar ama Efendi’nin jetleri-”

“Afyon üzerinde düşen uçak...”

“Evet... Kurul’un uçağı.”

“Ve Efeleri suçluyorlar Bir taşta iki, hatta üç kuş.”

“Aynen öyle. Üst Kurul’u ve Kanlıca’yı bitiriyorlar. Üstüne bir de Pakt’tan Efelere karşı savaşmak için karşılıksız ödenek... Sence bunları öğrenince Pakt hâlâ Efendi hükümetini kurtarmak için Anadolu’ya asker gönderir mi?”

Cengiz Hoca cevap vermek yerine gülümsedi. Gün boyunca aldıkları kötü haberleri bir nebze olsun unutmuştu.

“Ne zaman sızdırıyoruz?” diye sordu.

“Orasını hallettim,” dedi Deniz. “Yakında sen de tanışacaksın ekiple. Bu işin zamanlaması çok önemli, hocam. Vaktinden önce bunları kimsenin duymaması lazım.”

“Güzel, güzel...” diye mırıldandı Cengiz Hoca. Koridorun ışığının yandığını gördü, ayaklandı. Deniz’in arkasından kapıya yöneldi.

Odadan çıkmadan evvel Deniz son kez telefonuna baktı. Ekipten bir haber yoktu. Telefonunu tekrar iç cebine sokuşturarak Cengiz Hoca’yı takip etti.

Deniz ile birlikte gelen yoldaşlar oturma odasına girmek istememişlerdi. Holde oyalanıyorlardı. Yakın zamanda harekete geçmeleri gerekeceğini sezmiş gibi ayakkabılarını bile çıkarmamışlardı. Cengiz Hoca’nın misafir odasına doğru hareketlendiğini görünce ayaklandılar. Sıla doktordan yana bir adım attı. “Hocam,” dedi doktorun dikkatini çekmek için.

Cengiz Hoca ondan yana döndü. Sıla tek bakışta hocanın gözlerindeki donukluğu yakaladı.

“Bu gece için plan nedir?”

“Toparlanın,” dedi Cengiz Hoca. “Gidiyoruz. Gerisini Deniz’e sorun.”

Sıla’nın cevap vermesini beklemeden yoldaşların yanından geçerek misafir odasının kapısını çekti. Sıla, Hoca’nın yanında beş yıldan fazla vakit geçirmişti. İhtiyar doktorun ruh halini tek bakışla çıkarabilecek kadar tecrübeye sahipti. Doktor ile konuşmanın fayda etmeyeceğini fark ederek Deniz’e döndü.

“Doğru duyduunuz,” dedi Deniz. “Toparlanın. Karavanlara taşınmak için bir saatimiz var.”

“Yolculuk nereye?”

“Kuzeye. Ceyda’dan henüz haber yok ama ondan haber gelene kadar beklemek gibi bir lüksümüz de yok. Basri’yi paketlediklerini varsayarak Ereğli’ye doğru yola çıkacağız.”

“Dönüş tarihimiz belli mi?”

“Bu eve bir daha ayak basmayacağınızı varsayın.”

O sırada Deniz’in telefonu yeniden parladı. Bu kez yoldaşların uyarısına gerek kalmadan telefonunu çıkardı. Ceyda’dan yeni bir bildirim vardı.

“İşe bak,” dedi Deniz yoldaşlara dönerek. “Basri tamam. Cemal gelir gelmez yola çıkıyoruz.” Arkasındaki genç yoldaşın kolunu yakaladı. “Rıza,” dedi, “Uçangözleri kaldır. Gece mece demeden görünmezlik modunda çalışsınlar. Kemeraltı Çarşısı’ndan Alsancak Stadı’na kadar bütün sokakların eş zamanlı haritasını çıkar. Karavanlar yola çıktığında canlı haritalar mutlaka önümüzde olsun. D300 üzerinden Beşinci Sanayi’yi geçene kadar kameralar açık kalacak. Kavaklıdere’ye vardığımızda makineleri bizim karavana indirebilirsin.”

“Anlaşıldı,” dedi genç yoldaş. Mutfaktan geçerek yeraltı garajına yöneldi.

Deniz tekrar Sıla ve Büşra’ya döndü. “Geride tek dosya dahi bırakmayın arkadaşlar,” dedi. “Yan taraftakileri de uyarın, Ereğli’ye varmamıza yakın onlar da İzmir’i terk etmeye hazır olsunlar. Listedeki her muhtarın mahallesinde iki yoldaş nöbet bekliyor olacak. Şu anda bunun için yirmi dört yoldaşa ihtiyacımız var.” Elini Sıla’nın omzuna koydu. “Bu yoldaşları seçmen için sana güvenebilir miyim?”

“Merak etme,” dedi Sıla. “O iş bende.”

“Güzel, muhtar takibinde olmayan ne kadar yoldaş varsa hepsini dağıtım merkezlerine yönlendirmemiz gerekecek. Kitap basılır basılmaz dağıtıma hazır olacağız.”

“Orası da bende,” dedi Büşra.

“Sağ ol, Büşra. Kuzeydeki işlerini hallettikten sonra Ceyda da sana katılacak.” Derin bir nefes aldı Deniz. “O vakit her şey tamam,” dedi. “Bir saate karavanlar yola çıkacak. Cemal ve Cengiz Hoca benimle geliyor. Eylül ile sen de Uydu’yu alın. İzmir’den çıkana kadar aramızın yüz metreden fazla açılmamasına dikkat edin.”

Yoldaşlar evde son hazırlıkları yaparken Eylül elindeki notla evin arkasına doğru dolandı. Orada, eski kömürlük ile arka balkon arasında Cengiz Hoca onu bekliyordu.

“Bakabildin mi?” diye sordu hoca.

“Baktım,” dedi Eylül.

“Olası hedef sayısını altıya indirmemiz lazım.”

Eylül ağır ağır kafasını salladı. Ağzı hafifçe açık, bir şey söylemek ister gibi nefes aldı. Durdu, elini saçında gezdirdi.

“Bir terslik mi var, Eylül?” diye sordu hoca.

“Dört,” dedi Eylül.

“Dört?”

“Evet, dörde indirmemiz lazım. Merkezlerden ikisi...”

“Ne olmuş ikisine?”

“Taşınma kararı çıkarılmış. Daha dün akşam.”

Hoca gözlerini kapattı. “Şerefsizsiniz...” diye başlayan bir şeyler mırıldandı. Balkonun duvarına attığı tokatın sesi evin arka bahçesinde yankılandı, sonraki kelimelerini yuttu.

“İkmal koordinatörünün işi değil,” diye devam etti Eylül.

“Başka kimin işi olacak?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Emir yukarıdan gelmiş, hocam. Onur’un sesini oralara duyurması bile bir haftayı bulurdu.”

“Nereden çıktı o zaman bu taşınma işi?”

“Tesadüf?”

“Böyle tesadüf mü olur! Kaç senedir yerinden oynayan iki ikmal merkezi tam bana lazım olduğu gün taşınmaya mı karar veriyor?”

“O zaman birileri bu işin farkında, hocam. Belki de bu işin peşini bırakmamız en hayırlısı.”

Cengiz Hoca sırtını duvara yasladı. Bir süre konuşmadan öylece bekledi. Ara ara iç çekiyor, bir cevap umar gibi bakışlarını gökyüzüne çeviriyordu.

İçeriden gelen sesler kesilmeye başlayınca Hoca doğruldu.

“En muhtemel dört yerleşim yerini belirle,” dedi. “Elimizde kalan dört ikmal merkezinden oralara en kısa rotaları çiz, bana gönder. Bu saldırıları ne yapıp edip durdurmalıyız.”

Eylül’ün itiraz etmesini beklemeden ön kapıya yürüdü.

Birkaç ay önce Devrim Komuta Merkezi’ne hibe edilen yeni savunma bütçesi ile birlikte Parti’nin istihbarat ve keşif

alışmaları hız kazanmıştı. Eylöl bu bütçe daha onaylanmadan durumdan haberdar olmuş, Yoldaşlık karavanlarından birini gezici bir istihbarat merkezine çevirmişti. Kazakistan karaborsasında satın alınan bir iletişim uydusunu doğrudan istihbarat karavanına bağlayınca aracın adı Uydu'ya çıkmıştı. Uydu'nun sürekli hareket halinde olması gerekiyordu. Ara sıra yakıt ikmalı ve kőük onarımlar için gővenilir istasyonlarda mola veriyor, en kısa zamanda yeniden yollara dőnőyordu. Eylöl'ün DKM kontrol noktalarını takip etmesi ve olası risk bōlgelerini tanımlayabilmesi için ihtiyaç duyacağı her tip teknoloji ile donatılmıştı. Yoldaşlık araçlarının Uydu'dan bağımsız GPS kullanması yasaklanmıştı. Bir Yoldaşlık konvoyu yola çıkmadan önce Uydu'ya bildirim yaptığı takdirde, ona özel, değişken bir rota çiziliyor, yol őszerindeki DKM etkileşimlerine göre sürekli olarak gőncelleniyordu.

řoförlőđőnő Cengiz Hoca'nın yaptığı siyah karavan Kavaklıdere'ye yaklaştığında Uydu'dan aktarılan rota monitörde belirdi. Çevrede bir DKM devriyesi olmadığının gővencesi veriliyordu. Deniz gözlerini kapattı, derin bir nefes alarak elini saçlarında gezdirdi. Ekrandan uzaklaştı. İkinci kata çıkan merdivenleri tırmandı. Cemal kabin bağajına sığdırdığı eşyalarıyla birlikte karavanın őst katında Deniz'in talimatlarını bekliyordu. Hâlâ nereye gittikleri konusunda bir fikri yoktu. Karga Sokak'a vardığında bőtőn yoldaşların bir hazırlık içerisinde olduğunu gőrmőř, Yoldaşlık'ın İzmir'den hep-ten taşındığı sonucunu çıkarmıştı. Henőz soru sormaya fırsatı olmamıştı. Karavanlar hareket ettikten sonra ise harita ekranına kilitlenen Deniz'e yanaşmaya cesaret edememişti.

“Cemal,” dedi Deniz őst kattaki yer yatağına oturarak. “Kerim Enes Pektaş'ın iletişim numarası ne?”

Cemal anlamamış gözlerle Deniz'e baktı.

“Kimin iletişim numarası?” diye sordu.

“Kerim Enes Pektaş.”

“İlk defa duyuyorum.”

“Biliyorum.” Deniz duraksadı. Gözlerini tekrar Cemal’in gözlerine dikti. “Kerim Enes Pektaş’ın iletişim numarası ne?”

Cemal itiraz etmek istemiyor, bir an önce cevap vermeye uğraşıyordu. Daha birkaç saat önce hissettiği felç edici elektrik şokundan kaçınmak için o sırada açığa vurmayacağı bilgi yoktu. Buna rağmen hafızasını ne kadar zorlarsa zorlasın Deniz’in ağzından ısrarla dökülen ismi hatırlayamıyordu.

Deniz avucunda gizlediği butonu çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. Yeşil düğmenin kapağını açtı. “Kerim Enes Pektaş,” dedi. “İletişim numarası?”

“Doktor,” dedi Cemal temkinli bir sesle. “Zorlama, bilmiyorum.”

“Tahmin et.”

“Tahmin edeyim?”

“Evet.”

“On bir rakamını birden?”

“Evet.”

Cemal duraksadı. Deniz’in oynadığı oyuna tahammülü yok gibi, derin bir iç çekti. “Sıfır iki yüz on altı,” diye başladı. “Sekiz yüz altmış beş, on iki, kırk üç.”

Deniz butonun kapağını kapattı.

“Güzel,” dedi.

Cemal’in gözleri büyüdü. “Bildim mi?” diye sordu.

“Bildin.”

“Allah çarpsın, salladım,” dedi Cemal. “Kerim merim tanımam ben.”

“Biliyorum.”

“Tekrar et desen edemem.”

“Biliyorum.” Deniz’in sesi Cemal’i huzursuz edecek kadar rahattı. “Korkma,” diye devam etti Deniz. “Olur da ci-hazdan kurtulmayı becerirsin diye her gün Eylül’ün gözeti-minde bu testten geçeceksin. Ülkedeki her GÖR’ün iletişim numarası senin GÖR’üne yüklediğim yazılımda kayıtlı. İsmini Eylül’ün ağzından duyduğun herkesin numarasına bu yazılımdan erişebilirsin. Yazılımdan kurtulursan bu numaraları da kaybedersin.”

Cemal anında Deniz’in aklından geçenleri kavradı. Gözlerinde bir kıvılcım çaktı. Bakışlarındaki telaş, yerini derinlerde filizlenen bir ateşe bıraktı.

“Gün gelir de senden istediğim numarayı veremezsen başka sorular sormaya başlarım, Cemal Bey,” dedi Deniz. “O vakit aramızdaki bu ortaklığın hiçbir anlamı kalmaz.” Cemal’in tepkisini ölçmek için bir müddet duraksadı. “Anlaştık mı?”

Sessizce kafasını salladı Cemal. “Cemal Bey,” diye üsteledi Deniz, “anlaştık mı?”

“Tamam dedik ya.”

Deniz bir süre sessizce Cemal’i izledi. Adamın huzursuzluğu büyüdü, gardiyanından kaçan bir suçlu gibi gözlerine indi.

“Bana bak,” diyerek sessizliği bozdu Deniz. Adamın bakışlarını yakalayınca devam etti: “Ekiplerimizden biri İstanbul’dan Gebze’ye doğru yola çıktı. Bir saate kalmaz Eski-hisar’a varırlar. Eski-hisar Limanı’na girdiklerinde onları Karadeniz’e ulaştıracak iki hücumbota ihtiyaçları olacak.”

“Eski-hisar’da sadece sivil tekne bulunur.”

“O yüzden şimdi Gölcük Donanma Komutanlığı’nı arayıp Anadolu Feneri’ne iki devriye gemisi çıkartacaksın.”

Cemal komodinin üzerinde duran sudan bir yudum aldı. Cam bardağı yavaşça yerine bıraktı, tekrar Deniz'e döndü.

"Komutanlık'ı arayıp kafana göre devriye teknesi talep edemezsin," dedi. "Ben bile edemem. Prosedürleri takip etmek lazım."

"Ne gibi prosedürler?"

"Ne bileyim, denizci miyim ben?"

Deniz, Cemal'e biraz daha yaklaştı. Adamın nefesini suratında hissediyordu.

"Cemal Bey," dedi. Sesi bir çocuğu uykudan uyandırmaya çalışıyor gibi sakindi. Cümlesinin devamı gelmedi. Az evvel yıktığı sessizlik, aralarında yeniden vücut buldu. Cemal sık sık yutkunuyor, gözlerini kaçırıyordu. "Ne gibi prosedürler?"

"Muhtemel sebep..." diye mırıldandı Cemal. Öksürerek boğazını temizledi. "Askeri mürettebatın mesai dışı yolculuğa çıkması için muhtemel sebep sunmak gerekir."

"Orası tamam. Başka?"

"Emir yalnızca içeriden verilebilir. O sırada limanda bekleyen teknelerden ikisinin kütük numarası gerekir."

"Peki."

"GÖR veri tabanından kaptanın adına ulaşmış olmanı da bekleyebilirler. Komplike iş."

Deniz bir süre Cemal'in dediklerini sessizce kafasında tarttı. Bakışları dışarıda, öylece oturmaya devam etti. "Hazırlan," dedi sonra. Ayaklandı. "Yarım saat içinde Devrim Muhafızları portalında bir bildiri yayımlanacak. İki gazeteciyle ilgili. Bunların Alsancak Ayaklanması'nda rol oynadıkları iddia ediliyor. İstihbarata göre bir tekneyle Anadoluka-vağı'ndan Sivastopol'a kaçıyorlar."

Cemal'in gözleri Deniz'in elindeki butona kaydı. Küçük bir anahtarlığı andıran beyaz kutunun ışığı sönüktü.

"Muhtemel sebep tamam," dedi. "Peki kütük numaralarıyla kaptan bilgileri?"

Deniz merdivenin başına bıraktığı kâğıt parçasına uzandı. "Hepsi burada yazılı," dedi. "Bildiri yayımlandıktan otuz saniye sonra Ali Kaptan'a ulaş. Gölcük'ten körfeze açılmasını, gazetecileri yakalamak üzere görevlendirilmiş Canan Kaptan ve ekibi ile Eskihişar'da buluşmasını söyle. Yardımcı kaptanını da alsın. İki hücumbotla çıkış yapınlar. Limana varır varmaz yardımcısı ana tekneye geçip, diğerinin kontrolünü Canan Kaptan'a bırakacak."

Cemal bir şey demeden Deniz'in elindeki kâğıt parçasını aldı. Üzerinde yazanlara kısaca göz attı. Endişesi yüzünden okunuyordu.

"GÖR numaran üçüncü bir adres üzerinden yönlendirilecek," dedi Deniz. "Seni daha ilk hamleden ateşe atmaya niyetim yok."

"Peki," dedi Cemal, "bildiri çıkmadan önce haber et."

Deniz kafasını salladı. Gözü alt kattaki ekrana ilişti. Kavaklıdere'yi geçmişler, Ulucak'a yaklaşmışlardı. Harita üzerinde masmavi parlayan uçangözler arkadan takip eden karavanın hemen üzerinde ilerliyordu.

"Yolda bir sıkıntı görünüyor mu hocam?" diye seslendi Cengiz Hoca'nın yanına inerken.

"Yok," dedi Cengiz Hoca. Direksiyonu otomatik pilota devretti. "Eylül'ün rotasına göre en azından E881 üzerinde bir şey görünmüyor."

"Güzel."

"Uydu'nun rotasından mı devam edelim?"

“Şimdilik öyle, hocam. Acelemiz olmadığı sürece Uydudan devam. Şehre girmeden, İkizcetepeler Barajı’nın kenarında bir mola vereceğiz.”

“Mola vereceksek biraz sabret, Balıkesir’i geçince Susurluk’ta veririz.”

“Yok, Dedeburnu’nu geçince Eylül rotayı güncelleyecek. Köprü’nün girişinde, sağda bir toprak yol göreceksin. Oraya gir. Baraj kıyısında bizi bekleyen birkaç arkadaş var.”

“Kim bu arkadaşlar?”

“Eskilerden. Suna’nın verdiği listede kitabın basımı ve dağıtımı için önceden anlaştığımız birkaç kişinin adı var. O listede adı geçen kimseye güvenemeyiz. Onların yedekleriyle görüşeceğiz.”

“Hanımefendi’ye ulaşabilseydik...”

“Oraya bel bağlamak yok. Suna Hanım’dan sonra kimin bizden yana olduğunu, kimin köstebeklik yaptığını yeniden değerlendirmek gerekiyor.”

“Buna Hanımefendi de dahil mi?”

“Senle ben bile dahiliz.”

“Daha neler, Deniz.”

“Hanımefendi’yi en son kaç sene önce gördük? Zaman insanı değiştiriyor, hocam. Öyle bir ülkede yaşıyoruz ki yarını bir tek duvarda asılı takvim biliyor. Hanımefendi’nin yeri bile belli değilken...”

Cengiz Hoca’nın gözlerinden bir gölge geçti. Aklını kuralayan bir şey varmış gibi Deniz’e kaçamak bir bakış attı Hoca. Gözlerini karavanın penceresine çevirdi. Kuyucak’ı geçmişler, Akhisar’a doğru ilerliyorlardı. Yol akıp giderken Cengiz Hoca’nın zihni durulmuş, kimselere anlatmaya cesaret edemediği bir bilmeceyle boğuşuyordu.

“Hanımefendi’den uzak duracaktın hani?”

“Bilmiyorum, hocam,” dedi Deniz. “Siperler arasındaki mesafe çok kısa, çizgi çok ince. Hanımefendi bu çizginin ne tarafında duruyor, bunu biliyor muyuz?”

“Bizleri Parti’den ayıran, insanlarımıza ve davamıza olan güvenimiz, Deniz.”

“Güvenmeyelim demiyorum. Daha dikkatli olalım diyorum.”

“Peki...” dedi Cengiz Hoca. “Hanımefendi’yle görüşme şansın olsa... ne sorardın?”

Direksiyon bölmesi sessizleşti. Karavanın altındaki asfaltın gürültüsü camları aşır içeriye süzülüyor, ikilinin arasındaki boşluğu dolduruyordu.

“Adını sorardım,” diyerek sessizliği bozdu Deniz.

“Adı? Hepsi bu mu?”

“Bilmem... başka ne sorulur, hocam? Davada yalnızca adı kalmış kişiye davayla ilgili başka ne sorulur?”

“Peki dün akşamki buluşmaya gitmenin sebebi-”

“Merak. Olayları kontrol etme isteği.”

“Hanım’ın hakikaten davada yeri olmadığına inanıyor-sun yani...”

“Yeri *olmadığına* değil, kalmadığına inanıyorum. O üzerine düşeni yaptı. Birlik’i diriltti, Alternatif Yurttaş’ı yazdı. Ama artık iş bizde. Sahada olan biziz. Şimdiden sonra Hanımefendi’den tek beklentim yolumuza engel koymaması.”

“Hayatta olsa, aynı şeyleri Bacı Emine için de söyler miydin?”

“Şüpheli olmasın. Benim derdim kişilerle değil. Hanımefendi ile bir alıp veremediğim yok.”

Cengiz Hoca direksiyonu otomatik pilota devretti. Arkasına yaslandı. Bakışları önce dışarıyı izleyen Deniz'e, sonra torpido gözüne kaydı. Oradan bir not defteri çıkardı. Üzerine bir şeyler karaladı.

“Ne yazıyorsun?” diye sordu Deniz.

“Önemli değil,” dedi hoca. “Kafam dağılsın diye bir şeyler karalıyorum.”

O sırada yol ayrımının tabelası sağda göründü. Cengiz Hoca otomatik pilota rotayı doğrulattı.

“Yol ayrımına geldik,” dedi. “Buluşacağımız elemanların isimleri neydi?”

“Yalnızca birini tanıyorum,” dedi Deniz. “Her şeyi organize edebilecek biri.”

“Bir kişi? Basım, dağıtım, güvenlik... Bunların hepsini bir kişiye mi emanet edeceğiz?”

“Tek başına yapmayacak, hocam, rahat ol. Bu adamın her yerde eli var. Seni bile bir yerlerden tanıyor olsa şaşırırmam.”

Kabullenir gibi derin bir nefes aldı Cengiz Hoca. “İki saate kalmaz oradayız.” Otomatik pilotu kapattı, direksiyonun kontrolünü tekrar eline aldı. “Eski alışkanlık... Şoför koltuğunda boş boş oturamıyor insan.” Dudaklarına önce bir sigara, sonra eski bir şarkının melodisini tutturdu. Bakışlarını önünde uzayıp giden yola dikti.

Çarklar dönmeye başlamış, uzun bir kışın buzlarını üzerinden atmaya niyetli devasa makine nihayet işbaşı yapmıştı. Yüzlerce yoldaşın yıllardır inşa etmeye uğraştığı bu makineye bir açma-kapama anahtarı takılmamıştı. Çıktığı yolda ya ülkeyi yerinden oynatacak ya da bir daha tamir edilmek üzere kırılıp dökülecekti. Makinenin kontrol odasında oturan Deniz bile artık hangi ihtimalin daha muhtemel olduğunu kestiremiyordu.

18. BÖLÜM

Baykuşun Başı baygın bir halde aracın ortasındaki açıklıkta yatıyordu. Ceyda ve Mine, Basri'nin hemen arkasındaki koltuğa kurulmuşlar, Hikmet'i kelepçeleyerek aralarına almışlardı. Araca bindiğinden beri adamın sesi çıkmamıştı.

Selda Kaptan'ın öncülüğünde araç Çayırova üzerinden Gebze'ye girdi. Nazlı, Teknik Üniversite önündeki kavşağa varınca direksiyonu kırarak çevre yoluna çıktı. Kuzeydeki tepelerin ışıkları yanıyordu. Eski İstanbul'un hayatta kalan sakinleri evleri Marmara Denizi'ne gömüldükten birkaç yıl sonra, devlet eliyle çadır kentlerden Gebze'nin kuzeyindeki Ballıkayalar bölgesine taşınmışlar, o zamanlar bir tabiat parkından ibaret olan fakat nüfusu şimdilerde dört milyonu geçen Yeniballı'da kendilerine yeni bir yaşam kurmuşlardı. Yeniballı'nın oyları anketlerde iktidar partisine kaydıkcça şehir büyümüş, Marmara'nın en gözde yerleşimlerinden biri haline gelmiş ve çevredeki yüksek rütbeli Partilileri kendine çekmişti.

Şehre çıkan otoyol kenarlarındaki interaktif panolar Efendi'nin portreleriyle doluydu. Kurulduğu günden bu yana Parti, Yeniballı'nın komşusu Gebze'yi en kuvvetli kalelerinden biri olarak görmüş, Gebze İl Teşkilatı'na İstanbul Teşkilatı'nın bütçesine yaklaşan bir ödenek ayırmıştı. Yeniballı'ya bahşedilen *Felaket Kalkınma Fonu* bir süre sonra Parti'nin Gebze İl Teşkilatı ödenekleriyle birleştirilmişti. Şimdi Parti'nin bölgedeki bütün operasyonları iki şehir arasındaki Körfez İl Teşkilatı'ndan yönetiliyordu.

Devrim Muhafızları İkinci Ordusu teşkilat merkezine yakın olabilmek adına eski TÛBİTAK kampüsüne konuşlandırılmış, İl Başkanı Sabri Bey'in emrine verilmişti. Bir anda şehrin çehresi değişmişti. Sabri Bey bu kıymetli fırsatı boşa harcamamak ve aynı zamanda Efendi'ye olan teşekkür borcunu ödemek adına ilk iş olarak kampüs çevresindeki TÛBİTAK arazilerini imara açmış, en değerli toprakları yok pahasına Efendi'nin ailesine teslim etmişti.

Bütün bu alışverişin arasında birkaç çorak arsa ve ufak bir maden ocağı gözden kaçmıştı. Bunu Anadolu'da ikinci bir Sağlık Bakanlığı rolünü üstlenen Sıhhat Vakfı'nın imar raporlarını incelerken Cengiz Hoca fark etmişti. Bu maden ocağının eskiden yatılı bir liseye ait olduğunu keşfetmiş, okulun Devrim sonrası kapatıldığı bilgisine ulaşmıştı. Acıması durumdaki kampüs dört bin yüz altmış dönümlük bir arazi üzerine kuruluydu. O sıralar yenice inşa edilen İkinci Ordu yerleşkesinin hemen yanına konuşlandırılmıştı. Sahili takip eden eski tren yolunun üzerinde, ormanlık bir arazinin içine gizlenmişti. Orman yolundan ve kullanıma kapatılmış hızlı tren tünellerinden kimselere görünmeden yerleşkeye ulaşmak mümkündü.

Cengiz Hoca Parti içindeki yerini riske atma pahasına, okul arazisinin imara kapatılması için eski dostu Ömer Ali Bey'den yardım istemeye karar vermişti. Altına girdiği yükün farkındaydı. Şayet Ömer Ali Bey Devrim öncesinde Efendi'nin hükümetine karşı çalışmalar yapmış olsa da Devrim'den sonra Efendi'ye bağlılığını açıklamış ve iki yıl içinde İçişleri'nde kıdemli bir müdürlük pozisyonuna getirilmişti. O yıllarda Parti'nin ülke üzerindeki yönetimi yeni yeni oturuyordu. Bacılar Birliği bütün gücüyle Efendi'ye direniyor fakat gitgide muhalif kesim üzerindeki etkisini yitiriyordu. Birlik'in mağlup olacağı 2044'ün sonbaharında

artık gözle görülür hâle gelmişti. Geride kalan son kırıntıları Efendi'nin gazabından korumak adına en azından lider kadronun gizlenip kuvvetini toparlayabileceği bir sığınak yaratmak şart olmuştu.

Ömer Ali Bey'in yardımcılarıyla eski lise arazisi imara kapatılmış, Bacılar Birliği'nin Marmara'daki gizli merkezi olarak kullanılması için çalışmalara başlanmıştı. Cengiz Hoca'nın uzaktan yürüttüğü operasyonla lise kampüsünün belli kısımları birkaç ay içinde Birlik'in hizmetine sunulmuştu.

Eski tren yolu sağ yanlarında belirince araçtakilerin gözleri o tarafa kaydı.

“Yaklaştık herhalde?” diye sordu Mine.

“Sayılır,” dedi Nazlı. “Eskihisar yoluna girmek üzereyiz.”

Herkes körfezden tarafa bakarken Ezgi'nin gözleri yolun solunda bir şeyler arıyordu.

“Lise'yi göreceğ miyiz?” diye sordu.

Selda Kaptan'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. “Mualimköy yoluna girmeden görünmez,” dedi. “Oralarda yıkıntıdan başka bir şey kalmadı zaten.”

“Bu kadar yaklaşmışken belki görürüz diyordum.”

“Yerleşkenin ana girişi İkinci Ordu'nun burnunun dibinde. Eskiden ya tren yolundan ya deniz üzerinden giriyorduk. O bile ancak gece karanlığında mümkün.”

“Sen daha önce geldin o zaman, Selda Ablâ?”

“İki kere.”

“Yalnız mı?”

Selda gözlerini kıstı. Cevabı biliyor fakat kelimelerini seçemiyor gibiydi.

“Birkaç arkadaş daha vardı,” dedi.

“Ne için gelmiştin?”

“Mühim bir iş için değil.”

Yoldaşların laf olsun diye sordukları soru kafalarında ciddiyet kazandı.

“Zaten biz merak edince hiçbir iş mühim değil,” diye mırıldandı Mine. Araçtakilere sırtını dönmüştü. Gözleri hâlâ otoyolun solunda kalan ormanlık alanda geziyordu.

“O ne demek?” diye araya girdi Nazlı.

“Mühim bir şey değil.”

“Aklında bir şey varsa, söyle.”

Mine bakışlarını yoldaşlarına çevirdi. Kimin kendi tarafında olduğunu anlamak ister gibi araçtakileri teker teker süzdü. “Böyle baştan savma cevaplar size batmıyor mu?” diye sordu. “Ne zaman götünde orduyla gezen birini yakalamaları gerekse çat diye kapımızda bitiyorlar. Kendimizi kurşunların önüne atıyoruz, tanımadığımız insanları öldürüyoruz ama bir soru sormaya kalkalım, cevap hemen, *mühim değil* oluyor.”

Mine’nin sözlerini kısa bir sessizlik takip etti. Herkes bir başkasının cevap vermesini bekliyordu. Nazlı dikiz aynasından Mine’nin bakışlarını yakalamaya çalıştı. Genç yoldaşın gözleri buğulanmış, kaşları çatılmıştı. Nazlı yoldaşının tez canlılığını onun gençliğine vermek istiyor fakat ondan on iki yaş daha büyük olmasına rağmen kendisinin de benzer duygulara yenik düştüğünü hissediyordu. Mine’nin serzenişlerini bastırmaya niyetlendikçe kendisiyle çelişiyor, genç kadının aslında haklı olduğunu düşünmeden edemiyordu.

On senedir Yoldaşlık’ın içinde bulunmasına rağmen o bile çoğu zaman aklını meşgul eden sorulara cevap bulmakta güçlük çekiyordu. Sorduğu sorunun cevabı kolay olduğu sürece kendisine öyle ya da böyle bir açıklama yapılıyor fakat ne vakit bugünü ilgilendirmeyen, geçmişte yaşananları veya

gelecek ile ilgili planları alakadar eden bir soru sorsa konu bir anda kapatılıyordu.

“Birkaç yoldaşla denk gelmiştik,” diye açıklamaya girişti Selda Kaptan. “Hepimiz farklı günlerde varmıştık. 2045 sonbaharı işte... Herkes birilerinin takibinden kaçıyordu.”

“Hangi yoldaşlar?” diye ısrar etti Mine. “Aralarında tanıdığımız var mı?”

Selda Kaptan bakışlarını yerden kaldırıp Mine’ye dikti. Onun ağzını açmasına fırsat vermeden, “Tanıyıp tanımadığının ne önemi var?” diye araya girdi Nazlı.

“Sana kalsa hiçbir şeyi merak etmeyelim zaten. Öl denince ölsek yeter.”

“Uyuzluk yapma, Mine. Sen daha kıcına bez bağlarken Selda Kaptan Karadeniz’de bu dava için dövüşüyordu. Bu yaşta kimseyi sorgulamaya hakkın yok. ”

“Hadi ya,” dedi Mine. Bakışlarını dikiz aynasından Nazlı’nın gözlerine dikti. “Yaşım ölmeye yetiyor ama soru sormaya yetmiyor, öyle mi?”

“Bence asıl olay-”

“Neymiş asıl olay?”

“Asıl olay...” Duraksadı Nazlı. Aynadan yoldaşlarına baktı. “İlk kez bir yoldaşının öldüğünü gördün. Ödün koptu, şimdi de kaçmaya bahane arıyorsun.”

“Nazlı,” diye araya girdi Selda Kaptan. Elini şoförün omzuna koydu. “Tamam. Gerisini ben hallederim.” Yüzünü Mine’den yana döndü. “Ne desen haklısın, Mine,” dedi. “Savaşacak birileri lazım olunca aklımıza ilk siz geliyorsunuz. Keşke size her şeyi anlatabilsem, içimi dökebilsem. Ama sessizliğimin arkasında otuz senelik bir dövüş var. Kanlı, gürültülü, şiddetli, insana insanlığını unutturan bir dövüş. Sessiz

kalıyorsam bu size güvenmediğimden değil, sözlerimin yıkımını göze alamadığımdan.”

“Kaptan, senin gözünde biz hâlâ çocuk muyuz?”

“Esağfurullah.”

“O zaman neyin tartışmasını yapıyoruz? Bana sorarsan, bize elimize silah verecek kadar güveniyorsan, gerçeklerle baş edeceğimize de güvenmen lazım. Yoksa bu yaptığın düpedüz ikiyüzlülük.”

Tam Nazlı araya girecekti ki Selda Kaptan uyarır gibi soförünün omzunu sıktı. “Peki,” dedi, “ne istersen anlatacağım ama şimdi değil. Şimdi dikkatimizi vermemiz gereken çok kritik bir görevimiz var. Bu işin üstesinden gelelim, elimizde Basri ile Ereğli’ye varalım, ilk fırsatta oturup uzun uzun konuşacağız. O zaman her soruyu ayrıntısıyla cevaplayacağım. Anlaştık mı?”

“Peki,” dedi Mine. “Anlaştık.”

Eskihisar Limanı’na vardıklarında uzun süredir kimsenin sesi çıkmıyordu. “Teknelerden birinin adı Denizkıran, diğeri Alaca,” diyerek sessizliği bozdu Selda Kaptan. “Sivastopol’a kaçmaya çalışan iki gazeteciyi yakalamaya çıkıyoruz.”

“Gazetecilere isim verdik mi? Başka devriyeler de dâhil olmaya kalkarsa diye soruyorum.”

“İş oraya varmadan botu rotadan saptırıp açık denize çıkacağız.”

“Kim kiminle gidiyor?”

“Ben Canan Kaptan olarak Alaca’nın dümenine geçeceğim. Ezgi, Mine; tutsakları alıp benimle açılıyorsunuz. Ceyda, Nazlı; ben saldırı işareti verene kadar Denizkıran’da bekliyorsunuz.”

“Anlaşıldı.”

“Poyrazköy önlerine kadar Haydarpaşa Çornomorsk vapurunun rotasında ilerleyeceğiz. Anadolufeneri’ne yaklaşınca kaptana gazetecilerin Riva tarafına dümen kırdığına dair istihbarat gelecek. Riva ufukta görünür görünmez işareti vereceğim. Vakit kaybetmeden kaptanları paketleyip dümene geçeceksiniz. ”

Yoldaşlar çantalarını sırtlanıp birer birer araçtan indiler.

Uzun süre önce arabalı feribot trafiğine kapatılan Eski-hisar Limanı’nda elliye yakın tekne demirlemişti. Teknelerinin önüne attıkları masalarda bir başlarına yemek yiyen birkaç kaptan dışında limanda bir yaşam belirtisi yoktu. Birkaç adım ötede yalnız bir kaptan, masasının üzerine küçük bir televizyon kurmuştu. Gecenin serinliğine rağmen incecik atletiyle sandalyesinde uyuyakalmıştı. Televizyonunun cızırtısı körfezin sakin dalgalarına karışıyordu.

Ekip yaklaşınca Denizkıran’ın kırmızı mavi siren ışıkları yandı. Liman boyunca masalarına kurulmuş denizciler kafalarını ışığın kaynağına çevirdiler, saniyeler içinde ilgilerini kaybedip yeniden televizyonlarına ve yemek masalarına döndüler.

Selda Kaptan en önde ilerliyordu. Her şeyin hazır olduğuna emin olmak için yoldaşlarına kısa bir bakış atıp yürümeye devam etti. Etrafa ışık saçan hücumбота doğru adımlarını hızlandırdı.

“Hoş geldiniz, Canan Kaptan,” dedi botun güvertesinden bir ses. “Emrettiğiniz gibi, iki hücumbot ile göreve hazırız.”

“Sağ olun, Ali Kaptan,” diye cevap verdi Selda Kaptan. “Alaca’nın dümenine geçiyorum. Ekibimden iki kişi sizinle açılacak.”

“Nasıl isterseniz. Rotamızda bir değişiklik yoksa bir an önce açılmamızı tavsiye ederim. Büyükada önünde deniz çevirmesi var. Acele etmezsek gazetecileri kaçırabiliriz.”

“Çevirme mi?” Selda Kaptan elini Ali Kaptan’a uzatırken duraksadı. “Bana öyle bir bilgi verilmedi?”

Ali Kaptan ilk anda şaşırılmış görünse de hemen toparlandı. “Fırsat olmamıştır. Bilgi, Marmara Bahriyelilerinin GÖR’lerine geçildi.”

“Ege Bahriyesi,” dedi Selda Kaptan üniformasındaki amblemi göstererek. “Çevirme sadece Marmara’yı ilgilendiriyor olsa gerek.”

“Doğrudur. Yalnızca Efendi’nin rotası üzerindeki adalar tutuluyor.”

Selda elini çektiikten sonra tekrar duraksadı. “Efendi’nin rotası? Deniz yolunun Efendi’nin rotasıyla ne ilgisi var?”

“Efendi programına Bursa dönüşü birkaç ziyaret ekledi ama uçak Adalar’a inemiyor. O yüzden Efendi Başkanlık Havarabası ile geliyor.”

“Hangi adalar?”

Selda’nın sesi umduğundan sert ve telaşlı çıkmıştı. Ali Kaptan’ı şüphelendirmek istemiyordu fakat Ali’nin bu konuda bildiği her şeyi öğrenmesi gerekiyordu. Efendi’nin yakınından geçeceklerse bütün planları değiştirmek zorunda kalabilirlerdi. Baykuşun Başını İstanbul’dan çıkarmak yeterince zor bir görevdi. Eğer kaza bela Efendi’nin birkaç kilometre yakınına girecek olurlarsa güvenlik önlemleri katbekat artacak, ellerinde Basri ile birlikte Boğaz’ı geçme ihtimalleri sıfıra inecekti.

“Henüz kesin bir bilgi verilmedi,” dedi Ali Kaptan. “İmralı’ya uğrayacağı kesin. Ama bana sorarsanız oradan Büyükada’ya ve Kınalıada’ya geçecek. Oralara bir aydır Havaraba

pistleri için savunma sistemleri getiriliyor. Biz de her gün taşıma gemilerine eşlik etmeleri için deniz devriyesi gönderiyoruz.”

“Peki,” dedi Selda Kaptan. Rahat görünmeye uğraşıyordu. “O zaman öyle yapalım. Araçtan tekneye taşımamız gereken birkaç malzeme var. Birlikte çıkarız diyordum ama siz bir an önce açılın, görevden geri kalmayalım. Ben beş dakika arkanızdan takip edeceğim.”

Ali Kaptan bir baş selamıyla Denizkıran’a çıktı. Teknede yerlerini almış olan Ceyda ve Nazlı’yı da selamlayarak kaptan köşküne geçti.

“Yakında görüşürüz, Canan Kaptan,” dedi Ceyda. Motorun sesi limanı doldururken Ali Kaptan’ın hücumbotu Mar-mara Denizi’ne doğru açıldı.

Botun motoru çalışır çalışmaz Ezgi tutsağıyla birlikte beton platforma adım attı. Basri’nin omzuna girerek hızla Alaca’ya yürüdü. Baykuşun Başı ağır ve hantaldı. Şifahanede morfini yediğinden beri gözünü açmamıştı. Vaktinden önce uyanma ihtimaline karşı Mine’nin ilk yardım çantasında iki doz daha morfin onu bekliyordu.

“Acele edin çocuklar,” dedi Selda Kaptan. “Arayı açmak istemiyorum. Ali Kaptan’ın söyledikleri doğruysa bir an önce Adalar’ı geride bırakmamız lazım.”

“Hayırdır?”

“Efendi’nin ziyareti için ekstra güvenlik önlemleri. almışlar.”

“Ne ziyareti, Kaptan?”

“Efendi Adalar’a uğramaya karar vermiş. Geç kalırsak Büyü-kada önünde çevirmeyle karşılaşabiliriz. Ben şimdi Cengiz’e ulaşip işin ayrıntılarını öğreneceğim. Ezgi, sen tekneyi çalıştır. Rotayı değiştirsek bile Körfez’den çıkmış olmamız lazım.”

“Ada önünde çevirme varsa diğer yöne açılıp Lise’ye sığınmamız daha iyi olmaz mı?”

Selda ve Ezgi, Mine’nin sorusuna cevap vermeye gönüllü değillermiş gibi birbirlerine baktılar. Üstlerinin düşüncelerini okuyan Mine, “Lise’yi görmeye olan merakımdan değil,” dedi, “açık denizde av olmayalım diye diyorum.”

“Lise’ye girersek bir daha çıkamayız,” dedi Selda Kaptan. “Basri’nin yokluğunu yakında fark edecekler. Bir şekilde ona ulaşırlarsa Marmara sığınaklarımızdan birini deşifre etmiş oluruz.” Yüzündeki ifadeyi okumaya çalışırken birkaç saniye daha genç yoldaşı izledi. Birlikte yola çıktığı ekip arkadaşlarının aklında soru işareti kalmasını istemiyordu. Mine’den ses çıkmayınca, “Haydi o zaman,” dedi Kaptan, “herkes iş başına.”

Büyükada’nın ışıkları ufukta belirdi. Selda Kaptan hâlâ Cengiz Hoca’ya ulaşmaya çalışıyor, yanıt alamıyordu. Açıldıktan beş dakika sonra Denizkıran’a yetişmelerine rağmen bir türlü cesaret edip hızlanamamışlardı. Büyükada’da Ali Kaptan’ın dediği gibi bir çevirme varsa, adanın menziline girmeden geri dönmeleri gerekiyordu. Selda hız keserek vakit kazanmaya uğraşıyordu. Yakında bir karar vermesi gerekcekti. Ya kontrol noktasının henüz kurulmadığını umarak yola devam edecek ya da iyice yavaşlayarak Cengiz Hoca’nın birkaç dakika içinde cevap vermesini umacaktı.

Operasyonu riske atmayı göze alamadı.

Adalar’a yaklaşmadan güneye dümen kırıp Yalova’ya sığınmaya karar verdi. Telsizi kaptı. “Ali Kaptan,” diye seslendi. “Sesimi alıyor musun?”

“Canan Kaptan,” diye cevap geldi. “Buyrun.”

“Ege Bahriyesi’nden istihbarat var. İkinci bir emre kadar Yalova’ya çekilip beklememiz isteniyor.”

“Olumsuz.”

“Ne demek olumsuz?”

“Büyükada’daki kontrol noktasından sinyal alıyorum. Menzillerine girdiğimiz için Sedef Adası Limanı’nda kontrol için beklememiz emrediliyor.”

“Ali Kaptan, bir üstünüz olarak ben de size geri çekilmenizi emrediyorum. Acil müdahalede bulunmamız gerekebilir. Bu basit bir polis çevirmesinden daha mühim bir mesele.”

“Anlıyorum, Canan Kaptan. Size sinyal verilmediyse siz çekilebilirsiniz. Yardımcı kaptanım ve ben Marmara Bahriyesi’nden verilen emre uyma yükümlülüğündeyiz.”

Ezgi ve Mine de şimdi kaptan köşkünə girmişler ve endişeyle olan biteni takip ediyorlardı.

“Ali Kaptan,” diyerek telsizi tekrar kaldırdı Selda. “Tekrar ediyorum: bir an önce geri dönünüz. Sedef Adası’na demir atarsanız rutin kontrollerle en az bir saat kaybedeceğiz.”

Denizkıran’dan cevap gelmedi.

“Ali Kaptan, cevap verin.” Ezgi ve Mine’nin derin nefes alış verişleri kaptan köşkünü doldurdu. “Alaca’dan Denizkıran’a. Tekrar ediyorum: Alaca’dan Denizkıran’a. Sesimi alıyor musunuz?” Denizkıran’a bağlı telsiz, sessiz bekleyişini sürdürdü. Selda Kaptan nihayet telsizi koltuğuna bırakarak yoldaşlarına döndü. “Denizkıran’da neler dönüyor bilmiyorum,” dedi. “Ama biz Basri’yi elimizden kaçıramayız. Silahlarınızı hazır edin. Lise’ye dönüyoruz.”

Yoldaşlar tek kelime etmeden mühimmat çantalarının üzerine eğilmişlerdi ki telsiz yeniden cızırdadı.

“Selda Kaptan,” dedi telsizden tanıdık bir ses. “Lise’ye sığınmayı düşünüyorsanız, vazgeçin. Çok riskli. Büyükada’da

demirlemiş bir muhrip destroyer gemisinden kontrol noktasına girmemizi bildiren bir sinyal aldık. Açık sularda izimizi kaybettirmemiz mümkün değil.”

“Ceyda? Kaptanları ne yaptınız?”

“İkisi de baygın. Bir cankurtaran botuyla kıyıya doğru gidiyorlar. GÖR’leri acil durum sinyali verir diye denize atamadık.”

“İyi yapmışsınız. Hangi tip destroyer?”

“Emin değilim. Ama her türlü bir an önce tüymemiz lazım. Önemli olan Alaca’nın sağsalım Karadeniz’e ulaşması. Biz Büyükada’nın güneyine dolaşıp dikkati üzerimize çekeceğiz. Siz normal rotadan şaşmayın. Tam hız. Becerebilirsek siz Kız Kulesi’ne varmadan destroyeri atlatırız, sizinle de Riva önlerinde buluşuruz.”

“Kızım, Kınalıada’ya varmadan yakala-”

“Dümeni kırdık bile Selda Kaptan. Geri dönüşü yok.”

Selda Kaptan bir eli dümende diğer eli telsizinde, kaygılı gözlerle Ezgi ve Mine’ye döndü. “Anlaşıldı,” dedi, “iyi şanslar, arkadaşlar.” Telsizi kemerine geçirdi. “Hazır olun.”

“Hazırız,” dedi Ezgi. Bakışlarıyla önünde uzanan büyük, siyah kutuyu işaret etti. “Yakalanırsak yanımızda bir destroyer götürürüz.” Mine’nin yanına çöktü, silahları kurmaya başladı.

Denizkıran’ın güneye dümen kırdığını görünce Selda Kaptan Alaca’nın hızını artırdı. Motordan gelen sesler kaptan köşkünü doldurdu. Direğe bağlı halde oturan Hikmet bir an ayaklanacak gibi kıpırdandı. Bakışları yoldaşların elindeki ağır silahlardaydı. Hemen karşısında oturan genç yoldaşla göz göze geldi.

Gözlerini kaçırdı Ezgi. İlk yardım çantasına uzandı. Çantadan çıkardığı şırıngayı, itiraz etmesine müsaade etmeden Doktor Hikmet'in ensesine sapladı, adamı uyuttu.

Büyükada önündeki Sedef Adası'nı geçtiklerinde hâlâ kontrol noktasından bir haber çıkmamıştı. Sol yanlarında sahilde Parti'nin çay bahçeleri görünür olmuştu. Sağ taraflarında, biraz daha ötede ise Maltepe Sahili'nin ışıkları geceyi aydınlatıyordu. Bostancı-Yalova vapurunun rotasına girdiklerinde telsiz yeniden cızırdadı.

"Selda Kaptan," dedi Ceyda'nın sesi. "Plan işe yarıyor. Destroyer peşimize düştü."

"Atlatabilecek misiniz?"

"Emin değilim. Dümende Nazlı var. Ama için rahat olsun, sizi düşünmelerine fırsat vermeyeceğiz."

"O ne demek, Ceyda?"

Ceyda'dan ses gelmedi. Telsiz hâlâ açtı, Denizkıran'ın motorunun sesi Alaca'nın kaptan köşkünün yayılıyordu fakat Ceyda yanıt vermiyordu.

"Ceyda," diye tekrarladı Selda Kaptan. "Kızım, orada mısın?" Bir taraftan rotalarından şaşmadıklarına emin olmak için radarı kontrol ediyordu. Ceyda'dan cevap gelene kadar çevrelerindeki tekneleri taramak için monitörün üzerine eğildi. "Ceyda, Nazlı," diye telsize konuşmayı sürdürdü. "Ceyda, Nazlı, cevap verin."

"Selda Abla," dedi arkasında mühimmat çantasıyla uğraşan Ezgi. Ayaklanmıştı. Korku dolu gözlerle pencereden dışarıya bakıyordu.

"Evet?" dedi Selda Kaptan. Gözleri hâlâ önündeki monitördeydi. "Ceyda, Nazlı," diye tekrar ediyordu.

"Selda Abla," diye tekrarladı Ezgi. "Cevap veremezler." Kafasıyla dışarıyı işaret etti.

Birkaç yüz metre ötede denizin ortasında ilerleyen destroyerin burnu güvertesinden açılan ateşle aydınlanıyordu. Koca geminin iri, parlak mermilerine hemen önünde ilerleyen küçük hücumbotun sönük atışları karşılık veriyordu. Aralarındaki mesafe gitgide açılıyor gibi görünse de destroyerin mermileri botun dört bir yanına düşüyordu.

Destroyerden açılan ateşin şiddeti gitgide artıyordu. Mücadeleye şimdi mürettebat da katılmıştı. Kısa menzilli otomatik silahlarla hücumbotu hedef alıyorlar, Marmara'nın sularını aydınlatıyorlardı. Bu sırada bottan açılan ateş gitgide sönükleşiyordu. Hücumbot adım adım Selda'nın görüş alanından çıkıyor, Büyükada'nın arkasında kayboluyordu.

O vakte kadar Alaca'nın tam güç çalışan motoru destroyerden yayılan patlamaları bastırmayı becermişti. Denizkıran'ın gözden kaybolmasına yakın, kulakları sağır eden bir top sesi duyuldu. Destroyerin güvertesinde bir silah o ana kadar atılan mermilerin aksine bir güneş gibi parladı. Selda'nın yıllardır eşine rastlamadığı bir top mermisi yoldaşların bakışları eşliğinde, ses hızında bir kartal gibi uçtu ve Denizkıran'ı bir ateş fırtınasına boğdu. Destroyer yavaşladı. Yüz metre kadar ilerisinde Denizkıran'ın hurdası bir kamp ateşi gibi usul usul yanıyor ve çevresindeki yüksek dalgaları aydınlatıyordu.

Boğaz'ın sularına girince Selda Kaptan motoru yavaşlattı. Gün doğmak üzereydi. İnceden yağmur çiseliyor, ufukta ağır ağır Yeni İstanbul'un silueti yükseliyordu. Tozlu bir poster gibi iki mavi arasına asılmıştı şehir. Ölüm sessizliğinin hâkim olduğu hücumbotta kimse kimsenin yüzüne bakmıyordu. Güneyden esen rüzgâr Marmara'nın tuzlu kokusunu yoldaşların saçlarına hapsederken şehir vapurları günün ilk seferlerine başlıyorlardı. Güneşin ilk ışıkları altında denizde

süzülen vapurları izlemeyi çok seven Ezgi bu kez mavi suları değil, vapurların radardaki yansımalarını seyrediyordu.

Radardan haber çıkmayınca kafasını kaldırdı. Bakışlarını sulara dikti. “Kız Kulesi,” diye mırıldandı.

Selda Kaptan görüyorum dercesine kafasını salladı. Botun hızını bir vites daha artırdı. Aynı sessizlik içinde, şafak henüz hepten sökmeden Kız Kulesi’ni arkalarında bıraktılar. Sol taraflarında Beyaz Duvar yükselirken kimsenin dikkatini çekmeden Karadeniz’e doğru yollandılar.

Gölgesiyle şehrin üstüne bir yağmur bulutu gibi çöken Beyaz Duvar, Avrupa yakasının yüzünü Anadolu’dan gizliyordu. Depremden sonra yeniden inşa edilen sarayların hemen önünde yerini kurşungeçirmez camlara bırakıyor, devlet erkanının deniz manzarasını ve güzel İstanbul’u halkın yabancı gözlerinden muhafaza ediyordu. İlk günkü beyazlığını çoktan yitirmişti duvar. Saraylar önündeki üç nokta dışında Avrupa Yakası’nın büyük bir kısmını denizsiz bir griliğe hapsedmişti. Duvarın inşasından sonra Yeni Beşiktaş İskelesi’nin önüne vapur yolcularının geçebileceği büyüklükte bir kapı açılmış, Saraylar Caddesi bu koridor dışında halkın kullanımına kapatılmıştı. Şehir sakinleri gece gündüz Efendi’yi koruyan bu devasa yapıyı o zamandan beri yalnızca uzaktan seyredebiliyorlardı.

2051’e kadar İstanbul sakinleri hafta sonları Saraylar Caddesi’nde tek yönlü yürüyüşe çıkabiliyorlar, bu yürüyüşlerde Yeni Dolmabahçe, Yeni Çırağan ve Yeni Ev’den oluşan saraylar üçlüsünü görme fırsatı buluyorlardı. 2051’in Köprüler Ayaklanması’nı takiben hafta sonu izinleri kaldırılmış, Saraylar Caddesi yalnızca devlet erkanının ve bakan yakınlarının kullanımı için özelleştirilmişti. Efendi gerekçe olarak Köprüler Ayaklanması’nın Dolmabahçe önünden başlatıldığını iddia etmişti. Ayaklanmanın öncüleri idam edildikten

hemen sonra Saraylar Caddesi ve Boğaz'ın beş köprüsü halkın izinsiz kullanımına kapatılmıştı. Geçici olması planlanan yasaklar Meclis'te hiçbir zaman yeniden gündeme taşınmamış, aylar içinde bütün vekiller ve vatandaşlarca anayasanın bir maddesi gibi kanıksanmıştı. O günden bu yana Saraylar Caddesi'ne Parti'den habersiz tek bir vatandaş ayak basmamıştı. Köprü ve tüneller ise yalnızca Kıta Geçiş Kartı sahiplerince kullanılabilirdi.

Cadde kapandıktan sonra her geçen yıl teoriler biraz daha çeşitlenmişti. Kimileri kafalarına estikçe kahve köşelerinde ayaklanma öncesi sarayların yakınına girdiklerini, duvarın diğer tarafında resmin görüldüğünden çok daha farklı olduğunu iddia ederdi. Bu kişilere göre duvarın iç yüzü, dışı gibi boş değildi. Gerektiğinde Boğaz'a doğrultulabilecek silahlar ve savunma sistemleriyle donatılmıştı. Kimisi birkaç kadeh kaçak içkiden sonra iddialarını bir adım daha öteye taşır, duvardaki gözetleme kulelerinin içinde nükleer başlıkların bekletildiğini anlatırdı. İçtiği rakı vücudunu terk etmez vatandaşın aklı başına gelir, ertesi sabaha uyanamama korkusuyla bir gece önce anlattığı hikâyeleri unutturirdi.

Hâl uzun zamandır böyleydi. Anadolu'nun geldiği noktada devletin artık fikir polisliği yapmasına gerek yoktu. Vatandaşın gönlünde şeytandan bağımsız bir karanlık ve muhafız copunu emekliliğe ayıran bir korku geziyordu. Halkın vicdanı devletin demir yumruğuyla ağırlaşmıştı fakat hâlâ yasanın terazisinde bir soruluk ağırlık basamıyordu. Anadolu ahlakını şüpheye düşüren sorular sormak töretanımsızlıktı. Bir duvarın ardında nelerin gizlendiğini merak etmek kimse'nin haddi değildi. Efendi büyük, Parti kutsaldı. Bunları koruyan duvar elbette yüksek olacaktı. Arkasında gizledikleri elbette gizli kalacaktı. Yoksa dış güçlere karşı ne duvarın ne de gölgesinde saklananların kuvveti muhafaza edilir, vakti

geldiğinde vatan müdafaası için meydana sürülürdü. Arada bir yırtık ağızlı birileri çıkıp soruyordu: bu Dış Güç dedikleri, kimlerin insanıydı? Nereden geliyor, nereye gidiyordu? Milletin o kadar dışındaysa, nasıl olup da koskoca Efendi'ye bir İstanbul Seddi çektirecek kadar yakınımıza yanaşıyordu? Ağızlar susuyor, zihinlerin karanlık kalmış odalarında sorular tepeleme yığılıyordu. Selda Kaptanlar, Denizler, Ceydalar diledikleri kadar düşünsünler, halkı duvarların gölgesinden çekip çıkaracak tek bir kapı açamıyorlardı.

Yeni Ortaköy Camii'ne yaklaştıklarında Ezgi gözlerini Beyaz Duvar'a dikti. Devasa yapıyı geride bırakıyorlardı.

"Deniz'e mesaj geçiyorum," dedi.

"Olur," dedi Selda Kaptan. Ezgi'nin duvarı izlediğini fark etti. "Duvarı geçmemizi mi bekliyorsun?"

"Evet."

"GÖR varken duvara ihtiyaçları yok. Hizasından çıkmı-
şız, çıkmamışız, bir şeyi değiştirmez."

"Biliyorum."

Birkaç saniye sonra Yeni Ortaköy Camii'nin önlerine vardılar. Ezgi hücumbotun kenarına oturdu. İrileşmeye başlayan yağmur damllarından korunmak için ceketinin kapüşonunu kafasına geçirdi. Yerdeki sırt çantasından eski bir telefon çıkardı. Elleri buz kesmişti. Parmaklarını bükmekte güçlük çekiyordu. Yine de bir an evvel telefonda kurtulmaya çalışır gibi gereken harfleri tuşladı. Yazdığı mesajı okurken duraksadı. Karşılarında gitgide küçülen Beyaz Duvar'a baktı. Otuz dakika sonrasına otomatik mesaj gönderimini kurarak, kapaklı telefonu Selda Kaptan'a uzattı.

"Sende kalsın," dedi Selda Kaptan. "Elime yakışmıyor."

Köprülerin ve kıyıya sıralanmış Parti yalılarının ışıkları altında kuzeye doğru sorunsuz ilerlediler. Anadolukavağı

önlerine vardıklarında Deniz'den cevap geldi. Çağrılarını yeni görmüştü, konuşmak istiyordu. Selda Kaptan çağrı cihazını eline aldı. Cihaz avcuna sığıyordu. Bir ceviz gibi kırıp atası geldi. Cihazı kapatıp önündeki koltuğa fırlattı.

Yoldaşlar Boğaz'ın sularını ve yenice uyanmakta olan şehrin sesini dinleyerek Anadolufeneri önünden Karadeniz'e çıktılar. Fenerin oturduğu burnu aştıklarında karşılarında Kabakoz Sahili'nin iletişim kulesi belirdi. Kule Kafkaslar'ın işgali sırasında muhtemel bir Rus tehdidine karşı inşa edilmişti. Anadolufeneri'nden Rumelifeneri'ne kadar Boğaz'ın girişini koruması adına altı kilometre çapında bir sinyal kırıcı ile kuvvetlendirilmişti. GÖR'de kayıt altına alınmamış bütün cihazları otomatik olarak keşfediyor ve Sahil Bilişim Güvenlik Komutanlığı'na bildiriyordu.

Kulenin yaklaştığını bilen Selda Kaptan ekipteki antika telefonları ve biraz önce fırlattığı çağrı cihazını kapattı. O sırada Alaca ve Denizkıran'ın aralarındaki iletişimi sağlamakla görevli öteduyum kumandasından bir sinyal geldi. İkiz olarak tasarlanan bu iki tekne arasında kesintisiz iletişim normalde telsizlerle sağlanıyordu fakat teknelerin birbirlerinin menzillerinden çıkmaları halinde asgari de olsa iletişimde kalabilmeleri için sistemlerine öteduyum kumandaları kaynaştırılmıştı. Alaca'daki öteduyum kumandası iletişim kulesinden etkilenmiş olmalıydı. Selda Kaptan kumandanın tekne ile olan bağlantısını kesti. Alaca'ya eşlik etmesi için yeni bir hücumbot inşa edilene kadar öteduyum kumandasına ihtiyaçları olmayacaktı.

“Riva'yı da geçince İstanbul sularından resmi olarak çıkmış oluyoruz,” diyerek sessizliği bozdu Mine.

“İstanbul'dan çıksak ne olacak?” diye karşılık verdi Ezgi. “Ereğli'ye varana kadar götümüzden düşmeyecekler.”

“En azından iş Sahil Güvenlik'ten çıkmış olacak.”

“Deniz Kuvvetleri’nden çekinmeye gerek yok yani?”

“Ezgi...” diye araya girdi Selda. “Yapma Allah aşkına.”

Cevap vermek yerine önce gözlerini devirdi Ezgi. Sonra Mine’ye döndü. “Affet,” dedi. “Ceyda, Nazlı... Teknenin hâli aklımdan çıkmıyor.”

“Biliyorum,” dedi Mine. Gözleri hücumbotun ıslak zeminindeydi. “Benim de aklımda.” Ayaklanarak botun arkasına doğru yürüdü. Yanından geçerken hâlâ uyumakta olan Basri’ye ayağı takıldı. Ayakkabısını kapmış bir ahtapottan kurtulmaya çalışır gibi ayağını silkeledi. Basri yattığı yerde homurdandı, uyumaya devam etti.

Genç yoldaşların atışmasını izleyen Selda’nın yüzü karararmıştı. Düşünceli bakışlarla Riva’yı gözlüyordu. Sağ taraflarından yaklaşan Çayağz Deresi sisin altına gömülmüştü. Derenin Karadeniz’e dökülen ağzı gökten inen beyazlıkta seçilemiyordu. Yine de Selda Kaptan karşılarında gittikçe büyüyen burundan ötürü dere ağzına yaklaştıklarının farkındaydı. Derenin ucunda bir deniz radarı ile karşılaşma endişesiyle teknenin hızını düşürdü. Açık denizi göremeden kıyıdan fazla uzaklaşmak istemiyor, teknesini kaplayan sis bulutuna da güvenerek ağır ağır sahil boyunca ilerliyordu.

Fırsattan istifade Cengiz Hoca’yı aramaya niyetlendi. Monitörü kontrol etti. İletişim kulesinden yeterince uzaklaştıklarından emin olunca kapaklı telefonu yeniden çalıştırdı.

Hattın diğer ucunda hocanın sesi belirdi.

“Selda Kaptan,” dedi. Sesi titriyordu. “Kim?”

“Ceyda ve Nazlı,” dedi Selda Kaptan. “Başınız sağ olsun.”

Cengiz Hoca’nın hoparlöre ağır ağır üfleyen nefesi keşildi. Boğazına bir şeyler takılmış gibi yutkundu adam. “He-pimizin,” diye fısıldadı.

“Riva açıklarındayız,” dedi Selda Kaptan.

“Deniz...” dedi Hoca. Telefon el değiştirdi.

“Selda Kaptan?”

“Deniz?”

“Evet, benim.” Selda Kaptan Deniz’in yutkunduğunu duydu. Hattın diğer ucunda Hoca’nın yüz ifadesinin Deniz’e kara haberi çoktan yetiştirdiğini anladı. “Muhabbeti kısa turalım. Hattın ne kadar güvenli kalacağı belli değil.”

“Riva açıklarına vardık. Dere ağzını geçince kuzeye doğru hızlanıp, gün doğar doğmaz Karadeniz’e açılacağız.”

“Anlaşıldı. Eylül ve Cemal yanımızda. Aramaktan ekinmeyin. Sizi Basri ile birlikte sağsalım Ereğli’ye ulaştırmak için gerekirse Cemal’i bile harcarız.”

“Sağ ol, Deniz.”

Deniz cevap vereceği sırada ksrd.

“Basri-” dedi, önce devamını getiremedi. Uzun uzun, bir lokma ekmekle savaşıyormuş gibi öksürmeye devam etti. “Basri nasıl?” diyebildi. “Her şey yolunda mı?”

Selda Kaptan deniz havasını içine çekebilmek için dümen-den ayrıldı. Büyükada’dan bu yana ince ince devam eden serpinti, yerini nihayet özgürce yağan bir yağmura bırakmıştı.

Kaptan gözlerini Karadeniz’e çevirerek gerindi. “Basri baygın,” dedi. “İki doz ilaç ve-”

Uzun menzilli bir drbnlden çıkan mermi Selda Kaptan’ın ensesinden girip boğazından ıktı. Telefon Kaptan’ın elinden kaydı, hücumbotun zeminine çakıldı. Merminin sesini kimse duymamıştı. Selda Kaptan’ın yere yığılırken devirdiği can yelekleri Mine’nin dikkatini çekti.

“Selda Kaptan,” diyerek ayaklandı Mine. Tam hücumbotun arkasındaki açıklığa varmıştı ki Ezgi’nin üzerine ullanmasıyla yere kapaklandı.

“Sahil Güvenlik!”

“Selda Kaptan!”

“Vuruldu,” dedi Ezgi. Mine’nin kolunu sımsıkı tuttu. “Sürünerek ilerle.” Tıpkı Mine’ye tembih ettiği gibi ayağa kalkmadan dümene yaklaştı. Ateşin nereden geldiğine emin değildi fakat Selda Kaptan teknenin kış tarafında vurulduğuna göre dümdüz devam etmeleri en güvenli tercih gibi görünüyordu.

Eliyle dümeni sabitleyerek gazı kökledi.

Aynı anda Mine teknenin arkasında kanlar içinde yatan Selda Kaptan’a ulaştı. Kaptan’ı dümen odasına sürüklemeye çalışırken hemen yanında yatan telefonun hâlâ açık olduğunu fark etti. Cihazın hoparlöründen aralıksız bir cızırtı geliyordu. Kapağındaki kanı silme zahmetine bile girişmeden telefonu kulağına tuttu.

“Selda Abla!” diyordu karşı taraftaki Deniz’in sesi. “Selda Abla, orada mısın?”

“Vuruldu,” dedi Mine nefes nefese. Konuştukça henüz farkına bile varmadığı gözyaşları ağzına doluyordu.

“Mine, sen misin?”

“Selda Abla,” dedi Mine tekrar. Sayıklıyordu. Telefonu tutan eli tir tir titrerken boştaki eliyle Selda’nın koltuk altını kavramıştı. Bileklerinden dirseğine kan süzülüyordu. Tekne hızlanırken Mine sırtını dümen odasının girişine yaslamış, yok yere Selda Kaptan’ın vücudunun oturur pozisyona getirmeye uğraşıyordu.

“Mine, beni dinle.”

“Dinliyorum.... Vuruldu... Vuruldu... Selda Abla...”

“Oradan sağ çıkacaksınız, Mine. Beni duyuyor musun? Oradan sağ çıkıp Basri’yi bize ulaştıracaksınız.”

“Vuruldu... Vuruldu... Çok uzak...”

“Teknede senden başka kim var?”

“Ezgi, Ezgi var. Dümende.”

“Şimdi ayağa kalkmadan, sürünerek Ezgi’nin yanına gidiyorsun. Anlaştık mı, Mine? Sürünerek, yavaş yavaş.” Defalarca kafasını salladı Mine. “Sahil Güvenlik’i ben halledeceğim. Ama ayağa kalkmayacaksın. Telefonu Ezgi’ye vereceksin. Anlaştık mı?”

Hızla kafasını sallamaya devam etti Mine.

Şiddetini iyice artıran yağmur Selda Kaptan’ın kanına karışıp zemini seyrek bir kırmızıya boyuyordu. Mine, Kaptan’ı olduğu yerde bıraktı. Sürünerek Ezgi’ye yaklaştı. Telefonu eline tutuşturmak istese de iki karış daha ilerlemeye cesaret edemedi. Kanlar içindeki telefonu Ezgi’nin önüne fırlattı.

“Deniz?”

“Ereğli iptal,” dedi Deniz. “Şu durumda Ereğli’ye ulaşmanız mümkün değil.”

“Anlaşıldı.”

“Botu hâlâ patlatmadıklarına göre ateş karadan geliyor. Dümeni kuzeye kırıp açık denize çık. Eylül GÖR üzerinden sinyalinizi kuzeye sabitleyecek.”

“Nereye gidiyoruz?”

“Rotayı haritana gönderiyorum. Takipte kalabilmemiz için hattı açık tut. Hoca’nın evinde görüşürüz.”

19. BÖLÜM

Dokuz o sabah da kahvaltısını bitiremeden odasına döndü. Yediğini sindiremiyordu. Gecenin bir yarısı taş gibi bir mideyle uyanıyor, sabaha kadar gözünü kırpmadan yatağında uzanıyordu. Yerleşke revirinden kafein tozu istemişti. Çalışma saatleri boyunca yorgunluktan gözleri kapandıkça bir ölçek yutuyordu.

Göz kapaklarının ağırlaştığını fark edince çekmecesini açtı. Kafein paketini çıkarıp masasındaki su bardağına boşalttı. Bardakta su kalmamıştı. Önce kalkıp su doldurmaya niyetlendiyse de vazgeçti. Bardaktaki tozu kuru kuru dikti.

Geçen hafta Ana Akıl'ın kendisine verdiği korelasyonu düşündü tekrar. Yapay zekanın çıkardığı sonuca hâlâ anlam veremiyordu. Kendisine iletilen günlük verileri simülasyonlara girdikten sonra gecesini gündüzüne katıyor, uykusuz geçirdiği bütün saatlerde bu korelasyonun ne anlama geldiğini çözmeye çalışıyordu. Eğer iki olay verilerin işaret ettiği gibi benzer motifler içeriyorsa, kimse Dokuz'un böylesine tehlikeli bir bilgiye sahip olduğunu öğrenmemeliydi.

Yüzde doksan dört benzerlik, diye düşündü. Tesadüf olması mümkün değil.

Korelasyonu ilk gördüğü andan bu yana aynı verileri yeniden işleme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Günlük görevlerini yerine getirirken yaptığı işe odaklanamıyor, düşüncelerinin büyük bir kısmı hâlâ Karlıova ile Lübnan arasındaki ilişkide takılı kalıyordu. Son bir haftada aynı data setlerini defalarca hazırlamış fakat veri tabanı yöneticisine göndermeye

cesaret edememişti. Yönetici verileri incelemeye kalkarsa bunların geçen hafta kendisine gönderilen setler olduğunu fark edip, ortaya çıkan korelasyona göz atabilirdi. Diğer bir yandan Dokuz, yeni işinin heyecanı ve stresi ile Ana Akıl'ın gönderdiği sonuçları yanlış görmüş olabilirdi. Belki de günlerdir boş yere dertleniyor, hiç gereği yokken iştahını ve uykusunu feda ediyordu.

Korelasyonu depoladığı harici belleği yatağının altından çıkardı. Kapısının camından koridora göz attı. Kimse yoktu.

Nörolenslerini etkinleştirip bilgiduvarının karşısına oturdu. Belleği masanın okuyucusunun üzerine bıraktı. Ekranın parlamasını bekledi. Bilgiduvardan herhangi bir etkileşim almadı. Belleği kaldırarak, bu sefer daha dikkatli bir şekilde okuyucu portunun üzerine yerleştirdi.

Bellek bilgiduvarla uyumsuz olmalıydı.

Tırnak boyutundaki cihazı kaldırıp üçlü kamera portalının karşısına tuttu. Belleğin iç mimarisi, yazılım tasarımı ve uyumluluk şartlarıyla birlikte ekranda belirdi.

Verilen belleklerin proje içindeki işlevini o an anladı Dokuz. Proje üyelerinin harici bellekleri yalnızca başka bir üyenin bilgiduvarında kullanılabiliyor ve onun için bile Bilişim Dairesi'nden bir yetkilinin onayı gerekiyordu. Parti, çalışanların Bilişim Dairesi'nden habersiz birbirleriyle bilgi paylaşmalarını istemiyordu.

Dokuz, çaresiz, elindeki belleği çekmecesine attı. İçinde böylesine büyük bir şüpheyile çalışmaya devam edemezdi. Varsayımlarının doğrulandığı takdirde nasıl bir yol izleyeceğini henüz bilmiyordu.

Cesaretini yitirip vazgeçmeden geçen haftanın karşılaştırmalı veri setini bilgiduvarına yükledi. Veri tabanı yöneticisine

gönderdi. Ana Akıl'ın dakikalar içinde kendisine göndereceği ilişkilendirme sonuçlarını beklemeye başladı.

Veri tabanı yöneticisi günlük korelasyon taleplerini onaylamak için öğle yemeğinden sonra Bilişim Dairesi'nin ağına bağlandı. Analiz uzmanlarından biri geçen haftaki talebini tekrarlamıştı.

Verileri kaybetti herhalde, diye düşündü.

Data setlerini yeniden işlemesi, önceki korelasyonu bulmasından uzun sürecekti. Analiz uzmanının beceriksizliğine bozulmuş olsa da geçen hafta işlediği verileri buldu. Uzmana gönderdi.

Bir dakika ya geçti ya geçmedi, veri tabanı yöneticisinin ekranında analiz uzmanından bir bildiri belirdi.

Korelasyon çalışmıyor.

Yönetici, dosyayı yeniden açtı. Verileri görür görmez analiz uzmanının haklı olduğunu fark etti. Korelasyon hatalıydı. Bir hafta öncesinin sonuçlarını vermiyordu. Korelasyonun çekildiği temel veri kümesinde son günlerde bir şeyler değişmiş olmalıydı.

Yönetici korelasyonun girdilerine kısaca göz attıktan sonra veri tabanına bağlandı. Lübnan ve Anadolu arasında patolojik karşılaştırma talep etmişti. İki ülkenin verilerini topladı. İlişkilendirmeleri için Ana Akıl'a aktarmak üzereydi ki Anadolu'dan alınan bilgilere yeni bir güncelleme geldiğini gördü. Korelasyon bu değişimden dolayı farklı bir sonuç veriyor olmalıydı.

Değiştirilen bilgi kümesini izole etti.

Karlıova Saldırısı.

Sistemde hata olduğunu sandı. Anadolu Ateşi Projesi'nin amacı Karlıova ve Eşme saldırıları gibi faciaların

tekrarlanmaması için biyolojik teröre karşı bir savunma sistemi geliştirmekti. Karlıova'dan alınan veriler projenin en kıymetli parçalarındandı. Buna rağmen altı gün önce Karlıova'nın asıl verileri projenin veri tabanından çıkarılmış, yerine hemen hemen aynı sonuçları veren bir Karlıova simülasyonu eklenmişti.

İçeriden birilerinin projeyi sabote etmeye çalıştığını düşünerek Acil İletişim Ağı'na bağlandı Yönetici. Değişikliği yapan teknisyenin adını buldu. Kodları söyledikten saniyeler sonra bekleme müziği kesildi.

“Kiminle görüşüyorsunuz?”

“Veri tabanı teknik ekibi,” dedi karşıdaki ses. “Lokasyonunuzdan acil durum bildirisi alıyorum. Sorun nedir?”

“Geçen hafta ham verilerde yapılan bir değişikliğin kaynağını araştırıyorum. Sorumlu kişiyi bulmam lazım.”

“Karlıova datalarıyla mı ilgili?”

“Evet... nereden bildiniz?”

“Proje için veri kümeleri girildikten sonra pek sık değişiklik talebi almayız. İnsanın aklında kalıyor.”

“Hangi verileri değiştirdiniz?”

“Aradığına göre biliyorsun hocam işte.”

“Emin olmak istiyorum.”

Teknisyenin kendi kendine söylendiğini duydu Yönetici. Nefesini tutarak, gelecek bilgileri bekledi.

“Karlıova verilerinin yerine birebir simülasyon setleri yüklettiler.”

Yönetici şüphelerinde haklıydı. Bir süre ne diyeceğini bilmeden öylece durdu.

“Benlik başka bir şey var mı?”

“Evet,” dedi Yönetici. Yine de devam etmeden önce bir süre sessizliğini korudu. “Neden böyle bir değişiklik yapmışlar, söylediler mi?”

“Bana mı?”

“Evet.”

“Asgari ücretli adama sorduğun soruya bak.”

“Sen de haklısın,” diye mırıldandı Yönetici. “Peki sorabilir miyiz?”

“Ben sorup işimden olamam.”

“Peki ben araştırmaya kalksam, değişiklik emrinin nereden geldiğini bulabilir misin?”

Bu kez duraksayan teknisyendi. “Hocam... Sormasına sorarız ama devlet sana soru sorman için maaş vermiyorsa bu binanın içinde soru sormayacaksın. Anlatabiliyor muyum?”

Teknisyen haklıydı. Boş yere zor bir duruma düşmenin, kariyerini ve hatta hayatını tehlikeye atmanın bir lüzumu yoktu. İlla ki bir cevap peşinde koşacaksa da bunu açık güvenlik hatlarından bağıra bağıra değil, takip edilemeyecek kâğıt kalem üzerinden sessizce yapmalıydı.

“Tamam, çok sağ ol,” dedi hattaki teknisyene. “Vardır bir bildikleri.”

“Hah, bravo!”

Adamın Parti’den dinleyenlere yaranmak için takındığı tutuma katlanamadı Yönetici. Kendisi de Partiliydi fakat pozisyonu ve eğitimi gereği kimsenin beğenisini kazanmak için dilenmesi ve eğilip bükülmesi gerekmemiştir. Ülkede şartlar eşit olmayabilirdi ama bazen bir topluma lazım olan, herkesin eşit haklara ve imkânlara sahip olması değil, terörden, açlıktan ve dış mihraklardan uzak bir yaşam sürmesiydi. Anadolu Ateşi Projesi’nde yaptıkları da tam olarak buydu.

Yönetici her gece yatmadan önce bunları kafasında bir dua gibi tekrarlıyordu.

Projeye dahil edilmenin verdiği heyecan ve gurur bir kez daha Yönetici'nin yüreğini kabarttı. Kafasının içinde cılız bir ses veri değişikliğinin üstüne gitmesine dair bir şeyler fısıldıyordu. Kulaklarını kapattı.

Güncellenmiş veri tabanını açtı. Analiz uzmanının istediği ilişkilendirmeyi yeni veri kümeleri ile çalıştırdı. Şüphesiz geçen haftaki sonucun aynısı çıkacaktı.

Korelasyon ekranda belirirken Yönetici kapıdan bir ses geldiğini sandı, o tarafa döndü. Kimse yoktu. Ekranı bakmadan sonuçları analiz uzmanına gönderdi. Alnından dudaklarına doğru tuzlu bir ter damlası süzülüyordu. Ayaklandı. Musluğu sonuna kadar açıp kafasını buz gibi akan suyun altına gömdü.

20. BÖLÜM

Akçaköy, Bayat ve Kuşkaya köylerinin yıkıntılarını geçerken Cemal yatağında doğrulup dışarıyı izlemeye başladı. İkizcetepeler Barajı'nın güneyinde yer alan bu üç köy 2055 baharında barajın taşmasıyla dalgalara boğulmuş, o çevrede yaşayan üç yüz bir vatandaşın ve sayısız çiftlik hayvanının mezarı olmuştu. Bu sayı yıllar önce İkizcetepeler Barajı'nın birkaç kilometre güneybatısında meydana gelen maden göçüğünde hayatını kaybeden vatandaşların sayısı aynıydı. O zaman toprağın altında boğulan emekçilerin hemşehrileri kırk bir yıl sonra, en yakın denizin yüz kilometre ötesinde, baraj kapaklarını asla terk etmemesi gereken, tsunami büyüklüğünde tatlı su dalgaları altında benzer bir kadere kurban gitmişlerdi.

Yıllar önce bir avuç kömür çıkarabilmek için işçilerin hayatını hiçe sayan efendiler o sene yine yok pahasına üç köy dolusu insanı feda etmişlerdi. Anadolu'nun fosilleşmiş yer altı kaynakları sınırlıyken, bir bahane bulup fosilleştirilmeyi bekleyen yer üstü kaynakları sınırsızdı. İnsan hayatı serbest ekonominin kanunlarınca arz talep dengesine bağlı olarak varlığını sürdürüyordu. Zaman zaman yer altı kaynakları İç Ege'nin o kasabasında olduğu gibi değere biniyor, toprağın altındaki zenginlik, toprağın üstündeki canlarla takas ediliyordu. Olaylara nesnel gözle bakan bir ekonomist için anlaşılması ve desteklenmesi gayet kolay bir alışverişti bu. Bir kömürün kömürleşmesi yüz milyon yıl sürerken, bir insanın insanlaşması dokuz ila on ay arasında tamamlanıyordu.

Haliyle insan, değişen şartlara rağmen Anadolu'nun en değerli doğal kaynaklarından biri olmaya devam ediyordu.

Yolun sol tarafında beliren Bayat Köyü'nün evleri sel baskınından sonra bir çamur denizine gömülmüştü. Balıkesir-Manisa yolunun hasar gören kısmı onarılsa da çevre köylerde yaşayan kimse kalmadığı için buralar olurla bırakılmış, evlerin duvarlarına yapışan çamurlar geçen yıllar içinde beton gibi kurumuştı. Doğanın yabancı otlarla yeniden sahip çıkmaya başladığı yıkıntılar Cemal'in önünde bir savaş filminin seti gibi yükseliyordu. Yıkıntıların insanı huzursuz eden garip bir çekimi vardı. Cemal bu korkunç sahnedan bir şeyler çıkarmak istiyor fakat evlerin arkasından utangaç ve ürkmüş gözlerle kendisine bakan hayaletleri görmezden gelemiyordu.

Köprüye yaklaşıncı Cengiz Hoca aracın kontrolünü devralarak sağ taraftaki toprak patıkaya girdi. Eylül'ün Uydudan kontrol ettiği diğer karavan otoyoldan ayrılmamıştı. Birkaç kilometre ötede, Küçükyeniköy mevkinde yeni bir çelik kent inşaatı devam ediyordu. Yerleşkenin temeli kazılırken çıkarılan hafriyat barajın güney kıyısına dökülmüştü. Yoldaşların diğer tarafında ise bir hurda araç mezarlığı otoyola kadar demirden bir deniz gibi serpiliyordu.

Güneş ışıkları mezarlıktaki arabaların küflü kaportalarından sekti, karavanın içine düştü. Yoldaşları sıcak bastı. Deniz aracın soğutma sistemini devreye soktu. Verilen adrese yaklaştıkça Ahtapot İbrahim'in neden bu bölgeyi seçtiğini daha iyi anlıyordu. Çevredeki tertipsizlikte sıcacık karavanın içindeyken bile insanın içini üşüten bir soğukluk vardı. Terk edilmiş köyleri, araçları ve pisliğiyle İkizcetepe kimsenin zorunda kalmadıkça yakınından geçmeyeceğı bir yere benziyordu.

Ağır ağır ilerlemelerine rağmen on dakikaya kalmadan toprak patikanın sonuna geldiler. Su kenarına bırakılmış kayaların biraz ötesinde üç kişi onları bekliyordu. Deniz bunlardan birinin Ahtapot İbrahim olduğunu biliyordu fakat diğerleri hakkında bir fikri yoktu. En son görüştüklerinde İbrahim, Deniz'in içini rahat tutmasını tembihlemiş, güvenebileceği ve her türlü işin altından kalkacağına inandığı bir ekip topladığını söylemişti.

"Nasıl?" dedi Ahtapot İbrahim. "Beğendin mi bizim Mezarlık'ı?"

"Nereden sizin oluyor burası?"

"Memleketin muhafız görmeyen her tarafı bizim."

"Buralar muhafız görmüyor mu?" diye araya girdi Cengiz Hoca. Elini uzattı. "Cengiz."

Ahtapot İbrahim kendisine uzatılan el karşısında ne yapacağını bilemez bir halde hocaya baktı. Cengiz Hoca'nın elini önce iki eli arasına alarak hafifçe salladı, sonra yapışkan bir maddeden kurtulmaya çalışır gibi sertçe bıraktı. "Etrafına bir bak, dede," dedi. "Buraya tuvalet tabelası assak, muhafızlar götlerine yakıştıramayıp donlarına sıçarlar."

Deniz'in suratında belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Ahtapot İbrahim'in dilinin kemerinin olmadığını çoktandır biliyordu.

"Sen de İbrahim'sin herhalde," diye mırıldandı Cengiz Hoca.

"Ahtapot İbrahim," diye düzeltti İbrahim.

"Lakap nereden geliyor?"

"Vallahi ben de emin değilim, dede" dedi İbrahim. "Kimileri her işte elim olduğundan Ahtapot der, kimileri kimseyi elimden kaçırmadığımdan. Bir de bukalemun mudur ne halттır, girdiğim yere çat diye ayak uydurduğumdan bir

ara Eşref Abi bana o hayvanı yakıştırmaya kalktı. Bir iki ay öyle gitti, sıkıntı etmedim. Hem hayvan hayvandır, değil mi? Hepsini Allah yaratmış sonuçta. Sonra Vali'nin evinde bu illetlerden birine denk geldim. Ne çirkin hayvan! Kafası horoz, vücudu çupra. Dedim, oğlum İbrahim, bunu Allah yaratmış olamaz, bu lakabı hemen at.”

Cengiz Hoca bakışlarını Deniz'e çevirdi. Sanki keyif çayı içmeye gelmişler gibi İbrahim lafı uzattıkça uzatıyor, çevresindekilerin ne düşündüğünü zerre kadar umursamadan kendi hikâyelerinde kayboluyordu.

“Gerçi öyle acayip hayvanları sen daha iyi bilirsin,” diye Cengiz Hoca'ya dönerek devam etti Ahtapot. “Senin gençliğinde, daha İstanbul çayırılıkken bunlar bağ bahçe arasında gezermiş. Hiç denk geldin mi?”

Beklemediği soru karşısında Hoca ne diyeceğini bilemedi. İbrahim'in kendisiyle alay edip etmediğini anlamak istercesine bakışlarını karşısındaki cılız fakat enerji dolu adamın suratına dikti. Ahtapot'u muhatap alması mümkün değilmiş gibi tekrar Deniz'den yana döndü.

“Beni kaç yaşında sanıyor bu?” diye sordu.

Soruyu duyan İbrahim, Deniz'e döndü.

“Dede alingan çıktı,” diye fısıldadı. Sonra Cengiz Hoca'nın karşısında eğildi. “Seni kızdırmak istemedim, bey amca. Biz ihtiyarlara saygıda kusur etmeyiz.”

“İbrahim'in kusuruna bakma, hocam,” diye araya girdi Deniz. “Kötü bir niyeti yoktur.”

“Yok tabii,” dedi İbrahim. “Deniz'in dostları bizim de dostlarımızdır. Dost demişken sizi bizimkilerle tanıştırayım.” Hemen arkasında onu bekleyen adamlarla kadına döndü. “Klozet Hilmi,” dedi. Adamı bileğinden tutup kendine doğru çekti. Klozet Hilmi'nin selamını bitirmesini beklemeden

diğer arkadaşının kolundan tuttu, aynı şekilde Cengiz Hoca'nın önüne kadar sürükledi. "Bu da Yazdır Ayşe," dedi. Tekrar arkadaşlarına döndü. "Doktor Dede lakaplara meraklı," dedi. "Klozet'in lakabı-

"Selamlar dedecim," diye araya girdi Klozet Hilmi. "Şimdi, ben Tatarlıyım. Bizim oralar-

"Dur şimdi, sen anlatamazsın," diye arkadaşının lafını böldü Ahtapot İbrahim. Deniz her ne kadar sabırsızlansa ve bir an önce asıl meseleye girişmek istese de İbrahim gibi karakterlerin aceleye getirilmemesi gerektiğini biliyor, ileride güven içinde çalışabilmeleri için bu aşamalarda birkaç dakikalık zaman kaybına ister istemez göz yumuyordu.

"Bizim Klozet Hilmi Tatarlıdır. Oranın insanın tutucudur. Sabırları hemen tükenir. İki şakalaşırsın, bir bakmışsın adam senin bağıny bahçeny yakmanın lafını ediyor. Zaten ben o sebepten oralılara Tatarlı demem, Atarlı derim.

"Şimdi, dede, tutucu yerde büyüme sıkıntı değil. Ha, nasıl sıkıntı değil? Oranın kültürü, töresi, geleneği senin de içine köklenmişse sıkıntı değil. Ama bizim Hilmi'ye bir bak. Bu adamda sabahdan akşama kadar dua edecek, ayıp diye mal çalmaktan uzak duracak tip var mı?"

Hilmi'nin suratına hızlı iki tokat vurdu. Klozet Hilmi olan bitenden rahatsız olmuşa benzemiyordu. Tam aksine, kendi tanıtımını yapmaktan kurtulmuş olduğuna sevinmişti. Dudaklarında saf bir gülümseme, gözlerinde baygın bir tembellikle Cengiz Hoca'yı izliyordu. Aralık soğuşuna rağmen üzerinde kadife bir pantolon, ince bir bisiklet yaka kazak ve kolsuz bir süveterden başka bir şey yoktu. Yüzü tertemiz tıraşlı, kıvrırcık saçları bir kuş yuvası gibi dağınıktı.

"Yani böyle aptal aptal baktığına bakma hiç," diye devam etti İbrahim. "Adamın akıllı gözlerinden akıp gitmişe benziyor. İşin güzel tarafı o da orası işte. Şunun tipine bakan, bu

odundan zarar gelmez deyip bir daha ondan yana dönmüyor. Ama şu kafanın içine girebilsen, yemin olsun dünya liderlerinde olmayan şeytanlıklar bulursun.”

“Lakabını anlatıyordun?” diye araya girdi Deniz. Merak etmekten öte, muhabbetin bir an önce sonuca bağlanmasını bekliyordu. Selda Kaptan Boğaz’dan çıkmak üzere olmalıydı. Deniz çok gecikmeden İbrahim ve ekibiyle olan işlerini bitirip, karavandan operasyon takibine devam etmek istiyordu.

“Ha tamam,” dedi Ahtapot İbrahim. “Dilim çözülüyordu yine. Ne diyorduk? Klozet Hilmi’nin klozeti... Şimdi dediğim gibi, Tatarlı tutucu yerdir. Orada insanın içkiyi ne içmesine izin verirler ne satmasına. Anlatacaklarım için bunu bilmenizde fayda var.

“Bizim Hilmi’nin doğduğu sene dedeciği ihtiyarlıktan körleşmiş. Koyun sürüsünün arasından Hilmi’yi seçemezmiş, o derece. Gözlerin gittiğini fark edince elini eteğini çekmiş işlerden. Malum, işe güce devam etse herkes anlayacak Veli Kemal Dayı’da gözlerin pert olduğunu. İşleri bırakınca eve çekilmek istemiş. Ama bahane lazım tabii. Veli Kemal Dayı bakmış yeni torun geliyor. Demiş, ömür geldi geçiyor, son senelerimi torun severek geçirmek isterim.

“Evdekilerin işine gelmiş bu. Baba zaten akşama kadar tarlada. Hanım desen, evde çocuk başında oturduğu her gün için elli kâğıt tarladaki ameleye veriliyor. Hemen atlamışlar. O günden sonra Hilmi’nin anacığı bir saat bahçe ekip biçmiş, bir saat çocuk bakmış. Kalan vakitte de kör olduğunu kimsele bell etmeyen Veli Kemal bakıyormuş Hilmi’ye. Kör-lüğünü gizleyince gözleri açılmıyor ya, adam elinden geleni yapsa da hep bir tarafı eksik kalıyormuş bizim Hilmi’nin. Bir zaman sonra Hilmi’nin anacığı da bebesinin bir şey yemeye kalmadan kustüğünü, olmadık zamanlarda uyuyup kaldığını fark etmiş. Bir gün tarlaya gitmeyeyim, ne oluyor

bu çocuğa bir bakayım, demiş. Sobayı kurmuş, Hilmi'yle bir köşeye kurulmuş. Veli Kemal Dayı da yanlarına gelmiş oturmuş hiç ses etmeden. Ne selam var, ne kelim. Hilmi'nin anası durumu garipsemiş ama bir şey dememiş, Veli Kemal Dayı'nın ihtiyarlığına vermiş sessizliğini.

“Odanın sıcaklamasıyla Hilmi uyanmış. Daha doğru düzgün konuşmayı bilmez. Elini ağzına götürüp ‘su!’ diye bağırması. Anası hemen mutfaka koşmuş, bir şişeye su doldurup gelmiş. Sobalı odaya girince bir bakmış, Veli Kemal Dayı çoktan çocuğun yanında bitmiş, şişeden eliyle su içiriyor Hilmi'ye. Su ama nasıl su! Hilmi'nin babasının rakı şişesini dayamış çocuğun ağzına, su diye sürüyor. Çocuk da tabii ayların müptelası, gıkını çıkarmadan içiyor kupkuru rakıyı!”

Cengiz Hoca ve Deniz'in gözlerine bir sıcaklık, dudaklarına ise bir sırtış oturdu. Adamın heyecanındaki samimiyetten olsa gerek, Ahtapot İbrahim'i yıllardır tanıdıkları hissine kapılmışlardı. İbrahim hikâyesini anlattıkça Klozet Hilmi de ekibin gözüne daha bir tanıdık geliyor, karşısındaki cılız adamın bütün yabancılığı her yeni kelimeyle kayboluyordu.

“Veli Kemal Dayı'nın elinden almışlar Hilmi'yi o gün,” diye devam etti Ahtapot İbrahim. “Ama zaten olan olmuş o vakte kadar. Bizim Hilmi, ta o zaman içine yerleşmiş müptelalığından sebep, daha ilkokulu bitirmeden başlamış pederinin rakısını yudumlamaya, mahalle bakkalından yetmişlikler aşırıya. Tabii bunların hepsi Devrim'den önce oluyor. O zamanlar içkinin sevabı yok elbet ama şimdi olduğu kadar günahı da yok. Anası babası laf etse de kimse ensesinden tutup zindana atmıyor o vakit Hilmi'yi. Şimdi öyle mi? Daha evvelsi gün Keşan'da balık sofrasına içki ya-naştırdılar diye dayakla öldürdüler iki genci. Bizim gençliğimizde öyle miydi? İki tek koklatmadıktan sonra sofradaki balık yaşamaz, bayatları...”

“Velhasıl kelim, kasaba halkı bir yerden sonra iyice kanıksamış Hilmi’nin alışkanlığını. Su gibi rakı içtiğinden adına Dere Hilmi demişler, tutmamış. Dindarlar, Şeytan Hilmi, demiş, Hilmi’nin kimseye zararı olmadığından bu da milletin ağzına yapışmamış. Devrim’e kadar kimi Rakı Hilmi demiş Hilmi’ye, kimi Berduş Hilmi. Bizimkinin yirmi ikisine bastığı gece yeşil bayrak çekilmiş belediyenin balkonuna. Sabahına kalmadan bütün bakkallar rakıdan şaraptan temizlenmiş. Önce dereye dökmüşler içkileri, sonra Eğirdir’in suyuna haram karışmasın diye bundan vazgeçip çorak topraklara boşaltmışlar. Ama bitmemiş. Marketlerin bakkalların şişelerini toplasalar da, meyhanelerin depolarında, vatandaşın mutfağında hâlâ birkaç şişe buluyormuş muhafızlar. En son bakmışlar böyle baş edemeyecekler, kasabalı muhafızlar Hilmi’ye devretmişler bu görevi. Nasıl olsa nerede içki var biliyor ya bizim Hilmi, bu iş bundan sonra senin, demişler. Nerede içki var, git bul. Getirdiğin şişe başına sana yirmi lira. Hilmi’nin arayıp da bulamadığı vazife. Ondan sonraki yılın her günü bir yerlerden içki çıkarmış Hilmi. El mahkûm, yakaladığına cezayı basıyormuş. Cezadan korkanlar, şişeleri içki döküm merkezlerine gitmesin diye Hilmi’ye mezeli balıklı bir sofraya donatıyorlarmış, Hilmi şişeleri döküm merkezine teslim etmek yerine oracıkta deviriveriyormuş. Zati muhafızlardan şişe başına alacağı yirmi lirayı balıktan, rakıdan çıkarıyormuş. Ev sahiplerinin de işine geliyormuş bu durum. Bilmem kaç yüz lira ceza ödeyip şişe başı üç puan kaybetmektense bir akşam Hilmi’yi misafir edip, çöpe gidecek rakılarını paylaşıyorlarmış yemek sofrasında.

“Hilmi’nin lakabı da o sofralarda hayat bulmuş işte. Klozetlerine boşaltılacak şişeleri tek başına devirdiği için Klozet Hilmi demişler. O zamandan beri yürüttüğü işini de o yemek masalarında kurmuş. O yıllardaki vazifesinden ötürü

biliyor ya kimin içici olduğunu, hemen kafayı çalıştırıp bir ağ örmüş o bölgede. İçkinin nerelerde gizlice yapıp, hangi yollardan taşındığını öğrenmiş. Hangi depoların güvenli, hangilerinin takipte olduğunu keşfetmiş. Bak, bir haritayı önüne al; Konya, Eskişehir, Antalya ve Manisa arasına birer çizgi çek. Klozet Hilmi 52'den beri o kare içinde içilen her içkinin kaynağıdır. Ne bir müşteri yakalatmıştır bugüne kadar, ne bir depo bastırmıştır.”

Klozet Hilmi'nin hikâyesini bitirmenin hazzıyla derin bir nefes aldı İbrahim. Bakışlarını dinleyicilerinin üzerinde gezdirdi. Herkesin tatmin olduğu kanısına varmış gibi gözleri aydınlandı.

“Ağzına sağlık, İbrahim,” dedi Deniz.

“Sizler sağ olun,” dedi Ahtapot. “Hemencecik Yazdır Ayşe'nin Yazdır'ını da anlatayım, sonra asıl meseleye geliriz.”

“Ahtapot,” diye araya girdi Ayşe. İbrahim'i bileğinden yakalayıp yanına çekti. “Sen dur artık. Çok kafa siktin.”

“Asıl meseleye geçelim,” diye Ayşe'ye destek çıktı Cengiz Hoca. Klozet'in hikâyesinden keyif alsa da huzursuzlanmaya başlamıştı. Vakit ilerliyordu. Selda Kaptan ve ekibi hesaplarına göre iki saat içinde Ereğli'ye varacaktı. Cengiz Hoca Karadeniz'in Rus tehdidi sebebiyle dikkatle izlendiğini düşünüyor, ekip Boğaz'dan çıkarken olası bir tehlikeye karşı karavandaki operasyon merkezinde hazır bulunmak istiyordu.

“Hoca haklı, uzatmanın lüzumu yok,” dedi Ayşe. “Yıllarca yandaş bir yayınevinde çalıştım. Patron Parti'ye çalışır, parayı cebine indirirdi. *Sadık Yurttaş*'ın ilk baskısını bile o çıkarmıştı. Yeni bir kitap basıma girmeden önce benim ofiste tanesi en az bin liradan bir Küba purosunu yakardı, beni izlerdi. Zıkkımı yarısına gelmeden söndürür, ‘Yazdır Ayşe!’ deyip, siktir olup ofisine dönerdi. Bir gece yine purosunu yakıp geldi. Yanımdan geçerken, ‘Yazdır Ayşe!’ diye bağırdı. Tam

ben, ‘İyi akşamlar Bülent Bey,’ diyecekken götüme şaplak atmaya kalktı. Elimdeki makası taşaklarına sapladım. Sesi çıkmasın diye kravatını ağzına tıkayıp ellerini ceketimin kimeriyle bağladım. Purosunu yaktım. Karşısına geçip puro-nun kalanını bitirdim. Puroyu bamyasında söndürdüm. Çı-karken de yavşağı odama kilitledim. Gece yarısı temizlikçi kadın bulmuş. Ölmemiş pezevenk. Ama çok şey öğrendim ondan. O zamandan beri kendi matbaalarımnda yeraltı der-gileri basıyorum.”

İbrahim, “Kısa ve öz,” dedi gülümseyerek.

Deniz, “Sağ olun, arkadaşlar,” diyebildi. “Ahtapot’un neden sizi seçtiği belli. Bu işin altından kalkacağınıza şüphem yok.”

“Hepimiz farklı yerlerden geliyoruz,” dedi Ahtapot İbra-him. “Ama ortak yanımız Anadolu’nun sokaklarında büyü-müş olmamızdır. Kurnazlığımız hep oradan gelir. Sokakla-rın kurnazlığı Millet Meclisi’nin kurnazlığından farklıdır. Sokak, dostunu aldatmaz. Tabelalarındaki isimler gibi ki-min dost, kimin düşman olduğu apaçık alnında yazılıdır.”

“İnanırım, İbrahim,” dedi Cengiz Hoca.

“O yüzden bir yanlışımızı görürsen dillendirmekten çekinme. Hata edersek kurnazlığımızdan, hainliğimizden de-ğil, unutup bir doğruyu eksik söylediğimizdendir.”

“Asıl meseleye girsek,” diye araya girdi Deniz. Ceket-i-nin iç cebinden ince bir dosya çıkarıp İbrahim’e uzattı. “Da-ğıtım yakında Denizli’de başlayacak. Her şehrin kendi versi-yonu hazır. Şehirlerin sıralı listesi günü gününe burada yazılı.”

“İstersen bu cumaya kalmadan basıma başlarız,” dedi Yazdır Ayşe. “Bu tarihi beklemeye gerek yok, bilesin diye diyorum.”

“Kitaplar basılana kadar yapacak çok iş var. Bu tarihe sadık kalmak çok önemli.”

“Sen bilirsin,” dedi Ayşe. “Kitap senin kitabın.”

“Basılana kadar öyle,” dedi Deniz. “Umalım da basıldıktan sonra herkesin kitabı olsun. Zemini doğru düzgün hazırlamadan kitabı aceleyle dağıtmaya kalkarsak bu iş hiçbir yere varmaz. Öyle bir hava yaratmalıyız ki kitap eline geçince vatandaş korksa da kitabı yırtıp atamamalı. Yorganın, battaniyenin altında, gerekirse mum ışığında okumalı.”

“Anlaşıldı.”

“Farklı şehirlerde aynı anda baskı yapacak altyapın var mı?”

“Yeraltı dergilerine çalıştığımdan sabit matbaayla uğraşmıyoruz,” dedi Ayşe. “Hareket halinde basıyoruz. Dergi ilk okurun eline geçtiğı anda şehirden tüymüş olmamız gerekiyor.”

“Bütün şehirlerin arasındaki mesafe aynı değil. Günü gelecek, bir gün içinde Antalya’da Balıkesir’e gitmen gerekecek.”

“Yanlış anladıysam düzelt, Deniz Bey,” dedi Yazdır Ayşe. “Bizim kitapların hepsini aynı anda basıp dağıtıma çıkarmamızın sebebi dağıtım şebekelerini yerel ağlarla sınırlamak istiyor olan.”

“Doğru.”

“E o zaman yine üç beş şehrin kitabını aynı anda basarsam, sonra şehir şehir dağıtsam aynı yere çıkmıyor mu?”

“Hayır,” dedi Deniz. “Her baskıda şehrine göre ufak değişiklikler var. Bunlar araştırmalar sonucu yapılmış değişiklikler. Kitabın etkisini artırmaya yönelik çekilmiş ince ayarlar yani. Sonra her şehrin ortalama aile bireyi sayısı farklı. Mesela şuraya bak.” İbrahim’in elindeki dosyayı alarak üzerinde birtakım sayılar bulunan bir sayfayı açtı. “Mersin’de ortalama bir ailenin birey sayısı yedi. Antalya’da ise bu sayı dört. Biz şehir merkezlerindeki her evde bir kitap olsun istiyoruz. Köy yerlerinde ise ulaşabildiğimiz kahvehanelere bir kitap bırakmaya çalışıyoruz ama önceliğimiz şehirler. Şehir

merkezleri bitmeden köylere inmek yok. Bunun gibi detaylardan dolayı her şeyin adım adım yürümesi, hiçbir şeyin atlanmaması ve görev tarihlerinin değiştirilmemesi çok önemli. Bilmen gereken her şey bu dosyada yazılı.”

“Matbaa yeterince hızlı mı?” diye araya girdi Cengiz Hoca. Cevabı beklemeden Deniz’in elindeki dosyaya uzandı. Tam ilk sayfasını çevirmişti ki Deniz’in cebindeki telefonda bir bildirim sesi duyuldu. Yazdır Ayşe bir şeyler söylerken Deniz ve Cengiz Hoca bir an göz göze geldiler. Selda Kaptan’ın ekibi henüz Boğaz’ı aşmış olamazdı. Operasyon sırasında vaktisiz gelen bildirim hiçbir zaman hayra işaret değildi. Yazdır Ayşe, Deniz ve Cengiz Hoca’nın gözlerinde beliren endişeli ifadeyi yakalamış, ters giden bir şeyler olduğu kanısına vararak duraksamıştı.

Deniz’in eli cebinde ölü bir yeşille parlayan telefonuna gitti. İstemeyerek da olsa mesajı açtı. Başı hâlâ telefonunun üzerine eğik olduğu halde gözlerini yeniden Cengiz Hoca’nın gözleriyle buluşturdu. “Acılı,” diye mırıldandı. Hoca’nın cevap vermesini beklemeden arkasını dönerek hızlı adımlarla karavana yürüdü.

“Acil durum,” dedi Cengiz Hoca çevresindeki yüzlere dönerek. “Bir dakika müsaade edin.”

Ölüm haberini takiben bir acil durum çağrısı yapılmamıştı. Deniz, Selda Kaptan’ın aramasını bekliyordu. Yardıma ihtiyaç duyulmadığı takdirde ekip ile iletişime geçip yoldaşlarının dikkatini dağıtmak istemiyordu. Yine de İkizcetepeler’deki görüşmelerini apar topar sonlandırmışlar, karavana yerleşip yeniden yola çıkmışlardı. Ahtapot İbrahim ve Cengiz Hoca arasında *Alternatif Yurttaş*’ın basımı ve dağıtımı ile ilgili konuşmaya fırsat bulamadıkları ayrıntılar için güvenli bir ağ oluşturulacaktı. Ahtapot’un başına bir şey gelmesi halinde

ağ anahtarı Yazdır Ayşe'ye devredilecek, kitap ile ilgili görevlerin aksamadan tamamlanması sağlanacaktı.

Yola çıkmalarının üzerinden on dakika geçmeden Deniz'in telefonu çaldı. Deniz'in diğer hatta muhtarlarla görüştüğünü gören Cengiz Hoca gecikmeden telefona cevap verdi.

"Selda Kaptan," dedi. "Kim?"

"Ceyda ve Nazlı. Başınız sağ olsun."

Kısa bir sessizlik oldu.

"Hepimizin." Gözlerinde bir anda boncuk boncuk yaşlar birikti. "Deniz..." diyerek telefonu yoldaşına uzattı.

Deniz, Hoca'nın fısıldadığı kelimeleri duymuştu.

"Hasan Muhtar," dedi telefondaki adama. "Kapatmam lazım. Yarın akşam tekrar görüşürüz." Oyalanmadan diğer telefonu hocanın elinden kaptı.

"Selda Kaptan?"

"Deniz?"

Deniz cevabını bildiği o soruyu sormak istemiyordu. Cevabı bir isim olan ve Cengiz Hoca'yı gözyaşlarına boğabilecek yalnızca bir soru vardı.

Kim?

Sormadı Deniz. Gözlerinden süzülen yaşları elinin tersiyle sildi. "Evet, benim," dedi.

"Muhabbeti kısa turalım. Hattın ne kadar güvenli kalacağı meçhul."

"Tabii. Riva açıklarına vardık. Dere ağzını geçince kuzeye doğru hızlanıp, gün doğar doğmaz Karadeniz'e açılacağız."

"İyi edersiniz. Cemal yanımızda. Acil bir durumda aramaktan çekinmeyin. Sizi Basri ile birlikte sağsalım Ereğli'ye ulaştırmak için gerekirse Cemal'i harcarız."

"Sağ ol, Deniz."

Deniz tekrar duraksadı. Karadeniz'in telefondan kulağına dökülen dalgalarını duydu. Ceyda'nın kulaklarına dolan son melodiyi dinlediği fark edince dudakları titredi. Olduğu yere oturdu. Gözünü her kapattığında burnuna hücum eden Ceyda'nın sıcacık kokusu o sırada Selda Kaptan'ı çevreleyen havada dağılıyordu. Ceyda'dan kalanlar her saniye biraz daha azalıyordu. Söylediği son kelimelerin dalgaları İstanbul tepelerinde seyrekleşiyor, gözlerinden yansıyan ışık Boğaz'ın siyah sularında kayboluyordu. Belki de çoktan yokluğa varmıştı Ceyda.

"Basri nasıl?" diyebildi Deniz. "Her şey yolunda mı?"

Karşı taraftan gelen rüzgâr sesi şiddetlendi.

"Basri baygın," dedi Selda Kaptan. "İki doz ilaç ve-"

Kaptan'ın cümlesi keskin bir ısıklıkla bölündü. Telefonun sert bir zemine çarpma sesi duyuldu. Deniz bu ısılgı çok iyi tanıyordu. Isılgı duyacak kadar yaşayanlar, şanslı insanlardı. Selda Kaptan duymamıştı.

Yoldaşlık'ın içinde geçirdiği yıllarda, başka ülkelerde aylar sürecektir muazzam olayların Anadolu'da oldubittiye getirilmesine alışmıştı Deniz.

Devrimler, ayaklanmalar, tutuklamalar...

Hepsi uykuya dalar gibi bir anda oluverir, insan henüz neyin değiştiğini bile kavrayamadan yeni düzene ayak uydurmak zorunda kalırdı. Lakin ölüm farklıydı. Onun yıkıcılığını kanıksamak her şeyden güçtü. Bir çeşit kanser ile ağır ağır tükenen bir dostun ölümü bile insana ani gelirken bir yoldaşın aniden yitip gitmesi alışılacak türden bir hadise değildi. Öyle olmamalıydı da zaten. Kişi bütün ömrünü savaşla tüketse bile bir canın yitip gidişi geride kalanlar için hiçbir zaman alelade bir olaya dönüşmemeli, ne hızla geldiği fark etmeksizin ölüm, ölmeyenlerce her daim garipsenmeliydi.

Ceyda'nın, Nazlı'nın ve Selda Kaptan'ın gidiş i de öncekilerden farksızdı. O vakte kadar şahit olduğu yüzlerce ölüm gibi onlar da Deniz'in içinden taptaze bir parça kopardı. Kopan parçanın yerini soğuk, yabancı bir rüzgâr aldı. Bu rüzgâr estikçe Deniz'in iç i titriyor, boğaz ı kupkuru kesiliyordu. Deniz bademciklerine yayılan acıya rağmen konuştu kça konuşuyor, yoldaşlarına olan borcunu ödemek istercesine, Denizk ır an'daki krizi soğukkanlılıkla yönetiyordu.

“Rotayı haritana gönderiyorum,” dedi Ezgi'ye. “Sürekli takipte kalabilmemiz için hatt ı açık tut. Hoca'nın evinde görüşürüz.”

21. BÖLÜM

GÖR'ünde isimsiz bir çağrı belirdiğinde İzmir Şifahanesi İkmal Merkezleri Koordinatörü Onur Demiral neredeyse bir saattir ofisinde planların üzerinden geçiyordu. Şifahane sabahlamıştı. Kantinin çaydanlığı Onur'un masasında tütüyor, dışarıdaki soğukla savaşıyor pencerelerine ince bir kat buhar giydiriyordu.

“Buyrun,” diyerek çağrıya cevap verdi. “Kiminle görüşüyorum?”

Karşı taraftan önce ses gelmedi. Onur beklemeye devam etti. Aynı arama birkaç gün önce gelmiş olsa şüphesiz geri çevirirdi ama şimdi takip duvarını aşmaya çalışan kişinin kim olduğu hakkında bir tahmin yürütebiliyor, haklı çıkması halinde müdürü kızdırmamak için sabırla hattın diğer ucunda bekliyordu.

Hattaki uğultu kesildi. Önce bir öksürük sesi geldi.

“Onur?” dedi karşıdaki ses.

“Buyrun, müdürüm,” diye cevap verdi Onur. Sandalyesinden kalktı, odasını ağır ağır adımlamaya başladı.

“Dedektörleri takın,” dedi Cengiz Hoca.

“Hepsini mi?”

“Hepsini. Yarından itibaren dört yerleşim yerinin de su şebekelerini aralıksız izliyor olacaksın. Yarından sonra da sekiz yerde halk sağlığı tatbikatları başlayacak.”

Onur birkaç saniye düşündü.

“Hepsi aynı anda mı başlayacak?”

“Evet,” dedi Cengiz Hoca. “Onları bahane edip, ikmal paketine sana gönderdiğim yeni listedekileri de eklet.”

“Ekleme talep edersem-”

“Hiçbir şey olmaz. İkmallerin kaçını onaylandı?”

“Şimdilik biri, müdürüm.”

“Diğerlerini de onayla.”

“Ama müdürüm-”

“Pazarlık yapma, Onur.”

Onur bir süre ne diyeceğini bilmeden, dışarıda kuvvetlenmeye başlayan fırtınayı izledi. Yutkunurken zorlanıyordu. Masasında soğumaya yüz tutmuş çayından bir yudum aldı.

“Pazarlık değil, müdürüm, ama hepsini aynı anda onaylasam büro muhasebecisinin acil durum girişi yapması gerekir.”

“Müsaade etmeyeceksin.”

“Ona buna anlatır, müdürüm. Çenesi durmaz.”

Hattın diğer ucunda Cengiz Hoca derin bir nefes aldı.

“Bu adam senin altında çalışmıyor mu? Altındaki adam önce sana, sonra işverenine çalışır.” Duraksadı. Onur’un nefes almasına müsaade eder gibi bir süre bekledi. “Gönderile- rin hepsi yarın aynı anda yola çıkacak.”

“Yarın mı, müdürüm?”

“Yarın. Öğleden önce.”

“Müdürüm... Bir haftalık onay süreci-”

“Öne aldır.”

Görüşme kesildi. Onur elinde çay bardağıyla ayakta öylece kalakaldı. Aldığı her yudumla boğazının yırtıldığı hissiyle doluyor, suratını buruşturuyordu. Sandalyesine doğru yürüdü. Dışarıdaki fırtınayı izlerken içi üşümüştü, odanın ısınıp iki derece artırdı. Çayına zencefil tozu atmak üzere çekmesini açtı. Aynı anda GÖR’ü parladı.

Leyla Demiral için tahlil giriş kodunuz İzmir Şifahanesi 13A Laboratuvarı'na iletilmiştir.

GÖR'ünden günlük iş planına girdi Onur. Büro muhasebecisinin takvimini açtı. Sabah kahvesinden hemen önceki yarım saatlik boşluğa yeni bir toplantı ekledi. Diğerleri gelene kadar gözlerini dinlendirmek üzere ofisindeki koltuğa uzandı.

İzmir Şifahanesi İkmal Merkezleri Ofisi'nin sekiz yıllık muhasebecisi Bedirhan o sabah ofise yarım saat erken geldi. Sabah oğlunu okula bırakmak, okul kantininde bir kahve içmek ve sonra işe gelmek istemiş fakat patronu Onur Bey'in toplantı davetini görünce planlarından vazgeçmek zorunda kalmıştı.

Ofiste kimse yoktu. O saatte en azından hademelerin gelmiş olmasına alıştı Bedirhan. İçinde bir huzursuzluk baş gösterdi.

Patronunun odasına girer girmez bir şeylerin ters gittiğini fark etti. Onur Bey ofis koltuğuna uzanmış, gözleri açık yatıyordu. Odanın serinliğine rağmen alnında ter damlacıkları birikmişti.

"Gel, Bedirhan," dedi. Doğrudu, tekli koltuğa doğru yürüdü.

"Buyrun, Onur Bey," dedi Bedirhan. "Acil bir durum mu var?"

Onur söylemek istediklerini kafasında son bir kez tarttı. Yıllardır işini eksiksiz yapan, şifahanede dönen her türlü pislikten ısrarla uzak duran ve sessiz sakin kendi işiyle ilgilenen çalışanına uzun uzun baktı.

"Var," dedi. "Acil bir durum var. Şu listedeki gönderilerin bugün yola çıkması gerekiyor."

Bedirhan patronunun elindeki listeye uzandı.

"GÖR'den göndermeyecek misiniz?"

“Prosedürleri unut. Hemen halletmemiz lazım. Emir yüksekte.”

“Tabii, nasıl isterseniz. Acil durum girişi yapayım hemen.”

“Onları bırak şimdi. Gönderiler yola çıksın, o zaman yaparız.”

Bedirhan dosya elinde olduğu halde duraksadı. Bakışlarını önce dosyaya, sonra patronuna çevirdi. Karşı çıkmak istemiyor, sanki Onur’un bir şeyler daha söyleyip aralarındaki yanlış anlaşılmayı gidermesini bekliyordu.

“Haydi,” dedi Onur. “Haydi, oyalanma.”

“Aynı anda ikisini de aradan çıkarırım,” dedi Bedirhan. “Gönderileri de hiç geciktirmez, söz.”

Onur muhasebecisinin bu işin altından rahatlıkla kalabileceğini, hatta adamın ofiste bunu yapabilecek tek kişi olduğunu biliyordu. İçinden bir an tamam demek, kendisinin bulaştığı pislikten Bedirhan’ı uzak tutmak geçti. GÖR’ü hâlâ kızının laboratuvar koduyla parlıyordu. Kendisi Bedirhan’ın endişeli yüzüne bakamıyor, her fırsatta gözlerini dosyaya kaydırıyordu.

“Çay koydum,” dedi. Sanki içinde gizlenen, uzun süredir nefes almaya uğraşan bir yabancı dile gelmiş, onun yerine konuşmuştu. Lafın nereye varacağını bilmeden bir şeyler söylemekte ısrar ediyordu. “Tırlar yola çıksın, acil olan o. Hem ne zamandır sohbet edemedik. Çay içerken acil durum girişlerini de yaparız.”

Bedirhan’ın gözlerine bir huzursuzluk çöktü.

“Peki,” dedi. Kendini ikna etmeye çalışır gibi defalarca kafasını salladı. Patronunun iyi bir adam olduğunu, onu her daim koruyup kollayacağını düşündü. Bu cılız fikri samimi bir inanca dönüştürmeye uğraşır gibi dişlerini sıktı, ısrarla

kafasını sallamaya devam etti. “İkmal tırlarını birazdan yola çıkarırım. Sonra girişlerini yaparız.”

Elindeki dosyayı hafifçe kaldırarak Onur’u selamladı. Akıllı patronunda kaldığı halde itaatkâr adımlarla odadan çıktı, masasına yollandı.

Ofisinin kapısı kapanır kapanmaz Onur sandalyesine çöktü. İki eliyle alnını ovmaya başladı. Başının ağrısı geçmiyor, midesine vuruyordu. Cengiz Hoca’nın şahsi ilaç deposundan gönderdiği küçük şişeyi ceketinin iç cebinden çıkardı. Bedirhan’ın ölüm fermanı, elinde bir damla yağmur suyu gibi hafifti. Şişedeki birkaç damlanın adamın ailesine neler yapacağını düşünmemeye çalışıyordu Onur. Aklına Bedirhan ve çocukları geldikçe elindeki şişe ağırlaşıyor, ağırlaşıyor, ağırlaşıyor ama yine de diğer elindeki GÖR’ünde hayata tutunmaya çalışan kızının ağırlığı kadar basmıyordu.

Kendi içeceği bir bardaklık çayı ayırdı. Bir elinde Cengiz Hoca’nın gönderdiği şişe, diğer elinde kızının laboratuvar kodu, odasının içecek köşesine yürüdü. Çayın altını açtı.

22. BÖLÜM

Yağmur Büyükada'nın tepesine yumruk gibi iniyordu. Çi-selemeden, bir anda gelmiş, var gücüyle adayı ve dalgaları dövmeye başlamıştı. Denizkıran'ı yutan alevler dakikalar içinde erimiş, yerini teknenin tepesinde usul usul tüten dumanlara bırakmıştı.

Ceyda yüzünde gittikçe derinleşen bir yanık iziyle karaya kadar yüzmüştü. Ada açıklarında yükselip suratına çarpan dalgalar kafasını her kulaçta tuzlu suyun içine gömmüş, yaralarını kavurmuştu. Kendini binbir güçlükle karaya attığında gözünü açacak hali kalmamıştı.

Denizkıran'ı terk etmeden hemen önce Nazlı'nın koluna girdiğini, yoldaşını da kendisiyle birlikte Marmara'nın sularına atmaya uğraştığını hatırlıyordu. Devamı bulanıktı. Her şey o kadar hızlı gelişmişti ki Ceyda neyin önce geldiğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Selda Kaptan'ın tel-sizde yankılanan sesi destroyerden tepelerine yağın mermilerin çığlığında boğuluyordu. Mermi fırtınası altında Nazlı dümenden ayrılmayı reddediyor, ısrarla Ceyda'nın atlamasını ve adaya yüzmesini söylüyordu. Yeniden gözleri kararıyordu. Ceyda her şeye yetişmeye çalışırken, neyin daha önemli olduğunu kavramaya çalışırken bir yerlerden suratına sıçrayan yangınla kendine geliyordu.

Hangisinin önce geldiğini hatırlamak mümkün değildi ama artık bunun bir kıymeti yoktu. Nazlı son top mermisine kadar tekne kalmış, önce Alaca'daki yoldaşlarının, sonra Ceyda'nın hayatını kurtarma gayesiyle bir başına donanmaya

kafa tutmuştı. Ceyda tekneden kurtulmuş, yüzmekten ziyade yaralı bir kuş gibi çırpınarak Büyükada'nın güney kayalıklarına çıkmayı başarmıştı.

Kendine geldiğinde gün yenice doğmuştu. Ceyda kayalıklarda yüzüstü uzanıyordu. Yağmur damlaları sırtını dövüyor, altındaki taş parçaları en küçük bir hareketinde dizinde ve karnında kesikler açıyordu. Karaya doğru yüzerken bolca su yutmuş olmalıydı. Her nefeste boğazı yanıyordu. Zihninin bulanıklığına rağmen geç olmadan ayağa kalkması gerektiğini düşünüyor fakat vücuduna söz geçiremiyordu.

Kafasını kaldırmaya takati olmadığı halde gözlerini araladı. Dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalışırken ciğerlerinden sökülüp gelen bir tuzlu su dalgasını boğazında hissetti. Şiddetle öksürerek kendini sırtüstü yere bıraktı. Birkaç saniye hareketsiz bekledi. Eliyle yüzünü yağmurdan korumaya uğraşiyor, kesik kesik soluk alıyordu. Uzun bir mücadelenin ardından ciğerlerine derin bir nefes çekmeyi başardı. Bulutların arasından güneş baş gösterdi. Ceyda kalan bütün kuvvetini toplayarak ayaklandı. İki adımda bir mola verme arzusuyla duraksayıp etrafına bakınıyor, sisin kaybolmaya yüz tuttuğunu gördükçe yürümeye devam ediyordu. Kamuflajı üzerinde kurumuş, şiddetli rüzgârın altında tuzlanmış et gibi kaskatı kesilmişti.

Adımlarını hızlandırdı Ceyda. Kayalıkları tırmanınca kıyıyı takip eden bir otoyola çıkacağını hatırlar gibiydi. Bu yol adanın güney yarısını bütünüyle çevreliyor, tepedeki Aya Yorgi Kilisesi'nin ilerisinde Manastır Yolu ile birleşiyordu. Ceyda sabahın erken saatlerinde dış yollarda devriyeye rastlamayacağını umuyordu ama tedbiri elden bırakmamak adına tepede otoyolun bariyerleri belirince tırmanışını durdurdu. Yüz metre kadar sağında bodur çalılıkların bittiğini gördü. Çalıların arkasından ilerleyerek, otoyoldan geçebilecek

gözlerden gizlenebilirdi. Vakit kaybetmeden oraya vardı. Yeterince güvende olduğuna ikna olunca cebinde sakladığı öteduyum kumandasını çıkardı.

Selda Kaptan ile doğrudan iletişim kuramasa da kumanda aracılığıyla Alaca'ya sinyal gönderebilir, en azından hâlâ hayatta olduğu mesajını iletebilirdi. Cihaz hâlâ çalışır vaziyeteydi. Avucuna sığacak kadar küçük, bir bilye kadar hafifti. Antika arabaların anahtarlarını andırıyordu. Ön yüzünde turuncu bir ışık parlıyordu. Uzun süre basılı tutulması halinde bu ışık turuncu-sarı bir lazere dönüşüyor, karanlık denizlerin yüksek dalgalarını bile delip geçecek bir yardım sinyali işlevi görüyordu. Öte yandan üç kısa tık basit bir radyo sinyali üretiyor, kumandanın eşlendiği tekneye yer bildirimi yapıyordu. Ceyda her ihtimale karşı kumandanın ucunu yere doğrultarak ışığa üç kere dokundu. Işık bir saniyeliğine yeşile döndü. Pili bitmiş gibi usulca sönükleşti ve kayboldu.

Ceyda nelere sebep olduğunun henüz farkına varmasa da düşünmeden gönderdiği bu yardım sinyali Selda Kaptan'ın teknesini buldu. Birkaç kilometre ötedeki Sahil Güvenlik'in radarında Alaca bir yıldız gibi yanıp söndü.

Kumandayı yeniden çalıştırmayı umarak birkaç kere salladı Ceyda. Uğraşının beyhudeliğinin farkına varınca aleti yere bıraktı. Var gücüyle üzerine bastı. Hafif bir çıtırtı duydu fakat kumandayı botuyla kıracak kadar kuvveti kalmamıştı. Çalılıkların altında heybetli bir taş buldu. Taşı iki eliyle kaldırdı, kumandanın tepesine indirdi. Etrafa saçılan irili ufaklı taş parçalarını botuyla kenara itti. Kumandanın tanınmayacak hale geldiğini gördü. Aletten geriye kalanları yol kenarındaki çalılıkların içine doğru iteledi.

Çalılıkların güvenliğinde bir süre dinlendikten sonra ceplerini kontrol etti. Yanında küçük bir el tabancasından başka bir silah yoktu. Erzak bulmakta güçlük çekeceğini düşünmüyordu

fakat kısa süre içinde bir İstanbul vapuruna atlaması, yerli halkın gözüne batmadan adadan uzaklaşması gerekiyordu. Efendi'nin mitingi için İstanbul ve çevresinden Büyüka'da'ya muhtemelen yüzlerce vatandaş getirilecekti. Ceyda bu kitlenin içine karışabilirse kimselerin dikkatini çekmeden vapurlardan birine sızabilir, ilk durakta inip, Anadolu'ya giden bir trenle İstanbul'un kaosunu arkasında bırakabilirdi. Yoldaşlarının Basri'yi götürecekleri adres henüz Deniz tarafından kendilerine bildirilmemişti. Gerekli bilgileri alamadan Selda Kaptan ile yolları ayrıldığı için Ceyda'nın Ereğli'de Yoldaşlık'la buluşma şansı kalmamıştı. Daha önce ayak basmadığı yabancı bir şehre bir başına gitmek ve yoldaşlarını riske atmak istemiyordu. Bunun yerine hızlı trenle Samsun'a ulaşabilir, Yoldaşlık'ın Karadeniz'deki silah depolarından sorumlu Refik Efe ile iletişime geçebilirdi.

Deniz'in direktifleri üzerine altı yıl önce Samsun'da bir antrepo satın alınmıştı. Yoldaşlık Refik Efe adlı bir direnişçinin kurduğu Kuzey Anadolu Çetesi ile bir ortaklığa girişmiş, bir süre sonra şartlar gereği Samsun'daki deponun korumasını ve bakımını Refik Efe'ye devretmişti. Belli bir ücret karşılığında Refik Efe Yoldaşlık'ın düzenli olarak gönderdiği silahları kayıt altına alıyor, günü geldiğinde yoldaşların emrine verilmesine için Çakırlar Köyü yakınlarındaki Depo 11'de hazır tutuyordu. Son üç yıldır nakliyat organizasyonunu üstlendiği ve sevk kâğıtlarını bizzat düzenlediği için Ceyda bu deponun adresini adı gibi biliyordu. Depo 11'i bulabilir, Refik Efe'nin desteğiyle iletişim ağına bağlanıp yeniden Yoldaşlık'a katılabilirdi.

Denizkıran'da ele geçirdiği kaptan kimliği de hâlâ cebindeydi. Ali Kaptan'ı baygın bir şekilde bindirdikleri sürücüsüz tekne yıllar önce kapatılmış TÜBİTAK Sahil Tesisleri'nde karaya vuracaktı. Birilerinin sahilde kaptana denk

gelme ihtimali oldukça düşüktü fakat Ali Kaptan otuz altı saat içinde ayılacaktı. Eşgali GÖR'e işlenmeden önce Ceyda'nın kaptan kimliğini kullanarak Ada'dan kaçması ve İstanbul'dan uzaklaşması için bir günden biraz fazla vakti vardı.

El tabancasını kemerine taktı Ceyda. Tabancanın üzerini ceketiyle örttüğü gibi ayaklandı. Otoyolun bariyerleri görünene kadar durmadan tepeyi tırmandı. Yolun henüz başında nefes nefese kalmıştı. Sabahın soğuğu boğazına yapıyor, her nefeste ciğerlerini yakıyordu. Ceyda buna rağmen ara vermeden tırmanmaya devam etti. Düzlüğe varınca kıydan eski fayton garajına doğru yürüdü. Birkaç yüz metre ötede Manastır Yolu'na çıkacaktı. Bu yolu takip ettiği takdirde eskiden Aya Yorgi Kilisesi olarak bilinen, son on yıldır Parti'nin adadaki merkezi olarak kullanılan tepeye varabilir, oradan kasabaya inen taş patikalarda gizlenerek kalabalığın arasına karışabilirdi.

Gün ağır ağır açarken Ceyda yürüdü, yürüdü. Bacaklarının ağrısı dizlerine, dizlerinin sızısı ayak bileklerine indi. Üzerinde kuruyup kalmış ceketini sırtında ağırlaştı. Kemerine asılı el tabancası eski bir duvar saatinin rakkası gibi yorulmadan sallanıyor, sanki Ceyda'nın gittikçe yavaşlayan ritmini tutuyor, adımlarını sayıyordu. Bir süre sonra Aya Yorgi Kilisesi görüldü. Sabahın o saatinde kilise çevresinde kimse yoktu. Fırsattan istifade kilisenin çeşmesinden kana kana su içti Ceyda. Yürümeye devam etti. Bacak kasları rampadan inen bir kamyonun freni gibi şişmişti. Yuvarlanıp gitmemek için ağırlığını zaten bitkin düşmüş bacaklarına veriyor, yavaş ve dikkatli adımlarla sağ salim şehir merkezine varmaya çalışıyordu.

Gözlerinin yorgunluktan kapanmasına yakın, yolun ucunda küçük bir bakkal dükkânı görüldü. Kapısındaki İngilizce yazılardan anlaşıldığı üzere burası her gün kiliseye

çıkan turistlerin duraklarından biri olmalıydı. Dükkânın yola bakan tarafında başka bir yapı görünmüyordu ama Ceyda birkaç adım daha atınca küçük iş yerinin hemen arkasında, elma ağaçlarının arasında tek katlı bir evin gizlendiğini fark etti. Bahçe duvarı iki metreye yakındı. Ceyda'nın ne tırmanmaya ne atlamaya takati kalmıştı. Bunun yerine bakkal dükkânının penceresine suratını yapıştırdı.

Yenice aydınlanmaya başlamış küçük oda uçtan uca abur cuburla kaplanmıştı. Tavana kadar yükselen raflarda gofretten şekerlemelere kadar binbir türlü yiyecek diziliydi. Kasanın arkasındaki duvarın ortasına bir perde çekilmişti. Evden tarafa açılan kapı bu perdenin arkasında gizleniyor olmalıydı.

Ceyda kemerinde sallanan el tabancasını çıkardı. Kilit mandalını pencerenin sağ köşesine hafifçe vurdu. Pencere buzdan yapılmış gibi tek darbeye eridi, dükkânın içine dağıldı. Ceketini eline sararak, ilk darbeyi atlatmış cam parçalarını ufak vuruşlarla yere döktü Ceyda. Pencerenin olduğu yerde artık bomboş bir açıklık duruyordu. Tedbiri elden bırakmamak adına ceketini duvardaki boşluğa sererek dükkândan içeriye tırmandı. Raflardan aşırıldığı birkaç gofreti ağzına attı. Kasanın arkasındaki koltuğa kurulup, kasa tabletini çalıştırdı. Tablet köşesinde parlayan kamera simgesine tıklayınca arkadaki evin bahçesini, balkonunu ve girişini gösteren bir güvenlik sistemine bağlandı. Bir anda küçük bir bakkal için gereğinden fazla güvenlik önlemi alındığı hissine kapıldı. Bakkala duyduğu ilgisi artmış, yorgunluk hissi yerini etrafı didikleme, yeni bir şeyler keşfetme arzusuna bırakmıştı. Bu hisse nadiren kapılırdı Ceyda fakat yıllardır gizlice bin bir türlü yere girip çıkmış, gözlerinden çok hislerine güvenmeyi öğrenmişti. Bu normal görünen bakkalda burnuna çalınan koku, Anadolu'da hemen hemen her vatandaşın kapıldığı paranoyaklığın alışılmış kokusundan bir derece

daha şiddetliydi. Kameralar ikolata ve gofretten başka şey-
leri de koruyor olmalıydı.

Ceyda kemerine takılı kilit pimiyle kasayı zorlanma-
dan açtı. Kasanın arka duvarındaki küçük, mavi ışık he-
men önündeki yüz liralık banknotları aydınlatıyordu. Yüz-
lüklerin arkasına çok sayıda iki yüz milyon liralık banknot
saçılmıştı. Paradan sıfırlar en son 2061'in kışında atılmıştı.
Bunun üzerinden neredeyse iki yıl geçmiş, eski parayı yeni
liralarla değiştirme süresi aylar önce dolmuştu. Dahası Cey-
da'nın kasanın köşesinde bulduğu siyah pasaport da en az
bu banknotlar kadar eski görünüyordu. 2002 doğumlu Ha-
lit Cangen isimli bir vatandaşa aitti. Geçerliliğini yitirmek
üzere olan bir Avrupa vizesi taşıyordu. Anadolu vatandaşla-
rına Avrupa vizesi Anadolu'dan yurt dışına sığınmaya çalı-
şan sanatçı ve politikacılar kolaylık sağlamak için Avrupa
Dışışleri tarafından 2052'de tek taraflı olarak kaldırılmıştı.
Bunun üzerine Efendi hükümeti siyasi pasaport veya Bakan
Yakını damgası taşımayan bütün vatandaşların Avrupa'ya se-
yahatini yasaklamış, Anadolu'nun Avrupa ile ilişkilerini si-
yasi ve tek taraflı turistik temaslara indirgemişti. Ne var ki
pasaportun üçüncü sayfasında Halit Bey'in 2058 yılında Av-
rupa'ya giriş yaptığını gösteren bir damga vardı.

Ceyda pasaportta BY damgası aramaya girişti. Bütün say-
faları iki kere okumasına rağmen bu iki harfe rastlamadı. Ha-
lit Bey bakan yakını değildi. Belki de şüphelerinde haklıydı
Ceyda; dükkândaki kameralar gofret ve çikolatalardan faz-
lasını koruyordu. Genç yoldaş bir ara elindeki dokümanlar-
dan kafasını kaldırıncı kırık pencerenin altında kırmızı bir
ışık görür gibi oldu. Elindekilere kasanın içine geri koyarak
sessizce ayaklandı, pencereye yaklaştı. Uzun süre beklemesi
gerekmedi. Cam kırıklarının düşmesiyle pencerenin altın-
daki sessiz alarm devreye girmişti. şehir merkezinin bakkala

uzaklığı göz önünde bulundurulursa, muhafızların dükkâna doluşması an meselesiydi. Ceyda'nın daha fazla vakit kaybetmeden bir şeyler yapması gerekiyordu. Saklanacak bir yer aradı. Dükkânda gözüne bir kamera çarpmamıştı fakat saklanacak bir yer de yoktu. Evin bahçesine bağlanan kapıdan geçebilir, bahçe kameralarına yakalanma pahasına eve gizlenmeye çalışabilirdi. Bir gözü pencerede, diğer gözü arka kapıda, birkaç saniyesini heba etti. Kararsızlığın en kötü karar olduğu hükmüne vararak ceketini sırtına geçirdi ve arka kapıdan evin bahçesine süzüldü.

Tek katlı evin verandasının önünde kapısı açık bir köpek kulübesi vardı. Ceyda bahçede başıboş bir köpek olabileceğini düşünerek bir elini dükkân kapısından ayırmadan etrafı gözetledi. Araziye sabahın huzurlu sessizliği hâkimdi. Elma ağaçlarının kahverengi yaprakları toprağı örtüyor, kibar rüzgârda sallanan dalları ahşap evin önünde aheste aheste Ceyda'yı selamlıyordu.

Ceyda bahçede yalnız olduğu kanısına varınca hafif adımlarla verandaya doğru ilerledi. Yanından geçerken köpek kulübesinin yenice temizlenmiş olduğunu gördü. Kulübenin zeminindeki tırmık izleri tazeliğini koruyordu. Yer yer yükselen yabani otlar dışında bahçe son derece tertipli ve bakımlı görünüyordu. Ev sahibi Halit Bey titiz biri olmalıydı. Bahçe kameralarına daha fazla görüntü vermeden ortadan kaybolmak isteyen Ceyda çabuk adımlarla veranda merdivenlerini tırmandı. Botlarının gürültü yapmasından çekinerek bağcıklarını çözdü, ayağında yalnızca çorapları olduğu halde alçak veranda kapısının üzerinden atladı. Solunda beliren çelik kapı Ceyda'nın dakikalar önce açtığı kasadan sağlandı. Gündüz gözüyle ana girişi zorlamanın bir manası yoktu. Genç yoldaş nasıl bir yol izlemesi gerektiğini

düşünürken, pencerenin arkasında bir şeylerin gıcırdadığını duydu. Tül perdeler çekili olduğu halde riske girmemek için diz çökerek pencereye yanaştı. Verandanın diğer ucuna ilerledi. İkinci pencereden içeriye kısaca göz attı. Pasaport fotoğrafından tanıdığı Halit Bey yenice uyanmış, sessiz teleduvasının karşısında, genişçe bir koltukta oturuyordu. Üzerinde kolsuz bir atlet vardı. Altına iç çamaşırını andıran bol bir short giymişti. Koltuğun dibinde bekleyen terliklerini çıplak ayaklarına geçirerek, oturduğu yerde esnedi. Uykulu gözlerle ayaklandı ve Ceyda'nın iki adım ötesindeki pencereye yanaştı. Tül perdeyi çekerek pencereyi açtı.

“Hey maşallah,” diye söylendi dışarının havasını ciğerlerine doldururken. Ceyda ev sahibinin gözünü açmasına fırsat vermeden pencereye doğru atıldı. Kemerinden çıkardığı çakısını Halit Bey'in boynuna dayayarak kendini tek hamlede içeriye attı.

“Ses çıkarma,” diye fısıldadı. Halit'in gözlerinde uykudan eser kalmamıştı. “Evde senden başka kimse var mı?”

“Yok,” diyebildi Halit. “Yemin billah yok.”

“Yürü.”

Halit'i odanın kapısına doğru itti.

Evin dört odasını birbirine bağlayan açıklığa çıktılar. Halit'i köşeye oturttu Ceyda. Tabancasını kemerinden söküp eline aldı.

“Abla, dur Allah'ım aşkına!” dedi Halit. “Kaç para lazım? Al, hepsi senin olsun!”

“Kalkma!” Kemerini çıkardı Ceyda. Halit'e yanaşarak adamın ellerini arkadan bağladı. “Para mara istediğim yok. Ev lazım. Bir terslik çıkarmazsan sana zararım dokunmaz.”

“Ablacım,” dedi Halit. Altmış yaşını doldurduğu halde ya korkudan ya da esnaflığın getirdiği alışkanlıktan Ceyda'ya

ısrarla abla diye hitap ediyordu. “Sen... şeylerden değilsin inşallah?”

“Neylerden?”

“Yani... Anlarsın ya, bu haberlerde gösterdikleri şeylerden.”

Ceyda anlamaz gözlerle Halit’e bakmayı sürdürdü. Haberleri takip ederdi ama teleduvarda haber diye vatandaşlara sunulan programların içerikleri hakkında hiçbir bilgisi yoktu.

“Dini bütün yurttaşların evlerine girerlermiş,” diye devam etti Halit. “Kemerle bağlarlarmış. Gerisi... anlattırma işte, günaha sokma.”

“Anlat,” dedi Ceyda. “Günahı benim boynuma.” Adamdan zarar gelmeyeceğini hissetmişti fakat tedbiri elden bırakmamak için Halit’i biraz daha konuşturmak, adamın nasıl biri olduğunu anlamak istiyordu.

“Bayramda bizim oranın muhtarı deyivermişti hepimize,” diye devam etti Halit. “Buldanlıyız biz. Bu evlere dadanan anarşikler insanları iple bağlarlarmış. Sonra dinden çıkarana kadar, üç harfli gibi uğraştırır dururlarmış.”

“Nasıl uğraştırırlarmış?”

“Ablam, söyletme işte.”

“Halit,” dedi Ceyda. Sesinden sabırsızlandığı anlaşılıyordu. Açılma saati gelmeden önce dükkânın penceresinin önüne bir şey çekilmesi veya en azından cam kırıklarının temizlenmesi gerekiyordu. Birileri bakkal neden kapalı diye bakmaya yeltenirse Ceyda’nın ardında bıraktığı izler açığa çıkabilir, muhafızları işe dahil olmaya itebilirdi. Şimdiye kadar evin önüne bir tabur muhafız yığılmadığına göre alarm yalnızca Halit’in kişisel güvenlik ağına bağlıydı. Bakkal muhafızlardan gizli bir iş çeviriyor olmalıydı.

“Halit mi?” diye çıkıştı adam. “Benim adım Hasan. Cırcır Hasan.”

Ceyda duraksadı. Pasaportta gördüğü fotoğrafı gözünün önüne getirmeye çalıştı. “Bakkalın kasasındaki pasaport kimin?” diye sordu.

“Bakkala mı girdin sen!” diye bağırdı Cırcır Hasan. “Ben kasanın içinde ne var bilmem ama Halit benim abim olur. Pasaport gördüysen de kesin onundur o. Eskiden zırt pırt yurt dışına çıkardı.”

“Şimdi nerede peki?”

“Bakkala nasıl girdin sen?”

Ceyda önce sağ elindeki tabancaya, sonra da elleri bağlı olduğu halde kendinden hesap sormaya kalkan Cırcır Hasan’a baktı. Tabancasını göstererek Hasan’a bir adım yaklaştı.

“Hesap mı soruyorsun?”

“Hesap sorarım tabii!” diye çıkıştı Hasan. “O kapının kilidi benim iki aylık sigara param!”

“Kapının kilidinde bir şey yok. Pencereden girdim.”

“Pencereden mi girdin!”

“Hasan, kendine gel,” dedi Ceyda. “Çok vaktim yok. Bak elimden bir kaza çıkacak.”

“Gitti yarım senenin sigarası...”

“Hasan, beni dinle.”

“Beş yüz milyon para...”

“Abin nerede? Ne zaman gelir?”

“Ne bileyim ben Halit abim ne zaman gelir!”

Daha fazla tahammülü kalmayan Ceyda sol kolunu adamın boğazına dayayarak sağ elindeki tabancayı alnına doğrulttu. “Sen yaşamışsın, ölmüşsün, beni alakadar etmez. Ama boş yere vaktimi harcıyorsun, Hasan.”

Hasan’ın gözleri irileşti. Ağır ağır yutkunarak, Ceyda’yı anladığını bildirir şekilde kafasını salladı.

“Sorularıma cevap verecek misin?”

“Verecem.”

“Halit nerede?”

“İstanbul’da.”

“Ne zaman dönüyor?”

“Dükkânın açılmasına yakın dönerim dedi.”

“Yani?”

“Sabah sekizde dükkân hâlâ açılmadıysa kafana sıçarım, dedi. Sekizde dükkânı açıp açmadığımı ense böcemden görür ama kafama istediği vakit sıçabilir. Yani kaçta gelir bilmem.”

“Ense böcen?”

Gözleriyle Ceyda’nın boynunu işaret etti. “Hepimize iliş-tirdikleri ufak böcek.”

Kafasını salladı Ceyda.

“Hasan, şimdi aramızda anlaşalım. Sen bana terslik çıkarmadıktan sonra benden sana zarar gelmez.”

“Anarşiklik yok yani sende?”

“Yok, anarşistlik yok bende. Sözümdem çıkmadığın sürece sıkıntı yaşamayız.”

“Bana pis iş yaptıрма da...”

“Sen bir şey yapmayacaksın. Bakkalın penceresinde bir alarm gördüm. Ben camı kırınca çalışmaya başladı. Nereye bağlı bu?”

Hasan cevap vermekten utanır gibi gözlerini kaçırdı.

“Hasan...”

“Tamam hanımım, kızma,” dedi Hasan. “Halit abimin yatağına bağlı. Orada yatmamı tembih ettiydi, hırsız mır-sız girerse yatak beni uyandırsın diye ama oranın teleduvarı yok. Dizi bakarken çekyatta uyumuşum.”

“Yani karakola gitmiyor bu alarm, öyle mi?”

“Yok, bir yatağa, bir de bahçedeki Deyyus’un kulübesine gidiyor. Kapısını açıyor kulübenin, bizim köpek de havlayıp ürkütüyor hırsız.”

“Hangi köpek? Bahçede köpek falan görmedim.”

“Çok bağırdı diye saldım.”

“Tamam. Şimdi ilk iş bakkala gidip cam kırıklarını temizliyorsun. Sonra dükkâna yarın sabaha kadar kapalıyız diye bir yazı asıp doğru eve dönüyorsun. On dakika sonra geri gelmiş olacaksın. Anlaştık mı?”

“Böyle günde dükkân mı kapatılır! Efendi’nin geldiği gün kaç müşteri geçer bugün buralardan, haberin var mı senin?”

“Bugünün parası benden,” dedi Ceyda.

Hasan güvenmeyen gözlerle bir süre Ceyda’yı süzdü. “Pek inanasım gelmiyor,” diye söylendi. Bakışlarıyla ellerini işaret etti. “Neden acep?”

Mesajı alan Ceyda meseleyi uzatmamak için bir an önce Hasan’ın ellerini çözdü. “On dakika,” dedi. “On dakikaya gelmezsen, hele karakola gitmeye kalkarsan-”

“Ne deli çıktın hanımım sen de,” diye söylendi Hasan. “Ben yokken etrafı çok kurcalama. Mutfak şurası. Ocaktaki çay bayattır, yenisi ekmek sepetinin altında.”

Hasan verandaya açılan mutfak kapısından içeriye girdiğinde Ceyda evin bütün odalarını dolaşmış olmanın rahatlığıyla kanepede uzanıyordu. Öncesinde taze çayı ocağa koymayı ihmal etmemişti. Evin üç odasında ilk bakışta kayda değer bir şey gözüne çarpmamıştı. Evin en büyük odası mutfaktı. Hasan’ın dün gece uyuyakaldığı oda oturma odası olarak kullanılıyordu. Küçüktü. Holün diğer ucunda, yola bakan oda ise Halit’in yatak odasıydı.

“Anlat,” dedi Ceyda koltukta doğrularak. “Halit neler saklıyor burada?”

“Bilmem,” dedi Hasan. Çayın altını kıstı. “Bir şey saklamıyor derdim ama senin tersin fena. Yalancı çıkmamak için şimdi bilmem diyorum.”

“Ev büyük,” diye karşılık verdi Ceyda. “Teleduvarı son model. Bahçesinin maşallahı var. Mutfağı desen, saray mutfağı gibi.”

“Ne diyelim, hanımım? Adamın yaşadığı lüksün günahını ben mi çekeyim şimdi?”

“Şu bakkaldan başka geçim kaynağı var mı Halit’in?”

“Benim bildiğim yok.”

“Bu bakkaldan bu kadar para çıkar mı peki sence?”

“Kaç para çıktığını bana söylemez. Belkim çıkar, belkim çıkmaz. Kendi bildiği iş.”

“Ne saklıyorsun, Hasan?”

Hasan bir sandalye çekip Ceyda’nın yanına oturdu. Tezgâhın üzerindeki bisküviden bir parça koparıp ağzına attı. “Şu halime bak,” dedi. Ağzında bisküvi gevelemeye devam ediyordu. “Bir şey saklayacak olsam, kafamın kelini saklarım.” Ceyda sessizce Hasan’ı izlemeye devam etti. “Bizim orda insanın bir tek ayıbı saklanır, hanımım. Adını da demedin. Ne senin adın?”

“Hanımım de sen,” dedi Ceyda. “Benim merak ettiğim bir şey var, Hasan.”

Cırcır Hasan’ın dilini yavaş yavaş sökmeye başladığını hissediyordu. Adadan bir an önce ayrılma amacı gütsede her ihtimale hazırlıklı olmak istiyordu Adada bulunduğu süre boyunca yakınlarında güvenilebileceği, zor durumlarda sığınabileceği birini bulundurması iyi bir fikirdi.

“Ne merak ettin, hanımım?” diye sordu Hasan. Bisküvinin kalanını ağzına attı.

“Halılar...” dedi Ceyda. “Evin her tarafı duvardan duvara, zemine yapıştırılmış halıyla kaplı. Mutfak hariç.”

“Doğrudur.”

“Buranın zeminini niye halıyla kaplatmadı Halit?”

Hasan cevap vermek yerine ayaklandı. Üzerine dökülmüş bisküvi kırıntılarını lavaboya silkeledi. Ağzını hızlıca eliyle silerek, sandalyesinin altında yatan halıya doğru eğildi. Halıyı bir dürüm sarar gibi rulo yaptı.

“Hemen deyivermedim diye sinirlenme,” dedi. “Aklıma gelmedi sen öyle sorunca.” Halının altında beliren kapağı işaret etti. “Bundan ötürü,” dedi, “bundan ötürü burayı kaplatmadı Halit.”

“Ne var orada?”

“Gel bak. Sen anarşik değilim dedin ama sende o tip var. İçinde azıcık anarşiklik var mı yok mu, şimdi anlarız.”

Ceyda temkinli adımlarla kapağa yaklaştı.

“Anahtarı var mı?” diye sordu.

“Var ama bende yok,” dedi Hasan. “Halit abim ben içindekileri tüketirim diye kilitledi, anahtarı sakladı.”

“Nereye sakladı?”

“Ne biçim soru bu?”

“Çekil bakalım,” dedi Ceyda. Kapağın üzerine eğildi. Cebinde tuttuğu kilit pimini çıkardı. Kapaktaki kilit eski yapım demir kilitlendendi. Pim işe yaramayacaktı.

“Bu işini görür mü?” diye sordu Hasan. Elindeki ceviz kıracağına uzattı. “Kır dersen kırarım. Nasıl olsa hırsız girdi eve demem lazım abime, bunu da hırsızın üstüne atarız.”

“Aç bir zahmet,” dedi Ceyda. Hasan tek kelime etmeden, ceviz kıracağına bütün gücüyle kilide indirdi. Kilit tek darbede açıldı.

“Sen bunu açmaya da korkarsın şimdi,” dedi Hasan. Kapağı kaldırdı. Kolunu içeriye daldırdı, zeminin altında gizlenen sepetleri yüklenerek Ceyda’nın önüne bıraktı.

Sepetin içine bir sürü çikolata, sakız ve çeşit çeşit abur cubur yığılmıştı. Ceyda markaların neredeyse hiçbirini tanımıyordu.

“Bunlar ne?” diye sordu.

“Ecnebi bakkallardan hep,” dedi Hasan. “Sordun ya, Halit göt kadar yerden nasıl böyle paralar kaldırıyor diye. Cevabı bu.”

“Nasıl yani? Abur cubur kaçakçılığı mı yapıyor?”

“Tam öyle sayılmaz. Çok anlattı da benim aklım ermiyor. Avrupa’nın insanları Anadolu’ya tatile gelince Avrupa mallarını havaalanlarında ellerinden alırlarmış. Avrupalılar da bir oyun başlatmışlar kendi aralarında. Ayasofya’dan tut, Efes’e kadar ne kadar turist yeri varsa oralara gidip ellerinde bu Avrupa mallarıyla fotoğraflar çektirirlermiş. En çok yerde Avrupa malıyla fotoğraf çektiren de bulutta bunları paylaşır, ödül kazanırmış. Bizim Halit de işte Avrupa’ya kaçak yoldan gidip gelen bir iki arkadaş bulmuş kendine. Oradan getirip, yokuş yukarı çıkan turistlere bineklik eşek satar gibi satıyor bunları. Eskiden kendi de giderdi Avrupa’ya ama bir sefer yakalanacak oldu, korkudan donuna işemiş. O zamandan beri kendi Trakya’yı geçmez.”

“Anladım,” dedi Ceyda. “Sağ ol, Hasan.”

“Beni vurmazsın yani?”

“Yok. Sen hakkını helal et.”

“Kimi vurursun, ayıptır sorması?”

“Ne vurmaz?”

“Helallik istediğine göre birini vurursun bugün sen.”

“Yok, vurmak etmek yok bugün.”

Hasan bir sır vermeye niyetlenmiş gibi sessizce Ceyda’nın yanına sokuldu. Eliyle, ihtiyarlıktan kararmış ensesini gösterdi. “Bundan korkuna diyorsan merak etme,” diye fısıldadı. “Abime ense böcesi taktırdım dedim ama ensemdede Allah’ın damarından başka bir şey yok. Köyden kaçtım doktorların geldiği gün.” Ceyda sorgular gözlerler Hasan’a döndü. GÖR’süz az kişiyle tanışmıştı. “Yemin billah,” diye üsteledi adam.

“Ee hani Halit ense böcenden dükkânı açmadığını görecekti?”

“Yok be, ne görecektir o ayı. Bahçe kamerasından dükkâna girip girmediğime akli erer en fazla. Sen boğazıma şu bıçağı dayamasan yatakta akşamı ederdim ben. Kameraları da dert etme, kırar atarız karakola gitmeden evvel.”

“Sağ ol, Hasan,” dedi Ceyda. “Kameraları hallederiz. Ama yine de kimseyi vurmaya niyetim yok.”

“Yoktur, yoktur,” dedi Cırcır Hasan. Elini hâlâ açık olan kapağın altına attı. Yiyecek dolu birkaç sepeti daha çıkarıp, mermer zemine bıraktı. Az önce sepetlerin olduğu yerde şimdi iki metrelik bir boşluk açılmıştı. Ceyda’nın meraklı bakışları altında kapağın yanına uzandı. İki kolunu birden aşağıdaki boşluğa sarkıtarak bir süre bir şeyler aradı. “Hah!” dedi aradığı şeyi kavrayınca. Sapından yakaladığı uzun menzilli, dürbünlü av tüfeğini usulca, uyuyan bir yılanın kuyruğundan çeker gibi kapağın dışına doğru sürüdü. Ceyda’nın önüne yatırdı. “İnanırım, hanımım,” dedi yüzünde zar zor seçilen bir gülümsemeyle. “Kimseyi vurmaya niyetin yoktur. Ben yine de şu illeti oturma odasındaki kanepenin arkasına yatırırım, bu gece az hava alsın.”

23. BÖLÜM

Dokuz, Ana Akıl'dan gelen analizlere kısaca göz attıktan sonra yatağına uzandı. Günlerdir içini kemiren şüphenin altından bir şey çıkmamıştı. İlk korelasyonda yanlış verileri girmiş olmalıydı. Artık rahatlayabilirdi.

Analizleri beklerken sıcak basmış, odayı boğuk, sessiz bir çöl rüzgârı almıştı sanki.

Terlemesinin durmadığını fark edince soğuk suyun altına girdi, bir süre bekledi. Duşunun ardından havluya sarılı halde yatağında oturdu. Vücudu kurumuyordu. Tenini kaplayan su buharlaştıkça yerini irili ufaklı ter damlaları alıyordu. Havalandırmayı dışarının soğuğuna rağmen yaz ayarlarına çekti.

Yatağı soğuktu. Kafasını koyduğu yastığın altında ellerini gezdirdikçe, buz tutmuş bir sokak lambasının metal direğini kavradığı hissiyle doluyordu. Dakikalar sonra doğruldu. Yatağında bıraktığı ize baktı.

Yarı ter, yarı su.

Monitörünü yeniden çalıştırdı. Analiz sonuçları tam istediği gibiydi. Anadolu Ateşi Projesi'nden boş yere şüphelenmişti. Ülkesi için son derece önemli bir proje üzerinde çalışıyordu. Gurur duymalıydı.

Odasındaki hava gittikçe soğurken kendisi neden terlemeye devam ediyordu?

Revirden bir günlük hasta raporu almayı düşündü. Psikolojik sağlık kontrolünden çekinerek vazgeçti. Parti'ye

düşüncelerini okumaları için bir bahane vermek istemiyordu. İşine odaklanmalıydı.

Eşini kaybettiği yıl gecelerini dolduran karanlık düşünceler yeniden kafasında dönmeye başladı.

Gölgelerden oluşan kara oklar zihnine saplanıyordu. Aralıksız geliyorlardı. Yakalamaya kalksa oklar avucunu delip geçiyor, boğazını, ciğerlerini, hatıralarını karanlık düşüncelerle dolduruyordu. Vurulduğu yerin parçalanmasını ve ortasından çatlamasını istiyordu Dokuz. Gölgeden okların göğsüne girmesini, kalbinin bir parçasını kopardıktan sonra sırtından çıkmasını ümit ediyordu. Ne var ki saplanan ok bütün ağırlığıyla Dokuz'un kalbine, kaslarına ve kemiklerine kurulu-yordu. Aklına oturan her yeni karanlık düşünce alnından ensesine ve oradan ayak bileklerine kadar inen bir sıkışıklık hissi ile vücudunun dört bir yanını baskılıyordu. Kapasite-sini zorlayan bir balona dönmüş, patlamak üzereydi. İçine dolan kaynar sular gidecek bir yer bulamayınca iç organla-rının üzerine bir sel olup çöküyordu. Teni bir davul derisi gibi geriliyordu. Baş dönüyor, alnındaki damarlarda kayna-yan kan, hipodromu turlayan bir at misali kafatasının çev-resinde dört nala koşuyordu.

Eşinin ölümünden sonra aylarca terapiye gitmişti. İlaçlar kullanmış, şehirden uzaklaşıp küçük bir kasabada yeni bir hayat kurmaya niyetlenmişti. Aynı evde kalmaya tahammül edememiş, eşini hatırlatan her şeyden kaçmıştı.

Ne terapi iyi gelmişti Dokuz'a ne de ilaçlar. Geceleri ter içinde uyanmaya devam etmişti. Eşine duyduğu özlem derinleştikçe, geçirdiği panik nöbetlerinin şiddeti de artmıştı.

Terapistinin tavsiyelerini hatırlamaya çalışıyordu.

Gözlerini kapat.

Burnundan derin bir nefes al.

Nefesini tut.

On saniye.

Yavaşça bırak.

İşe yaramıyordu. Zihnini ele geçiren panik, derin nefesler alırken bol miktarda oksijenle karşılaşılıyor, yanıcı bir reaksiyona girip Dokuz'un beyninde çakmağa tutulmuş bir petrol rafinerisi gibi parlıyordu. Alnındaki sıcaklık gözlerini yakıyor, boğazından ciğerlerine iniyordu.

Uzun bir aradan sonra o gece paniğin tanıdık kokusunu duydu. Yatağına uzandı. Alnı yavaş yavaş ısınmaya başlarken her şeyi yutan bir karanlığın içinde bir başına durduğu hissiyle doldu. Sanki dudakları şişmiş, bir tıpa gibi ağzını kapatıyordu. Nefes alamıyordu. Bilmediği bir suçtan -ama o güne dek yaşamış bütün insanları hapiste çürütmeye yetecek kadar kötü bir suçtan- yargılanıyordu. Zihnini boğan karanlığın içinde uzanacak bir avukat eli dahi bulamıyordu Dokuz. Özür dilemek istiyordu ama suçunun ne olduğunu öğrenemiyor, yalnızca kapalı kaldığı zindanda boğulmamaya uğraşıyordu. Kafasının derinliklerinde bir savaş vardı. Bir meydan savaşı, bir el bombası, hidrojen bombası, bir tabancanın patlaması, birbirine giren atlar, kılıçların vuruşması... Hepsi onu hedef alıyordu. Silahları ateşleyen de oydu, atları süren de. Kılıçlar onun elinde yükseliyor, yine ona saplanıyordu. Nefes alamıyordu Dokuz. Gözlerini açamıyordu. Ensesinden boşalan ve sırtından süzülen terler kandan bir şelale gibi dört bir yanını sarıyor, sonra kuruyup, onu yatağa yapıştırıyordu.

Dokuz her şeye rağmen bu filmin de bir sonunun olduğunu biliyordu. Dalgalarla bir süre daha boğuştu. Uyanmaya niyet etti.

Karanlık, ufukta beliren bir ateş çemberi ile bölündü. Çember kendi içinde bir hortum gibi dönerek ve yükselerek

yaklaşıyordu. İyice yakınına gelmesini bekledi Dokuz. Suratı aydınlanırken hemen yanında eşinin olduğunu hayal etti. Onun elini tuttu. Ateş çemberinden korunması için bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Ateş hayalinin bir ürünüydü. Kurgulanmış tehlikelerle ancak kurgusal güçler başa çıkabilirdi.

Çember yaklaştı. Dönüp eşinin yüzüne baktı Dokuz.

Eşi gülümsüyordu.

“Şimdi,” dedi. Dokuz’un elini sıktı.

İkilinin parmaklarının kenetlendiği noktadan karanlığa bir ışık saçıldı. Dokuz’un hemen önünde, yaklaşan ateş çemberi ile arasında o güne kadar gizlice okuduğu romanların kahramanları belirdi.

Tolkien’in ak büyücüsü, Rowling’in ihtiyar müdürü, Martin’in ejderha kraliçesi silahlarını kuşanarak ışıktan bir duvar ördü. Ateş çemberinin rüzgârı ağır ağır yakıcılığını kaybetti. Açık pencereden yatağına doğru süzülen esinti Dokuz’un terden sıırıslıkla olmuş ensesine vurdu.

Ateş çemberinin yerini serinletici bir kış rüzgârı aldı. Yeniden doğruldu Dokuz. Banyoya gidip yüzüne bir avuç daha su çarptı. Kalp atışları yavaşlarken çalışma masasının başına oturdu.

Bir fırtına daha gelip geçmişti.

24. BÖLÜM

Karavana sessizlik hâkimdi. Ne Deniz'in ne Cengiz Hoca'nın canı toplantıyı konuşmak istiyordu.

Deniz İkizcetepeler'den sonra görüşmesi gereken sekiz muhtarı çabucak aradı. Her şey kontrol altındaydı. Kalan vaktini yol üzerinde aradan çıkarmayı umduğu Ali Muhtar ile ilgili bilgi alarak geçirdi. Kayseri ve Bursa'daki yoldaşlık üslerinden gelen bilgiler birbiriyle uyuşuyordu. Ali Çamlı dört dönemdir muhtarlık yapmaktaydı. Yiğitali Köyü'nün muhtarlığını dedesinden devralmıştı. Köy sekiz dönemdir Çamlı ailesi tarafından yönetiliyordu. Aile bu süreçte otoyol üzerinde ve Yeşil Vadi'de sahip olduğu işletmeler sayesinde hatırı sayılır bir servet biriktirmiş, köyün güneyindeki Gökçeören Mahallesi'ni bütünüyle devletten satın almıştı. Parti'nin alt yönetimi bu süreçte yabani ot gibi her evrakta biten yolsuzluklar yığınının görmezden gelmişti. Vergisiz paranın kokusu burnuna çalındıktan sonra Çamlı ailesi yeraltı dünyasında iyice dallanıp budaklanmıştı. O zamandan beri Bursa'nın güneyinde yasaklı birçok zevk ve lezzet Çamlılar tarafından çevre köylere dağıtılıyor, Yiğitali Köyü'nden doğan yasadışı ticaret çemberi aileye sadık güvenlik ekipleri sayesinde kimsenin gazabına uğramadan hızla büyüyordu. Devletin muhafızlarını taşradan çekmesi de günden güne zenginleştiği dönemde Çamlı ailesinin ekmeğine yağ sürmüş, civardaki yasadışı madde ticaretinin önünü açmıştı.

Anadolu'da ağalıklar filizlendi filizleneli köylerdeki muhafız nüfusu azalmıştı. Deniz bu sebeple köy çevresinde bir

kontrol noktasına rast gelmeyi beklemiyordu. Devletin yerel yönetimlere sağlamakla yükümlü olduğu güvenlik hizmetleri sekiz yıl önce ağalarca garanti altına alınmış, oradan kurtarılan bütçe şehirlerin muhafız birliklerine aktarılmıştı. Parti'nin işine gelen bu yeni yasa tasarısı *ağa* sıfatının kanunlarca tanınmasını gerektirmişti. İşin içinden kolay yoldan sıyrılmak adına Meclis muhtarlık makamını ağalıkla birleştirmiş, bir yerleşim yerinin yarısından fazlasına sahip olan kişileri *ağa*, bu koşulu karşılayan muhtarları *muhtar ağa* ilan etmişti.

Taşrada Parti'ye yakın aileler kuvvetlendikçe muhtar ağaların sayısı artıyordu. Deniz'in elindeki dokümanlara göre Ali Çamlı, Yiğitalı Köyü'nün muhtarı, Gökçeören Köyü'nün muhtar ağasıydı.

Yoldaşlar Bursa Stadı önündeki güvenlik noktasına takılmamak adına şehirler arası otobandan çıkıp, güneyden köye girdiler. Ali Muhtar Uludağ yolu üzerindeki konukevinde onları bekliyordu. Yol üzerinde Bursa üssünden iki yoldaşla karşılaşmış, buluşma noktasına onlarla birlikte gelmişti. Yoldaşlar kendilerini Görenler olarak tanıtmışlardı. Deniz'in bir Gören mühendisi olduğunu söylemişler, Ali Muhtar'ı çok kıymetli bir göreve layık görüldüğü için kutlamışlardı. Yıllardır Parti'nin alt tabakalarıyla içli dışlı olan muhtar bu durumu garipsememiş, kendisine bahşedilen bu sahte onuru neredeyse gecikmiş bir ödül niyetine kabul etmişti. Hislerini gizleyemeyen bir mizacı vardı. Çevre köylerden başka bir muhtarın da iki hafta evvel aynı görev için seçildiğini öğrenince iyice bozulmuş, ekip varana kadar sohbetten kesilmişti. Bu sebeple Deniz'i karşılarken bir yandan gözleri minnetle parlıyor, diğer yandan yüzüne oturttuğu ifadede hayal kırıklığını belli eden bir burukluk göze çarpıyordu.

“Muhtar Ağa,” diyerek elini uzattı Deniz.

“Amirim,” dedi Ali. “Yol yormuştur. şöyle buyrun.” Kösedeki divanı işaret etti. Deniz’in oturmasını beklemeden hemen yanındaki tekli koltuğa kuruldu. Önündeki sehpa paslanmaz çelikten bir çaydanlık tütüyordu.

“Demine ben karışmayayım, siz istediğiniz gibi doldurun çayınızı,” dedi Ali. Deniz ev sahibini kırmamak için ince belli bir bardağı tepeleme dem ile doldurdu.

“Mizacınız gibi ağız tadınız da sert herhalde,” dedi Ali. “Zaten baş mühendis dediğin de böyle olmalı.”

“Sağ ol, Muhtar Ağa. Arkadaşlar durumun ne kadarını anlattı, bilmiyorum.”

“Kıymetli bir görev için beni uygun gördüğünüzü bildiriler sadece. Onur duydum.”

“Öyle, öyle.”

Deniz bir an önce işlerini halledip şile’ye varmak istemesine rağmen sohbeti ağırdan alıyordu. Ali Muhtar gibi birçok insan tanıımıştı. Böyleleri, insanın işinin acele olduğunu görürlerse ciddiyeti elden bırakırlardı. Ağa sıfatına alışmış kişilere göre ehemmiyetli, rütbe sahibi devlet büyükleri asla telaş içinde hareket etmezlerdi. Çaylarını ağır ağır yudumlarlar, akıllarındakileri harf harf söylerlerdi. Dillerinden bir kelime dökülene kadar muhatapları ile defalarca göz göze gelirler, daha kimse ağzını açmamışken kimin ne düşündüğünü bir sükûnet hali içinde çözerlerdi.

“Görevi anlatmak isterseniz...” dedi Ali. Kendisine de bir bardak çay doldurmuş, Deniz’in yudumlarını takip ediyordu.

“Anlatacağız elbet,” dedi Deniz. “Yiğitali Köyü’nden Gökçeören’e kadar her yer aile mülkü herhalde?”

“Öyle, amirim.”

“Sen mi çekip çeviriyorsun bütün işleri?”

“Son yıllarda çoluk çocuk da öğrensın diye bölüştürdüm biraz ama üniversiteden bu yana işin içindeyim. Bilmediğim tarafı yoktur.”

Deniz cevap vermek yerine çayını yudumlayarak sessizce bekledi.

“37’de üniversiteyi bitirip köye döndüm,” diye devam etti Ali. “O zamanlar dedem buranın muhtarıydı. Amcam bakıyordu aile işlerine. O 42’de Lübnan’da şehit düşünce iş güç babama kaldı. Pek hevesi yoktu rahmetlinin. Zaten onu da 49’da Kafkasya’da kaybettik. O zamandan beri bütün yük benim üstümde.”

“Arkadaşlara göre babanın zamanından beri işler bir hayli büyümüş.”

“Büyüdü, çok şükür. Kâğıtların hepsini doldurduk.” Gömleğinin kolunu sıvadı. Gümüş rengi GÖR bilekliğine dokundu. Sol kolunda beliren ekrandaki görüntüyü arkasındaki duvara aktardı. “Bakın,” dedi duvardaki haritayı işaret ederek. “Amcam işleri devraldığında Uludağ Yolu ile koruluk arasındaki araziden başka bir şeyimiz yoktu. Babam ilk savaş zamanı malların birazını elden çıkarmak zorunda kaldı. Ben Kafkas Savaşı sonrası işlerin başına geçtiğimde önce babamın sattığı yerleri geri aldım. Sonra güneyde birkaç bağ evi vardı, onları topladım. Hepsi kayıtlı, buyrun okuyun.” Ekrandaki haritanın yanında Çamlı ailesinin mallarının dokümü belirdi. Ali parmağını haritanın üzerinde gezdirdikçe hangi evin hangi yılda alındığı, karşılığında kaç para ödendiği gibi birçok bilgi görünüp kayboluyordu.

“Bunları zaten inceledik, Muhtar Ağa,” dedi Deniz. “Buralara kadar gelmekteki niyetimiz seni teftiş etmek de değil.”

“Tabii, efendim.”

“Kayıtdışı faaliyetlerinin de farkındayız. Onlara da lafımız olmayacak.”

“Müsaade ederseniz bir şey söylemek isterim.”

Deniz, eliyle Ali’nin devam etmesini işaret etti.

“Kayıt dışı faaliyetlerimiz var, bunu sizden gizlememin bir manası yok. Ama bizdeki kayıt dışılık, ancak resmi daireler içindir. Parti çok şükür her şeyden haberdar.”

“Biliyorum.”

“Efendi’nin yol arkadaşlarından bir şey gizlemeyi, kaçırmaı nankörlük biliriz. Ağzımızdan eksik etmeyeceğimiz bir laf varsa, o da Efendi ve Kitap’tır.”

“Efendi ve Kitap,” dedi Deniz.

“Efendi ve Kitap,” diye odadaki yoldaşlar da Denize katıldılar.

“Hesap tutmaya gelince devlet başka, Parti başkadır,” diye tekrar lafa girdi Deniz. “Resmi makamların defterlerinde sayıların hesabı tutulurken, Parti’nin defterlerinde hislerin, sadakatin ve hıyanetin hesabı tutulur. Sizin ailecek iki hesap defteriniz de tertemiz, Muhtar Ağa. İçin rahat olsun.”

“Var olun, amirim,” dedi Ali. Yüzüne bir ışıık gelmiş, az önceki kırgınlığı ve telaşlı ezikliği kaybolmuştu.

“O sebeple o kadar yerel yöneticinin arasından seni seçtik, buralara kadar yorulduk.”

“Sizi utandırmam, amirim. Komşu köyleri bilmem ama Yiğitali ve Gökçeören sakinleri ilk günden beri Efendi’nin ve Parti’nin destekçisi olmuştur.”

“Komşu köylerden bir şüpheden mi var?”

“Yok, estağfurullah. Bursa çevresinde uygun gördüğünüz başka muhtarlar da varsa, eskilerde kimin hangi cephede

dövüştüğünü bilmek istersiniz diye dedim. Benim fikrimden çok ileride istihbaratınız vardır zaten.”

“Aklına gelen birileri var mı?”

“Şimdi kimseyi durduk yere suçlamak istemem de...” Ali bir an duraksadı. Aslında çoktan kararını vermiş, çevredeki tek muhtar olma yolunda suçlayacağı isimleri dilinin ucuna kadar itmişti. Deniz’in güvenini kazanmak ve suçlamalarında samimi görünmek için numara yapıyordu.

“Suçlama değil,” dedi Deniz. “Parti’nin güvenliğine hizmet.”

“Doğancı muhtarı Feyzi Ağa mesela,” dedi Ali Muhtar. “42’de Alsancak’ta olduğu bilinir. Bursalı bir üniversite talebesinin, ayaklanma yılını Alsancak’ta geçirmiş olması tesadüf müdür, artık orası sizin takdirinize kalmış.”

“Burada işimiz bittikten sonra arkadaşlardan biri seninle kalacak. Şüphe duyduğun bütün isimleri ona bildir.”

“Emriniz olur.”

“Şimdi kayıt dışı işlere gelecek olursak... Parti bu faaliyetlerine göz yumuyor ama Çamlı ailesinin bölgedeki ticaret hacmi 49’da olduğundan çok farklı.”

“Varımızla yoğunumuzla çalışıyoruz, efendim.”

“Nilüfer bütçesine yakın bir hacimden söz ediyoruz, Muhtar Ağa. Bunların vergilendirilmesinin zamanı geldi de geçiyor.”

Ali Muhtar önce ne diyeceğini bilemeden oturduğu yerde kıpırdandı. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyor fakat endişe dolu bakışlara yuva olmuş gözlerini Deniz’den kaçır-mıyordu. Deniz’in önerisine bir şekilde itiraz etmesi gerektiğini hissediyordu. Daha önce Parti’nin hiçbir isteğine karşı çıkmamıştı. Dolayısıyla Parti’nin kabul edilemez taleplerine nasıl tavır alınır, hapsi boylamadan Parti’ye nasıl hayır denilir, akli ermiyordu.

“Amirim,” diye söze girdi Ali. “Yanlış anladıysam düzeltin. Kayıt dışı işlerimizin vergiye bağlanmasını mı istiyorsunuz?”

“Doğru anlamışsın.”

“Bunu bizi açıkta bırakmadan, hâkim karşısına çıkar-
madan nasıl yaparız? Yanlış anlamayın, vergimizi seve seve
veririz. Parti’nin iyiliğini karşılıksız bırakmamak için, ce-
bimizde kalan verginin eşini, hatta fazlasını her yıl gerekli
yerlere gönderiyorum. Ama bunu resmiyete nasıl dökeriz?”

“Geçen sene köyün doğusundaki devlet ormanını satın
almaya çalıştın, değil mi?”

“Doğru, amirim. Ama devletin projesi varmış, vermediler.”

“Buraya o projeyi konuşmaya geldim, Ali.” Deniz eliyle
duvarı işaret etti. Bursa üssünden Nadire, Deniz’in işaretiyle
birlikte GÖR bilekliğini etkinleştirerek kolundaki görün-
tüyü duvara aktardı. Hâlihazırda duvarda bulunan Yiğitali
Köyü haritasının köşesinde büyük bir yapı belirdi. “Şimdi
iyi dinle,” diye tekrar lafa girdi Deniz. “Devlet önümüzdeki
yıl bu ormanlık araziye düzleyecek. Burada Bursa’nın en bü-
yük termik santralinin yapımına başlanacak. Santralin in-
şasında iki yıl boyunca dört bin kişi çalışacak. Santral 65
yılında kullanıma girdiğinde düzenli olarak beş yüz kişiye
istihdam sağlayacak.”

“Bunlar ne güzel haberler, amirim,” dedi Ali. “Yiğitali
çevresi sanayi şehrine döner o kadar işçiyle.”

“Güzel haberler elbet. Ama işin güzelliği burada bitmi-
yor. Parti santrale bu bölgeyi bilen, insanların tanıyan ye-
rel bir yönetici atanmasını istiyor. Enerji Bakanlığı da bu
fikre sıcak bakıyor.”

Ali Muhtar kazara Kaşıkçı Elması’nı bulmuş gibi otur-
duğu yerde dimdik gerildi. Gözleri büyüdü. Nefesini tuttu-
ğunu fark etmeden ağır ağır yutkundu.

“Ben mi, amirim?” diyebildi.

“Henüz kimsede karar kılmadık ama bir terslik çıkar-mazsan, her şeyi istediğimiz gibi yapmaya devam edersen neden olmasın?”

“Ne dilerseniz, amirim. Siz yeter ki emredin.”

“Santral devlet eliyle kurulsa da kısa yoldan özelleştirilecek. Eğer bizimle çalışmaya devam edersen, sadakatini kanıtlayabilirsen, devir teslim işlerini ihalesiz hallederiz. Bu ne demek biliyor musun, Ali?”

Ali Muhtar’ın gözleri dolmuştu. Tekli koltuğun kenarlarında titreyen ellerini önünde kavuşturmuş, büyük bir hayranlıkla Deniz’in dudaklarından dökülen kelimeleri dinliyordu.

“Biliyorum ama siz yine de söyleyin, amirim.”

“Çamlı ailesi için, dünya döndüğü, Parti ayakta olduğu sürece zenginlik demek.”

“İnşallah,” diye mırıldandı Ali.

Deniz’i neredeyse unutmuş, birkaç yıl içinde kavuşmayı arzuladığı prestiji düşünüyor gibiydi. Daha dakikalar önce ev sahibi olmanın güveniyle tekli koltuğuna kurulan zengin yönetici gitmiş, yerine Parti o an öl dese sorgulamadan nefesini tutacak, çocuk gibi hevesli ve gözü yaşlı bir ihtiyar gelmişti. Paranın kokusu bile Muhtar’ı içine gizlendiği posttan çıkarıp atmaya, asıl rengini gözler önüne sermeye yetmişti.

“Vergileri nasıl yapacağız?” diye sordu Ali. “Akkuyu modeli mi?”

“Akkuyu modeli.”

“Oradaki gibi bir terslik çıkmasın? Sizden şüphe ettiğimi düşünmeyin, amirim, ama öyle bir felaketin altından kalkmaya bizim ailenin gücü yetmez.”

“Orası apayrı bir hikâye,” dedi Deniz. “Termik santralde öyle tersliklerin yaşanması mümkün değil. Yaşansa bile bu işin kaç çeşit sigortası var. Santral yüzünden Bursa’nın yarısı göçse, sana bir kuruş masraf çıkmaz.” Büyük bir yudum alarak çayını bitirdi. “Ama bu iyilik de elbet karşılıksız değil.” Çaydanlığı kaldırarak bardağını tepeleme doldurdu.

“Ne dilerseniz.”

“Bu civarda en çok kayıt dışı iş yapan sensin,” diye açıklamaya girişti Deniz. “Ama işin içinde senden başka oyuncular da var.”

“Öyle, efendim. Uludağ’dan Ulubat’a kadar yarım milyon insan var. Hepsiyle uğraşmaya tek ailenin gücü yetmiyor.”

“Senin işleri vergilendirip, diğerlerini boş bırakmak olmaz. Bölgedeki pazarın neredeyse yarısı sendeymiş. Doğru mu?”

“İnegazili Cevdet’in ayağı kayınca Kuruçeşme Ovası da bize kaldı çok şükür. Onunla birlikte payımız yüzde altmışı buluyor.”

“Kalan yüzde kırklık kesimdeki satıcı sayısı kaç?”

“Dört, bilemediniz beş aile vardır.” Bir şey daha söyleyecekmiş gibi oldu fakat çekingen bir tavırla duraksadı.

“Devam et,” dedi Deniz. “Aklında bir şey kalmasın.”

“Bu ailelerden yana biraz endişeliyim, amirim,” dedi Ali. Daha fazlasını söylemeden önce Deniz’in tepkisini ölçmeye çalışıyordu.

“Senin malları vergilendirirsek milletin resmiyete bulaşmamak için bu ailelere yönelmesinden korkuyorsun.”

“Evet.”

Deniz, Nadire’ye döndü. Bir emri onaylar gibi hafifçe kafasını salladı. Nadire ceketinin cebinden küçük, siyah bir

kutu çıkardı. Kutu, içinde bir tektaş yüzük gizliyor gibi sı-
kıcı kapatılmıştı. Kenarında birtakım rakamlar parlıyordu.

Ali Muhtar'ın meraklı bakışları altında kilidin şifresini
girdi Deniz. Kutu sessizce açıldı. İçinde pirinçten biraz bü-
yük, beyaz bir çip yanıp sönüyordu.

“Bunu GÖR’üne kaynaştıracağım,” dedi. “Önümüzdeki
yıl boyunca bu çevredeki bütün satıcılar, kuryeler ve kulla-
nıcılarla birer birer buluşacaksın. Bu küçük çip sayesinde her
şeyi en ince ayrıntısına kadar kayıt altına alacağım. Santra-
lin temeli atıldığında, elimizde son bir yılda yasa dışı madde
kullanmış, içki içmiş, ithal çikolatanın tadına bakmış herke-
sin listesi olacak. İnşaat bittiğinde, Eskişehir-Balıkesir-Bursa
arasında senden başka tek bir satıcı kalmayacak.” Ali’nin yü-
zündeki heyecan ve hayranlık karışımı ifadeyi keyifle izledi.
“Anlaştık mı?”

“Anlaşmaz olur muyuz, amirim.”

“Birazdan arkadaşlar seni ameliyat odasına alacaklar. Ope-
rasyon yarım saati geçmez ama sonrasında tam gün istirahat
edeceksin. Yalnız bir şeyi unutma: bu çipi ensene yerleştir-
dikten sonra geri dönüş yok. Sen ne görüyorsan, ben de gö-
receğim. Anlaşmamızdan tek bir kişiye bahsedersen, en kü-
çük bir pot kırarsan, anlaşmayı iptal etmekle kalmam, seni
bitiririm.”

Ali’nin gözlerinden anlık bir endişe bulutu geçse de he-
yecanından bir şey eksilmedi. “Çoluğum çocuğum üzerine
yemin olsun, emrinizden çıkmayacağım,” dedi. “Bir yanlış
yaparsam da şuradan şuraya yürümek nasip olmasın.”

Öküzün ölmesine bile gerek yok, diye düşündü Deniz,
öküz hastalansa Parti denen bu ortaklık bozulur.

25. BÖLÜM

Cırcır Hasan dükkândaydı. Ceyda'ya mütevazı bir kahvaltı hazırladıktan sonra evde oyalanmamıştı. Cahil görünüşüne rağmen gözünden hiçbir şey kaçmıyordu. Ceyda'nın gizli bir uğraş içinde olduğunu anlamış, bu sert mizaçlı kadının canını sıkmamak için kahvaltıyı hazır eder etmez ortadan kaybolmuştu.

Ceyda kahvaltısını bitirdikten sonra oturma odasına geçti. Yoldaşlık'la iletişime geçmesi, en azından hâlâ hayatta olduğunu bildirmesi gerekiyordu. Şimdilik güvendedi. Hasan'ın muhafızlara gideceğini düşünmüyordu. Yine de bir an önce adadan ayrılmalı, bayılıp tekneye bindirdiği kaptanın uyanmasını beklemeden Samsun trenine binmeliydi. Ali Kaptan kendine geldiği anda Ceyda'nın elindeki kimlik devre dışı bırakılacak, trenle Anadolu'ya geçme planları suya düşecekti. Adadan vakitlice ayrılabilirse hafta başına kalmadan Samsun'daki Depo 11'e varabilirdi. Aksi takdirde Ali Kaptan uyanmasa bile Körfez'in baykuşları mesainin başlamasıyla Ali Kaptan'ın yokluğunu fark edecek, meslektaşlarının izini sürmeye başlayacaklardı. Dahası, Basri'nin kaçırıldığı anlaşıldığı anda Marmara çevresinde güvenlik önlemleri bambaşka bir seviyeye çıkarılacaktı. Hem kendisi hem de yoldaşları için en hayırlısı kıyamet kopmadan Ceyda'nın İstanbul'dan uzaklaşmış olmasıydı.

Oturma odasındaki teleduvardan feribot seferlerini takip ediyordu Ceyda. Bütün biletler çoktan satılmış, adaya geleceklerin isimleri liman kapılarına yazılmıştı. Hava trafiği

Efendi'nin ziyareti sebebiyle askıya alınmıştı. Günün ilk feribotları Büyükada Limanı'na yanaşırken Ceyda hâlâ adanın güvenlik çemberinde zayıf bir halka arıyor, ağır ağır umutsuzluğa kapılıyordu. Yeni sefer eklenip eklenmediğini görmek için yeniden teleduvara döndü. Ekran bomboştu. Yeni seferler listesinde yalnızca adaya yiyecek-içecek ikmali yapan ticari teknelerin isimleri yanıp sönüyordu. Ceyda ilk başta bu teknelerden birine sızmayı düşünmüş fakat haritada yolcu feribotları hariç bütün deniz araçlarına hücumbotların eşlik ettiğini fark etmişti. O gün adaya gönderilen koliler dahi birer birer açılıp kontrol ediliyordu. Güvenliğin bu derece artırıldığı bir günde ufak tefek ticari teknelerden birine sığınmak akıllıca değildi.

Ceyda duvardaki haritanın ölçeğini büyüttü. Başboş bırakılmış bir balıkçı teknesi bulma umuduyla duvarın dibindeki tekli koltuğa kuruldu. Adanın güneyinden başlayarak bütün kıyılarını ağır ağır incelemeye koyuldu. Gözleriyle kıyı şeridini adım adım dolaşıyordu. Askeri tekneler yeşil ile işaretlenmişti. Kırmızılar balıkçıları, beyazlar yolcu feribotlarını gösteriyordu. Elindeki tüfeği okşadı, okşadı. Sanki daha sıkı bakarsa haritada çok sayıda kırmızı nokta belirecekmış gibi bıkmadan, usanmadan haritayı gözledi. Kuzeyden güneye, batıdan doğuya bütün şeridi neredeyse ezberledi. Haritaya odaklanırken sırtı kamburlaşmıştı. Bakışlarını yeniden kuzeye çevirmeden önce, oturduğu yerde kollarını arkasına aldı, belini kütletene kadar gerildi. O sırada gözüne haritanın en güneyinde, Tavşanlı Ada'ya bakan uç noktasında kırmızı bir nokta takıldı. Hayal gördüğünü sanarak kafasını duvara iyice yaklaştırdı. Yanlış görmemişti. Güneydeki kayalıkların arasına gizlenmiş kırmızı bir ışık yanıp sönüyordu. Zaman zaman birkaç saniyeliğine kayboluyor, sonra aynı yerde yeniden belirliyordu. Sahili vuran sabah dalgalarıyla

beşik gibi sallanıyor ve kayalıkların arkasında sinyalinin kaybediyor olmalıydı.

Apar topar elindeki tüfeği koltuğa bıraktı. Odaya girdiğinde kahve sehpasının altında birkaç parça kâğıt ve bir kurşun kalem görmüştü. Boş sayfalardan birini kaparak kırmızı noktanın koordinatlarını karaladı. Kâğıdı cebine sıkıştırdı. Üst kata koşmak üzereyken koltuğun üzerinde boylu boyuna uzanan tüfek gözüne çarptı. İçinden bir ses tüfeği yanına alması gerektiğini söylüyordu. Uzunluğu bir metreyi bulan dürbünlü tüfeğin kalabalıkta, hele güvenliğin böylesine yüksek seviyelere çıkarıldığı bir günde dikkat çekmesi kaçınılmazdı. Hızla koltuğun yanında diz çökerek tüfeğin dürbününü söktü Ceyda. Rusya'dan ithal edilmiş 45 yapımı silah Rusların saha ajanları için tasarlanmıştı. Hız ve gizlilik gerektiren operasyonlarda yeniden kurulabiliyor ve daha taşınabilir bir boyuta indirgenebiliyordu. Tabanca halini aldığı anda atış gücünü önemli ölçüde kaybetse de dürbünü bütün varyasyonlarında işlevselliğini koruyordu.

Ceyda tüfeğin iri dipçliğini henüz sökmüştü ki teleduvarın bir bildirim sesi geldi. Ekranın sağ üst köşesinde küçük bir kare belirdi. Karenin içinde altmışlı yaşlarda bir adam uykudan yeni uyanmış, endişeli gözlerle Ceyda'ya bakıyordu.

“Hasan!” diye bağırıyor adam. “Hasan! Hangi odadasın Allah'ın belası?”

Ceyda karşısındaki adamın ev sahibi Halit olduğunu anladı. Adamın onu henüz görmediğini fark etti. Hasan bahçedeki ve dükkândaki kameraları da sökmüş olmalıydı. Aksi takdirde Halit kardeşinin o sırada dükkânı beklediğini biliyor olurdu.

“Ulan hıyar!” diye Halit'in sesi duyuldu tekrar. “İki gün ortadan kaybolduk, dükkânı mı soydurdun hemen?”

Halit teleduvar aracılığıyla bütün odaları birer birer geziyordu. Oturma odasında Ceyda'yı bulması an meselesiydi. Ceyda odadan bir an önce çıkmak istiyor fakat Halit'in o sırada hangi odanın kamerasını izlediğini bilmediği için eli kolu bağlı bekliyordu. Aceleyle tüfeği parçalarına ayırıp tabancayı ve dürbünü kapıda asılan bez çantaya doldurdu. Önce mutfığa kaçmayı, oradan kameraları devre dışı bırakılmış balkona sızmayı planlıyordu. Halit'in cin görmüş gibi irileşmiş gözleriyle tam kapıya uzandığı sırada karşılaştı. Kamera aracılığıyla da olsa göz göze geldiklerini hissetti. Halit tek kelime etmeden görüntüyü kapattı, oturma odasını yeniden sessizliğe boğdu. Ceyda'nın elindeki tabanca ve tabancadan arta kalan, koltuğun üstüne saçılmış parçaları da görmüştü elbet. Ceyda balkona yönelirken Halit muhtemelen karakolun güvenlik ağına bağlanıyordu.

Bahçe duvarının arkasında Ceyda'yı adanın zirvesine çıkan bir patika karşıladı. Birkaç metre ötedeki bakkaldan Hasan'ın kendi kendine türkü söyleyen sesi geliyordu.

Ceyda dükkâna girip Hasan'ı uyarmak istedi. Muhafızlar eve geldiklerinde şüphesiz içerideki kameraların kayıtlarını izleyecekler, Hasan'ın Ceyda'ya yardım ettiğine şahit olacaktardı. Ceyda'nın ardında bıraktığı tüfek parçaları da koltuğun üstünde muhafızlarca bulunmayı bekliyordu. Kanun kaçağı olduğu her halinden belli olan Ceyda'ya böylesi kıymetli ve tehlikeli bir silah bırakmak Hasan'ın ömrünün sonuna dek hapislerde çürümesi için yeterli sebepti.

Ceyda birkaç saniye kararsızlıkla olduğu yerde çakılı kaldı. Dikkat çekeceğini düşünerek elindeki bez torbaya koyduğu tabancayı ve dürbünü çalılıkların arasına fırlattı. Patikadan yukarıya koşmaya başladı. Hava açılmıştı. Ceyda'nın

sağ tarafında Maltepe Sahili, ileride ise eski Rum manastırı yükseliyordu.

Manastırın zirvesini kaybetmeden ağaçlıkların arasından geçti Ceyda. Birkaç metre ötede çitleri aşarak Kadiyoran Yolu'na çıktı. Güneye inen yolu henüz tam olarak bilmese de manastırın oturduğu tepeden bütün adayı görebileceğini düşünüyordu. Oraya kadar sağ salım varabilirse hiç olmazsa ortalık yatışana kadar muhafızlardan uzak durabilirdi.

Manastırın ön duvarları tellerle kaplanmıştı. Ceyda burada vakit kaybetmemek için arka tarafa dolandı. Bahçenin giriş kapısına yanaştığı sırada, geride bıraktığı yoldan bir aracın yaklaştığını duydu. Kapının üzerinden atlayıp duvarın arkasına saklanmayı düşündü. Aracın penceresinden kafasını çıkarmış bir muhafızın sesiyle bu düşüncesinden vazgeçti.

“Hanımefendi!” diye seslendi muhafız. “Yolunuzu mu kaybettiniz?”

“Ben mi?” diyerek muhafızlara döndü Ceyda. Ali Kapitan'dan aşırıldığı kimliği ve el tabancasını ceketinin içine gizlemişti. “Yok,” dedi, “sabah yürüyüşüne çıkmıştım. Biraz dolaşp, miting için meydana inerim diyordum.”

“Uyarıları görmediniz herhalde,” dedi şoför koltuğundaki muhafız. “Kadiyoran'dan güneyi yarın sabaha kadar kapalı.”

“Öyle mi? Kusura bakmayın, haberim yoktu. Teleduvar bozuk da, haberler gecikmeli geliyor.”

“Buralarda dolaşmayın daha fazla. Orman girişinden Viranbağ Plajı'na kadar her yerde arkadaşlar devriye geziyor. Yarım saate tutukluluk emri devreye girer. Yarın sabaha kadar bariyerin bu tarafına geçmeyin.”

“Sağ olun, memur bey. Bariyer nerede başlıyor tam olarak?”

“Haritanıza eklendi. GÖR'den kontrol edebilirsiniz.”

“Peki, teşekkür ederim.”

“Biz şurada bir turlayıp güneye iniyoruz. İsterseniz atlayın, sizi miting alanına kadar bırakalım.”

Ceyda’nın yüzü gölgelendi. Muhafızların anlattıkları doğruysa güneye inmesinin bir faydası olmayacaktı. Burundaki kayalıklara ulaşsa bile, devriye araçlarının radarları tetikte olduğu sürece Ceyda’nın bir balıkçı teknesini kaçırmaması mümkün değildi.

“Sağ olun,” dedi muhafızlara. “Buralara kadar gelmişken yürüyerek ağır ağır ineyim meydana.”

“Siz bilirsiniz,” dedi ön koltuktaki muhafız. “Ama her türlü yolunuzu değiştirmeniz gerekiyor. Arkamızdan gelen devriye aracına eşkâlinizi bildirmem lazım.”

“Tabii,” dedi Ceyda. “Hemen arkanızdan...”

“Pardon,” diye Ceyda’nın sözünü kesti muhafız. Bir eliyle Ceyda’ya durmasını işaret ediyor, diğeriyle aracının monitörüne dokunuyordu. “Anlaşıldı,” dedi. Sonra tekrar Ceyda’ya döndü.

“Bu çevreyi bir an önce boşaltmamız istendi. Bizimle gelmek zorundasınız.”

“Tabii,” dedi Ceyda. “Bir terslik mi var, memur bey?”

“Bölgeyi boşaltma emri biraz geriye alınmış, hepsi o.”

“Peki,” dedi Ceyda. Araca doğru yürüdü. Aracın sürgülü arka kapısı kendiliğinden açıldı. Ceyda arkadaki deri koltuğa kuruldu. Terden sıırıslık olan ellerini dizlerine sildi. Kalp atışlarını göğsünün dört bir yanında hissediyordu. Muhafızın son söylediklerini dinlemediğini fark etti o sırada.

“Efendim?” dedi öne eğilerek. “Bir şey mi dediniz?”

“Su isterseniz koltuk dolabında var,” diye tekrar etti muhafız. “Yol üzerinde iki dakikalığına bir yere uğrayacağız.”

Ceyda'nın bir şey demesine kalmadan yola koyuldular. Daha birkaç dakika öncesine kadar Ceyda aynı yolda yokuş yukarı koşuyor, şu anda içinde bulunduğu devriye aracına görünmeden adadan sıvışmaya çalışıyordu. Ne kadar plan yaparsa yapsın, Yoldaşlık'ın desteği olmadan eninde sonunda kendini bir karmaşanın içinde buluyordu. Cengiz Hoca'nın veya Uydu'nun teknik desteğinden mahrum kaldığında iki metre önünü göremiyordu.

Yoldaşlık ile katıldığı operasyonlarda ayağı takıldığı halde arkadaşlarının onu tutup kaldıracağını, sağ salim bir Yoldaşlık evine ulaştıracağını biliyordu. Şimdi ilk kez Yoldaşlık'tan bağımsız bir girişimin içinde bulmuştu kendisini. İlk kez işler bu denli ters gitmiş, yoldaşları tarafından karanlığa terk edilmişti Ceyda. O güne kadar dahil olduğu sayısız operasyon şimdi gözüne birer tatbikat gibi görünüyordu. O hareketlerde da hakiki silahlara karşı savaşırmıştı fakat geçtiği yollar üzerinde hep bir acil çıkış kapısı onu beklemişti. Tepede dolaşan bir helikopter, ağaçların arasındaki patikaya gizlenmiş bir motor, kanalizasyon aracılığıyla ulaşılan bir gizli ev... Büyükkada'nın ise tek bir çıkışı vardı; önceki acil çıkış planlarının tam zıttıydı. Alışık olduğu planlar Ceyda'nın muhafızlardan uzaklaşmasını veya bir yerlerde onlardan saklanmasını gerektiriyordu. O gün ise bunun tam tersini yapmak, koca bir muhafız ordusunun üzerine yürümek zorundaydı. Kurtuluşu ile arasında bu sefer yalnızca bir ordu değil, Efendi'nin kendisi de bütün kudretiyle Ceyda'yı bekliyordu.

Ceyda alnından süzülen ter damlasını elinin tersiyle silerken Hasan'ın bakkalının önüne yanaştılar.

Muhafızlardan biri, "Hemen döneriz," diyerek meslektaşıyla birlikte araçtan indi. Dükkânın penceresi aralıktı. Kapısı zorlanmış gibi görünmüyordu. Muhafızlar girişe bir polis kordonu çekmiş, kapıda iki nöbetçi bırakıp içeriye girmişlerdi.

Ceyda biraz sakinleşmek için koltuk dolabındaki su şişesinden bir yudum aldı. Suratı yanıyordu. Aracın paspaslarını ıslatma pahasına eline biraz su döktü, ensesini ısladı. Arabanın penceresini araladı. O sırada bahçenin kapısına doğru yürüyen muhafızın sesini duydu.

“Ev sahibine durumu anlattık. Çok kafaya takacağa benzemiyor.”

“Adamın tahtalar eksikmiş zaten. Abisinin kafası bile rahatlamıştır.”

“Ayıp ulan, öyle laf mı olur? Benim dayımın oğlu da engelli. Başına bir şey gelse üzüntüden ölürüm.”

“Kamera kayıtlarını çalmaya kalkmayacaktı o zaman, amirim.”

Muhafızlar bahçe kapısında belirdiler. Az önce azarı yiyenin, kendisine su ikram eden muhafız olduğunu fark etti Ceyda. Meraklı görünmemek için bakışlarını hızlıca önüne çevirdi. Metal bir bardağa bir yudum su doldurdu. İçmediği halde bardağı ağzına götürdü.

“Bir ihtiyacınız olur diye hattı açık bırakıyorum, komiserim,” dedi muhafız. “Burada işiniz uzar, yemek falan lazım olur.”

“Sağ ol, Hamdi. Başımıza bir de ceset çıktı böyle günde. Merkeze iniyorsan bir iki porsiyon pide göndersene.”

“Emredersiniz, amirim. Neyli olsun pide?”

“Karışık yaptır işte. Çok bir şeye gerek yok. Cenaze arabası gelene kadar tok tutsun, yeter.”

“Tabi, amirim,” dedi muhafız. “Yarım saate getiririm.”

Arabaya kadar emir eriyle birlikte yürüyen amir Ceyda'nın oturduğu koltuğun iki adım ötesinde durdu. Gözleri Ceyda'ya takıldı. Bir şey diyecekmiş gibi hafifçe kafasını eğdi. Gözlerini kıstı. Ürkek gözlerle kendisine bakan Ceyda'ya asker

olduğunu belli eden sert bir kafa selamı verdi ve beklemeden arkasını döndü. Bahçe kapısına doğru yollandı.

Hasan'ın öldürüldüğünü duyar duymaz Ceyda'nın içine kuru bir ağırlık çökmüştü. Sanki ağzına yutabileceğinden büyük bir parça ekmek atmış, şimdi boğulmamaya çalışıyordu. Boğazındaki düğüm bir anlığına çözülüyor, ağırlık serbest kalıp göğsüne iniyordu. Öksürmek, kusmak ve ciğerleri sıvıyla dolana kadar su içmek istiyordu Ceyda. Uyumayı ve bir daha uyanmamayı arzuluyordu. Adını daha o sabah öğrendiği bir yabancıнын ölüm haberi, bir şey yemeden sek içki içmiş gibi zihnini bulandırıyor. Devriye aracıyla karşılaştığından beri sırtından eksik olmayan ter artık soğuk akıyordu.

“Suç mahali size iyi gelmiyor herhalde?”

“Efendim?”

“Suç mahali diyorum,” dedi muhafız, “çok alışık değilsiniz herhalde böyle şeylere.”

“Çok şükür... Alışmak nasip olmasın.”

“On beş senedir peşinden koşturuyorum bu işlerin, ben bile alışamadım.”

Ceyda cevap vermek yerine kibarca gülümsemekle yetindi. Yarım litrelik su şişesinin kalanını elindeki metal bardağa boşalttı. Tek dikişte içti. Ön koltuktaki muhafız olay yerinde kalmıştı. Onu almadan yollarına devam ettiler. Radyodaki ilk marş bitmeden şehir merkezine girdiler.

Ara sokakların tamamı araç trafiğine kapatılmıştı. Dar yollarda hızlıca manevra yapabilmesiyle ünlü, yılan lakaplı gösteri müdahale araçları sokak köşelerine konuşlanmıştı. Merkezdeki bütün giriş ve çıkışlar tutulmuş, ana caddeye çıkan her sokağa birer TOMA park edilmişti. Şehir merkezi sessizdi. Azgın taraftarlarla dolu bir stadyumun hemen

dışında beklediği hissiyle doldu Ceyda. Sahildeki miting alanının uğultusu tek katlı ada evlerinin arasından süzülüp kulaklarına akın ediyordu. Boşaltılmış sokaklara huzursuz edici bir sakinlik hâkimdi. Ada halkı evlerinde beklemek ile miting alanına gitmek arasında seçim yapmak zorundaydı. Caddelerdeki kimlik fenerleri kapatılmış, sahil şeridine ve miting girişine gezici fenerler yerleştirilmişti. Yanından geçtikleri üçüncü fenerin de ışığının sönük olduğunu görünce Ceyda'nın günlerdir kimliğini okutmadığı aklına geldi. Hesabında ceza birikiyordu. Ay sonuna kalmadan bir karakola uğraması ve gecikme parasını ödemesi gerekecekti. Aksi takdirde hakkında arama emri çıkarılacak, operasyon tehlikeye girecekti.

Eskiden Büyükkada Ermeni Katolik Kilisesi'nin bulunduğu alana yaklaştıklarında kalabalığın uğultusu devriye aracının motorunu boğar hale geldi. Köşelerde bekleyen muhafız araçlarının zırhları ve silah gücü miting alanına yaklaştıkça artıyordu. Tam teçhizatlı muhafızlar ellerinde otomatik silahlar ve kemerlerinde GÖR işlemcileriyle yol boyunca dolaşıyorlar, şehir içi minibüslerle duraklara inen halkı miting alanına yönlendiriyorlardı.

“Sizi feribot iskelesine bırakayım,” dedi muhafız gözlemini yoldan ayırmadan.

“Feribot iskelesi mi?” Dikiz aynasından şoförün yüzüne baktı Ceyda. Bir yerlerden tanıyıp tanımadığını çıkarmak için dikkatle inceledi. Bir an için muhafızın ona yardım etmeye çalıştığı fikrine kapıldı.

“Evet,” dedi muhafız. “Son feribot gelene kadar Efendi mitinge başlamayacak.” Saatini kontrol etti. “O da bir beş dakikaya yanaşır. Şimdi buranın kuyruğu uzundur, iskele- nin kapısından alana girmeniz daha kolay olur. İnince oylanmayın, son feribot Maltepe'den beş yüz kişi getiriyor.”

“Tamam, sağ olun.”

Bir sonraki kışeyi döndüklerinde sahil göründü. Kalabalık, bir karınca sürüsü gibi kıpırdanıyordu. Giriş noktalarının hemen yanına köfte ekmek ve su dağıtan yemek karavanları park etmişti. Araçların önlerine serpiştirilmiş banklar, sıra olmayı vakit kaybı olarak gören aç güruhun arasında kaybolmuştu. Köfte için birbirini yiyen kalabalığın sabırsız bağırışmaları sahne önünü doldurmuş binlerce insanın uğultusunu eritiyor, miting alanının baskın sesi olarak yakın sokaklara dağılıyordu.

“Hayırlı günler,” dedi muhafız. “Vakit kaybetmeden alana girin. Feribot birazdan yanaşır.”

“Teşekkür ederim.”

Ceyda araçtan indi. Feribotun adaya yaklaştığını görebiliyordu. İskele girişinin önünde hatırı sayılır bir kalabalık birikmişti. Köfte ekmek kapmakla meşgul kalabalık yüzünden halkın miting alanına girişi aksıyordu. En yakın kapının hemen dışına bir yılan park etmişti. Ceyda henüz ne yapması gerektiğine karar veremeden yılanın kasa kapısı açıldı. İçinden inen muhafız, şoför koltuğundaki meslektaşına döndü. “Öğren bak bu iş nasıl yapılmış,” dedi. Kemerinde sallanan copu kaldırdı, gülümsedi.

Araçtaki muhafız bir soru sormuş olacak ki, “Yok,” dedi eli coplu muhafız. “Miting bitene kadar orada beklerim. Zeminde yeterince nişancı var zaten.” Kapıyı tek eliyle çarparak giriş noktasına yöneldi. Yakasındaki kimlik rozetini okuttu, miting alanına girdi. Copunu yeniden kaldırarak, önüne gelen ilk vatandaşın sırtına geçirdi. Ceyda’nın duymakta güçlük çektiği birtakım hakaretler savurdu, kalabalığın arasına daldı.

Kimliksiz miting alanına girmek mümkün değildi. GÖR’ü olan vatandaşlar bile kimlik taramasından geçerken, Ceyda

gibi görüntüleri her an muhafızların eline geçebilecek bir körün alana girmeye çalışması mümkün değildi. Ceyda feribotu beklemeyi düşündü önce. Bu sayede hem miting alanındaki muhafızlarla uğraşmaktan kurtulabilir hem de radarın izleme zahmetine girmeyeceği bir araca sığınmış olurdu. Kaldırımı çekilerek gözlerini İstanbul'a çevirdi. Feribot yaklaşıyordu fakat limandaki sayaca göre iskeleye yanaşıp kapılarına açmasına hâlâ beş dakika vardı. O kadar süre boyunca Ceyda'nın girişte beklemesi birilerinin dikkatini çekerti. Sığınabileceği bir seyyar tuvalet bulmak için etrafına bakındı. Görünürde muhafızlardan ve yılanlardan başka bir şey yoktu. Bütün tesisler miting alanının içine inşa edilmişti. Vatandaşları miting alanına yönlendiren iki muhafız, otobüsten yeni inmiş bir grubun önünde Ceyda'dan tarafa yürüyordu. Ceyda'yı görüp eşlik ettikleri gruba dâhil etmeleri an meselesiydi.

Ceyda son bir kez etrafa bakındı. Kendisine yaklaşan grubun hemen arkasında bekleyen bir minibüs gördü. Bir an önce bu güruha katılıp muhafızlara görünmeden aralarından sıyrılmayı düşündü. Minibüse binebilirse bir ihtimal miting bitene kadar koltukların arasında gizlenebilirdi. Tam o yöne yürümeye hazırlanıyordu ki grubun önündeki muhafızla göz göze geldi. Muhafız Ceyda'nın gruba katılmak istediğini tahmin ederek, kafasıyla ondan yöne yürümesini işaret etti.

Muhafızın işaretine karşılık Ceyda sakın bir şekilde kemerindeki askeri kimliği muhafıza doğru kaldırdı. Diğer eliyle az önce eli coplu muhafızın indirdiği yılanı işaret etti. Muhafızın tepkisini beklemeden serinkanlı bir şekilde arkasını döndü. Yılanı yanaştı. Yılanın arka kapısında bir kimlik okuyucu yanıp sönüyordu. Kimliği kaldırdı, okuyucunun önüne tuttu. Kapı bir klik sesiyle açıldı.

Şoför koltuğundaki muhafız arkasını dönmeden, “Erken-
cisin,” dedi. Ceyda içeriye atladı. Şoför koltuğunun arkasına
yanaştı. Şah damarına indirdiği çabuk bir darbeyle muha-
fızı bayılttı. Adamın elindeki köfte ekmek, sosunu dört bir
yana bulaştırarak koltuğun üzerine devrildi. Yılanın camları
filmliydi. Ceyda yine de işini şansa bırakmadan, baygın ya-
tan muhafızı koltuk altlarından kavradı. İri cüsseli adamı
aracın arkasına çekti. Öndeki iki koltuğun aksine arkada
yolcu koltuğu bulunmuyordu. Bagajı andıran geniş boşluğa
gerekli askeri teçhizatlar ve ilk yardım malzemeleri depo-
lanmıştı. Çoğu zaman dar sokaklarda görev yapan bu kıvr-
rak araçların çatışmalarda ihtiyaç duyulabilecek araç gereç-
leri taşıdığına şaşırmadı Ceyda.

Halkın olduğu yerde çatışma kaçınılmazdı.

Muhafızı boylu boyunca yanındaki boşluğa yatırdıktan
sonra arka camdan iskeledeki panoya dikti Ceyda gözlerini.
Feribotun yolcuları indirmesine üç dakika kalmıştı. İskelenin
hemen ötesindeki yolcuların yüzleri seçilebilir hale gelmişti.

Yolcular miting alanına giriş yapana kadar araçta kal-
maya karar verdi Ceyda. Kaptan nasılsa güvenlik prose-
dürleri gereği feribotu iskeleye kilitleyecek, Maltepe’ye geri
dönmeden evvel iskele görevlileri tarafından kilidin çözül-
mesini bekleyecekti. O sırada kendisi sivil giyimli görevlile-
rin arasına karışabilir, feribot hareket etmeden hemen önce
kendini giriş güvertesine atabilirdi. Başka türlü bir son dü-
şünemiyordu. Yoldaşlık’tan bağımsız hareket ediyor olmak,
yanında birtakım belirsizlikler getiriyordu. Ceyda son yirmi
yılını bir asker gibi Yoldaşlık’ın içinde geçirmişti. Yemek yi-
yeceği vakti, kurtulup kurtulamayacağını, birazdan hangi
araca binip nereye gideceğini bilmemek ona alışık olma-
dığı bir özgürlük hissi veriyordu. Tecrübe ettiği bahtsızlıklar
serisinin içinde hoş bir sürprizdi bu. Amcasının yanına

taşınana kadar asker bir babanın ve kocasına bir kez olsun itiraz etmemiş bir annenin arasında yaşamıştı. O vakte dek en büyük özgürlüğünü rüyalarında tatmış, bir seçim yapmanın anlamını bilmeden büyümüşü. Cengiz Hoca'nın evinde kendisini bekleyen yeni yaşamına uyum sağlaması uzun sürmüştü. Israrla verdiği "fark etmez," cevabına rağmen aylarca kendisine ertesi günün akşam yemeği için ne istediği sorulmuştu. Cengiz Hoca şifahaneyken, eşi Halide Hanım onun yokluğunu aratmamıştı. Son gününe dek bir dediğini iki etmemişti Ceyda'nın.

Akşam ne izleyelim? Fark etmez.

Oyun oynayalım mı? Fark etmez.

Tatlı yemek ister misin? Fark etmez.

Bir gün amcasının çocukluğundan kalma kitaplarından birini karıştırırken *Kinder* diye bir çikolatadan bahsedildiğini görmüştü. Bir Alman hikâyesinde bir çocuk bu garip isimli çikolatayı öve öve bitiremiyordu. O sırada on iki yaşını bitirmek üzere olan Ceyda günlerce bu çikolatanın geçtiği sayfayı okumuş, öyküdeki çocuğun anlattıklarını harfi harfine ezberlemişti. Bir akşam Halide Hanım yine Ceyda'ya yanaşp, ertesi akşam yemeğinde ne yemek istediğini sorunca Ceyda cesaretini toplamış, *Kinder*, demişti.

Halide Hanım yeğeninin neden bahsettiğini elbette çok iyi biliyordu. Kendisi Devrim'den uzak bir dönemde büyümüş, üniversite yıllarında o zamanlar yalnızca arkadaşı olan Cengiz Hoca ile birlikte iki kere Avrupa seyahatine çıkmıştı. Seyahatleri sırasında yolları İtalya'nın Alba şehrinden geçince Ferrero'nun merkezine uğramışlardı. Genç haliyle Halide en çok Kinder çikolatalarına ilgi duymuştu. Evde kendisini bekleyen küçük kardeşlerine seyahatinin geri kalanında sırtında taşımak pahasına birer kutu Kinder çikolata getirmişti. O çikolataların tadı hâlâ damağındaydı. O kış günü

zavallı yeğeni akşam yemeği için Kinder ikolata istediğini söyleyince, kendi çocukluğu aklına gelmiş, kirpiklerine tutunan gözyaşlarını Ceyda’dan gizlemek için ocağın sıcaklığını bahane edip yüzüne bir avuç su çarpmıştı.

Hapis cezası alabileceğini bile bile Halide Hanım apar topar Cengiz Hoca’yı aramıştı. Cengiz Hoca eve her zaman-kindenden geç gelmiş, evrak çantasından hediye paketine sarılı  kutu Kinder ikolata çıkarmıştı. En pahalı misafir tabakları masaya dizilmiş, mum ışığında leziz bir sunum hazırlanmıştı. Akşam yemeğinin menüsü son derece özeldi: taze sıkılmış portakal suyu, tereyağında kızartılmış ekmek, ilek salatası ve kişi başına koca bir kutu Kinder ikolata.

O günün akşam yemeğinde hissettiği özgürlüğün bir benzerini son birkaç gündür Bykade’da yaşıyordu Ceyda. Farklı çeşit bir hürriyeti adada tattığı. Amcasının evinde yediği çikolata gibi yepyeni ve lezzetli fakat hayal ettiği tухaflıktan uzak. Sanki işin doğrusu, normali buymuş da, o güne kadar yaptıkları, yedikleri yanlış bir elden çıkmış gibi.

Ceyda düşüncelerinden sıyrılarak kendine geldiğinde sahnede yeni bir sunucu vardı. Suratı tanıdıktı; gittiği her yerde Efendi’yi takip ediyordu. Efendi’nin canlı yayınlanan mitinglerinde teleduvarlardan eksik olmuyordu. Ceyda kafasını denizden yana çevirince iki dakikası kaldığını gördü. Bu sürede yılandan aşırabildiğini aşırma niyetiyle önündeki mühimmat kutularını karıştırmaya başladı. İlk kutuya st üste iki düzine göz yaşartıcı bomba dizilmişti. İkincisinde katlanabilir gaz maskeleri, onun altındaki kutuda ise avuç içine sığacak şok tabancaları vardı. Hepsini dikkatlice kenara kaydırdı. Bütün kutuların altında, zemini kaplayan yumuşak tamponun hemen tepesinde uzun bir kutu uzanıyordu. Ceyda bunun ne olduğunu tahmin edebiliyor fakat tahmininde haklı çıkması halinde ne yapacağını kestiremiyordu.

Kutunun kilidi çözülmüştü. İçindeki de biraz önce araçtan ayrılan coplu muhafız tarafından kurulmuş ve kullanıma hazır hale getirilmiş olmalıydı.

Ceyda kutunun kapağını usulca kaldırdı. Uzun namlulu keskin nişancı tüfeğini yeni doğmuş bir bebeği kucaklar gibi dikkatle eline aldı. Tüfek simsiyahtı. Zifiri bir zindan karanlığı gibi insanın gözlerini dinlendiriyordu. Temizlenmiş ve kullanıma hazır hale getirilmişti. Saatlerdir oradan oraya savrulan Ceyda'nın tek yapması gereken Ürdün hurması boyutundaki iri mermilerden birini hazneye sürüp namluyu doğru hedefe doğrultmaktı. Sonra bir daha hiçbir şey yapması gerekmeyecekti. Devamını muhafızlar hemen oracıkta halledecekler, Ceyda'nın bütün dertlerini, üzüntülerini, pişmanlıklarını bir çırpıda buharlaştıracaklardı. Nasılsa Denizkıran battığından bu yana yoldaşları kendisini ölü biliyorlardı. Binbir türlü iletişim kanalından Efendi rejiminin Büyükkada'da son bulduğunu öğrendiklerinde, Ceyda'nın sandıklarından birkaç saat daha fazla yaşadığını fark edeceklerdi. Bir ihtimal baykuşlar Efendi'nin katilini ileride birtakım gruplarca kahraman edilememesi için gizli tutabilir veya suikasti dış mihrakların üzerine yıkabilirlerdi. O halde Ceyda'nın ölmeden hemen önce bir başına yürüttüğü girişimi Yoldaşlık içinde dolaşan bir söylenti olarak kalacaktı. Ama ortada hiçbir kanıt olmasa bile en azından Cengiz Hoca bu işin ardında yegeninin olduğunu anlayacaktı.

Ceyda hayranlıkla elindeki silahı okşarken miting alanında bir alkış tufanı koptu. Plastik suratlı sunucu yerlere kadar eğildi. Efendi kömür siyahı takım elbisesi ile sahnede belirdi. Sağ eliyle halkı selamlayarak ileriye bir adım attı. Durdu. Bir şeyler olmasını bekler gibi etrafına bakındı. O sırada sahnenin önünden bir ışık geçtiğini sandı Ceyda. Yılanın ön camı kapalı olduğu halde keskin nişancı tüfeğini

eline aldı. Silahın namlusunu sahneden tarafa doğrultarak gözünü dürbüne yaklaştırdı. Doğru görmüştü. Efendi'nin konuşma yapacağı podyum şeffaf kalkanlarla çevrilmişti. Kalkanların yükselmesiyle birlikte Efendi de podyuma çıkmış, ellerini kürsünün iki yanına dayayarak kendisini selamlayan halkı izlemeye koyulmuştu.

Podyumun hemen arkasında, miting alanındaki halkın üzerine doğru yöneltilmiş güçlü bir projektör ışığı parladı. Yapay ışık hüzmeleri Efendi'yi nurdan bir kaban gibi sarmalıyor, vücudunu halkın gözünden gizleyerek parlak bir silüete çeviriyordu. Hoş geldiniz kardeşlerim, diye gür-lüyordu Efendi. Hitabındaki samimi ton sahne ışıklarının yüzüne düşürdüğü gölgeleri halkın hafızasından silmeye çalışır gibiydi. Söyledikleri bir türlü Ceyda'nın kulağına yapışmıyordu. Hiddetle haykırıyordu adam. Her kelimeyle ileri geri sallanıyor, hareket ettikçe vücudunun bazı bölgeleri kalkanların korumasından çıkıyordu. Henüz tüfeğe mermi sürmemiş olmasına rağmen dikkatini bir an olsun Efendi'den ayırmıyordu Ceyda.

Efendi bir cümlesinin ortasında duraksadı. Kürsüsündeki su bardağına uzandı. Havaya kaldırdığı bardağıyla halkı selamlarken projektör ışıkları bardağa vurdu. Efendi'nin elinden sekerek miting alanına yansıdı. Dürbününden, ön sıralardaki birkaç vatandaşın, Efendi'nin bardağından yansıyan ışığı eline yüzüne sürmeye çalıştığını gördü Ceyda. Ağzında ekşi bir tat hissetti. Yüzü buruştu. Miting alanının durgunluğunu fırsat bilen bir feribotun uzun ve derin selamı yankılandı sahil şeridinde. Ceyda bir sabah alarmina uyanmış gibi dikkat kesildi. Tüfeği elinden bırakmadan kafasını arka cama yapıştırdı. Beklediği feribot gelmiş, son yolcusunu indirmişti. Hâlâ iskeleye kilitliydi. Muhtemelen gitmeden önce Efendi'yi birkaç kez daha selamlamayı arzuluyordu.

Ceyda için karar vakti gelmişti. Ya mermiyi tüfeğe sürüp, güç de olsa Efendi'yi hemen oracıkta canı pahasına bitirmeye çalışacak ya da plana sadık kalıp yeniden yoldaşlarının peşine düşecekti. Feribot ikinci selamını verdi. Öncekinden bir nefes daha uzundu. Vakit daralıyordu. Ceyda kafasında ihtimalleri sıralarken eline aldığı mermiyi tüfeğin haznesine sürdü. Henüz bir karar vermemişti ama Efendi'yi vurmayı seçtiği takdirde başka kalkanlar devreye girmeden işe koyulmayı temenni ediyordu. Gözünü tekrar dürbüne dayadı, Efendi'yi buldu. Kalkan hâlâ aralarında, güneşin altında parlıyordu. Ceyda dürbününü önce Efendi'nin arkasındaki yılışık sunucuya, sonra en ön sıralarda yer kapmış olan vatandaşlara çevirdi. Efendi tıpkı miting alanındaki insanlar gibi etten kemikten, kolayca öldürülebilir bir varlık gibi göründü gözüne. Bütün kudretine, savunma kalkanlarına, ordularına rağmen korumasız, zavallı bir insandan farksızdı. Uzun süredir bu kadar yakından görmemişti onu Ceyda. Yıllardır çektiği acıları, yaşadığı kayıpları düşündü. Hepsinin sorumlusu; Hasan'ın, Nazlı'nın, sayısız yoldaşın, emeklinin, madencinin, öğrencinin katili hakikaten her şeyden habersiz, namusunun ucunda halka seslenen bu adam mıydı? Milyarlarca lira para akıtarak yeniden yapılandığı Devrim Muhafızları, vatandaşın her hareketini takip etmek için geliştirdiği GÖR ve daha nice silah onu Ceyda'yı o sırada bulunduğu yere taşıyan birkaç tesadüften koruyamayacak kadar kırılgan mıydı? Efendi'nin hükümdarlığı belki de kazanılması güç bir bilgisayar oyunundan farksızdı. Canavar, oyunun içindeyken bütün canlıları gölgesinde boğacak kadar kudretli, oyun kapandığı anda küçük dijital kutusundan çıkamayacak kadar değersizdi. Yalnızca oyunun içinde, insanların zihninde kurduğu zindanda yaşıyordu.

Ceyda o anda ilk kez Deniz'i anladığı hissiyle doldu. Mücadeleler, liderleri ölünce bitmiyordu. Bacı Emine ölmüş, direniş devam etmişti. Kural böyleydi. O an verdikleri savaş da etten kemikten bir insanı katletmekle kazanılamazdı. Oyunu kazanmak diye bir şey söz konusu değildi. Oynadıkları sürece kaybedeceklerdi. Efendi kendi yarattığı dünyanın içinde yenilmez bir hükümdar, bu oyun konsolunun dışında zavallı bir insandı. Tıpkı Deniz gibi. Tıpkı kendisi gibi. Dijital kaleleri elinden alındığı takdirde o da soğukta gezerse hastalanırdı. Çok şeker tüketirse kilo alır, yaşının gereği olarak diyet yapmak zorunda kalırdı. Bunları Efendi'yi insanlaştırmak, onu hapsoldüğü vahşet ve korku çerçevesinden çıkarmak için türetmiyordu Ceyda. Tam aksine Efendi rejiminin Efendi'den ibaret olmadığı, farklı düzenlerin de mümkün olduğu fikrine ısınmaya çalışıyordu. Bu düşünce işini zorlaştırıyordu. O halde düşman vurulabilir bir bedenden çıkıp, milyonların desteklediği ve düzenin kendisince korunan bir hayalete dönüşüyordu. Devrim'den bu yana geçen yirmi iki yılda nice yoldaş katledilmişti. 41'de Mayıslılar, 42'de Alsancaklılar, 44'te Liseliler, 45'te Bacılar... Bunca ölüme, bunca eksilmeye rağmen isyanın sonu gelmemişti.

Ceyda şimdi anlıyordu: Efendi'yi öldürmekle bu Korku İmparatorluğu'nun sonu gelmeyecekti.

Efendi'nin yenilmesi için yaşaması gerekiyordu. Silahı aldığı yere bıraktı Ceyda. Aracın muhafızı hâlâ baygın yatıyordu. Adamın kemerinden kimliğini ve vericisini söktü. Kapının arkasında kimsenin olmadığına kanaat getirince kendisini usulca dışarıya attı. Telaşsız, kararlı adımlarla feribota yanaştı. Yılana binmeden önce gördüğü muhafızla tekrar göz göze geldi. Sert bir kafa selamı vererek yoluna devam etti. Feribotu tek bir kilit iskelede tutuyordu. Yılanda bıraktığı muhafızın kimliğini okutarak kilidi çözdü, feribota atladı.

Kurtuldum, yazdı muhafızdan yürüttüğü vericiye. Refik Efe'ye gidiyorum. Birkaç güne görüşürüz.

Ezberine güvenerek Deniz'in karavan verici numarasını girdi. Göndere tıkladıktan sonra vericiyi botunun altında ezdi, Marmara'nın sularına bıraktı. Yüzünü miting alanına çevirdi. Efendi hâlâ aynı heyecanla, ışıklar arasında halka sesleniyordu. Miting alanının arkasından bakınca podyumdaki ışığın yapaylığı ve sahnenin kırılğanlığı anında göze çarpıyordu. Rejimin yaşlanmış yüzüne o gün son bir kez bakarken son yirmi dört saatin en derin nefesini içine çekti Ceyda. Bırakmaya kıyamıyormuş gibi nefesini tutarak arkasını döndü. Üşümüştü. Sıcak bir bardak çay içmek üzere feribotun kantinine yollandı.

26. BÖLÜM

Ali Muhtar'ın ardından uğradığı Beypınarı Köyü'nde Deniz'in işi kısa sürdü. İznik Gölü yakınlarındaki bu küçük köyün muhtarı mal sahibi olmaya Ali Muhtar'dan bile daha meraklıydı. Muhtarlar Kongresi'nde yer alması gereken on iki muhtarın on ikisi de enselerinde Deniz'in bıraktığı izle, her şeyden habersiz yaşamlarına devam ediyorlardı. Her birinin köyüne bir yoldaş yerleştirilmişti. Deniz her gün telefonda muhtarlarla bizzat görüşüyor, sonrasında köylerdeki yoldaşların raporlarını alıyordu.

Bu sırada Şile'den gelen haberler iyiydi. Cengiz Hoca'nın kuzeni Volkan, Türknîl Nehri'nde Mine ve Ezgi'yi karşılamış, sağ salim hocanın yazlığına taşınmıştı. Basri'nin vakitsiz uyanmaması için yoldaşlar yol üzerinde Baykuşun Başına yeni bir doz uyuşturucu vermişlerdi. Su içirelene kadar kendine gelemeyecekti.

Volkan Cengiz Hoca'nın isteği üzerine bodrum katındaki depoyu hazırlamış, Basri'yi odanın kalorifer peteğine bağlamıştı. Hikmet'i de Basri'nin yanına kelepçelemeye niyetlenmişti. Ne var ki yoldaşlar Basri'nin doktoru kullanmasından çekinerek bu fikre karşı çıkmışlar, Hikmet için Hoca'nın eski odasını hazır etmişlerdi. Şifahanede Selda Kaptan'ın direktifleriyle yaşamasına izin verdikleri adamın sırrını hâlâ çözmemişlerdi. Operasyondan nasıl haberdar olduğu konusunda hiçbir fikirleri yoktu. O anki yorgunluklarının üstüne bir de Doktor Hikmet'in gizemiyle uğraşmak istememişler, meseleyi olduğu gibi Deniz'e bırakmışlardı.

Deniz, Cengiz Hoca ve Cemal ile birlikte Şile'deki eve vardığında Basri'yi bodrumda, yoldaşlarını ise dördüncü katın kapalı terasında uyurken buldu. "Uyandırma, Esra Teyze," dedi Hoca'nın annesine dönerek. "Acelemiz yok. Biz de biraz kafa dinleyelim."

"Yemek yer misiniz?" diye sordu yaşlı kadın. Cevap beklemeden dolabı açtı, önceki akşamdan hazırladığı atıştırtımlıkları masaya dizmeye başladı.

Esra Hanım sanki birileri durmadan kulağına bir fıkra fısıldıyor gibi sürekli gülümsüyordu. Teni bir çocuğunki gibi dinç ve pembeydi. Gençlik dolu bir enerjiyle hareket ediyor, yorulmak nedir bilmeden oradan oraya koşuşturuyordu.

Altmışlı yaşlarının sonuna kadar üstünden takım elbisesi eksik olmamıştı. Şimdi ise uçları dantelli beyaz baş örtüsü omuzlarına dökülüyordu. Sabah akşam çok rahat ettiğini savunarak koşu ayakkabıları ve kumaş eşofman takımı giyiyordu. İş hayatı boyunca erişemediği konforlu kıyafetlerin tadını çıkarıyordu. Yaşlılığında boyu ortaokul yıllarındaki haline gerilemişti. Yaşına rağmen kimsenin yardımına muhtaç olmadan kendi halinde yaşayıp gidiyordu. O Şile'deki evinden çıkmasa da Cengiz Hoca ayda bir annesini ziyarete geliyor, kadına yoldaşlık ediyordu. İstanbul Teknik'i bitirdikten sonra Volkan da halasının yanına taşınmıştı.

Esra Hanım masanın üzerine bıraktığı mercimek köftesinden birkaçını boş bir tabağa özenle yerleştirdi. Yanına oğlunun ısladığı marullardan dizdi. Tabağı eline alarak ayaklandı.

"Balkonda mı yiyeceksin?" diye sordu Cengiz Hoca.

"Yok," dedi Esra Hanım, kapıda duraksadı. "Misafir uyandı mı diye bakmaya iniyorum."

Deniz lokmasını yutmaya fırsat bulamadan yüzünü Cengiz Hoca'ya döndü. Bakışlarıyla evde kendilerinden başka

birinin olup olmadığını soruyor gibiydi. Basri'yi bodruma kilitlediklerini biliyor fakat Esra Hanım'ın misafirden kastının Baykuşun Başı olduğuna inanmak istemiyordu.

Cengiz Hoca'nın kafasında da benzer sorular vardı. Elinde bir marul dolusu mercimek köftesi tuttuğu halde anesine döndü.

“Misafir?” dedi. “Tutsağı mı diyorsun?”

“Tutsaksa tutsak,” dedi Esra Hanım. “İnsan sonuçta, uyanınca acıkır.”

“Esra Teyze,” diyerek araya girdi Deniz. “O adam yaptığımız iş için çok önemli biri. Öyle çocuk besler gibi beslenecek türden biri de değil. Çok tehlikeli.”

“Ben adamla dövüşmeye mi gidiyorum evladım?”

“Saygısızlık etmek istemem ama Basri benim tutsağım.”

“Burası da benim evim. Aşağıdaki adam da benim misafirim.”

Daha da beklemedi Esra Hanım. Yeleğinin eteğini topladığı gibi kapıdan çıktı. Çabuk adımlarla bodruma doğru yollandı.

Deniz, Esra Hanım'ı takip edip etmeme konusunda kararsızdı. Fikrini almak istercesine Hoca'ya döndü. Cengiz Hoca ise annesinin huyunu bildiğinden duruma şaşırmanın, çoktan mercimek köftesine yumulmuştu. Deniz'in kendisine baktığını görünce, ne yapalım, der gibi omuz silkti. Yemeye devam etti.

“Hocam,” dedi Deniz. Cengiz Hoca'nın kolunu yakaladı. “Esra Teyze sağlamdır, güçlüdür ama nasıl bu kadar rahat davranabiliyorsun? Kaç yaşındaki kadın bir başına Basri'nin yanına iniyor.”

“Basri hâlâ baygın, Deniz. Annem mutfağa gelmeden önce gidip kontrol ettim.”

“Niye öyle demedin o zaman Esra Teyze’ye?”

“Ne gerek var? Gitsin yemeğini bıraksın işte içi rahat edecekse.”

Aklı almıyormuş gibi kafasını salladı Deniz. Yıllardır bir başına yaşıyordu. Her ne kadar Yoldaşlık’a ve sayısız genç yoldaşa öncülük etse de kendisine yakın bir insanın sorumluluğunu üstlenmenin ne demek olduğunu bilmiyordu. Genç yaşta ailesini kaybetmişti. Kendi ayakları üzerinde durabileceği vakit gelip çattığında ise yanında kaldığı akrabalarından ayrılmış, Konak’ta küçük bir daireye geçmişti.

Daha önce tatmadığı bu sorumluluk duygusunu garip bir şekilde özlediğini hissediyordu bazen.

Yalnızlıktan bunaldığı, uyku tutmayan bazı gecelerde yıllardır ailesi yerine koyduğu kütüphanesinde oturuyor, Silmarillion’un arasına gizlediği defterini çıkarıyordu.

Hiç tecrübe edilmemiş şeyler özlenir mi, diye yazmıştı birkaç hafta önce defterine. Kaybettiğim bir şeyleri mi öz-lüyorum, yoksa hiç sahip olamadığım bir hissin eksikliğini mi hissediyorum?

Günden güne değişen sorularına bir cevap bulamıyordu. Soruları da cevap bulmak için yazmıyordu zaten. Kanlı canlı bir dostun bile üstesinden gelemeyeceği soruların alelade bir defter tarafından yanıtlanmasını beklemiyordu. Şüphelerini deftere döküyor, çözümleri kendi dünyasından uzakta, Orta Dünya’da, Westeros’ta, Yerdeniz’de arıyordu.

Yetişkinlik yıllarını Yoldaşlık’a adamıştı. Davası için feda ettiği, hiç tatmadığı yaşamları hayal etmeye çalışıyordu. Efendi’ye karşı verdiği savaşa o kadar derinlere gömülmüştü ki kimi günler hayal kurmakta bile zorlanıyordu. Efendi rejimi yerin yedi kat altına kadar kök salmıştı. Bu koca ormanın kökünü kazımak istiyordu Deniz. Sonu cehenneme

varsa bile, bu gaye için kendisi de yerin yedi kat altına in-meye razıydı. Ama cehennemin tünelleri dardı. Yüzeyde di-lediği kadar dostu olsun, savaşı zemin kata taşıyacak kişi-nin kaderi bu tek kişilik tünelden, yalnızlıktan geçiyordu.

Söyleyecek bir şey bulamayınca bir süre sessizce köftele-rini yemeye devam etti. Daha ikinci lokmasını yutamadan Ezgi'nin sesiyle irkildi.

“Haberler kötü,” diyerek odaya daldı genç yoldaş.

“Muhtarlar mı?”

“Hayır... Fadik. Bir haftadır haber alamıyoruz.”

“Fadik...” diye mırıldandı Cengiz Hoca. “Şu ailesini görmek isteyen kız değil miydi o? Belki ziyarete gitmiştir?”

“Baktık, hocam. Asıl sıkıntı orada. Birinci dereceden aile üyelerinin hepsi geçen hafta yüksek ateşle şifahaneye gitmiş.”

“Hepsi?”

“Hepsi. Ertesi güne sağ çıkan olmamış.”

Mutfak bir anda sessizliğe gömüldü. Yoldaşlar bir süre daha konuşmadan öylece oturdular. Üçü de bunun ne an-lama geldiğini biliyordu. Kimsenin dili aklındakileri keli-melere dökmeye yanaşmıyor, herkes bir başkasının konuş-masını bekliyordu.

“Anadolu Ateşi olamaz,” diyerek sessizliği böldü Deniz. Diğerleri ondan tarafa döndü. “Önce son saldırının yapıl-ması, projenin tamamlanması lazım.”

“Belki test ediyorlardır?”

“Mümkün değil. Fadik'in ailesi Fethiye'de emlak işi yap-mıyor muydu?”

“Alanya,” diye düzeltti Ezgi. “Neden sordun?”

“Oralarda rekabet sıkı. Parti’nin emlak çeteleri silah zoruyla mülk alıyor. Ailesinin emlak ofisine birilerini gönderin, bir de orayı kontrol edelim.”

“Rakiplerinin işi mi diyorsun?”

“Anadolu Ateşi’nin hazır olmasından daha muhtemel. Bakmakta fayda var.”

Ezgi, Deniz’e inanmak istediğini belli eder gibi kafasını salladı. Odada hâlâ suratlar asık, gözler düşünceliydi. Önce Cengiz Hoca ayaklandı.

“Bakalım,” dedi. Mutfak penceresine yanaştı, bakışlarını Karadeniz’e çevirdi.

“Antalya Merkez’dekilere haber verebilir misin, hocam?” diye sordu Deniz. Bir süre bekledi, cevap alamayınca Ezgi’ye döndü. Göz göze geldiler.

Bu kez Ezgi, Hoca’nın dikkatini çekmek için boğazını temizledi.

Cengiz Hoca o vakit arkasına döndü. Bakışlarını yol-
daşlarına çevirdi. “Ne dedin?” diye sordu. “Antalya Merkez? Evet, ben hallederim.”

“İstersen Eylül’e söyleriz, o halleder,” dedi Deniz.

Cengiz Hoca kafasını salladı. Ekmek dolabının altındaki çekmeceyi açtı, eski bir sigara paketi çıkardı. Balkon kapısına yöneldi.

“Ben hallederim,” dedi. İçeride sıcak basmış gibi aceleci adımlarla balkona çıktı. Dışarının rüzgârı bahçedeki ağaçların kalın dallarını sallıyor, Hoca’nın gömleğinin yakasını ileri geri savuruyordu. Yaşlı doktor titriyordu ama sanki bunun farkında değildi. Yarı rüzgâra bağışlanmış sigarası elinde tütüyor, her saniye gözle görülür şekilde küçülüyordu. Aralık bıraktığı balkon kapısından içeriye sızan rüzgâr masanın

üzerindeki peçeteleri dalgalandırıyor, kalorifer peteğine yaslanmış Ezgi'nin tüylerini diken diken ediyordu.

Balkon kapısına uzandı Ezgi. Kapıyı hafifçe itti. Eli hâlâ kapıda, Deniz'e döndü.

"Hoca iyi mi?" diye sordu.

"Sen iyi misin?" dedi Deniz.

Ezgi cevap vermek için ağzını açtı, kendini tuttu. Bakışları yerde, bir elini saçlarında gezdirdi.

"İyiyim," dedi.

"Emin misin? İyi olmanı beklemiyorum."

"İyiyim, Deniz," dedi Ezgi. Gözlerini Deniz'den kaçırıyor, ciğerine bir şey sıkışmış gibi her seferinde derin nefesler alıyordu. "Hem iyi olmasam-"

Aynı anda mutfak kapısı açıldı, Ezgi'nin lafını böldü. Esra Hanım bir şarkı mırıldanarak içeriye girdi. Masadaki tabağın boş olduğunu görünce yüzündeki gülümseme genişledi.

"Beğendiniz mi?" diye sordu.

"Eline sağlık," diye cevap verdi Deniz. O da gülümsemeye çalışıyor ama beceremiyordu. İçinden bir ses bir şeylerin ters gittiğini, rahata alışmaması gerektiğini fısıldıyordu.

Bir süre daha mutfak tezgâhında tabaklarla oyalanan Esra Hanım'ı izledi Deniz. O sırada balkon kapısı açıldı. Elinde boş bir tabakla Cengiz Hoca içeriye girdi.

"Bunu dışarıda bırakmışsın," dedi. Tabağı annesine uzattı.

Deniz bir an duraksadı. Esra Hanım'ın önündeki temiz tabak yığınınına baktı.

"Teyze..." dedi. "Yemek tabağını aşağıda mı bıraktın?"

"Ya ne yapacaktım?" diye karşılık verdi kadın. "Köpek gibi acıkmış adam."

Deniz, Cengiz Hoca ile göz göze geldi. Hoca'nın zihnini okumuş gibi Ezgi'ye döndü.

“Antalya Merkez'i ara,” dedi ayaklanırken. “Şu Fadik olayına baksınlar.”

Cengiz Hoca'nın onu takip ettiğinden emin, Esra Hanım'ın yanından hızla geçerek bodruma indi. İkilinin Basri'nin hâlâ kalorifer peteğine bağlı olduğundan şüphesi yoktu. Basri uyanmış bile olsa son birkaç saatte aldığı ilaçların etkisiyle vücudu zayıf düşmüş olmalıydı. Buna rağmen baykuşlardan orta rütbeli bir yöneticiyi çaylaklara teslim etmezlerken Baykuşun Baş'ını en zayıf halinde bile yalnız bırakmayı göze alamazlardı.

Bodrumdaki depoya vardıklarında kudretli bir komutandan çok, uyuzdan ölmeye yüz tutmuş cılız bir yaratıkla karşılaştılar. Basri teleduvardaki halinden zayıf görünüyordu. Kafası önüne düşmüş, omuzları çökmüştü. Yoldaşlar ellerini arkasına bağlamışlardı. Sırtına saplanmış gibi görünen kalorifer peteği yanmadığından oda buz kesmişti. Basri'nin her nefeste ağzından çıkan buhar, sigara içmeyi yeni öğrenen birinin dumanı gibi seyrekli.

Deniz birkaç saniye uzaktan Basri'yi inceledikten sonra, “Üşüyor musun, Basri Bey?” diyerek sessizliği bozdu. Basri anlaması güç bir şeyler mırıldandı.

“Konuşacak hali yok bunun, Deniz,” dedi Cengiz Hoca.

Basri tekrar bir şeyler söylemeye çalıştı. Ağzından çıkan sesler bir türlü kelimelere dönüşmüyordu. Kendisi de bunun farkındaydı. Kafasını kaldırdı. Suratının temiz olduğunu görmese, hareketlerinin tutukluğundan Basri'nin ağır bir dayak yediğine inanacaktı Deniz. Gözlerini karşısında zombi gibi kıpraşan adamın suratına dikti. Basri'nin gözlerinin yeşili odanın soluk ışığında parlıyordu. Göz torbaları şişmişti. Suratı çok kez yakaladığı uyuşturucu bağımlılarını

andırıyordu. Özenle kırpılmış sakallarında yer yer grilikler belirmişti. Hiç aksatmadığı saç sakal bakımından mahrum kalmıştı. Günlük yaşamının stresi nihayet alnındaki çizgilere yerleşmiş, göz torbalarıyla el ele vererek Basri'nin ilerlemiş yaşını belli eder hale gelmişti.

Uzun bir uğraştan sonra kafasını havada tutmayı başarak bakışlarını Deniz'e dikti Basri. Alt dudağı seğiriyordu. Kafasını sağa doğru yatırdı. Gözleriyle yerde duran tabağı işaret etti. Ağzını açtı. Dudağının içine yapışmış tükürük bir örümcek ağı gibi uzadı, çenesine sarktı.

“Su...”

Deniz Basri'nin önündeki tabağa uzandı. Tabaktaki köftelerden birinde diş izi vardı. Tabağı ayağıyla kenara itti, yanındaki su şişesini kaldırdı. Kapağını açıp Basri'nin dudaklarına tuttu. Birazı yere dökülse de küçük bir yudum almayı becerdi Basri. Acıyla yutkundu. Boynunu uzattı, bir yudum daha aldı. Her seferinde biraz daha fazla içiyordu. İlaç vücudunda sıvı girer girmez etkisini yitirmeye başlıyor, ağır ağır Basri'nin zincirlerini çözüyordu. Basri bıkmadan, hevesle bir süre daha su içti. Yarım litrelik şişenin dibin gördüklerinde kafasını rahatça hareket ettirebilir hale gelmişti. Artık daha düzenli nefes alıyordu.

“Hoş geldiniz, Basri Bey,” dedi Deniz. Küflenmiş bir sandalye çekerek Basri'nin karşısına oturdu. “Hoş bulduk demek yok mu? Çok ayıp, sizin rütbenizdeki bir baykuştan biraz saygı beklerdim. Paşasınız nasılsa.”

Basri gözlerini kısarak bakışlarını Deniz'in suratına dikti. Lafı nereye vardıracağını merak ediyordu. Paşalık rütbesine erişmeden askeriye den emekli olmuştu. Deniz'in de bunu bildiğine emindi.

“Halsizliğinize veriyorum o zaman,” diye devam etti Deniz. “Yoksa baykuşlar terbiyelidirler. Hasta olmadıktan sonra kimseye saygıda kusur etmezler.”

Basrı'nın gözlerinde bir karanlık belirdi. Burnundan derin bir nefes çekerek bakışlarını diğer tarafa çevirdi adam. Elleri bağlı olmasına ve sessizliğini korumasına rağmen tavırlarında Deniz'i ve Cengiz Hoca'yı küçümseyen bir hava vardı. Deniz'in söylediklerine sinirlense de hislerini açık etmek istemiyor, içinde yanan ateşi gözlerine hapsediyordu. Kendisine hâkim olmak için kalan bütün gücüyle savaşıyordu. Öyle ki bodrumun insanın kemiklerini sızlatan soğuşuna rağmen, Deniz konuşmaya başladıktan sonra Basrı'nın titremesi durmuştu. Tecrübeli asker, yoldaşların muzaffer oldukları hissine kapılmamaları için sanki vücudunun her uzvunda sıkı yönetim ilan etmişti.

“Hasta Paşa...” dedi Deniz. “Kim bilir kaç kişi karşında selama durup arkandan bu lafları söyledi. Sahi, Basrı Bey, Baykuşların başına geçtikten sonra bir ordu dolusu askeri otan boktan bahanelerle sürgün ettin. Hiç mi düşünmedin hesap gününün geleceğini?” Hareket etmeden Basrı'ye bakmayı sürdürdü. “Siz, Partililer...” dedi, “dağdan taştan yılan yumurtalarını toplayıp muhaliflerin evine gömüyorsunuz. Gün geliyor, devran dönüyor, halkın üzerine saldıığınız yılanların ipi elinizden kaçıyor. Yılanın yılan olduğu ancak sizi sokunca kafanıza dank ediyor..

“Yıllardır kendi evinizde yılan avlıyorsunuz. İnsan biraz utanır, bu kadar zehir nasıl oldu da yattığımız yere kadar sokuldu diye sorar. Siz bu soruları sormak yerine zamanında sizlerle birlikte her boka alkış tutan halkta buluyorsunuz hatayı. Sanki içinizdeki şeytanın anaları babaları bunlarmış gibi hepsini hâkimsiz, savcısız mahkemelerde yargılıyorsunuz.” Sandalyesine geri döndü Deniz. “Nasıl bir bataklıksınız...

Sizi tekmelerken bile insanın ayağı kirleniyor. Diliniz zehirli, oturduğunuz her sofraya ölüm damlıyor. Eliniz ayağınız hüküm giymiş, attığınız her adım haram. Allah düşmanın bile şerefliyle dövüşmeyi nasip etsin...”

Bir limona dişlerini geçirmiş gibi yüzü ekşidi Deniz’in. Yıllardır kafasında dönen kelimeler sanki ondan bağımsız dudaklarını terk ediyor, soğuk odada Basri’yi arıyordu.

Kafasını kaldırmadan gözlerini Cengiz Hoca’ya çevirdi. Hoca’nın suratına sönük bir ifade hâkimdi. Cengiz Hoca odanın diğer ucundaki kalorifer peteğine yaslanmış, gözlerini bir an olsun ayırmadan Basri’yi izliyordu.

Baykuşun Başını yeni bir titreme aldı. Ya soğuğa olan direncini yitiriyor ya da ağır ağır Deniz’in kışkırtmasına boyun eğiyordu. Gözleri yere çakılmıştı. Deniz’i dinlerken dizleri üzerinde yükselmiş, celladını bekler gibi boynunu öne uzatmıştı.

“Su,” diye fısıldadı hareket etmeden. Deniz oturduğu yerden kalktı. Yerdeki pet su şişesini tutsağın ağzına tuttu. Basri aldığı yudumla ağzını çalkaladı. Suyu içmeden tükürdü. Gözlerini kaldırarak Deniz’in suratını buldu. Hafifçe kafasını salladı. Gülümsedi.

Deniz’in suratına da belli belirsiz bir gülümseme yerleşti. Hoca’dan yana döndü. Kafasıyla kapıyı işaret etti. Birlikte dışarıya çıktılar.

“O neydi?” diye sordu Cengiz Hoca. Üst kata çıkmak üzere merdivenlere yöneldiler. “Niye güldü Basri?”

“Volkan’ın son verdiği ilaca sıvı tersleyici damlattım,” dedi Deniz. “Etkisi geçene kadar Basri’nin susuzluk hissini gidermesi mümkün değil. Ne kadar çok su içerse o kadar çok susayacak.”

“Niye sırtıyordu o zaman?”

“İşkencenin mucidi kendisi. Bu illele Kafkaslarda bir bölük tutsağı delirtmişti.”

“Kolay büküleceğe benzemiyor, Deniz.”

“Basri aynı Bacı Emine gibi, hocam. Ham maddesi demir. Bükülmeden evvel kırılır.”

Masadaki kahvaltı tabaklarından ikisine dokunulmamıştı. Ezgi iki lokma simit yemiş, Mine ise tabağına elini sürmemişti. Ölü bakışlarla teleduvarı parlayan Basri’nin portresini takip ediyordu. Komutanın kaçırıldığı fark edilmiş, ülkenin dört bir yanında istihbarat ekipleri alarına geçmişti. GÖR’de Yoldaşlık’ın kameralara yakalanan siyah karavanı ile ilgili anonslar duyuluyordu. Ne var ki karavan çoktan Körfez’in sularında kaybolmuş, Ezgi ve Mine’yi Şile’ye kadar taşıyan Alaca ise Kırım kıyılarına vurmak üzere Karadeniz’e salınmıştı. Yoldaşlar izlerini kaybettirdiklerine inanıyorlardı. Günler sonra ilk kez sakin bir sabaha uyanmışlardı. Deniz teleduvarın biraz ilerisine kurulmuş, tek başına oturuyordu. Elindeki kahvesine kimselere belli etmeden İrlanda likörü karıştırmıştı.

“Sessizsin?” dedi Ezgi.

“Düşünüyorum,” dedi Deniz. Dizlerini karnına doğru çekti. Kahve fincanında gezinen sineği izliyordu.

“Ne hakkında?”

“Basri’yi hallettikten sonraki adımları düşünüyorum.”

“Bize de anlatacak mısınız?”

Deniz, Ezgi’nin sesindeki serzenişi duymazdan gelerek kafasını salladı. Bacaklarını serbest bırakarak Ezgi’den yana döndü. “İstanbul’daki maçtan sonra uzun bir süre ortalıktan kaybolmamız gerekiyor,” dedi. “Bir iki ay saha operasyonu yok.”

“Dağıtım ne olacak?”

“Onları ben uzaktan yöneteceğim.”

“Nasıl istersen...” dedi Ezgi. Bakışlarını yeniden teleduvara çevirdi. Dizinin üzerindeki elini ritmik olarak sallıyor, ara ara boğazına bir şey takılmış gibi yutkunuyordu. Teleduvardan yayılan sesler bir kulağından giriyor, beyninde davullar çalıp diğer kulağından çıkıyordu. Sanki teleduvar kapatılsa farkına varmayacak, öylece duvara bakmaya devam edecekti.

Deniz bir süre sessizce Ezgi’yi izledi. Bakışlarını yoldaşının yer yer soyulmuş, yıpranmış dudaklarında, ara ara durak sayıp derin bir nefesle yeniden yükselen göğsünde gezdirdi. Ezgi’nin kafasında çalan davulları, elinin dizinde gittikçe sertleşen darbelerinde duyabiliyor gibiydi.

Elini Ezgi’nin koluna uzattı.

“İyi değilim, Ezgi,” dedi. “İşler fazla yolunda gidiyor. Kacırdığım önemli bir şeyler varmış gibi hissediyorum.”

Ezgi ondan tarafa döndü. Duyduğu cümleyi anlamamış gibi bir ifade vardı yüzünde.

“Fazla yolunda gidiyor?”

“Evet...”

Ezgi dudaklarını ısıırıyordu. Yüzüne gergin bir gülümseme yayılmıştı. Ayaklanarak pencereye yaklaştı. Gözlerini önünde uzanan Karadeniz’e çevirdi. Elleri belinde, bir süre düşündü. Sonra kafasıyla kapıyı işaret ederek, “Gel,” dedi. Deniz’in takip edeceğinden emin, yoldaşlarını terasta bırakarak koridora çıktı.

Holde yalnız olduklarını görünce, “Deniz, beni dinle,” diye lafa girdi. “Selda Kaptan öldü. Ceyda öldü. Derya öldü. Nazlı öldü. İşlerin yolunda gittiği falan yok.”

“Şimdiye her ekranda benim fotoğraflarımın geziyor olması lazımdı.”

“Dünya senin etrafında dönmüyor!”

Ezgi’nin sesi holün duvarlarında yankılandı. Teleduvarın mutfaktan gelen sesi kısılır gibi oldu. Deniz sessizliğini korudu. Gözleri doldu. Başka şartlar altında bunu gizlemeye çalışırdı ama bu kez buna gücünün yetmeyeceğini hissediyordu.

Deniz’in hali Ezgi’nin dikkatinden kaçmadı. Genç yoldaş elini yine saçlarında gezdirdi. Derin bir nefes aldı. Deniz’in bileğini tuttu.

“Gezmediğini nereden biliyorsun?” diye sordu. “Belki de Görenler DKM’yle paylaşmışlardır fotoğraflarını.”

“Aklıma yatmıyor.”

“Bence aklına yatıyor. Sadece inanasın gelmiyor... Ceyda’nın senin için ne kadar önemli olduğunu biliyorum. Ama olanların seninle alakası yok. Boş yere kendini suçlama.”

“Yaptığım şey kendimi suçlamak mı, emin değilim.”

“Ya ne o zaman?”

“Daha çok... kayırılmış, acıdan esirgenmiş gibi hissediyorum. Sanki ailem bana istediğim her şeyi vermiş ama kardeşimi bir başına bırakmış gibi...”

“Acıdan esirgenmiş gibi...” diye tekrarladı Ezgi. Duraksadı. Bir süre sessizce Deniz’i izledi. Sırtını duvara yaslayarak yoldaşının karşısına oturdu.

“Kaç yıldır tanıyoruz birbirimizi?”

“On, on bir,” dedi Deniz çok düşünmeden.

“On bir, evet. Işıksız Gece için Yoldaşlık’a geldiğimde Cengiz Hoca tanıştırmıştı. O geceyi hatırlıyor musun?”

“Hatırlamaz mıyım,” dedi Deniz. Yüzünde bir gülümseme belirdi. Gözlerinde biriken fakat düşmeye yanaşmayan yaşları sildi. “Kendi girişimini yönetmekle kafayı bozmuştun.

Efendi'yi bir başına devirmek istiyordun. Seni Yoldaşlık'a katılmaya ikna edene kadar canım çıkmıştı.”

“Beni nasıl ikna ettiğini hatırlıyor musun?”

Deniz holdeki ayakkabı dolabının üzerine oturarak hafızasını yokladı. Işıksız Gece Olayları'nı daha dün gibi hatırlıyordu. Ezgi'nin de lider kadrosunda bulunduğu, kendilerine Gececiler ismini veren genç bir direniş örgütü Edirne'nin alt-yapısını gizlice ele geçirmiş, şehrin elektriğini ve dış dünya ile bağlantısını bütün bir gece boyunca kesmişti. Bu sayede 44'teki Adalar Krizi sırasında bölgeye konuşlandırılan orta menzilli füze sistemlerini kontrol altına almışlardı. Füzeleri kullanarak İstanbul'daki Başkanlık Külliyesi'ni vurmak istemişler fakat ordunun şehir duvarlarına yerleştirdiği kal kanları geçememişlerdi.

Şehirdeki on iki nezih kentin jeneratörleri devre dışı bırakılmıştı. Halk korkmuş, bütün gece ordunun gelmesi için dua etmişti. Halkın desteğini almadan bir isyan başlatmanın anlamsızlığını o vakit fark etmişti Ezgi. Güneş doğar doğmaz kıyı mahallelerde isyanlar baş göstermişti. Bu sırada sınırdaki ordunun baskısı da artmaya devam ediyordu. Son çare olarak merkezdeki askeri üssün savunma sistemlerini şehir sınırlarına kenetleyip Saray Kuvvetleri'nin şehre girişini engellemeye uğraşmışlardı. Bütün çabalarına rağmen ikinci günün sonunda direnişleri kırılmıştı. Ordu Selimiye Kapısı'ndan şehre girmiş, mahalleler birer birer düşmeye başlamıştı. Hanımefendi'nin emriyle şehre sızan az sayıda yoldaş, Gececilerin idari kadrosundan iki kişiyle birlikte Ezgi'yi Edirne'den çıkarmayı başarmıştı. Ne var ki merkezdeki askeri üste çatışmalar şiddetlenince Gececiler nihayet füzeleri ateşlemiş, Edirne'nin güney mahallelerini içindekilerle birlikte kavurmuşlardı.

“Hakikaten,” dedi Deniz. Duraksadı. Yeniden hafızasını zorlar gibi gözlerini kıstı. “Nasıl ikna etmiştim seni? Hiç laf dinleyecek halin yoktu. Hatta Cengiz Hoca’ya seni bir an önce göndermemiz gerektiğini söylemiştim.”

“İkna edememiştin,” dedi Ezgi. “Cengiz Hoca’nın ısrarlarına rağmen aynı gece direnişi başlatmak için Edirne’ye dönmüştüm. Edirne’de, Mine ve Nazlı beni almaya geldiğinde onlara da silah arkadaşlarımı terk etmeyeceğimi söylemiştim. Vaziyetin kötü olduğuna, direnişin sona erdiğine kendimi inandıramıyordum. İşler yolunda gidiyor sanıyordum. Neden, biliyor musun?” Duraksadı. Deniz’in bakışlarını yakaladı. “Çünkü ben hâlâ hayattaydım. Silah arkadaşlarım, dostlarım ölmüştü ama ben hâlâ hayattaydım. Dostlarımın ölümünü duymuştum ama kendi gözlerimle görmemişim. Şehrin sokakları cehennem gibiydi. Ama üssümüzün çelikten duvarları vardı.”

Deniz bir süre sessizliğini korudu. Bakışlarını Dedham Vadisi tablosunun duvarda asılı kopyasına çevirdi.

“Ara ara hissettiklerim bana ait değilmiş gibi geliyor...” diye mırıldandı. “Bir yabancıнын hayatını çalmışım, onu taklit ediyormuşum gibi hissediyorum.”

“Bazen hiç olmadığımız şeylerin taklidini yapmamız gerekiyor. Hem de öyle bir iki dakikalığına değil, bütün bir ömür. Doğduğın yerden, isimden uzak, gittiğin her yerde bir yabancı olarak.”

Yoldaşının boş laflar etmeyeceğini biliyordu Deniz. İçinden açık açık sormak, ne demek istediğini öğrenmek geçti. Kendisini tuttu. Suratındaki ifadesizliğe rağmen gözlerinde yalnızca yakın bir dostun sezebileceği bir gülümseme belirdi.

“Edirne’de ölmek istemişim,” diye hikâyesine devam etti Ezgi. “Dava arkadaşlarımla birlikte, çatışmaların göbeğinde. Nazlı da bunun farkındaydı. ‘Savaşı ölenler değil, yaşayanlar

kazanıyor,’ demişti. Hem, ölenin acısına ortak olmak için illa ölmek gerekmiyor.”

“Öyle... Fiziksel acılarla baş etmek daha kolay.”

“Ancak hayatta kalarak ölenlerin acısına ortak olabiliyorsun.”

Omuz silkti Deniz.

“Dedem de, ‘ölümün ağırlığını, geride kalanlar bilir,’ derdi,” dedi. “Asıl eziyetin, insanın kalbinde çekildiğine inanırdı.”

“Sana masal diye bunları mı anlatıyorlardı?”

Deniz gülmekle yetindi önce. Sonra yeniden yoldaşına döndü.

“Aslında ne demek istediğini anlamamıştım önceleri. O ölünce anladım. Öldükten sonra nereye gitti, bir şey hissetti mi, beni özledi mi diye çok düşündüm ama bir cevap bulamadım. Ama zamanla söylediklerinin doğruluğunu anladım.”

“Nasıl?”

“Çaresizlik... Bir insanın bir anda yitip gitmesinin cevapsızlığı... Benim için asıl ağırlık, asıl acı buradaydı. İkimizin yerine eziyet çektiğime ikna oldum. Onun boşluğunu, yokluğunun acısıyla doldurdum. Sırf ben zorluk çekiyorum diye onun huzur içinde uyuduğuna inandım.”

“Hastalıklı bir hissiyat bu, Deniz.”

“Öyle, öyle. Övdüğümü düşünme. Sağlıklı bir yanı yok. Rüzgârına kapılıp gidiyorsun. Bir süre sonra deden hiç yaşamamış da sen yokluğu varlığından büyük, hayaletten farksız bir adamı sevmişsin, özlemişsin gibi geliyor. Sevdiğin o adama ait her şey kayboluyor.”

“Keşke ölen öldüğüyle kalsa...” diye mırıldandı Ezgi. “Ama biz buna müsaade etmiyoruz. Biz acı çekmezsek bizim

yerimize onlar acı çekeceklermiş gibi kendimize eziyet ediyoruz. Ölenin yokluğunu kendimize yoldaş biliyoruz.”

Deniz gözlerinde biriken yaşları bu kez silmeye yeltendi ama biri parmaklarının arasından sıyrıldı, yanağından süzüldü.

“O yüzden Ceyda şimdi ne hissediyor ya da herhangi bir şey hissediyor mu, bilemem,” diye devam etti Ezgi “Ama sen acıdan esirgenmedin, Deniz. Sen ikizin yerine de acı çekiyorsun. Ceyda’yı Ceyda olarak hatırlaman lazım. Ölüp gitmiş bir hatıra olarak değil.”

“Cengiz Hoca’nın bir lafı vardı...”

“Kederle kavga edilmez.”

“Keder öfkenin bitişidir, kabullenmektir.”

Hoca’nın sözlerini sindirir gibi yutkundu Deniz. Boğazının kuruduğunu fark etti. İki elinin arasına yapışmış çay bardağını kaldırdı. Çay soğuktu. Aldırış etmedi. Küçük bir yudum aldı. Diliyle yavaşça dudaklarını ısladı. Yetmedi. Uzanıp Ezgi’nin yanındaki ikinci şişeyi kafasına dikti. Nihayet kafasını kaldırarak Ezgi’nin bakışlarını yakaladı. Aklına kıymetli bir fikir gelmiş gibi gözlerini kıstı, uzun uzun Ezgi’yi izledi.

“Ezgi,” dedi, düşüncesinin devamını gizler gibi.

“Evet?”

“Aslında...”

Deniz tekrar duraksadı. Ezgi’yi rahatlatmak için giriştiği sohbetin nasıl kendi sıkıntılarında takılı kaldığını, kendi acılarından öteye geçemediğini anlamaya çalıştı. Ava giderken avlandığı hissiyle doldu. Ezgi yanlış bir şey söylememişti ama sözleri şimdi Deniz’in kulağına çok kez prova edilmiş monolog kesitleri gibi geliyor, Deniz’in huzurunu kaçıırıyordu.

İşin aslı, dedesini hiç tanımamıştı Deniz. Annesini kaybettiği gün hissettikleri bir anda dedesinin hikâyesi olarak

dudaklarından dökülmüş, yalnızca fotoğraflardan tanıdığı adamın suratı, aklında hiç yoktan vücut bulan masalı anlattıkça annesinin ve Ceyda'nın suretine dönüşmüştü. Ölüm o güne dek özlediği herkesin ortak paydasıydı. Yamaçtaki dağ evlerinin pencerelerini delip geçen bir heyelan gibi Deniz'in zihnine doluyordu bu farkındalık. Başka başka sebeplerle sevdiği insanların, onca güzellikleri arasından ortak payda olarak ölümü seçmelerini kabullenemiyordu. Ne zamandır düşüncelerinden uzak tuttuğu, evinin kapısından içeriye almadığı birtakım gerçekler şimdi Deniz'in nefesini kesiyor, göğsünü sıkıştırıyordu. Deniz, çevresindeki her varlıktan, yoldaşlarından, üzerinde oturduğu ayakkabılıktan, üstündeki kıyafetlerden, saçından, lenslerinden uzaklaşmak istiyor; onu düşünmeye iten ve aklını durmaksızın bir çağrışımından diğerine taşıyan her şeyden soyutlanmayı arzuluyordu. Daha önce hiç gitmediği yeşil bir tepede, güneşin ve rüzgârın altında, büyük bir selvi ağacının gölgesinde bir fidan olarak ağır ağır sallansa bütün sıkıntılarının onu sonsuza dek terk edeceğini hissediyordu.

Kulaklarındaki uğultuya rağmen mutfak kapısının gıcırdayarak açıldığını duyuyordu. Gözlerini mi kapatmıştı yoksa koridor karanlığa mı gömülmüştü, karar veremiyordu. Şimdi tenine çarpan rüzgâr hayalindeki tepenin rüzgârı mıydı? Bi-leğinde hissettiği dokunuş Ezgi'nin dokunuşu muydu yoksa dallarında bir çocuğun salınacağı mı sallanıyordu? Suratındaki ıslaklık... belki yağmur yağıyordu.

Ezgi'nin sesi Deniz'in hayallerinin çevresine ördüğü duvarları deliyordu. Önce çocuk ve salınacağı kayboluyordu. Sonra yeşil tepeye güz geliyor, Deniz'in yaprakları düşüyor, tepe düzleniyor, rüzgâr kesiliyordu. Dedesi yavaşça annesine, annesi ise yeniden Ceyda'ya dönüşüyordu.

Ceyda'nın yüzünü diğerlerinden daha iyi hatırlıyordu Deniz. Ama o bile Ezgi'nin fısıltılarıyla ağır ağır hafızasından siliniyordu. Sevdiklerinin ortak paydasına katılmaya başlıyordu demek Ceyda. Geride kalanların yüzleri alacaklı olduklarının farkındalığıyla kapıyı zorluyorlar, Deniz'in hayatındaki yerlerini talep ediyorlardı.

Basri'nin suratı zihnindeki boşluğa çökünce gözlerini açtı Deniz. Esra Hanım tek kelime etmeden yanlarından geçip gitmiş, kapıyı arkasından çekiyordu.

Ezgi hâlâ endişeli gözlerle Deniz'i izliyordu.

“Hava almaya çıkalım mı?”

Deniz hayır der gibi kafasını salladı. Şişenin dibinde kalan suyu avucuna döktü, yüzüne çarptı. Ayaklandı. “Doktor nerede?” diye sordu.

Ezgi konunun aniden değişmesine içlerse de bozuntuya vermedi. “Yanlarında getirdikleri mi?” dedi. “Neydi adı... Hikmet?”

“Evet.”

“İkinci katın misafir odasında. Kilitli.”

“Bizimkilere dolaşmaya çıktığımı söyle. Kimse bodruma inmesin.”

Ezgi'nin konuşmasına fırsat vermeden Esra Hanım'ın yence kapattığı kapıyı açtı. Dört kat aşağıya yollandı.

Deniz merdivenlerde kaybolurken Ezgi yoldaşlarının masasına döndü. İzmir'den yola çıkan altı kişiden yalnızca Ezgi ve Mine Şile'ye varabilmişti. Operasyonun ilk ayağında kaybettikleri dörtlünün yerini Şile'de Cemal, Cengiz Hoca, Esra Hanım ve Volkan almıştı. Kimse operasyonun lafını etmiyordu. Ölümün ne olduğunu bilmeyen bir cenaze evine geldiğini hissetti Ezgi. Kuşkuyla çevresine bakındı. Masadaki

yüzlerde donuk bir gülümseme gördü. Mutlu bir gülümseme değildi bu. Yalnızca ruhun derinliklerinde yatan bir korkuyu, endişeyi, hüznü gizliyordu. Sırf sessizlik hüküm sürmesin diye yoldaşlar ara ara bir iki kelime konuşuyorlar, hemen sonra havadan zehir kapmaktan korkarcasına ağızlarını sımsıkı kapatıyorlardı.

Ezgi bir süre bir şey demeden masadaki yoldaşlarını izledi. Haklıydı; masaya bir cenaze evinin zoraki kibarlığı hâkimdi. Yoldaşlar suratlarına birer maske örmüşlerdi. Buna rağmen kimse dilediği kadar sıkı korunamıyor, hepsinin kulaklarında ve dudaklarında uğursuz bir rüzgâr dolaşıyordu. Ölümün havada asılı kalmış haberiydi herkesi tehdit eden bu esinti. Bazen denizin tuzlu suyuyla, bazen yenice patlamış bir tabancanın yanık barut kokusuyla gelen, eninde sonunda herkesin en derin korkularında yer eden ölümün haberi...

“Deniz nereye gitti?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Dolaşmaya çıktı,” dedi Ezgi.

“Tek başına mı çıktı?”

“Yalnız kalmak istiyormuş.”

“Peki,” diye mırıldandı Cengiz Hoca. “Kalsın bakalım...”

“Basri’nin yanına ne zaman ineceğiz?” diye sordu Ezgi. Lafını bitirirken Volkan’la göz göze geldi. Genç adam aceleyle gözlerini kaçırdı.

“İstanbul maçına iki gün var,” dedi Cengiz Hoca. “Tahminim, yarın sabaha bırakmayız.”

Maç lafını duyan Volkan’ın yüzünde meraklı bir ifade belirdi. “Ne maç?” diye atıldı. Bütün gözlerin kendisine döndüğünü görünce mahcubiyetle yutkundu.

“İstanbul-Bursa,” diye açıkladı Ezgi. “Maç sırasında önemli bir duyuruda bulunacağız.”

“Yavrum,” diye araya girdi Esra Hanım. Sessizce mutfağa girmiş, kimsenin dikkatini çekmeden masanın bir ucuna kurulmuştu. Yüzünde endişeli bir ifade vardı. “Devlet erkanı orada olacak diyorlar. Fena bir şey düşünmüyorsunuz, değil mi?”

“Yok, anne. Teleduvarlarda gösterdikleri teröristlerden değiliz biz. İçin rahat olsun.”

“İçim rahat. Ama insan aşağıdakinin halini görünce ne düşüneceğini şaşıyor...”

“Esra Teyze, o adama gelene kadar-”

“Öyle yavrum, öyle. Biliyorum, o adam kaç kişiye daha beterlerini yaptı. Hepsini senelerce dinledim Cengiz’den. On-
dan evvel de babasından. Sizlerden de davanızdan da şüphem yok ama ülkeyi kazanacağız derken insanlığınızı yitirirseniz, kazandığınız ülkede yaşayacak insan bırakmazsınız.”

Birkaç saniye boyunca kimse konuşmadı.

“Maç diyordunuz,” diyerek sessizliği böldü Volkan.

Ezgi ve Mine’nin bakışları Cengiz Hoca’ya çevrildi.

“Salı akşamı İstanbul-Bursa maçı var, biliyorsundur,” dedi Cengiz Hoca.

“Evet. Kupa maçı.”

“O saatte ülkenin hemen hemen hepsi ekranlarının başına geçecek.”

“Bütün ülkeye mesaj vermek için müthiş fırsat...”

Cengiz Hoca, Volkan’ın tahminini duyunca yeniden Ezgi ve Mine ile göz göze geldi. “Hakkını vermek lazım, Volkan,” dedi. “Lafı ağzımdan aldın.”

“Sağ ol, amca,” dedi Volkan. Gözlerini yeniden terlikle rine çevirdi. “Yardımlım gerekirse söylersiniz.”

Ezgi konuşulanları dinliyor ama duymuyordu. Akli hâlâ Deniz'deydi. Yoldaşının hâlini düşünmekten kendi sıkıntılarıyla yüzleşmeye fırsat bulamıyordu. Şikâyetçi değildi. Şile'de geçirdikleri kısa vakti iyi değerlendirmek, az da olsa dinlenebilmek istiyordu. Kafasını pencereden tarafa çevirdi. Camlarla kaplı terasın pencerelerinden biri açıktı. Karadeniz'in serin rüzgârı ara ara yükseklerden savrulup geliyor, kahvaltı masasında omuzları düşmüş yoldaşların zihnini ferahlatıyordu. Deniz manzarasına dalıp gitmeden kendini toparladı Ezgi. Yeniden Cengiz Hoca'ya döndü.

"Ahtapot telefonları göndermiş," dedi. "Taşımacının ismini söylemedi. Paketler yarın sabaha karşı bakkala teslim edilecekmiş."

"Kerem Bakkal?" diye araya girdi Volkan.

"Kerem Bakkal, evet."

"Abla... Benden söylemesi, paketler daha dükkâna girmeden muhafızları toplar, kapımızda belirir Pis Kerem."

"Kerem'le işimiz yok. Paketler bir gofret kolisi içinde teslim edilecek. Ben gidip gofret alır gibi teslim alacağım. Kerem'in hiçbir halıtan haberi yok."

Volkan etrafına bakınca yalnızca kendisinin telaşlandığını gördü. Gözlerini yeniden terliklerine çevirerek arkasına yaslandı. Tekli koltuktaki yastıklardan birini alarak vücuduna bastırdı. "Tabii," diye mırıldandı, "mantıklı."

"Başka müşteri gelmeden koliyi kapıgına emin ol," dedi Cengiz Hoca. "Gevedir Pis Kerem, çenesi durmaz. Soracak olursa Kafkas Zafer Günü için çocuklara program yapıyoruz dersin." Yüzünü annesine çevirdi. "Bu arada eline sağlık, anne."

"Afıyet olsun, yavrum."

Kadının gözleri gülüyordu. Bembeyaz teninde yaşlılığın ufak tefek kahverengi lekeleri belirmişti. Çehresini çevreleyen serin havanın bitivermesinden korkar gibi ağır ağır nefes alıyordu. “Siz oturun daha,” dedi ellerini dizlerine koyarak. Sandalyesinin kenarını tutarak ayaklandı. “Ben çok bile durdum. Dinleneyim biraz.”

“Tamam, Esra Teyze,” dedi Ezgi. “Mine’yle ben buraları toplarız. Sen rahatına bak.”

“Ben hallederim,” diye araya girdi Mine. Şile’ye geldiklerinden beri ağzını açmamıştı. Gözlerinin altı şişmiş, genç yoldaşı on sene yaşlandırmıştı. Herkesin kendisine baktığını görünce, “Ne var?” dedi. “Alt tarafı bulaşık.”

Mine’nin teklifini duyan Cengiz Hoca, Ezgi’ye kısa bir bakış attı. Mine’ye belli etmeden kafasıyla kapıyı işaret etti.

“Kitap soruyordun,” dedi. “Kütüphaneye inelim, oradan bakarız.” Mine’yi mutfakta yalnız bırakarak merdivenlere yöneldiler.

“Aradığın bir şey var mı?” diye sordu Cengiz Hoca yolda.

“Yok,” dedi Ezgi. Mine’yi yalnız bırakmaya gönlü el vermemişti ama Hoca’ya güveniyor, yoldaşını düşünmemeye çalışıyordu. “Zaten öyle halk kütüphanesinde bulunmayacak kitaplar da değiller hani.”

Cengiz Hoca kafasını sallayarak yürümeye devam etti. Kütüphaneyi geçtiler ama Hoca durmadı. Ezgi’nin kendisini takip edip etmediğine bakmadan merdiven altındaki deponun kapısını açtı. Alçak tavandan sallanan ipi çekti. Küçük depo loş bir ışıkla aydınlandı. Cengiz Hoca ışık daha titreşirken yerdeki kilimi kenara itmiş, kilimin altında gizlenen kapağın sapını kavramıştı. “Buyur,” dedi kapağı kaldırırken. “Buradakileri halk kütüphanesinde bulamazsın. Aşağısı tabut gibi. Darlanacak olursan istediğin kitabı alıp oturma odasına

geçersin. Bu saatte kimse evi basmaz herhalde.” Eline bir kitap aldı, arka kapak yazısında göz gezdirdi. “Zaten şu vaziyette muhafızlar evi bassa, Stephen King’e gelene kadar başka bin bir türlü sebepten kelleyi kaybederiz.”

“King? Başka kimler var?”

“Kafka, Knut, Orwell, Harari... Annem iyi okur. Yeşil Gece’den önce okumadığı kitapları yasaklandıktan sonra okumaya başladı.”

Eski kitapların kokusunu içine çekmek ister gibi derin bir nefes aldı Hoca. Kafasını eğerek deponun kapısından geçti. Kapının arkasında asılan raftan irice bir pil ve küçük bir el feneri çekip Ezgi’ye uzattı.

“Işık ilk rafın tam ortasında,” dedi. “Rus Edebiyatı’na vardıysan fazla gitmişsindir.” Merdivenlerin ayağına varınca duraksayarak bakışlarını yeniden depodan yana çevirdi. Ellerini beline koydu. El fenerinin pilini değiştirmekte olan Ezgi’yi izlemeye koyuldu. Gözleri bulutlanmıştı. Farkında olmadan alt dudağını ısıyor, derin derin nefes alıyordu.

“Hocam?” dedi Ezgi. “Bir şey mi söyleyecektin?”

“Yok.” Kendi lafına ikna olmaya çalışır gibi kafasını salladı. “Yok, aslında... bir şey söyleyeceğimden değil de... Bu meseleyi Deniz ile de konuşmadık henüz ama...”

“Dert etme, hocam. Ceyda’nın yerini almaktan onur duyarım.”

“Duyarsın elbet...”

“Operasyonun İstanbul ayağı bende, sen hiç merak etme.”

“Etmiorum tabii,” dedi Cengiz Hoca. Yüzünde Ezgi’nin çözemediği buruk bir gülümseme belirdi. “Beğendiğin kitap olursa bitireceğim diye aceleye getirme. İstedğini yanına al. İstanbul yolunda okursun.”

“Esra Teyze’nin haberi olmayacaksa seve seve.”

“Operasyonun o ayağı da bende.”

“Anlaştık.”

Ezgi’yi kitaplarla baş başa bırakıp Deniz’i bulmaya yollandı Cengiz Hoca. Odaları birer birer kontrol ederken aklı hâlâ Ezgi’deydi. Hangi odaya girdiğinin, evin kaçınıcı katında yürüdüğüünün farkında değildi. Aslında Deniz’in ya Basri’nin yanında ya da Doktor Hikmet’in odasında olacağını biliyordu. Ama dağınık kafayla yeni bir işe girişmek istemiyor, Ezgi’nin omuzlarına yüklediği ağır sorumluluk için kendini affedene kadar bir odadan diğerine yürüyordu.

Dolaşa dolaşa evin giriş katındaki kilere vardı. Hâlâ rahatlamamıştı. Derin bir iç çekerek kilerin penceresinden gökyüzüne baktı. Hava iyice kapanmıştı. Karadeniz’den yağmur geliyordu. Önce Şile’yi, sonra İstanbul’un göbeğini vuracaktı.

Cengiz Hoca nihayet içindekinin aylak aylak yürüyerek dindirilemeyecek bir çatışma olduğunu kabullendi. Oyalanmayı bıraktı. Doktor Hikmet’in yanına, üst kattaki eski odasına çıkmaya karar verdi. Deniz’den önce Hikmet’i bulmak, içindeki şüpheyi gidermek istiyordu. Attığı her adımda biraz daha acele ederek merdivenleri tırmandı. Yaşlılıktan olsa gerek, odasının önüne vardığında nefes nefese kalmıştı. Kapı kapalıydı. Buğulu camın ardında, köşede bir ayaklı lambanın yandığını görebiliyordu. Nefesini toplayarak kapıyı çaldı.

İçeriden cevap gelmedi. Tekrar çaldı kapıyı Cengiz Hoca. Yine ses veren olmadı. Deniz’in Hikmet’i es geçip, doğrudan Basri’nin yanına indiğini düşündü. O halde Hikmet hâlâ içeride uyuyor olmalıydı. Bu kez öncekinden biraz daha sert vurdu kapıya. Odadan bu sefer de çıt çıkmayınca sabrı tükendi, kapının topuzunu usulca çevirerek kafasını içeriye uzattı. Kimse yoktu. Kalorifer peteğine geçirilmiş bir çift kelepçe köşeden vuran mavi ışık altında parlıyordu. Eğilecek kelepçeleri inceledi Hoca. Kilit kırılmışa benzemiyordu.

Zorlamadan açılmış, hatta anahtarı da kaloriferin hemen yanındaki başucu komidinine bırakılmıştı.

Doktor Hikmet haberi olmaması gereken gizli bir operasyon hakkında kıymetli bilgilere sahipti. Bu bilgileri nereden ve ne amaçla aldığı konusunda yoldaşların hiçbir fikri yoktu. Vaziyet bu kadar belirsizken Deniz bir başına Hikmet'in kelepçelerini çözmüş, yoldaşlarını bu konuda uyarma gereği de duymamıştı.

“Ah be Deniz...” diye mırıldandı Cengiz Hoca.

Çabuk adımlarla çıkışa yöneldi. Tam kapının koluna uzanmıştı ki girişteki duvara ilâştirilmiş bir not dikkatini çekti. Yaşlı gözleri küçük harflere odaklanamayınca bir adım daha yaklaştı. Kâğıdı çekip aldı.

Çatıdayım, yazıyordu. Hikmet yanımda. İşim bitince bodrumda buluşalım.

Çatıya açılan demir kapı kilitliydi. Rüzgâr gitgide kuvvetleniyor, dışarıdan Deniz'in ve Hikmet'in kulaklarına keskin bir ıslık taşıyordu. Açıkta bekleyen çaydanlık soğumuştı. Ruhunun son damlalarını Karadeniz kışına teslim eder gibi silik bir buhar tütüyordu burnundan. Esintinin yönü değıştikçe çaydanlığın buharı kendini o yöne salıyordu. Deniz ve Hikmet çatıya çıktığından beri buharın hücum etmediğı yön kalmamıştı. Anadolu gibi dengesiz ve serkeşti rüzgâr. Kimse'nin korunmasına müsaade etmiyor, her vuruşuyla Deniz'in şakaklarını sızlatıyordu.

“Baş ağrın mı var?” diye sordu Hikmet. Halbuki çatıya çıktıklarından beri tek kelime etmemişlerdi.

“Sinüzit,” dedi Deniz.

“Sinüzit... Her başı ağrıyanın sinüziti var.” Deniz cevap vermedi. “Her gün en az iki üç kişi geliyor acile. Hallerini

görsen can çekiştiklerini sanırsın. Kendileri biliyorlar aslında acillik hasta olmadıklarını. Acil hastanın aklına, doktora bal, reçel getirmek gelmez.”

“Anadolu insanı cömerttir, Hikmet Bey. Zor durumda da olsa iyi niyetinden hediye getirir.”

“Niyet bambaşka bir mesele. Onun iyisi kötüsü olmaz.” Duraksadı. Sırtını çatının alçak duvarına yaslayıp bir süre Deniz’i izledi. “İyi niyetli insanlar, insan öldürmezler,” diye devam etti. “Ama öldürüyorlar, doğru muyum? İyi niyetli insanlar dostlarını tehlikeye atmazlar. Ama atıyorlar... Niyet bir eylem değil ki iyisi kötüsü olsun. Birileri bir şeylere niyetlendi diye dünya değişmiyor. O yüzden, Deniz Bey, kimse kimsenin iyi biri olup olmadığını umursamaz. Dünya, kişiyi yalnızca yaptığı iyilik veya kötülüklerle hatırlar.”

“Tabii,” diye mırıldandı Deniz. Oturduğu tabureden kalkarak çaydanlığa yürüdü. Büyük bir su bardağına tepeleme çay doldurdu. “Kaç yıllık doktorsun, Hikmet Bey?” diye sordu.

“Sekiz,” dedi Hikmet.

“Ben de doktorum. İki doktor açık açık konuşalım.”

“Konuşalım.”

“Bir ameliyata başlamadan önce neyin ne olduğu bellidir, değil mi? Görev dağılımını ameliyat sırasında değil, öncesinde yaparsın.”

“Doğrudur, evet.”

“Peki neden? Sonuçta ekip aynı ekip. Kime ne yapacağını ameliyat sırasında söylesen, öncesinde boşa vakit harcamasan daha iyi olmaz mı?”

“Lafı nereye getireceğini biliyorum, Deniz Bey. Kaç yıldır Parti’nin içindeyim. Bana metaforlarla ders vermeye çalışsan ilk kişi sen değilsin.” Deniz’in cevap vermediğini görünce gömleğinin cebinden bir sigara çıkardı, yaktı. “İnanır

mısın, Parti’de aslında kimse kimsenin ne yaptığını bilmez. Atamalar, cezalar, teftişler... hiçbiri yapılan bir iş ile alakalı değildir. Asıl önemli olan, kişinin ağzının iyi laf yapmasıdır, bir derdini anlatmak için iyi bir metafor bulabilmesidir.”

Bir sigara daha çıkarıp Deniz’e uzattı. Kafasını salladı Deniz. Kendi cebinden çıkardığı sigarayı ağzına oturttu, Hikmet’in uzattığı ateş ile yaktı.

“Sürprize yer yok diyorsun,” dedi Hikmet. “Hassas bir ameliyatın ortasındasın. Ben de hastanın ölümüne sebep olabilecek bir sürprizim.”

Deniz belindeki tabancayı çekti. “Doğru bildin,” dedi. “Sürpriz kaldıracak halim yok.”

Tabancaya aldırış etmedi Hikmet.

“Parti iktidara geldiğinden bu yana direnişçi gruplar planlar yapıyorlar,” diye devam etti. “45’te Bacılar Ayaklanması için, ondan önce Lise Başkaldırısı için haftalarca, aylarca planlar yapıldı. Hiçbiri işe yaramadı. Bu kadar ayaklanmanın başarısız olmasının çok basit bir sebebi var, Deniz Bey.”

“Sen de bunu çözdün, demokrasiye olan sorumluluğunu yerine getirmek için buradasın.”

“Boş laflarla kafa ütülemeye gerek yok... Demokrasiye, bu ülkeye, bu ülkenin insanına bir borcum olduğunu falan düşünmüyorum. Ben sadece beni ilgilendiren bir iş için buradayım.”

“Nedir bu iş?”

“Vakti gelince anlatacağım.”

Deniz tabancasının parmak izi okuyucusunu etkinleştirdi. Merminin sürüldüğünü belli eden bir klik sesi geldi.

“Merak etme,” dedi Hikmet, “vakti geldi sayılır. Planlarını bozduysam da affet. Ama bana sorarsan Parti ile savaşta planlarını değiştirmene sebep olan her şeyin aslında

sana faydası var. Her şeyin. Belki Bacı Emine'nin ölümünün bile direnişe faydası olmuştur. Yirmi iki senedir direnişçilerin anlamadığı şey de bu: Parti ile savaşırken plan yaparsan, kaybedersin. Çünkü Parti planlı bir savaşta daima bir adım öndedir.”

Deniz yeniden ayaklandı. Tabancasını kaldırdı, Hikmet'e doğrulttu.

“Yapılacak çok iş var, Hikmet,” dedi. “Burada ne işin var? Yoldaşlık'ın Basri'yi kaçıracağını nereden öğrendin?”

“Yoldaşlık'ı iyi tanıyorum,” dedi Hikmet. “Örgütün nasıl yönetildiğini, hangi ağlarla bilgi topladığını bilen biri için örgüt istihbaratının bir adım önünde olmak zor değil.”

“Eski yoldaşlardan mısın?”

“Evet. Cengiz Hoca için buradayım.”

“Hoca'yı tanıyorsun?”

“İyi tanıyorum. Hoca'nın yıllar önce Hanımefendi suikasti için silah altına aldığı doktorlardanım.”

27. BÖLÜM

İlk sunum günü geldiğinde Dokuz Numara yenice rahatlamış, geceleri kısa da olsa aralıksız uyumaya başlamış, işine odaklanmıştı. Üzerinde çalıştığı verileri ve çıkarımları bir grup DKM yetkilisine sunmaya hazırlanıyordu. Son bir aydır hapsediğı koridorundan ilk kez ayrılacaktı. Önünden geçtiğı her odayı görmeyi, her tabelayı okuyup ezberlemeyi umuyordu. Yeni bir şey tecrübe etme ve işi dışında bir şeyle ilgilenme arzusu gittikçe kuvvetleniyor, içini heyecanla dolduruyordu.

Duştan çıktığında kapısındaki camın karartıldığını gördü. Kapının koluna yüklendi ama hareket ettiremedi. O sırada teleduvarında bir bildiri belirdi.

“Lütfen odanızdan ayrılmayın.”

Uzun süre beklemesine gerek kalmadan kapısı dışarıdan açıldı. Yerleşkeye geldiğı ilk gün onu karşılayan muhafız elinde bir göz bandıyla içeriye girdi.

Saatlerdir boş hayaller kurduğunu fark etti Dokuz. İtiraz etmeden gözlerini kapattı. Muhafızın yardımıyla, golf arabası olduğunu düşündüğü küçük bir araca bindi. Dünyası karanlığa gömülmüştü. Uzun koridorun yapmacık rüzgârı saçlarını dağıtıyordu.

Açılıp kapanan kapıların sesinden üç farklı koridordan geçtiklerini anladı Dokuz. Dört buçuk dakikalık bir yolculuğun ardından araç durdu. Muhafız, Dokuz’un kolunu yakaladı. Birlikte bir kapıdan daha geçtiler ve yürümeye başladılar.

Beş dakika sonra tekrar durdular. Muhafız, Dokuz'un bandını çıkardı. Kornealarına hücum eden beyaz ışık genç uzmanın gözlerini yaşarttı.

Bir kapının önünde öylece bekliyorlardı. Gümüş rengindeki kapı, dökme demirden yapılmışa benziyordu. Bir banka kasasının girişini andırıyordu.

Üzerindeki tabelayı gördü Dokuz.

Sunum salonu.

Kapı geniş, bembeyaz bir odaya açıldı. Odanın uzak duvarındaki uzun, ahşap masanın çevresinde oturmuş halde on sekiz uzman saydı Dokuz. Ortadaki boş sandalyenin iki yanına eşit sayıda dağılmışlardı. DKM üniformaları giymişler, Parti logosunu açık bırakacak şekilde üzerlerine bir laboratuvar önlüğü geçirmişlerdi.

Ortadaki sandalyenin hemen yanında oturan, uzun, sarı saçlı muhafız, "Dokuz Numara..." diye mırıldandı. GÖR'ündeki dosyayı inceliyordu. Kafasını kaldırdı. "Hazır mısınız?"

Dokuz Numara onaylar gibi kafasını salladı. Aynı anda masanın arkasındaki duvarda bir kapının hatları belirdi. Kapı açıldı. Genç analiz uzmanı nefesini tuttu. Bir an yanıldığını, odanın parlak ışıkları yüzünden hayal gördüğünü sandı. Ama doğru görmüştü. Adam şimdi ortadaki büyük sandalyeye kurulmuş, önündeki raporu inceliyordu.

Kafasını kaldırdı.

"Dokuz Numara, değil mi?" diye sordu.

Dokuz Numara kafasını salladı.

"Cevap ver, evladım," dedi diğer komite üyelerinden biri.

Dokuz Numara yutkundu. Boğazını temizledi.

"Evet, Cihat Bey."

Efendi'nin Özel Kalem Müdürü, Kara Cihat, önündeki sudan bir yudum aldı. Bardağı masaya bıraktı.

“Beni detaylarla yormanın lüzmu yok,” dedi. “Senden sonra daha...” Yanındaki komite üyesine döndü, bir şeyler fısıldadı. Bakışlarını yeniden Dokuz’a çevirdi. “Üç sunum daha var. Bulgularında bir terslik var mı yok mu, onu özetlemen kâfi.”

Dokuz Numara sunumunu kısa tuttu. Birkaç hafta önce dikkatini çeken uyumsuzluktan bahsedip bahsetmemek konusunda tereddütte kaldıysa da komite üyelerinin kafasında kendisiyle ilgili soru işaretleri oluşturmak istemedi. Korelasyonlar arasındaki tutarsızlık hakkında tek kelime etmeden sunumunu bitirdi. Komite üyelerinin akşam yemeğine yetişmeye çalıştıklarını hissetmişti. Sunum biter bitmez herkes ayaklanınca hislerinin doğru olduğunu anladı. Girdiği kapıdan çıktı. Dışarıda kendisini bekleyen muhafız ile birlikte odasına döndü.

Kaybedecek vakti yoktu. Kısa bir aranın ardından yeniden bilgiduvarının karşısına kuruldu. Veri tabanı yöneticisinden istediği yeni korelasyonlar hazırdı. İlkini açmaya çalıştı fakat Ana Akıl hata verdi. Tekrar denedi Dokuz. Aynı sonuçla karşılaştı. Yöneticiden verileri gözden geçirmesini isteyebilirdi ama yeni kümeleri alması en az bir gün sürecekti. Buna vakti yoktu. Basit bir çözümü olduğunu umarak, hatayı gözden geçirmeye başladı.

İşin içinden çıkması uzun sürmedi. Veri kümelerinden birinin isimlendirmesi yanlıştı. Önceki kümenin adından bir kelime almıştı. Onu çıkarır çıkarmaz her şey yerli yerine oturdu; korelasyon Dokuz’un ekranında belirdi.

Rahatlamıştı. Giderek daha az uyuyor, günden güne biriken işlerin altından kalkabilmek için birtakım zevklerinden ödün vermeye başlıyordu. Hiç olmazsa o gece, planladığı gibi altı saatlik bir uyku çekebilecekti.

28. BÖLÜM

Ceyda'nın treni gecenin karanlığında Doğu Karadeniz sınırına yaklaştı. Şafak sökmek üzereydi. Hudut karakoluna bağlı muhafızlar birazdan trene binecek ve bölge geçiş kartı denetlemelerine başlayacaklardı. Muhafızları bekleyen yan kompartımanın uyandırma lambaları yakılmıştı. Duvardaki kurşun deliğinden Ceyda'nın kompartımanına ince bir ışık sızıyordu. Delik Kafkas Savaşı'ndan kalmış olmalıydı. Bir toplu iğne ile açılmış gibi küçük ve incecikti. Etrafında hâlâ kurşundaki siyanürden kalma lekeler parlıyordu.

Saatine baktı Ceyda. Adadan ayrılalı neredeyse on iki saat olmuştu. Uydu'ya gönderdiği iletinin Deniz'e ulaşmış ulaşmadığını bilmiyordu. Göz kapakları ağırlaştı. Bir an önce Refik Efe'yi bulup Yoldaşlık ağına bağlanması gerekiyordu.

Yaşlı bir adamla paylaştığı kompartımanın penceresini araladı. İçeriye dolan havayı ciğerlerine çekti. Karadeniz'in havası soğuk bir bardak su gibi boğazından geçti, göğsüne doldu. Gözlerini kısarak, yanından geçtikleri ormanın derin karanlığını izledi bir süre. Tren viraja girince öndeki vagonların sırayla aydınlandığını gördü. Birkaç dakika içinde Doğu Karadeniz'e bağlı muhafızların trene binmesi için bölge sınırında kısa bir mola vereceklerdi. Mola sırasında yolcuların trenden inmesi yasaktı. Kapılar yalnızca o sırada trende bulunan Orta Karadeniz muhafızlarının kimlik kartları ile açılabilirdi. Ceyda trene binmeden önce gizlice Kadıköy Muhafız Kulesi'ne girip bir kimlik çalmaya niyetlenmiş fakat İstanbul'da Orta Karadeniz kimliği bulamayacağını fark

ederek planından vazgeçmişti. Onun yerine en azından bölge geçiş kartı çıkarmak için eski balık pazarının yolunu tutmuş, oraya varır varmaz ise umudunu bağladığı dükkânın Ahlak Ofisi tarafından mühürlendiğini öğrenmişti. Kaçak binmek zorunda kaldığı trenden kurtulmak için tek şansı muhafız değişiminin yapılacağı o bir dakikalık molada pencereden atlamak ve karanlığa karışmaktı.

Sırtındaki terin soğuduğunu hissederek aralık pencereyi kapattı. Arkasını döndü. Yaşlı adamın uykulu gözleriyle karşılaştı. Özür diler gibi başını eğdi.

“Dert değil,” dedi adam. Yastık olarak kullandığı el örmesi yeleğini açtı, üzerine örttü. Bir şey söylemek istercesine bakışlarını Ceyda’ya çevirdi. Bir süre baştan aşağı Ceyda’yı süzdü. Bir bakışta Ceyda’nın hayat hikayesini okumuş gibi bilmiş bir gülümseme belirdi yüzünde.

Ceyda ceketinin yakasıyla yüzünü iyice gizledi.

Yaşlı adam gözlerini kaçırdı. Derin bir nefes alarak kafasını pencereye yasladı. Dışarıyı seyre koyuldu. Adamın bakışlarında uzun bir ömrün yorgunluğu vardı. Ceyda’yı izlerken sanki gözleri dolmuştu. Tavanda yanan loş mavi ışık seyrek kaşlarının arasından süzülüp gözlerinin karasında parlıyordu. Yanakları çökmüş, alnı rüzgârlı bir deniz gibi dalgalanmıştı.

Adam dışarının soğuğu kompartımana yenice akın etmiş gibi silkelendi. Yanında taşıdığı hava geçirmez plastik torbayı kucağına aldı. Sanki paha biçilmez bir hazineymiş gibi sımsıkı tutuyordu. Trene bindiği şehirde yağmur yağıyor olmalıydı. Torbanın üstünde boncuk boncuk su damlaları birikmişti. Ceyda’nın meraklı bakışları altında plastik torbayı açıp, içinden dörde katlanmış, kalın bir gazete çıkardı. Davranışının tuhaflığını kabul edercesine mahcup bir ifadeyle Ceyda’ya gülümsedi. Kompartımanın kapısına yanaşarak koridordan sızan ışıktaki gazetesine gömüldü.

Adamın mahcubiyeti boşa değildi. Yıllardır Cengiz Hoca dışında gazete okuyan birine denk gelmemiştir Ceyda. Gazeteyi garipsemiş, istemeden de olsa hislerini bakışlarıyla belli etmişti. Yeşil Gece'nin ertesi günü özel matbaaların kapatılmasıyla ülkede gazete üretimi durdurulmuştu. Yalnızca Parti'nin Bursa merkezli matbaasında Anadolu Postası ismiyle haftalık bir gazete çıkarılıyor, geçmişteki alışkanlıklarını henüz üzerinden atamamış yaşlı vatandaşlara her hafta birer gazete gönderiliyordu. Anadolu Postası belli bir sayıda basıldığı için yalnızca başvurusu kabul edilen kişilere dağıtılıyordu. Toplumun geri kalanının haberleri GÖR'den ve teleduvarlardan takip etmesi bekleniyordu. Yeşil Gece'den bu yana ülkede Anadolu Postası koleksiyonculuğu diye bir meslek bile türemiştir. Yaşlı adamın gazeteyi kutsal bir kitapmışçasına hava geçirmez torbada taşınması belki de koleksiyon merakındandı.

Ceyda göz ucuyla başlığı okumaya uğraştı. Yerinde rahat edememiş gibi kıpırdandı. Kapıya biraz daha yaklaşınca gazetenin ön sayfasında, "Sınır Ötesi Harekat," yazdığını gördü. Altındaki küçük yazıları okuyamasa da ön sayfanın tam merkezinde Basri'nin asker üniformalı bir fotoğrafını yakaladı. Boş bir merak ile başlayan okuma çabası bir anda önem kazandı. En azından alt başlığı okuyabilme umuduyla koridordan tarafa yaklaşarak sırtını kapıya dayadı Ceyda.

Yoldaşın hareketlenmesi yaşlı adamın dikkatini çekti. Adam önce Ceyda'da kaçamak bir bakış attı. Gazetesinin ucunu hafifçe kaldırdı. Tepkisini görmek için Ceyda'yı süzmeye başladı. Adamın bakışları birkaç dakika öncesine göre ürkek ve şüphe doluydu.

Koridorda bir pencerenin gıcirtısı duyuldu. Kapının altından sert bir rüzgâr esti. Hava soğudu. Tren yavaşladıkça kompartımandaki gerginlik tırmanıyordu. Ceyda yıllardır

günlük yaşama hükmeden paranoyaya çok kez şahitlik etmişti. Korkunun insanlara neler yaptırdığını gördüğü için adamı ürkütmemeye çalışıyordu. Hareketleri bir timsahın önünde su içen bir ceylan gibi hassas ve dikkatliydi. En küçük bir kışkırtmayla adamın kompartımandan çıkıp, koridordaki alarmı tetikleyeceğini biliyordu. Basri ile ilgili yazılanları öğrenmek için yanıp tutuşsa da trendeki güvenliğini riske atıp atmamak konusunda kararsızdı Ceyda. Trenden inmesine şunun şurasında on dakika kalmıştı. Pencereden atarken gazeteyi kapabilirdi. Gazeteyi ihtiyarın elinden alamasa da en kötü ihtimalle Yoldaşlık ağına bağlandığında Cengiz Hoca'dan Anadolu Postası'nda yazılanları öğrenebilirdi. Belki de Selda Kaptan ve ekibi yakalanmış, Basri'yi oracıkta öldürmüşlerdi. En kıymetli komutanlarından birinin İstanbul'un göbeğinde öldürüldüğünü açıklamaktan çekinen Parti, Basri'nin yokluğunu sınır ötesi hareket haberleriyle açıklamaya çalışıyor olabilirdi. Bir iki haftalık sessizlikten sonra muhtemelen Basri'nin kahramanca şehit düştüğü haberi yapılacak, Parti'ye adanmış hayata, Parti'ye yakışır bir son biçilecekti.

Ceyda'nın tek dileği o hafta Basri ile ilgili yazılan haberlerin Yoldaşlık'ın planlarını değiştirmemiş olmasıydı.

Kompartımandaki gergin havayı dağıtmak için pencere kenarındaki eski yerine doğru hareketlendi. Aynı anda adamın, "Allah yardımcımız olsun," dediğini duydu. Bakışlarını o yöne çevirdi.

Yaşlı adam gazetesinin ön sayfasını Ceyda'nın da okuyabileceği şekilde dizlerinin üstüne yatırmıştı. Suratındaki düşmanca ifade, yerini birkaç dakika önceki saf ve mahcup boşluğa bırakmıştı. Olduğu yerde kıpırdanıyor, gazeteyi ağır ağır Ceyda'dan tarafa itiyordu. Ceyda adamın davranışlarındaki değişikliğin sebebini anlamamıştı fakat fırsattan istifade gözlerini hızlıca ön sayfanın satırlarında gezdirdi. Tahmin

ettiği gibi, haber Basri'nin yokluğuna destansı bir kılıf giydiriyordu.

“Basri Bozkurt, Batı mihraklarıyla mücadele için yenden Kafkasya’da! Devrim Komuta Merkezi’nden gelen bilgilere göre Kafkas Kahramanı elit bir Muhafız birliği eşliğinde Batumi-Artvin Tampon Bölgesi’ne hareket etti. Efendi’nin izni ile Tampon Bölge’de bulunan Avrupa Ordusu’nu teftişe gittiği öğrenilen Bozkurt’un iki hafta sonra yurda dönmesi bekleniyor. Bozkurt’un yokluğunda Devrim Komuta Merkezi’ne ise İstihbarat İkinci Komutanı Hamit Torbalı öncülük edecek. Torbalı, cuma akşamı Parti Merkezi’nde katılacağı resepsiyon sonrası Saray’da Efendi’nin misafiri olacak. İkinci Komutan aynı zamanda Efendi ile birlikte ertesi günün Kadıköy Mitingi’ne katılacak.”

Makalenin arka planında olup bitenler bir film gibi Ceyda’nın gözünde canlandı. Basri ölmediyse bile Parti ondan ümidini kesmişti. Parti’nin kamuoyu takımı 2052 Diyarbakır Göçü’nün mimarı olarak bilinen Torbacı’yı Basri’nin yerini alması için hazırlıyor ve halkın gözünde imaj çalışması yapıyordu. Bundan sonra Basri’nin yaşayıp yaşamamasının yakın zamanda vuku bulacak olaylar için bir kıymeti yoktu. Operasyon yeterince kızışmıştı. Parti işin faturası birilerine en ağır şekilde kesilene kadar kudurmuş bir köpek gibi sağa sola saldıracaktı İşin sonunda cezanın kime kesildiği bile önemli değildi. Önemli olan tek şey Parti’nin küçük düşürülmemesiydi. Gizli servis birkaç hafta bütün kuvvetiyle yoldaşları kovalayacak, Parti’den katillerin neden hâlâ bulunmadığına dair sesler yükselmeye başladığında yoldaşlar hâlâ yakalanmamışsa, yeri bilinen fakat Basri’den haberi bile olmayan şüpheli birkaç profil, her yanından kahramanlık tüten bir hareketle içeriye alınacaktı.

Anadolu Postası'nın Parti matbaasında basıldığını, Efendi'nin tellallığını yaptığını bilmeyen yoktu. Buna rağmen Anadolu halkı her sabah bayat bir simit gibi ısıtılıp ve yağlanıp kendilerine sunulan haberleri çiğnemedi yutuyordu. Teleduvarlarda habercilik adına programlar yapan kuruluşların cümleleri tek ağızdan çıkmışçasına tipik ve bayağıydı. Birçoğu Bacılar Ayaklanması'nı bile yayınlamamıştı. Diğer bir yandan Efendi'nin dudaklarını terk eden her kelime manşetten, büyük harflerle duyuruluyor, koca ülkenin tek bir adamın kuvvetiyle ayakta kaldığı algısı yaratılıyordu. Halk artık kanıksamıştı; Efendi demek, ülke demektir. Efendi düşerse ülke de düşerdi.

Ceyda'nın gözlerindeki hazımsızlık adamın dikkatinden kaçmadı. Yaşlı yolcu gazetesini yanındaki koltuğa bıraktı. Bir süre daha Ceyda'yı süzdü. Ceyda huzursuzlanmıştı. İneceği durağa yaklaştıklarını fark edince yeniden pencereye yanaştı. Oturduğu yerde, temiz hava almak istediğini belli eder şekilde derin bir nefesle pencereyi araladı. Kafasını hafifçe dışarıya çıkararak bakışlarını birkaç kilometre ileride ışıkları beliren Yeşilyurt'a dikti. Aralık pencereyi biraz daha açmaya kalkışınca yol arkadaşının kendi kendine homurdandığını duydu. Arkasını döndüğünde adam hâlâ Ceyda'yı izliyordu.

“Ne yapalım, ülkede ne olup bittiğini merak etmeye-
lim mi?” diyerek sessizliği bozdu ihtiyar. Ceyda ile göz göze geldi. “Tepeden bakan gözlere alışmışız biz, evladım,” diye devam etti. “Yetmişime yaklaştım ben. Unuttuğum çok şey var ama çocuk halimle yaşadığım o ezilmişliği unutmam mümkün değil.”

Ceyda ile sohbet halindeymiş gibi konuşmaya devam etti:

“Her dönemin bir ezileni oluyor. Beş nesil biz milletin kötüsü, fakiri, geri kafalıyız olduk. Devlet dairelerinde en fazla süpürge tutuşturdular elimize. Evrak, kaşe, dolma kalem...

Bunları elimize alana kadar kaç dedem, amcam, dayım işçi emeklisi olup, tek göz evde beş kuruşsuz öldü.” Duraksadı adam. Bakışlarını dışarının karanlığına çevirdi. “Öyle günlerde bizim ağzımızla bizim hikâyelerimizi yazan gazeteciler hep mahpuslarda çürüdü. O sebepten şimdi ne kadar yalan yazarsa yazsın, beni yazan gazete benim gazetemdir.” Eliyle gazetenin manşetini işaret etti. “Sen Avrupa Ordusu’nun Kafkasya’ya Efendi’nin izniyle girdiğine inanıyor musun? Bunun yalan olduğunu sen bilirken, benim aklım yok mu ki ben her yazana inanayım? Ama bunun doğruluğu, yanlışlığı mühim değil. Efendi bizi içine düştüğümüz karanlık kuyudan çıkardı. Elimizden süpürgeyi aldı, onun yerine kaşe, kalem verdi.

“Hatasız kul olmaz. Şimdi yaptığı o kadar işin arasında elinden çıkan iki üç kaza yüzünden nankörlük mü yapalım? Hem Efendi’nin tepesine binmeye kalksak ne olacak? Allah muhafaza, ondan sonra gelenlerin kalemi kaşeyi götürüp, elimize yine süpürge tutuşturmayacağı ne malum?

“Diyeceğim o yani kızım,” derken ayaklandı ihtiyar. Cümlesinin kalanını unutmuş gibi, bir süre sessizce koridoru izledi. Sonra valizine uzandı. Valizin kulpu tam ortasından kırılmış, kat kat koli bandıyla tutturulmuştu. Kenarında ne olduğu belirsiz lekeler göze çarpıyordu. Yaşlı adam valizi kendisine doğru ağır ağır çekerken parmaklarının arasına oturan plastik tutamaç gitgide esniyor, adamın elinden kaçıp duvara yapışacakmış gibi titriyordu. Adam birkaç saniye daha uğraştıktan sonra duraksadı. Bir eli valizin tepesinde, bir eli belinde, kısa bir süre nefeslendi. Saniyeler içinde alnında boncuk boncuk ter damlaları belirmişti. Elinin teriyle sildi terini. Bir kez daha valize yüklendi.

Yaşlı adamın eşyaları devirip muhafızların dikkatini çekmesinden korkarak kapıya yaklaştı Ceyda. Bakışlarıyla hızlıca

koridoru taradı. Görünürde kimse yoktu. Göze batmamak için uyandırma ışıkları çalışmayan, kalabalıktan uzak bir kompartıman seçmişti. İhtiyarın zayıflığından ötürü yakayı ele vermek istemiyordu. Adamın kendisini hâlâ fark etmediğini anlayınca hafifçe öksürdü. Adam, elleri hala valizin üzerinde, duraksadı. Kafasını hafifçe Ceyda'dan yana çevirdi. Burnundan bir nefes vererek gülümsedi. İçinde yeşillenen bir sıkıntıyı gizlemeye çalışır gibi bir hali vardı. Alnından ağır ağır süzülen ter damlaları yeşil gözlerini yakıyor olmalıydı. Ceketinin yeniyile yeniden terini sildi.

Yaşlı adamın aksine hiç zorluk çekmeden valizi yükledi Ceyda. Adamın yanındaki boş koltuğa bıraktı. İhtiyara teşekkür etme fırsatı vermeden yeniden koltuğuna kuruldu ve az önce adamın yaptığı gibi dışarıyı izlemeye koyuldu.

“Ne diyordum?” diyerek yeniden lafa girdi adam. “Bizim iş, kocasının dost hayatı yaşadığını bilip de sesini çıkarmayan kadınıninki gibi. Tamam, her şeyi dört dörtlük değil. Ama sesimizi çıkarsak hayat daha mı iyi olacak? Evde ekmeğimiz, banyoda sıcak suyumuz var çok şükür. Varsın devlet paranın kalanıyla canının istediğini yapsın. Bizi aç koymasın, sınır karakolumuzdan terör, hastalık, pislik geçirmesin, bize o yeter.”

Önceleri adamı görmezden gelmeye çalışırken, gitgide adamın tetiklediği düşüncelerde kayboluyordu Ceyda. Adamın anlattığı şeylerle Parti'nin gündemi arasında dağlar kadar fark vardı. Parti yıllardır uluslararası arenada ülkenin itibarını kuvvetlendireceğini iddia ediyordu.

Kafkasya'da söz sahibi olacağız!

Efendi'nin yönetimi ele aldığı günden bu yana eski imparatorluk günlerine dönmenin vaatleri her miting ve toplantıda vatandaşın kulağını işgal ediyordu.

Son Musul petrollerini milli sermayeye katacağız!

Geçmişin yanlışları düzeltilecekti.

Kültürümüze özgü yargı!

Milli kimlik güvence altına alınacaktı.

Tek dil! Tek millet!

Hız ve güç esastı.

Tek adam! Tek yumruk!

Bazı sözler tutuluyor, bazıları unutuluyordu. Ne var ki verilen birçok sözün yerine getirilip getirmemesinin halkın gözünde zerre kadar değeri yoktu. Musul haritaya dahil olmuş ya da olmamış, Kafkasya'da Anadolu ordusu hüküm sürmüş ya da sürmemiş; bir gece vakti ikinci sınıf bir biletle Samsun'daki tek göz evine dönen maliye emeklisi bir vatandaş için bu vaatlerin kıymeti, tuttuğu takımın o günkü galibiyeti veya mağlubiyetiyle birdi. Zira Parti'nin Güçlü Anadolu vaatleri evlerin duvarlarında gece gündüz yankılansa da vatandaşın evdeki derdi ve devletinden beklentisi bambaşkaydı. Kafkasya'daki ordu, Samsun'daki evde karın doyurmuyordu. Musul'daki petrol, musluktan akan temiz suyun yanında beş para etmezdi.

Trendeki ihtiyar hislerinde yalnız değildi. Ceyda o vakte kadar birçok benzer ifadeye şahit olmuştu. İnsanlar Parti'nin yalanlarına inandıkları için değil, düzenlerinin bozulmasından korktukları için Parti'ye bağlı kalıyorlardı. Parti doğruluk ve dürüstlük değil, düzen demekti. Parti istediği kadar yalan söylesin, kendisiyle dilediğince çelişsin, insanların kalbindeki korku ateşini körükleyebildiği sürece halkın desteğini kaybetmeyecekti. Bu durum önceleri genç yoldaşları umutsuzluğa sürüklese de geçen yıllar içinde bir şeyin farkına varmıştı Ceyda; bütün propaganda silahlarına rağmen Parti'nin davası bir fikir davası değildi. Korku ve çıkar davasıydı. Ortaklık öküzden ibaretti. Öküz öldüğü vakit, ortada

karın doyuracak başka bir tercih olduğu takdirde, geçmiş-
teki ortaklığın altına kimseler yeniden imza atmayacaktı.

Ceyda dalgın bir halde düşünceleriyle boğuşurken adam
valizinin üzerine eğildi. Eşyalarının arasında bir şeyler arı-
yordu. Kafasını kaldırmadan, “Küçükken Derbent’e yüz-
meye giderdik,” dedi. “O zamanlar bilete verecek paramız
yoktu. Bafra trenine binerdik kaçak. şimdi bilet soran yok
ama geçiş kartı da paralı sonuçta, doğru mu? Para öyle ık-
masa böyle çıkıyor vatandaşın cebinden.”

Adamın açık sözlülüğu Ceyda’yı şaşırtmaya devam edi-
yordu.

Birkaç dakika sonra trenden inip karanlıkta kaybolmayı
planlıyordu Ceyda. Yabancılarla ne kadar az konuşursa kim-
liğinin gizli kalma olasılığı o kadar yüksekti.

Adamı yine duymazlıktan gelmeye karar verdi.

İhtiyar, Ceyda’nın sessizliğini dikkate almadan konuş-
mayı sürdürdü:

“İmkânın olsun olmasın, bir yere gidilecekse gidiliyor.
Önüne kapı koysalar da gidiliyor, kapına muhafız dikseler
de gidiliyor.” Kafasını kaldırdı. Yüzünde bir gülümseme,
elinde bir gümüş atal vardı. Ceyda içgüdüsel olarak vücu-
dunu adamdan tarafa dönerek koltuğunda geriledi. “Pence-
relere kilit vurduklarının ilk günü yediğim sopanın izi bu,”
dedi adam kolunu sıvayarak. O vakte kadar pencerelerin
kilitlenebildiğini bilmeyen Ceyda telaşa kapılarak az önce
araladığı pencereye uzandı. “Yavaş kızım,” diyerek Ceyda’yı
durdurdu ihtiyar. “Dövdüler de ne oldu? Dikişler ıktı, biz
yine Bafra treniyle yüzmeye gittik.” Oturduğu yerde ağır ağır
doğruldu. Pencereye yaklaştı. Sanki Ceyda ile değil, zama-
nında biletilerden dayak yemiş çocukluğuyla dertleşiyordu.

Ceyda'nın kafası iyice karışmıştı. Aynı kompartımana iki kaçağın binmiş olmasına ihtimal vermiyordu. Hem daha birkaç dakika önce söylediklerine bakılırsa ihtiyarın Parti karıştı herhangi bir işe kalkışması olacak şey değildi.

“Kanı kaynayanın önüne pencere çekilir mi?” diye konuşmaya devam etti adam. “Penceresine kilit vurulur mu?” Gümüş çatalı pencere camının altına sıkıştırdı. Bakışlarını Ceyda'ya çevirdi. “Gideceğim diyenin önüne geçilir mi, kızım? Anca arkasından kovalanır. Kaçanın kaçmaya sebebi varsa da istediğin kadar köpek tak peşine, mümkün değil durduramazsın.” Çatalın sivri ucu şimdi pencerenin altına oturmuştu. Gitgide yavaşlayan trenin ritmiyle ağır ağır sallanıyordu. Adam ayakkabısının tekini çıkardı. Elinde ağır botu, bir adım geriledi. Ceyda'ya döndü. “Biz de gençlik zamanında,” dedi. “Ceketinin fermuarını çek. Atlarken çalıya çırpıya takılmasın. Çatalı da dereye atıver sana zahmet.” Derin bir nefes aldı. Ayakkabısını çatalın tepesine indirdi. Pencerenin altından bir kilidin kırılma sesi geldi. Çatal metalik bir sesle yere düştü.

“Durakta pencere önlerine denk gelen yerler hep dikenlidir,” dedi ihtiyar. “Durağa girmeden atlamam lazım. Bak şu ilerde sokak lambaları başlıyor. Gördün mü?”

Ceyda ne diyeceğini bilemeden bir süre öylece bakakaldı. Konuşup sesini belli etmek istemiyordu. Adamın GÖR'ünden sesini çözümleyebilir, kimliğini belirleyebilirlerdi. Konuşmaya niyetlense bile doğru düzgün bir şeyler söyleyebileceğinden şüpheliydi. Boğazı düğümlenmiş, sırtı bir ağacın gövdesi gibi kasılmıştı. Işıkların yaklaştığını görüyordu fakat vücudu taş kesilmişti. Tepki veremiyordu.

Ceyda'nın sessizliğini gören yaşlı adam, “Gördün mü, kızım?” diye üsteledi.

Evet dercesine kafasını salladı Ceyda.

“Lambaları say. Beşinciye varınca tren kemiklerini kırmayacak kadar yavaşlamış olur. Beşinciye vardığını mavi ışıktan anlayacaksın. Tamam mı?”

Ceyda tekrar kafasını salladı.

“Mavi ışık. Beşinci. Üçüncü ışıktaki atlarsan yuvarlanırsan gidersin. Dörtte atlarsan betona düşersin. Beşte atlayacaksın.”

Bir baş hareketiyle onayladı Ceyda. Adamın ihbarda bulunmayacağını hissediyor ama hâlâ plansız bir şekilde çekip gitmeye gönlü el vermiyordu. Buralara kadar gelmişken, hiç tanımadığı bir ihtiyarı incitmemek adına her şeyi riske atabilir miydi? Yüzünü neredeyse tamamen kapatmıştı ama yine de Görenler adamın GÖR’ünde bir açık yakalayıp, Ceyda’nın kimliğini deşifre edebilirlerdi.

Ceyda’nın aklındakileri okumuş gibi gülümsedi yaşlı adam. Kolunu sıvayıp Ceyda’ya doğru uzattı. GÖR ekranının olması gereken yerde, *GÖR Muaf - KP*, damgası vardı.

Kör. Adam körlerden.

“KP,” dedi adam, Ceyda’nın zihnini okumuş gibi. “Kalp Pili. Yirmi sene önce taktılar, kalbi bozar diye böcek takmıyorlar. Kör olduk, dilimiz açıldı!”

GÖR’süz bir dünyada Efendi’ye karşı savaşmanın hayali Ceyda’nın zihninde canlandı. Göğsündeki sıkışma bir nebze azaldı. Saatlerdir düşmanıymış gibi ihtiyatla gözlemlediği adama bu kez kemiklerine yayılan bir sıcaklıkla baktı. Küçük bir kafa hareketiyle, sessizce teşekkür etti. Yerdeki çatalı eline aldı. Fermuarını çekti. Elleriyile vücudunu dengeleyerek açık pencerenin tepesine kuruldu. İlerideki ışıklar iyice belirginleşmişti. Mavi ışık yaklaşıyordu.

Ceyda trenden atladıktan sonra yarım saat kadar yürüdü. İhtiyarın Parti ile ilgili söylemleri hâlâ aklındaydı. Yıllardır

halktan uzak, yeraltında çalışmaktan asıl muhataplarının kim olduğunu unutmuştu Yoldaşlık. Savaşı kazanabilmek için Parti'yi ve Efendi'yi anlamaları gerekiyordu, Ceyda bunun farkındaydı. Ne var ki Parti'yi anlamak Parti'nin gücünü aldığı halkı tanımadıkları takdirde beş para etmezdi. Halkı tanımak ise kütüphanelerde ve yalnızca yoldaşların davet edildiği Yoldaşlık evlerinde mümkün değildi. Halk sokakta, bağda, bahçedeydi. Yeraltında kaldığı sürece Yoldaşlık yalnızlığa mahkûmdu.

Önündeki ikinci tepeyi tırmanınca iki köyün ortasında, bozkırın bir zirvesinde buldu kendini Ceyda. Ufukta güneş doğmak üzereydi. Köylerin sokak lambaları kapatılmıştı. Çakırlar'dan geçen ve Samsun'u Sanayi Vadisi'ne bağlayan yol parlak ışıkların arasında bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Ceyda, Çakırlar'ın girişindeki bekçi kulübesini görünce bir süre nefeslenmek için duraksadı. Kulübede iki bekçi vardı. Görünmeden yaklaşabilirse ikisinin de hakkından gelebilir ve kulübenin hemen arkasındaki silah deposundan birkaç parça mühimmat aşırabilirdi. Bu fikir ilkten cazip gelse de son birkaç saattir şansını yeterince zorladığını hissederek riske girmemeye karar verdi.

Refik Efe'nin operasyonlarını yürüttüğü Depo 11 iki köyün arasında, küçük bir koruluğun içinde gizleniyordu. Birileri şans eseri depoyu bulacak olsa bile binanın ne olduğunu anlamaları mümkün değildi. Yapının yol üzerindeki sayısız tesisten bir farkı yoktu. Ceyda o güne kadar depoyu yalnızca fotoğraflarda görmüştü. Yoldaşlık'tan sadece Deniz yılda bir veya iki kere buralara kadar gelir ve Refik Efe ile yıllık hesapları düzenlerdi. Yaklaşan devrimde kullanılması için gönderilen binlerce otomatik silah ve mühimmat depoda Ceyda'yı bekliyordu.

Ceyda vakit kaybetmeden tepeyi aştı. Koruluğun girişinde, bir çeşme başında duraksadı. İki köyü birbirine bağlayan toprak yol koruluğu tam ortadan ikiye bölüyordu. Bir süre yolun iki tarafını gözetledi yoldaş. Yolu koşarak geçti ve yeniden çam ağaçlarının arasına karıştı. Yüz metre kadar ilerledikten sonra aradığı bina karşısında belirdi. İsimsiz, boyasız, bir soğuk hava deposu gibi uzadıkça uzayan bir tesisti. Giriş kapısını bulmak için duvar boyunca yürüdü Ceyda. Yola yakın duvarın köşesinde bir köpek kulübesi gördü. Önünde gri bir kanga uyuyordu. Kalın bir zincirle kulübenin girişindeki demire bağlanmıştı.

Ceyda kulübe dışında bir şey bulamadı. Ağaçlar tesisin arkasında sıklaşıyordu. Görünürde ne bir pencere vardı ne de bir kapı. Devasa depo bir nükleer denizaltı gibi uçtan uca kapatılmıştı.

Çatıya tırmanabileceği bir yer bulma ümidiyle tesisin etrafını bir kez daha turladı Ceyda. Bina sanki sinek kaydı tıraşı olmuştu. Pürüzsüzdü. Yahut duvarlardaki olası çıkıntıları görmek için ağaçların güvenliğini terk etmek gerekiyordu.

Öyle yaptı Ceyda. Saatlerdir bir fare gibi köşe bucak gizleniyordu. Bunalmıştı. Ağır ağır yaklaşılmaktansa beyaz duvara doğru koştu. Hedefine varır varmaz sırtını duvara yasladı. Soğuk betonu elleriyle yoklayarak ağır ağır yürümeye başladı. Köşeyi henüz dönmüştü ki geldiği yoldan birinin yaklaştığını duydu. Aksi yönde hızla ilerleyerek yeniden birkaç metre ötedeki ağaçların arasına karıştı.

Arkasını toza dumana katarak tesisin önünde duran bisikletliyi izlemeye koyuldu.

29. BÖLÜM

Hikmet'in hikâyesini dinledikten sonra kısa bir yürüyüşe çıktı Deniz. Profilinin arananlar listesine henüz eklenmediğini tahmin etse de tedbirli davranmak için ana caddeden uzak durdu. Türknîl Nehri'nin kenarından Karadeniz'e doğru yürüdü. Bir saat kadar sonra, sigara paketinin boşaldığını fark edince nehrin diğer tarafından eve döndü.

Ev halkı kahvaltı ettikleri kadın oturma odasında dinleniyordu. İçerisi sıcaktı. Volkan ile Cengiz Hoca tavla oynuyorlardı. Ezgi ise muhabbetten uzak bir köşeye kıvrılmış, kütüphaneden aldığı klasikleri karıştırıyordu.

Deniz'in odaya girdiğini gördü Cengiz Hoca.

"Hazır mıyız?" diyerek ayaklandı.

Deniz bir süre sessizce nefeslendi. Bakışlarını Cengiz Hoca'nın yorgun suratında gezdirdi. Başıyla onayladı.

"Ezgi," dedi, "çantayı al, birazdan bodrumun girişinde buluşalım. Seni yolcu etmeden önce halletmemiz gereken birkaç şey var." Cengiz Hoca'nın da Ezgi ile birlikte ayaklandığını görünce, "Hocam," diye ekledi, "Buraların yerlisi sayılırsın. Telefonları almaya bakkala sen gidebilir misin?"

Cengiz Hoca duraksadı. Gözlerinden geçen şüphe bulutunu gizlemeye çalışır gibi alnını kırıştırdı.

"Benim burada olduğumu bilen yok."

"Fenerlere görünmeden, bahçe duvarından geçersin."

"Peki. Döndüğümde bodrumda buluşuruz o zaman."

Cengiz Hoca mahallenin bakkalına doğru yürürken Karadeniz'in soğuğu sahilden içeriye süzölmüş, sokakları doldurmaya başlamıştı. Hoca ceketinin yakasını kaldırmıştı. Kimlik fenerlerinden uzak, ara sokaklarda ağır ağır ilerliyordu. Bakkala gitmeye gönölsüz görünse de Deniz'in onu gönderdiğine sevinmişti. Fadik'in ailesinin başına gelenleri öğrendiğinden bu yana aklını başka bir şeyle meşgul edemiyor, olayın arka yüzünü öğrenmenin bir yolunu arıyordu.

Kimlik fenerlerinin radarından çıktığına emin olur olmaz GÖR'ünü çalıştırdı. Onur Demiral ile kullandığı yozlaştırılmış iletişim hattını kopyaladı. Eylül'ün kimliğine bağlanacağı sırada duraksadı. İçinden bir ses Deniz'in bir şeyler gizlediğini, Deniz'e güvenemiyorsa Eylül'ü de planlarının dışında bırakması gerektiğini söylüyordu.

Hoca sokağın ortasında öylece dikeliyordu. Rüzgâr ceketinin düğmelerini aşıyor, vücudunu bir ahtapot gibi sarmalıyordu. Cengiz Hoca bir otobüs durağına ya da bir duvar kenarına çekilebilirdi fakat ısrarla sokağın ortasında bekliyor, sanki sıcakta rahatlayıp hareketsiz kalmaktan, karar vermeden eve dönmekten korkuyordu.

Ara sokağın sessizliğinde yeniden GÖR'üne döndü. Kolda parlayan kimliğe uzun uzun baktı. Fotoğrafından Eylül'ün kimin tarafında olduğunu çözmeye çalışıyor, kolunda gülümseyen kadından bir cevap bekliyordu.

Başparmağını kaydırarak Eylül'ün kimliğinden çıktı. Halk Sağlığı'na bağlandı, çalışan profillerini açtı. Pozisyonunu ona borçlu olan orta düzey görevlilerin isimlerinin yanına mavi bir nokta iliştilmişti. Bu etiketler yalnızca hocanın GÖR'ünde beliriyor, Sağlık Bakanlığı'nda elinin uzandığı her köşeyi bir taahhütname gibi hocanın nüfuz kasasında gizliyordu. Cengiz Hoca bu bağlantıları mecbur kalmadıkça kullanmamaya çalışıyordu. Borçlu kişiler onu sevdikleri için

değil, ondan korktukları için Cengiz Hoca'ya bağlılardı. Hoca'dan daha çok korktukları biri ile karşılaştıkları takdirde sadakatlerinin eriyip gitmesi ve Hoca'yı ele vermeleri işten bile değildi. Ama gün geliyor, üst düzey yöneticilerin dokunmayacağı işler orta düzey görevlilerin masasından geçiyor, onların sözleriyle sonuca bağlanıyordu.

Hoca bu yüzden bir ülkeyi sıfırdan yaratmak için milletvekillerinin, Parti başkanlarının ve devlet bakanlarının değil; kaymakamlıklarda, belediye binalarında, irili ufaklı devlet kurumlarında çalışan bürokratların değişmesi, eğitilmesi yahut bir şekilde dönüştürülmesi gerektiğine inanıyordu. Ülkenin uzuvlarına ve hücrelerine giden kanı bürokratlar and kamu görevlileri taşıyordu. Onların devlet bünyesine davet ettiği veya girmesine göz yumduğu mikroplar öyle ya da böyle kendilerine bir yer ediniyorlar ve dört bir yana hastalık saçıyorlardı.

O bürokratlardan birinin kimliği şimdi hocanın GÖR'ünde parlıyordu. Eli neredeyse düşünmeden o adamın fotoğrafına gitmişti.

Cevap vermesini beklemiyordu. Mesaj bırakmak için adamın kimliğine bağlandı.

“Son bir aydır veri girişinin en çok düştüğü üç yerleşim bölgesini çıkar,” dedi. “Üçüne de kayıt dışı sağlık uçangözü kaldır. Görüntüleri bana gönder.”

Mesajı iletildi. Hoca GÖR'ünü kapattı. Bakkala yollanmak üzereyken duraksadı, GÖR'ünü yeniden etkinleştirdi. Gönderdiği mesajı acil durum bildirimiyle kodladı. Yanıtını eve varmadan alacak olmanın rahatlığıyla, uzun süredir uğramadığı mahalle bakkalının yolunu tuttu.

Ezgi, Deniz'i merdivenlerde yakaladı. Yoldaşının kafasında birtakım hesapları dönüyor gibiydi.

“Hayırdır?” diye sordu. Deniz cevap vermek yerine bakışlarını Ezgi’nin gözlerine dikti. “Aranızda ne geçti?” diye üsteledi Ezgi. “Cengiz Hoca’ya niye olta atıyorsun?”

“Olta mı atıyorum?”

“Yaptığı bir şeye bozulmuşsun. Kendisi gelip sana anlat-sın diye bekliyorsun.”

“Peki anlatacak mı sence?”

“Ne bileyim... Anlatacak ne var ki?”

Deniz cevap vermedi. Elleri belinde, gözlerini bodrumun buğulu camına dikti. Bir süre öylece bekledi.

“Deniz,” diye tekrar lafa girdi Ezgi. “Belli ki aklında bir şey var.”

“Göreceğiz...”

“Operasyonun en riskli dönemine giriyoruz. Kime güveneceğimizi bilmeden bu işin altından kalkamayız.”

Deniz derin bir nefes aldı. Bakışlarını yeniden Ezgi’ye çevirdi. “Sen olsan şüphe eder miydin?” diye sordu. “Hocan olarak bildiğin kişinin geçmişte davaya ihanet ettiğini duysaydın, bugünkü sadakatinden şüphe eder miydin?”

“Kişinin ne yaptığı önemli değil.”

“Ne demek önemli değil?”

“Kişinin ne yaptığı değil, bunu neden yaptığı önemli.”

Deniz’in yüzünde bir gülümseme belirdi. “Bunun tam zıttını bir başkasından duydum bugün,” dedi. “Ona göre de niyet değil, eylem önemliydi.”

“Belki o da haklıdır, nereden baktığına bağlı.”

“Sanmıyorum, Ezgi. Nereden baksam birileri yanlış. Herkesin doğruyu, haklıyı seçtiği ortak bir bakış arıyorum ama bulmak mümkün değil.”

“Olaya eğer savaşı kazanma odaklı bakarsan, niyetin önemli değil. Çünkü savaşı niyet kazanmaz. Ama insan odaklı bakarsan niyet her şeyden önemli. Biz yalnızca savaşı kazanmaya odaklanamayız, Deniz. Devrimden sonra insanların insan gibi yaşayacağı bir ülke kurmak istiyorsak, savaşı bir son olarak göremeyiz. Savaşın farklı yerlerinde, doğru veya yanlış, farklı tercihler yapmış insanları sırf eylemlerinden ötürü sonsuza dek düşman ilan edemeyiz... Senin aradığın bakış açısı ne, bilmiyorum. Ama insanı yalnızca eylemlerine indirgeyen bir görüşle yola çıkarsak, kuracağımız ülkede biz bile yaşamak istemeyeceğiz.”

“Bunların hepsi davanın haklı olduğunu varsayıyor. Ya değilse, Ezgi? Ya yoldaşların niyeti iyiyken davanın kendisi haklı değilse? Eğer daima haklıysak neden en sadık yoldaşlar bile bize karşı cephe alıyor?”

“Hangi yoldaş bize karşı cephe almış?”

Ezgi’nin sorusunu duymazdan geldi Deniz. Cengiz Hoca’nın ayrıldığından emin olmak için aralık kapıdan dışarıya baktı.

“Davadan hiç şüphe duydun mu?”

“Tabii duydum. Ama şüphelerimin üstesinden geldim.” Deniz’in şaşırdığını gördü. “İnsan öldürüyoruz, Deniz,” diye devam etti. “Bizim işimiz DKM askerleri gibi körü körüne bağlandığımız bir amaç için insan öldürmek değil. Hislerimiz GÖR ile yozlaştırılmamış. Davamızın doğru yolda kalması için her şeyi sorguluyoruz. Gençlere de kamplarda bunları öğretmiyor muyuz?”

Deniz cevap vermedi. Ezgi’nin yüzüne bakamıyordu. Gözlerini aralık kapıdan dışarıya çevirmiş, farkında olmadan, Cengiz Hoca’dan kaptığı refleksle alt dudağını ısır-maya başlamıştı.

“Konuş, Deniz,” dedi Ezgi. “Sabahları bu şüphelerle uyanan tek yoldaş sen değilsin. Bunları birbirimize anlatmamız lazım.”

Deniz bakışlarını ayaklarına çevirdi. Gözleri dolmuş, nefesi ağırlaşmıştı. Hislerini aynı gün içinde ikinci kez Ezgi’ye yansıtmamaya çalışıyordu. İkilemde kaldığı günler Cengiz Hoca ya da Ceyda ile dertleşir, bir sonraki operasyona girmeden önce zihnindeki bulanıklığı gidermeye çalışırdı. Şimdi tutunacak yeni bir dal ararken aklı bir anda çocukluk günlerine gidiyordu. Gözlerini kapattığında, babası akşam işten eve dönmeyen, hayal kırıklığı ile içi burkulan bir çocuğa dönüşüyordu. Aralık yatak odası kapısından, onun yanında rahat görünmeye çalışan annesinin gece yarıları boş yatağında uyanıp sessiz gözyaşları döktüğünü izliyordu. O da annesi gibi ağlamak istiyordu ama neye ağlaması gerektiğini çözemiyor, bir başına sabaha kadar yatağında oturduğuyla kalıyordu.

Direnışsiz yaşamının ne demek olduğunu bilmiyordu. Bacılar Birliği’nin göbeğindeki ailelerden birinde doğmuş, çocukluğu örgüt toplantılarının gölgesinde geçmişti. Çocukluk yılları boyunca aklında bir direnişin, başkaldırının, ayaklanmanın canlanmadığı tek bir gün olmamıştı. Hep sonrası için savaşmış, bugünün tadına varamadan büyümüştü. Ailesinin ve ara ara evlerine doluşan yoldaşların geleceğe dair masallarıyla gecelerini süslemişti ama yine bir örgüt toplantısının ardından, onun uyuduğunu düşündükleri bir gece yarısı annesi ile babasının aralarında geçen konuşmayı duymuştu. O vakit anlamıştı savaşın onların hayatındaki kalıcılığını.

Bu işin emekliliğı yok, demişti annesi. Savaş görmüş bir nesil, savaştan sonra normal bir yaşam süremez.

O gecenin ertesi günü Deniz’i yurt dışına, Londra’daki bir arkadaşlarının evine göndermişlerdi. Çocuk sahibi olan

birçok direnişçiyi takiben onlar da Deniz'in savaş görmemesini, başka ülkelerin çocukları gibi yalnızca çizgi film ve oyunlarla büyümesini istemişlerdi. İşe yaramamıştı. Deniz birkaç ay sonra Anadolu'ya geri döndüğünde kendi içinde ailesinin İzmir'de verdiğiinden daha büyük savaşlar vermiş gibi sessiz ve küskündü.

“Bu işin emekliliği yok,” diye mırıldandı. Ezgi'nin son söylediklerini duymamıştı bile.

“Ne dedin?”

“Bu işin emekliliği yok dedim,” dedi Deniz. Kafasında canlanan hatıralarından sıyrıldı. “Bu savaşın kazananı biz olabiliriz ama senle ben olamayız. Savaşı kazansak bile hayal ettiğimiz o hayatı bizden sonraki nesil yaşayacak.”

“Savaş görmüş bir nesil, savaştan sonra normal bir yaşam süremez.”

Deniz tokat yemiş gibi kendine geldi. Bir an için yanlış duyduğunu yahut annesinin karşısında olduğunu sandı. Sırtından ensesine doğru bir serinlik yürüdü, ensesindeki tüyleri ürpertti. Son nefesi göğsüne sıkışmıştı. Bir eliyle hafif destek alır gibi duvara yaslandı. Bir panik atağın yaklaştığını hissediyordu. Gözleri kapalı, zihninde babasının kütüphanesine gitti. Metal kapının önünde durdu, derin bir nefes aldı. Ezgi'nin bir şeyler söylediğini duyuyor ama aldırış etmiyordu.

Ezgi'nin beklediği gibi, birkaç saniye sonra Deniz gözlerini açtı. Ağır ağır yutkundu.

“Affedersin,” dedi.

“İyi misin?”

“Evet. Az önce dediğin...”

“Savaş görmüş nesil-”

“Nereden duydu?”

Ezgi gülümsedi. “Cengiz Hoca,” dedi. “Yoldaşlık’a katılmak istiyorum dediğimde söylemişti.”

Deniz’in omuzları ağır ağır gevşiyordu fakat kalbine çöken bulutları tek başına def edemeyecek gibi bir hali vardı. Birileriyle havadan sudan konuşması gerekiyor, Yoldaşlık’ın harekât merkezi halini almış evde, Parti, Efendi ve direniş konularından uzak, kitaplardan ve filmlerden sohbet edecek bir sivil arıyordu. Ev halkından herhangi birinin yanına otursa, bir filmten sohbet açsa, keyifli bir konuşmanın ikisini de alıp götüreceğinden emindi. Ama o güne kadar Yoldaşlık’ı ilgilendirmeyen konularda yalnızca Ceyda ve Cengiz Hoca’ya açılabilmişti. Bahsi geçen konu kişisel olsun ya da olmasın, kendisine en yakın gördüğü iki kişi dışında kimseyle konuşmaya cesaret edemiyordu.

Zihni bu derece bulutluyken Basri’nin yanına girmesi mümkün değildi. Akı, kalbi, bütün varlığı direniş ile bir olmuş, direniş dışında gerçekliğini yitirmişti. Onu operasyonların dışındaki hayata bağlayan iki ip, Hoca ve Ceyda, bir anda kesilip atılmıştı. Deniz sanki direnişin karanlık kuyusunda bir başına kalmış, tepesinde hafif hafif yağmaya başlayan yağmurun onu yavaşça boğmasını bekliyordu. Kısa bir süreliğine de olsa askerlik halinden çıkıp, yeniden insan olmak zorundaydı. Ancak o zaman sakın bir kafayla her şeyi yeniden değerlendirebilir, aklındaki şüpheleri gidermeye başlayabilirdi.

Hikmet’in yanından ayrıldığında Deniz’in hareketleri, bakışları, hatta yorgunluktan sırtına çökmeye başlayan kamburu dahi şüphe doluydu. Doktoru o an için daha fazla dinleyememişti. Basri’nin odasına adım attığı an o konuşmayı yok sayması, dava ile ilgili şüphelerini unutmaması şarttı. Aksi takdirde Basri’nin tavşan kokusu almış bir av köpeği gibi

toparlanıp, rakibinin özgüvensizliğini ustalıkla kendi lehine kullanacağını biliyordu.

Boğazı düğümlenmişti. Ağır ağır yutkundu. Buğulu gözlerini Ezgi'ye çevirdi. Ezgi'nin gözlerinde Ceyda'dan bir parça aradı. Kadının göz bebekleri Deniz'in ilkten sebebini kavrayamadığı bir heyecanla parlıyordu. Aynı parıltıyı bir vakit kendi bakışlarında da yakaladığını hatırladı Deniz. Cengiz Hoca onu kanatları altına aldığı anda, nihayet sırtını dayayabileceği birini bulmanın heyecanı ile Deniz aynı ifadeyi takınmıştı.

Ezgi'nin bakışlarında Ceyda yoktu. Olması da gerekmiyordu. O yeni, bambaşka biriydi. Herkesin aynı olmak zorunda kaldığı bir sistemle savaş halindeyken, Ezgi'nin Ceyda'ya, Cengiz Hoca'ya veya o an ihtiyaç duyduğu bir başkasına benzemesini bekleyemezdi Deniz. Yoldaşının gözlerinde dostunu göremese de umut dolu bir yenilik sezdi, bir çıkış yolu buldu. O gün ilk kez samimiyetle gülümsedi.

"Haklısın," dedi. "Bu işin emekliliği yok. Aynı lafı bizimkilerden de duymuştum."

"Baban Kafkaslar'da cephedeydi, değil mi?"

"Doktor olarak. Cepheden döndükten sonra bütün ömrünü kendine yeni savaşlar arayarak geçirdi." Duraksadı Deniz. Eli kapının tokmağına yapışmıştı. Tokmağı bıraktı. "Doktor Ziya Bey'i bütün yoldaşlar neden güler yüzlü biri olarak hatırlar, biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü yoldaşlar onu sadece savaş zamanı görmüşlerdir. Barışın, sessizliğin, rahatlığın babamı nasıl huzursuz ettiğini bir tek annem ve ben biliriz. Kafkasya'ya gitmeden önce pazar kahvaltılarından kalkmak bilmeyen babam ile cepheden dönen doktor bambaşka insanlardır."

“Ölüme yakından şahit olmak insanı değiştiriyor.”

“Şüphesiz... Kafkasya'dan döndüğü ilk günlerde teleduvar sürekli açık olurdu. Önceleri sinirimi bozardı bu durum ama bir gün yatak odasını karıştırırken cephede tuttuğu günlüğünü buldum. Bütün savaşın hikâyesini okudum. O günden öğrendiğim şeyleri biz sahaya çıkacak yoldaşlara bile öğretmiyoruz, Ezgi. Eğitimde o cehennemi yaşayan insan bu işin aslına bulaşmaz.”

“Ne gibi şeyler?”

“Bir insanın yaşamak zorunda kalmaması gereken şeyler... Bazı geceler mevkileri belli olmasın diye işlemeye gidememek. Kamufajında biriken sidikten iltihap kapmak... Hepsini babam tedavi ediyormuş. Ölüm sessizliği dedikleri şey o işte. Ölümün getirdiği sessizlik değil, ölümden saklanmak için sığınılan sessizlik. Öyle bir yaşamdan çıkıp gelen adam, evdeki sessizlikte huzur bulabilir mi?”

Ezgi sırtını yasladığı duvardan destek alarak yeniden doğruldu. Bakışlarını Deniz'in gözlerine dikti. Bir süre bir şey demeden öylece bekledi. Yakın bir ilişkileri olmasa da uzun süredir birlikte çalışıyorlardı. Yoldaşların bazen birbirlerini anlamak için tek kelime etmeleri gerekmiyordu. Öyle vakitlerde neden bu işin içinde olduklarını ve hayatlarını ne sebeple bu davaya adadıklarını daha iyi anlıyorlardı. Anadolu'da konuşmadan bir başkasını anlayabilen, hislerini paylaşabilen insan sayısı her gün biraz daha azalıyordu. İnsanın insanı düşman bilmesi ve devletin vatandaşlar adına kararlar alması tabiileşmişti. Duygular, düşünceler, dürtüler ve insanı insan yapan her şey tektipleştirilmiş; vatandaş, ensesindeki GÖR gibi geliştirilmiş, mükemmel bir robota dönüşmüştü.

Halbuki insan mükemmel değildi. Olmamalıydı. Kusursuzluk insanın kendisinde değil, yalnızca icatlarında aranmalıydı. Mucit olan insan elbette hata yapacaktı. Bugün

hata yapmadan yarını icat edemezdi. Mucit ile icat arasındaki farkı bilerek, hangisinin hangisi için var olduğunu günbegün daha da sıkı bir şekilde benimseyerek bu mükemmel düzene karşı mücadele veriyordu Yoldaşlık.

Ezgi'nin elini dirseğinde hissedince yeniden toparlandı Deniz. Sırtındaki kamburu kayboldu. Hafif bir baş işaretiyle Ezgi'ye teşekkür etti. Derin bir nefes alarak kapının tokmağını çevirdi.

Basri karanlıkta parlayan gözlerle avını bekliyordu.

30. BÖLÜM

Aynı hafta içinde üç farklı korelasyon hata verince Dokuz Numara veri tabanı yöneticisi ile iletişime geçti. Bir sonraki veri talebine kümelerin yeniden gözden geçirilmesini rica eden bir mesaj ilıştırdi. Kümeleri kontrol ederken yöneticinin hatasını fark edeceğini ve resmi bir rapora gerek kalmadan sorunun kendiliğinden çözüleceğini umuyordu.

Yanıt, beklediğinden farklıydı.

“Check-up yapıldı. Her şey normal.”

Yöneticinin kendinden emin tavırları Dokuz Numara’yı şüpheye düşürdü. Dokuz Numara ertesi gün öğle yemeğini kısa tuttu, masasına dönerek son bir hafta içinde aldığı bütün veri kümelerini tek tek incelemeye başladı. Üst üste üç korelasyon hata vermiş fakat hepsi ana kümedeki küçük değışikliklerle yeniden çalışır hale gelmişti. Önceki haftanın verilerini hâlâ başarıyla işlenebiliyordu. Sorun Dokuz’dan kaynaklanıyor olamazdı.

Veri kümelerine geri döndü Dokuz Numara. Korelasyonu düzeltmek için veri kümelerinden ayırdığı kelimeleri tarattı.

Üç kelime.

Hasta, sedir, Karlıova.

Birbirlerinden bağımsız görünüyorlardı. Hasta ve sedir kelimeleri beş harften oluşuyordu. Karlıova iki farklı bilginin, Karlı ve Ova birimlerinin birleşmesinden meydana gelen bir kelimeydi; ekinden ayrıştırılırsa onun da temeli beş

hazneli bir koda indirgenebilir, alfabetik toplamayla bir yere varılabilirdi.

Hasta, sedir, karlı.

DKM'nin ilk yıllarında yüksek önem taşımayan devlet dokümanlarını DKM harici gözlerden sakınmak için sıkça kullanılan bir kodlama yöntemi bu. Bilgi güvenliği için belli veriler dijital ortamdan ayrıştırılmış, 20. Yüzyıl tekniklerine dönülmüştü. Harflerin alfabe düzlemindeki değerleri toplanır, günden güne değişen DKM alfabetik tablosunun direktifleriyle eşlenir ve çıkan sonuca göre mesajlar yeniden düzenlenirdi. Dokuz Numara DKM'nin hâlâ günlük alfabetik tablolar paylaşıp paylaşmadığına bile emin değildi.

Kriptoloji ağına bağlandı. Ağda birkaç dakikadan fazla kalmak istemiyordu. GÖR laboratuvarlarında gizli bir proje üzerinde çalışan ve Erişim Yetki Düzeyi geçici olarak yedinci seviyeye çıkarılmış bir analiz uzmanının DKM'nin kriptoloji ağlarında uzun bir araştırmaya girişmesi hoş karşılanmazdı.

Aradığı bilgiye kolayca erişti. Günün alfabetik tablosunu kaydetti. Hasta, sedir ve karlı kelimelerinin harflerine denk gelen sayıları topladı, çıkan sonucu güncel alfabetik tabloyu yedirdi.

Vardığı sonuç anlamsızdı. DKM'nin arama motorlarında dikkate değer bir araştırma veya veri kümesi ile eşlenemiyordu. Veri yöneticisinin dikkatsizliğinden dolayı kümelerin yozlaşması, birilerinin söz konusu verilerde bir mesaj gizliyor olmasından çok daha muhtemeldi. Lise yıllarında çokça okuduğu Amerikan ve İngiliz polisiyeleri Dokuz'un gerçeklik algısını baltalıyor ve görevinin önüne geçiyor gibiydi.

Dokuz Numara eski Amerikan filmleri ile arasına yenden bir mesafe koymaya karar verdi. Ekranını uyuttu ve öğle yemeğine çıktı.

Sabahki araştırması Dokuz'a kıymetli birkaç saat kaybettirmişti. Günlük çalışma planının gerisindeydi. ABD'den gelen verileri işlemeyi daha yenice bitirmiş, Lübnan kümelerini incelemeye fırsatı olmamıştı.

Çekmecesinden çıkardığı kafein tozunu bir bardak suyla yuttu. Akşam yemeğini kaçırma pahasına Lübnan verilerini açtı. Okumaya başladı. Veriler ve daha önce aynı kümeler üzerinde çalışmış analiz uzmanlarının çıkarımları gözünün önünden hızla geçerken, hafızasının kapalı odalarından bir sesin kulağına bir şeyler fısıldadığını duydu Dokuz. Zihninin unutmaya çalıştığı fakat kendisinin farkına varmadığı bir olaya şahit olmuştu sanki. Verileri okudukça huzursuzlanıyordu.

Aç karna kafein tozunu fazla kaçırmış veya aylardır kapalı kaldığı bu lüks hapishanede iyiden iyiye bunalmaya başlamış olabilirdi. Psikolojik destek hattı daima açıktı ama Dokuz oraya başvurup projedeki yerini ve dışarıdaki geleceğini riske atmak istemiyordu.

Kısa bir süre kafasını toplamak için veri ekranını kapattı. Soğuk suyun altına girdi. Kendine gelene dek öylece oturdu. Saçları ıslak olduğu halde yatağına uzandı. Eski hayatını hatırlamaya çalıştı.

Eviden ayrılmış çok uzun zaman olmamıştı ama ömrünün yarısını DKM yerleşkesinde geçirmiş gibi hissediyordu. Sanki yıllarca okyanus ortasında bir adada mahsur kalmış, ailesinin ve dostlarının seslerini unutmaya başlamıştı.

On Numara'nın yardımıyla yemekhaneden aşırıldığı çikolata paketlerinden birini açtı. Serçe parmağıyla küçük bir parçayı ağzına attı. Krema dilinde ağır ağır erirken, o ayaklandı, yeniden çalışma masasına oturdu. Lübnan'dan gelen veri kümelerini çalıştırdı.

O anda fark etti.

Zihninin kapalı odalarından ona seslenen, önündeki verileri okudukça içini gıdıklayan o his Lübnan verilerinin kapısında gizliydi. Kırmızı beyaz üzerinde yükselen bir sedir ağacı Lübnan bayrağından, yorgunluktan görüşü bulanmış Dokuz Numara'ya adeta el sallıyordu.

Veri tabanı yöneticisinin gönderdiği korelasyonlarda fazlalık oluşturan kelimeler DKM'nin kodlama yöntemleriyle açıklanabilecek şifreler değillerdi ama yine de bir anlam taşıyorlardı. Yönetici sanki Dokuz Numara'nın önemli bir iz üzerinde olduğunu keşfetmiş ve ona yardım etmeye çalışıyordu.

Kelimeleri yeniden boş bir kâğıda geçirdi Dokuz.

Hasta, sedir, Karlıova.

Hasta, Lübnan, Karlıova.

Birkaç hafta önce Ana Akıl'ın Karlıova ve Lübnan saldırıları arasında kurduğu korelasyon bir tesadüften ibaret değildi. Dokuz Numara DKM'yi rahatsız eden bir çıkarım yapmıştı. Karlıova saldırısının verileri bu yüzden bir simülasyon grubuyla değiştirilmişti. Yönetici elbette bunun farkındaydı. Veri kümeleri onun izni ya da en azından farkındalığı olmadan değiştirilemezdi. Bu konuyu irdeleme şansı olmadığı için şimdi tekil kelimeler halinde Dokuz'a bir mesaj gönderiyor, yan yana dizildiklerinde Ana Akıl'ın taramasına yakalanmasınlar diye kelimelerden birini başka bir sembolün altında gizliyordu.

Dokuz'a Karlıova ve Lübnan arasındaki benzerliğin üzerine gitmesini tembihliyordu.

Adam tehlikeli bir karar vermiş, tanımadığı, hangi idealler uğruna yaşadığını bilmediği bir proje üyesine, Parti'yi Anadolu'da bir terör eylemi gerçekleştirmekle suçlayan bir takım ipuçları göndermişti. Oynadığı kumar çok kişinin

düşünmeye bile cesaret edemeyeceği türdendi ama yönetici şimdilik doğru zarları atmıştı.

Dokuz Numara çoktan DKM'nin arama motorlarına gömülmüş, *Hasta*, *Lübnan* ve *Karlıova* kelimelerini çevrim içi ağlarda aynı kümeye koymadan harflerine ve hecelerine ayırıyor, ortaya çıkan veri varyasyonlarının ortak noktalarını bulmaya uğraşıyordu.

31. BÖLÜM

Dağ bisikletinden inen adam kaskını çıkarıp derin bir nefes aldı. Profesyonel bisikletçileri andırıyordu. Uzun, siyah saçları alnına yapışmıştı. Uçlarından ter damlıyordu. Üzerine bir cerrahi eldiven gibi oturan beyaz bir forma giymişti.

Ceyda'nın birkaç metre ötesindeki duvarın dibine yanaştı adam. Bisikletini beyaz duvara dayadı, GÖR bilekliğine dokundu. Bileklik canlandı. Işığı maviydi. DKM'nin veri sisteminden ayrıştırılmış ve yozlaştırılmıştı. Saniyeler içinde adamın önünde bir kapı belirdi, duvarın içine doğru kayboldu. Adam tam kapıdan geçmek üzereyken Ceyda saklandığı yerden fırladı. Tabancasını açık kapıya doğrulttu, lazerini açtı. Tabancanın hedef lazeri adamın yolunu gecenin karanlığına düşen bir yıldırım gibi kesti. Adam durdu. Elleri havada, ağır ağır arkasını döndü.

“Sakin ol,” dedi. “Ne istediğini söyle, konuşalım.”

“Kapıdan uzaklaş,” dedi Ceyda. “Yavaşça benden tarafa yürü.”

Adam isteneni yaptı. Elleri hâlâ havadaydı. Ceyda'nın üç adım önünde durdu.

“Refik'i arıyorum,” dedi Ceyda.

“Refik?”

“Evet.”

“Öyle biri yok burada.”

“İçeride kim var?”

“Kimse yok, işçiler bugün izinli.”

“Ne işçileri?”

“Demir döküm atölyesi burası, hanımefendi. Atölye işçileri.”

Ceyda silahını indirmeden adama bir adım yaklaştı. Kafasıyla kapısı işaret etti.

“İlk kez bu kadar yüksek güvenli bir demir döküm atölyesi görüyorum. Sarı Kitap’ta da kayıtlı değil nedense.”

“Hanımefendi...” Adam duraksadı. Gözlerini kıstı, tipinden bir şeyler öğrenmek ister gibi bir süre Ceyda’yı inceledi. “Ne istediğini söyle, tatsızlık çıkmadan anlaşılim.”

“Refik ile görüşmek istiyorum.” Adam cevap vermeyince Ceyda mermiyi tabancaya sürdü. “Refik sen misin?”

“Refik Efe diye biri yok burada.”

“Efe?”

Ceyda tabancasını hafifçe yana kaydırdı. İkinci kez bakma gereği görmeden ateşledi. Binanın kapısından, bisiklet gövdesinin kırılma sesi geldi.

“Sakin,” dedi adam. Etrafa bakındı. “İlla sıkacaksan susturucu tak.”

“Refik Efe nerede?”

Tabancasına yeni bir mermi sürdü.

“Sustur şunu,” dedi adam. Ellerini indirdi. Tekrar etrafına baktı, Ceyda’ya yaklaştı. Bir eli havada olduğu halde, diğer elini uzattı.

“Baştan alalım.”

Adamın elinde gizlenen bozukluğu gördü Ceyda. Elini uzattı, bir kart sihirci edasıyla parayı kaptı. Yılı doğruydu.

“Üzerimde bozukluk yok,” dedi. “Günlerdir yoldayım, Yoldaşlık ile irtibat kurmaya çalışıyorum.”

“Buraya geldiğinden patronun haberi var mı?”

“Hayır. Ama bir an önce ona ulaşmam lazım.”

“Onun izni olmadan seni içeriye alamam. Haftada bir arıyor. Dört gün daha aramayacak.”

“O kadar bekleyemem.”

“Bekleyeceksin, hanımefendi. Kurallar böyle.”

Ceyda biraz önce indirdiği tabancasını yeniden kaldırdı. Adamın diz kapağına doğrulttu. Şok modunu etkinleştirdi.

“Beni tehdit etmenin bir lüzumu yok,” dedi adam. “İş bana bakmıyor.”

“Yürü,” dedi Ceyda. Tabancasıyla açık kapıyı işaret etti. Adam kafasını salladı, olduğu yerde kaldı. “Günlerdir yoldayım, Refik Efe,” diye devam etti Ceyda. “Sabrımı zorlama. Yürü.” Adamın hareketsiz kaldığını görünce tabancayı eski moduna çevirdi, ormana doğru kaldırdı ve ateşledi.

“Yapma,” dedi Refik Efe. Sesi son derece sakindi. “Hata ediyorsun. Operasyonu yakacaksın.”

“Yoldaşlık’a dönemezsem burada depoladığın silahların kimseye faydası olmayacak.”

“DKM çevreyi izliyor. Sıkma artık, Ceyda Hanım.”

Ceyda bir adım geriledi. Silahı bu kez adamın alnına doğrulttu.

“Kim olduğumu nereden biliyorsun?”

“Deniz olmadığını biliyorum,” dedi Refik Efe. “Silahları Ceyda diye birinin gönderdiğini biliyorum. Buranın adresi Deniz dışında bir tek onda var.”

“Kim olduğumu biliyorsan niye uğraştırıyorsun?”

“Prosedür diye bir şey var.”

“Ne prosedürü, Refik Efe. Halimi görmüyor musun? Operasyon sırasında ekipten ayrı düştüm. Deniz ile görüşmem lazım.”

“Benden başka bir canlı içeriye adım atarsa Efelere bildiririm gider. Hepsi çevre köylerde. Tek bir görevleri var: onaysız giriş yapılırsa tesisi basmak, içeride gördükleri herkesi öldürmek.”

“Efeler gelmeden Deniz’e ulaşacağız o zaman.”

“Deniz’in yerini belirlemek bile en az on dakika sürer. İlk araba beş dakika içinde tesise varır. Hem Deniz’e ulaşsan ne olacak?”

“Efelerine söz geçiremiyor musun?”

“Onların bağıllığı bana veya Deniz’e değil, Ceyda Hanım. Hepsi Kuzey Anadolu Çetesi’ne bağlı.”

“Kuzey Anadolu Çetesi de sana bağlı.”

“Hayır. Yönetiminde bugün ben varım ama başka bir örgütten emir aldığımı görürlerse sağ bırakmazlar.”

“Deniz’e çalışmıyor musun? Deniz’den emir alıyorsan benden de emir alabilirsin.”

“Emir almıyorum. Çete’yi fonlamak için Deniz ile iş yapıyorum, para karşılığı. Deniz’den gelen paraya rağmen çete içinde bana muhalefet var. Yoldaşlık’la ortaklığa girmem hoşlarına gitmiyor. Ayağımı kaydırmak için hata yapmamı bekliyorlar.”

“Aynı şey için savaşıyoruz, Refik Efe.”

“Aynı şey için savaşıyoruz. Siz Anadolu’nun Parti’den kurtuluşu için, biz Doğu Karadeniz’in Anadolu’dan kurtuluşu için savaşıyoruz. Çete içindeki muhalefete kalsa iki örgüt birbirine düşman. Onlara göre çoktan Depo 11’deki silahları Yoldaşlık’ın elinden almamız gerekirdi.”

“Ama sen buna katılmıyorsun?”

“Herhalde katılmıyorum. Katılıyorsa şimdiki kadar silahları buradan kaldırmış olurduk.”

“Kaldırmadığınızı nereden bileceğim?”

“Bilmene gerek yok, Ceyda Hanım. Bu senin işin değil.”

“Deniz’in sağ kolu olarak benim işim.”

“Deniz bizzat emretmedikçe, değil.”

Kısa bir sessizlik oldu. Ceyda boştaki elini alnına götürdü, sonra saçlarında gezdirdi. Bakışlarıyla tesisi taradı. Gözlerini yeniden Refik Efe’ye çevirdi. “Yok,” dedi. “Bu işin başka çıkışı yok. Deniz’i ara, ona burada olduğumu, sana güvenmediğimi ve depoyu görmeyi talep ettiğimi söyle.”

“Bir ara yol bulalım, olur mu? Ben tesise tek başıma gireyim, Deniz’i arayayım.”

Ceyda Refik Efe’ye yaklaştı. Tabancasını adamın göğsüne dayadı, hafifçe itti. Bakışlarıyla kapıyı işaret etti.

“İçeriye adım attığın anda geri dönüşü yok,” dedi Refik Efe. “Alarmlar ısı iziyle etkinleşiyor.”

“Arayıp köpek girdi dersin.”

“Köpek bile girse gelip tesisi taramak zorundalar.”

Ceyda gülümsedi. Bir baş hareketiyle köpek kulübesini işaret etti. Birkaç dakika önce kulübenin önünde uyuyan kangal kaybolmuştu. Ceyda’nın mermisiyle kırılan zincirini geride bırakmıştı. Topraktaki ayak izleri tesisin girişine kadar gidiyor, orada son buluyordu.

“Beş dakikayı geçti,” dedi Ceyda. “Senin Efeler meşgul herhalde.”

Tabancasıyla Refik Efe’yi bir kez daha itti. Kısa bir süre öylece birbirlerine baktılar. Refik Efe derin bir nefes aldı. Önce köpeğin ardında bıraktığı izlere, sonra yeniden Ceyda’ya döndü. Kafasını salladı. Döndü, tesisin girişine doğru yürümeye başladı.

Refik Efe ofisinde on dakikadır Deniz’e ulaşmaya çalışıyordu. Deniz ile görüşebilmek için 20’lerden kalma bir telefon hattı bağlatmıştı. Sürekli on bir rakamlı bir numara tuşluyor, bir dakika kadar hatta kaldıktan sonra telefonu kapatıp aynı işlemi tekrarlıyordu.

Beşinci denemeden sonra telefonu bıraktı. Ne yapmak istediğini sorar gibi Ceyda’ya döndü, bekledi.

“Devam et,” dedi Ceyda.

“Açmıyor.”

“Görüyorum. Devam et.”

“Deniz ikinciye açmazsa aramanın bir anlamı yok. Zaten üst üste bu kadar aramamız bile hata.”

Ofise girdiklerinden bu yana Ceyda ayakta bekliyordu. Çalışma masasının önündeki tekli koltuğa çöktü. Gözlerini odanın duvarlarında gezdirdi.

Duvardaki tablo ve karşısındaki çalışma masası dışında alelade bir ofisti. Ortadaki büyük masa ağır bir ahşaptan yapılmıştı. Çatlakları reçine ile doldurulmuştu. Köşesinde bir kalemlik yükseliyordu. Kalemlerin hemen önüne bir deri kaplama defter, masanın diğer ucuna ise bir yarış bisikleti minyatürü yerleştirilmişti.

Ofisin kalanını dolduran mobilyalar ve duvara dayalı dolaplar sade ve ucuz görünümüydü. Masanın karşısındaki misafir koltuklarından yalnızca biri kullanılmışa benziyordu. Minderi diğerine göre biraz daha göçmüş, kenarları eskimişti.

Telefon bir kez daha susunca Refik Efe ayaklandı.

“Açmıyor, Ceyda Hanım,” dedi. “Vakit öldürüyoruz.”

Ceyda bakışlarını önce Refik’e, sonra yeniden duvara çevirdi. Meksikalı ressam Diego Rivera’nın *The Arsenal* adlı tablosunun bir kopyası dolapların biraz ötesinde asılıydı. Meksika Devrimi’ni tasvir ediyordu. Üzerinde İspanyolca bir yazı

vardı. Tabloyu daha önce Deniz'in evindeki bir albümde görmüştü Ceyda. Üzerinde, *Bu nedenle İşçi Devrimi'ni istiyoruz*, yazdığını hatırlıyordu. Tablonun merkezinde cüretkar bakışlarıyla Frida Kahlo, çevresindeki askerlere silah dağıtıyordu.

"Bu tablo kimin?" diye sordu Ceyda.

"Ressamını mı soruyorsun?"

"Evet."

"Bilmem. Örgüt astırmıştı. Dikkat etmedim."

"Merak da mı etmedin?"

"Etmemişim demek ki."

Ceyda ayaklandı. Tabloya yaklaştı. Orijinali birkaç yıl önce başkent Meksiko'daki Halk Eğitim Müdürlüğü'nden çalınmıştı. Anadolu üzerinden İran'a kaçırıldığı yönünde haberler günlerce gündemde kalmış, ülke insanına dolaylı olarak Diego Rivera'yı tanıtmıştı. Refik'in ofisindeki tablo da o zamandan kalmış olmalıydı. Çerçevesi hâlâ yeniydi. Yalnızca kenarları biraz yıpranmıştı.

Bir süre Ceyda'nın konuşmasını bekledikten sonra, "Tekrar arayayım mı?" diye sordu Refik.

Ceyda hayır der gibi kafasını salladı. Tabloyu incelemeye devam etti. Elini tablonun kenarlarında hafifçe gezdirdi. Eğildi, çerçevenin altını inceledi. Son bir kez tablonun iki ucunu yokladı. Refik Efe'ye döndü.

"Son zamanlarda bu tabloya dokunan oldu mu?"

"Olmamıştır. Ben dokunmuyorum."

"Ofise senden başka giren oluyor mu?"

"Başka kimsede anahtar yok."

"Onu sormadım."

Refik Efe anlamamış gibi duraksadı, öylece Ceyda'ya baktı.

"Senden başka giren oluyor mu?" diye tekrarladı Ceyda.

“Hayır, olmuyor.”

Ceyda tablonun başından ayrıldı. Refik Efe’nin masasına doğru yürüdü. Elleri ahşap masanın üstünde, bir süre daha gözlerini odanın duvarlarında dolaştırdı.

“Tesisin güvenliğinden sen mi sorumlusun?” diye sordu.

“Evet.”

“Güvenliği nasıl sağlıyorsun?”

Refik Efe cevap vermedi. Bakışlarını kaçırdı. Kısa bir bekleyişin ardından yeniden telefona sarıldı ve Deniz’in numarasını çevirdi. Telefon uzun uzun çaldı. Açan olmadı.

“Güvenlik falan yok, değil mi?” diyerek sessizliği bozdu Ceyda. “Koca tesiste bir tek sen varsın.”

Adam kafasını salladı. Hâlâ bakışlarını kaçırıyordu.

“Deniz buranın böyle boş bırakıldığını biliyor mu?”

Refik Efe sessizliğini korudu.

“Biliyor...” diye kendi sorusunu cevapladı Ceyda.

“Biliyor,” dedi Refik Efe. “Tesiste iki üç kilitten, alarmdan başka bir savunma sistemi yok çünkü tesiste savunmaya değer bir şey yok.”

“Sana gönderdiğim o kadar silah... onlara ne oldu?”

Refik Efe önce cevap vermedi. Ceyda ayaklandı, adama bir adım daha yaklaştı.

“Satıldı,” dedi Refik Efe.

“Satıldı?”

“Evet. Deniz’in emriyle.”

“Kime satıldı?”

“Ne fark eder?” Göz göze geldiler. Ceyda’nın bakışını görünce, “Yoldaşlık’a zarar verebilecek yerlere satılmadı,” dedi Refik Efe. “Çoğu Kafkas Direniş Birlikleri’ne gitti.”

Ceyda derin bir nefes aldı. Elleri ensesinde, kapıya doğru yürüdü, tokmağı tuttu. Ne olup bittiğini anlamaya çalışıyor, tatmin edici bir cevap alamadıkça geriliyordu. Kapıyı açmadan yeniden Refik Efe'ye döndü.

“Hepsi mi?” diye sordu. “Bütün silahlar?”

“Ne gönderdiysen,” dedi Refik Efe. Ceyda'nın patlamak üzere olduğunu seziyordu. Üzerine bela almaya niyeti yoktu. Ceyda'yı tanımıyor, nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Yeniden telefonun ahizesini kaldırdı.

“Dur,” dedi Ceyda. Gözleri yarı kapalıydı. İki parmağıyla ensesini ovuyordu. “Sana gönderdiğim silahlar bu adrese ulaştı mı?”

“Evet.”

“Yani Depo 11'e diye gönderdiğim silahların hepsi Depo 11'e ulaşıyor.”

“Evet, eksiksiz.”

“Sonra ne oluyor? Silahları aldıktan sonra ne yapıyorsun?”

Adam tereddütte kaldı. Deniz'den habersiz dağıtım ağını kimseyle paylaşmaması gerektiğini biliyor fakat elleri titremeye başlayan Ceyda'yı kızdırmak istemiyordu.

“Refik Efe...” diye üsteledi Ceyda.

“Silahlar burada bir günden fazla kalmıyor,” dedi Refik Efe. Bu sırada ayaklandı, arkasındaki dolabı açtı. Dolapta iki raf dolusu içki diziliydi. Eski bir Walker çıkardı, alt raf-taki viski bardaklarından birine tadımlık doldurdu. Ceyda'ya uzattı. “Biraz sakinleşmen lazım, Ceyda Hanım,” dedi.

“Anlatmaya devam et,” dedi Ceyda.

“KDB'den alım onayı gelir gelmez silahlar yeniden yola çıkıyor. Tırların hepsi şoförsüz, uzaktan Deniz tarafından kontrol ediliyor.” Elindeki viski dolu bardağı masaya bıraktı.

“O yüzden burada güvenlik sıkı değil. Deniz araya insan sokup, operasyonun gizliliğini riske atmak istemiyor.”

“Peki ya Kuzey Anadolu Çetesi? Onlar bu işe ne diyor?”

Refik Efe tekrar sessizliğe büründü. Anlamasını bekler gibi öylece Deniz’e bakmaya devam etti.

“Senin çeteyle alakan yok...” diye mırıldandı Ceyda.

“Uzun süredir yok.”

“Ne zamandır Yoldaşlık’tasın?”

“Yoldaşlık’ta olduğumu kim söyledi? Ben iş adamıyım, Ceyda Hanım. Sanatım siyaset değil, lojistik.”

“Ve Deniz sana güveniyor?”

“Niye güvenmeyecekmiş?”

“Sırf para için iş yapan insana güvenilmez. Hep senden bir lira fazlasını veren çıkar çünkü.”

“İdeolojiler değişir. İnsanlar değişir. Ama pazar değişmez. Ticaretin kuralları değişmez. Bugün bir lira fazla para kazanmak için Deniz Bey’e ihanet etsem, bu işten sonra bana güvenip parasını, malını teslim edecek bir Allah’ın kulu bulamam. Ama ideolojinin kuralları bu kadar sıkı mı? Bugün birbirlerine aslan kesilenler, yarın kol kola meclis koridorlarında geziyor.”

Ceyda sessizce gülmeye başladı. Sinirleri iyice gerilmişti. İçinde Deniz’e karşı bir hiddetin kabardığını hissediyor, bunu kelimelere dökemiyordu. Kapının tokmağını bırakarak masaya yaklaştı. Tekli koltuğa oturdu. İçkisinden bir yudum aldı.

“Deniz bana güvenmiyor ama sana güveniyor... öyle mi?”

“Sen asker asıllısın, değil mi? Ondan güvenmemiştir. Askerler bir tek kırıp dökmekten anlıyor.”

“Savaştayız, Refik Efe. Kırıp dökmekten başka ne var?”

“Bu kadar savaşçının yemeği, kıyafeti, mermisi hangi parayla alınıyor, hiç merak etmedin mi?” Ceyda cevap vermek üzereyken, “Bağış falan deyip beni güldürme,” diye devam etti Refik Efe. “Banka soygunları, direnişçilerin oradan buradan aşırıldığı üç beş kuruş... Silah satışları olmasa bunlar elektrik paranızı karşılamaya yetmez. Çok şanslısınız, Ceyda Hanım. Başınızda asıl savaşın parayla verildiğini anlayan bir lider var.”

“Deniz’e pek bir düşkünsün herhalde?”

“Düşkünlük değil... Profesyonel hayranlık diyelim.”

“Peki,” dedi Ceyda. İçkisini dikti. Duvardaki tabloya doğru yürüdü. Elini tablonun kenarındaki yıpranmış bölgelere denk getirerek tabloyu kavradı. Var gücüyle asıldı. Refik Efe’nin yerinden fırlamasına kalmadan tablo çıtırdadı. Ama kırılmamıştı. Yalnızca arkasındaki mekanik sistem açılmış, tabloyu duvardan ayırmıştı.

Duvarda şimdi ortalama boyda bir insanın biraz eğildiği takdirde rahatça geçebileceği metal bir kapı parlıyordu. Üzerine Ceyda’nın görebildiği kadarıyla dört farklı kilit sistemi monte edilmişti.

Orijinal olma ihtimaline karşı tabloyu dikkatle yere bıraktı Ceyda. Refik Efe’ye döndü. Adamın sıkıntılı bir ifadeye bürünen suratında bir anlığına da olsa bir gülümseme gördüğünü sandı. Sanki durumdan rahatsız olması gerektiği için kaşlarını çatıyor ama aslında Ceyda’nın gizli kapıyı bulmasından keyif alıyor gibiydi.

“Sol kilidin şifresi iki bin yedi yüz el-”

“Kendin şöyle buyur,” dedi Deniz. Kenara bir adım attı. Yoldaşlık’ın sıkça kullandığı bir yöntemdi bu. Aynı kilit için birden fazla şifre kodlanıyor, belli şifreler girildiği takdirde kilidin içine gizlenen patlayıcılar etkinleştiriliyordu.

Refik Efe inkâr etme zahmetine girmedi. Kendisine de küçük bir bardak viski doldurmuştu. İçkisinden bir yudum aldı. Duvara yaklaştı. Kapıya dokundu, yeşil bir ışık belirdi. Kilit için hem doğru şifreyi bilmek, hem de izleri önceden kodlanmış parmağı kullanmak gerekiyordu.

Şifreyi girmeden önce son kez Ceyda'ya döndü.

“Deniz Bey çok bozulacak,” dedi.

“Biliyorum,” dedi Ceyda.

“Kilidi açınca uyarı gidecek.”

“Madem telefonu açmıyor...”

Refik Efe dört kilidin arasından sağ alttakini seçti. Bir adım sağa kaydı. On dört haneli şifreyi girdi. Tablonun hemen altındaki duvar açıldı. Refik Efe'nin az önceki durduğu yerde aniden balta gibi keskin bir metal levha belirdi. Levhanın altında üç basamaklı bir merdiven şekillendi. Kapı duvarın derinliklerinde kayboldu.

“Önden mi gitmek istersin?” diye sordu Refik Efe.

Ceyda Refik Efe'nin girmesini işaret etti. Adamın hemen arkasından merdivene tırmandı.

Kapının ardında dışarıdan bambaşka bir dünya vardı. Eski püskü bir belgeselden bir bilim kurgu filmine adım attığı hissiyle doldu Ceyda. Refik Efe'yi takiben, mavi ışıklarla aydınlatılmış, duvarları kurşun kaplı ince bir koridor-
dan geçti. Duvarlara olası tehditlere karşı tetikte bekleyen ağır silah kapakları monte edilmişti. Refik Efe'nin devre dışı bıraktığı lazerler duvar köşelerine sinmiş örümcek ağları gibi havada asılıydı. Ceyda o güne kadar gördüğü bütün Yoldaşlık evlerinden daha sıkı bir güvenlik sistemiyle çevrelendiğini hissetti. Ama bu kurşun kaplı, inşası muhtemelen milyonlara mal olmuş koridorun arkasında ne gizleniyordu? Yoldaşlık'ın ana operasyon merkezleri bile bu derece karmaşık

bir güvenlik ağıyla donatılmamışken, Deniz'in Depo 11'de koruduğu şey neydi?

Ceyda'nın aklında bin bir türlü ihtimal dolaşırken koridorun sonuna geldiler. Kapı kendiliğinden açıldı. Depo 11'in kalbi bütün ihtişamıyla Ceyda'nın karşısında belirdi.

Ceyda irileşmiş gözlerle Refik Efe'ye döndü. Adamın suratına keyifli bir ifade hakimdi. Kurduğu güvenlik sisteminin Ceyda'yı etkilediğini görmekten büyük bir haz alıyordu.

Önündeki cama dokundu Ceyda. Muhtemelen kurşun geçirmezdi. Hemen arkasında, belki de bir futbol sahası büyüklüğündeki havasız bir haznenin içinde binlerce sunucu ülkenin dört bir yanından veri topluyordu.

32. BÖLÜM

Deniz odaya girdiğinde Basri yenice kendine gelmişti. Kafasını kaldırabiliyordu. Nefes alış verişi düzelmiş, sırtı doğrulmuştu. Deniz'in üzerindeki bakışları cüretkâr veya nefret dolu değildi; yalnızca soğuktu. Gözünü kırpmıyordu. Alnından inen kirli ve tuzlu ter damlaları gözlerine dökülüyor, göz çukurlarında bir süre oyalandıktan sonra yanaklarından süzülüyordu.

Deniz Basri'nin karşısına bir sandalye çekip oturdu.

“Senden ne istediğimi biliyor musun?” diye sordu. Basri ağzını açmadı. Sadece kafasını salladı. “Er ya da geç konuşman gerekecek.”

Bekledi Deniz. Dirsekleri dizlerinde, öne eğildi. Basri'nin karanlıkta kalmış suratını görmeye çalıştı. Adam ekşi ter kokuyordu.

Odada yalnızca bir sandalye vardı, Ezgi ayakta bekliyordu. Deniz'in yanına çöktü genç yoldaş. Merakının önüne geçemedi. Kafasını ileriye doğru, Basri'nin suratını iyice görmek ister gibi uzattı. Basri'den yayılan koku burun deliklerine dolunca irkildi, kafasını geri çekti.

Ezgi'nin tepkisinin ardından Basri'nin suratından bir gülümseme geçti. Deniz adamın hiçbir hareketini kaçırmak istemiyordu. Sandalyesini iteledi. Basri'ye biraz daha yaklaştı.

“İlk esir alınışın değil,” dedi. “Ama öncekilerle bunun arasında bir fark var. Önceden seni esir alan bir devletin resmi ordusuydu. Sen onlar için pazarlık kozuydun.”

Elini uzattı, yavaşça Basri'nin çenesini kaldırdı. Adamın gözleri açıktı. Kanlanmış, kıpkırmızı kesilmişti. Göz torbalarının altında kir birikmişti. Alnından ter aktıkça kirlerini yer yer yıkıyor, adamın suratında küçük dereler gibi izler bırakıyordu.

“Ne dediğimi anlıyorsun, değil mi?” diye sordu Deniz. “Devletinle pazarlık peşinde değiliz. Devletini tanımıyoruz. Pazarlığı ikimiz yapacağız. Sen ve ben. Parti'den bağımsız.” Elini çekti. Basri'nin suratının düşmesini bekledi ama adam hareket etmedi. Hiç kırpmadığı gözleri ile Deniz'e bakmayı sürdürdü.

“Elimde koz olmadığını düşünüyorsun,” diye devam etti Deniz. “Seni korkutamayacağımı düşünüyorsun. Önemi yok. Korkmuşsun, korkmamışsın, benim için önemi yok. Benim meselem seninle değil. İsteddiğimi aldıktan sonra sen dünyanın en ızdıraplı ya da en mutlu adamı olmuşsun, benim için fark etmez.” Duraksadı. Sandalyesinden kalktı, Basri'nin arkasına geçti. Adamın elleri duvar boyunca yükselen kalorifer borularına kelepçeliydi. Kelepçeleri çözdü Deniz. Ezgi'nin itiraz etmek üzere olduğunu görünce genç yoldaşı bakışlarıyla susturdu. Aynı anda Basri'nin yüzünden yeni bir gülümsemenin gölgesi geçti.

Deniz yeniden karşısına oturunca, konuşmak üzere olduğunu belli eder gibi boğazını temizledi Basri. Yerdeki şiseden bir yudum su aldı. Kafasını kaldırdı. Önce Deniz'e, sonra Ezgi'ye baktı. Ezgi'nin orada olmasından keyif alıyor gibi bir hali vardı. Göz göze geldiklerinde genç yoldaşın kalp atışlarının hızlandığını hissediyordu. Tekrar Deniz'e döndü.

“Çocuğu gönder,” dedi. Sesi kısıktı. Bir yılanın tıslaması gibi konuşuyordu.

“Çocuk?” diye araya girdi Ezgi. Kaşları çatık, Deniz’e döndü. Basri’nin iki küçük yeğeni vardı, adamın dosyasında okumuştı. “Evde çocuk mu var?”

Basri bu kez açıktan gülümsedi. Dişlerinde kuruyan tükürüğü, ağzı aralanınca iki dudağının ortasında bir hapishanenin parmaklıkları gibi gerildi.

“Yukarıda bekle,” dedi Deniz.

“Bana mı diyor?” diye sordu Ezgi. “Çocuk diye bana mı diyor?”

Deniz bu kez bakışlarını Ezgi’ye çevirdi. “Uzatma,” dedi. “Yukarıda bekle.”

Ezgi, Basri’nin karşısında birlik olmaları gerektiğini bildiği halde öfkesinin önüne geçmekte güçlük çekiyordu. Bakışlarını bir süre Deniz’in gözlerinden ayırmadı. Suçlu olan Basri’ydi, Ezgi bunun farkındaydı. Yine de görünmez bir güç, bakışlarını Basri’den tarafa çevirmesini engelliyor, Deniz’e sabitliyordu.

Kısa bir sessizliğin ardından, “Çocuğu kızdırdın,” diye fısıldadı Basri. Ezgi’ye meydan okur gibi kafasını kaldırdı. Yüzüne iyice oturmaya başlayan soğuk gülümsemesiyle genç yoldaşı süzdü. “Ölen kim, çocuk?”

“Cevap verme,” diye fısıldadı Deniz.

“Kimi koruyamadın?” diye üsteledi Basri. Odada yalnız kalmışlar gibi bakışlarını Ezgi’ye dikmişti. Suratı bir heykel gibi hareketsizdi. Yalnızca dudakları oynuyordu.

“Az kaldı,” dedi Ezgi. Gözleri dolmuş, sesi titremeye başlamıştı. Boğazını temizledi. “Hesap-”

“O öldüyse sen neden hayattasın?” Basri’nin sesi hâlâ bir yılan gibi çıkıyor ama odayı dolduruyordu. “Kurtarmaya tenezzül ettin mi?” O sırada Deniz’in sağ elinin, Ezgi’nin

bacağını tuttuğunu gördü. Ezgi'nin vücudu titriyordu. "Yazık..." diye devam etti Basri. "Çocuk gibi, canın çok tatlı. Yüz karası..."

"Beni dinle," dedi Deniz. Ezgi'nin elini sıktı. Gözlerini yakaladı. Kafasıyla Basri'yi işaret etti. "Bak."

Ezgi'nin bakışları ağır ağır Deniz'in üzerinden kaydı, Basri'ye çevrildi. Adamın dudaklarına yayılan gülümsemeye rağmen gözleri buz gibi soğuktu. Hareketsiz, duygusuz, nişan aldığı tek bir noktayı, Ezgi'nin gözlerini izliyordu.

Derin bir nefes aldı Ezgi. Gözleri dolmuştu. Ağlamamaya çalışarak bakışlarını Basri'ye dikti. Deniz'in elini kavradı, ondan güç almak istercesine sıktı. Tekrar Deniz'e döndü. Özür diler gibi kafasını salladı. Suçunu bilmiyordu. Ama meçhul bir sebepten suçlu olduğuna, kendini birilerine affettirmesi gerektiğine emindi. Yüreğini ezen birtakım bilinmez duygular kabarmaya başlayınca arkasını döndü. Bacaklarındaki kuvvet boşalmak üzereydi. Hızlı adımlarla kapıdan geçti. Demir kapıyı hafifçe itti. Kapı ağır ağır kapanırken Ezgi koşarak merdivenleri tırmandı.

Birkaç saniye sonra Ezgi'nin hıçkırıkları aralık kapıdan içeriye sızdı. Basri ile Deniz bir süre sessizce oturdular. Basri'nin ağır nefesi boş odanın duvarlarında yankılanıyordu. Burnundan ve ağzından çıkan buhar bir hayalet gibi önünde belirliyor, bir sonraki nefesine kalmadan dağılıyordu.

"Bu işin sonunu ikimiz de biliyoruz," dedi Deniz.

Basri anladığını belli eder gibi kafasını salladı. Sırtını duvara yaslamış, ellerini iki dizinin üstüne koymuştu.

"Yap gitsin," dedi. Sesi çatlıyordu. Bir yudum su aldı, kurumuş boğazını temizledi.

"O kadar kolay değil," dedi Deniz.

“Çocuk için kolay değil,” dedi Basri. “Sen alışıksın.”

“Beni tanıyor musun?”

“Beni alakadar eden tarafını tanıyorum.”

“Hangi tarafımı?”

“Öldürmeyi biliyorsun. Ötesinin benimle alakası yok.”

Basri’nin sözlerini kısa bir sessizlik takip etti. Deniz bur-
nundan bir nefes vererek gülümsedi. “Ama ötesi var,” dedi.
“Öldürmeyi biliyorum ama niyetim seni öldürmek değil.”

“Ama öldüreceksin.”

“Keyfimden değil, mecburiyetten.”

“Açıklamana gerek yok.”

“Tabii, hacı hacı Mekke’de...”

Bu kez Basri gülümsedi. Ezgi’yi dehşete düşüren o so-
ğuk gülümsemeden farklıydı bu. Genç bir yoldaşı korkut-
maya uğraşan ifade adamın suratından silinmiş, yerini kıy-
metli bir rakibe duyulan saygıya bırakmıştı.

“İnsan hangisinin daha önce var olduğunu unutuyor,”
dedi Deniz. “Hep hazır mıydın yoksa birkaç kere yaptıktan
sonra mı alıştın, bir yerden sonra hatırlayamıyor.”

“Fazla irdeliyorsun,” dedi Basri. İçtiği ikinci yudumun
ardından sesi iyiden iyiye düzelmişti. “Öldürmek o kadar
karmaşık bir iş değil. Domuz eti yemekle bir.”

“Nasıl?”

“Yeterince acıkınca insanın ne vejetaryenliği kalır ne
dindarlığı.”

“Yani şartlar zorladığında-”

“Her müslüman domuz eti yer. O peygamber bildiğiniz
Hanımefendi’niz bile...”

Deniz sandalyesine yaslandı. Bir süre hareketsiz bek-
ledi. Benzer lafları ilk kez duymuyordu. Yakın zamanda ele

geçirdikleri bir kiralık katil ile ilgili Cengiz Hoca da bu tarz şeyler söylemiş, adamın salıverilmesini tavsiye etmişti.

“Hayatını orduda geçirmiş bir adam için bunları söylemesi kolay,” dedi Deniz. “Hatta bunları söylemek zorundasın. İnsan öldürmeyi normalleştirmek zorundasın. Başka türlü geceleri nasıl uyuyacaksın?”

Basri ağır ağır kafasını salladı.

“Masal anlatmana gerek yok. Geceleri uyuyamamak... bu bir tek filmlerde var. Hanımefendi'nize sorun, o sapkın partneri öldükten sonra uyumakta zorluk çekmiş mi. Asıl mesele-” duraksadı Basri. Boğazını temizlemeye çalıştı. Olmadı. Bir yudum su içti. “Tabancayı ağzına sürmemek. Direksiyonu uçuruma kırmamak.” Hayal kırıklığına uğramış gibi hafifçe kafasını salladı. Çapaklanmış gözleriyle kısa bir süre Deniz'i süzdü. “Uyku nedir ki?” dedi. Sanki kendi kendine konuşuyordu. “Hapların çözdüğü derdi meseleden sayan adam, savaşın sonunu görebilir mi?”

Basri'nin hangi savaştan bahsettiğini düşündü Deniz. Adamın hayatı koca bir savaştan ibaretti. Karşılıklı kurulmuş iki siperin arasında doğmuş, çarpışmalar bittikten sonra bile yerinden kıpırdamamıştı. Suratına bakınca aklından ne geçtiği anlaşılmıyordu. Düşünceleri sanki kendisinden uzaklarda, bambaşka yerlerde vuku buluyor ve yalnızca gölgeleri adamın zihnine yansıyor. Basri'nin duruşuna hakim olan dinginlik Deniz'e babasının savaştan sonraki halini hatırlatıyordu. Acaba bu yaşlı komutan da bir zamanlar Doktor Ziya Bey gibi normal bir yaşam süren, ailesiyle pazar kahvaltılarının keyfini çıkaran bir adam mıydı? En son ne zaman gözünü kapattığında silahlardan, cesetlerden başka bir şey görmüştü?

Uzun süredir yalnızdı. Yoldaşlık'ın istihbarat şeflerine göre karısıyla evini yıllar önce ayırmıştı. Dışarıdan tek bir

ev gibi görünen büyük konak, ekleme bir duvarla ortasından ikiye bölünmüş, Basri'yi ve karısını resmi evliliklerinin içinde iki bekara dönüştürmüştü. Adamın hayatı kimsesizlik ve Parti'den ibaretti. Tecrübe ettiği onca savaşın yapmadığını kızının 45'teki ölümü yapmış, Basri'yi ucu görünmeyen bir yalnızlık tüneline hapsetmişti. Belki de gözlerinin dalıp gittiği uzaklık fiziksel bir mesafeyi değil, zaman düzleminde ulaşılan bir menzili, kızı Özlem'in hayatta olduğu on yedi yıl öncesini anlatıyordu.

“Savaşın sonunu öyle ya da böyle göreceğiz,” dedi Deniz. Ayaklandı, sandalyesinin arkasına geçti. “Biz öleceğiz ve geriye bir tek isimlerimiz kalacak.” Duraksadı. Bir sonraki sözlerini dikkatle tarttığı suratından belli oluyordu. “Ben arkamda bıraktığım mirastan memnunum. Sen memnun musun, Basri Bey?”

Basri içinde bulunduğu dalgınlık halinden uyanır gibi kafasını kaldırdı. Ülkenin en kıdemli, en saygın askerlerinden biriydi. Karşısındaki yoldaşın bunun farkında olduğunu biliyordu. Deniz'in kendisine bir yem attığını hissediyor fakat gardiyanının ne demek istediğini anlama ateşi ile yanıp tutuşuyordu. Cevap verecekmiş gibi derin bir nefes aldı. Bir süre nefesini tutup öylece Deniz'e baktı. Kafasında türlü ihtimaller bir film gibi dönüyordu. Zihnindeki çatışma alelade bir insanın fark edemeyeceği kadar ince bir sis bulutu misali gözlerine inmişti. Deniz anlamıştı; Basri bir karar vermek üzereydi. Konuşsa da, sussa da, Deniz'in yüzüne tükürse de bunu gelişigüzel değil, ölçüp biçerek, en ince ayrıntısına kadar hesaplayarak yapacaktı

Kararını Deniz'e bildirir gibi hafifçe kafasını salladı. Gözlerini yeniden ellerine dikti ve sessizliğini korudu.

“Şuracıkta canını alsam, bir kahraman olarak ölürsün,” dedi Deniz. Kolunu sıyırdı. Çevrim dışı çalıştırdığı GÖR

bilekliğine dokundu. Bileklikten yükselen ışık huzmesi birkaç gün öncesinden kalma bir haberi Basri'nin gözleri önüne serdi. Haberde, "Sınır Ötesi Harekat," yazıyordu. Altına Basri'nin portresi iliştirilmişti. "Yokluğuna çoktan kılıf hazırlamışlar," dedi Deniz. Haberin devamını göstermesine gerek kalmadığını biliyordu. Basri neyin ne olduğunu ilk bakışta anlayacak kadar uzun bir süredir Parti'nin içindeydi. "Seni kahraman olarak gömmeye kararlılar."

Basri önce sessiz kaldı. Gözlerini karanlık odanın duvarlarında gezdirdi. İlk kez görüyormuş gibi tepeden tırnağa Deniz'i süzdü.

"Kendi hayatıma sence ne kadar değer biçiyorum?" diye sordu. "Bizden umudu kesti diye devletimize ihanet edecek kadar omurgasız değiliz."

"Bilmem," dedi Deniz. "İnsan psikolojisi kolayca anlaşılabilecek bir şey değil."

"İnsan psikolojisi diye bir şey yok. Sana bir tavsiye vereyim." Deniz cevap vermedi. Basri'nin konuşmakta zorlandığını görünce yerdeki su şişesini uzattı. Basri bir yudum suyun ardından konuşmaya devam etti: "Yeni bir şey kazanmaya çalışmak ve var olan bir şeyi korumak bambaşka uğraşlar. Senin gibiler için hedefe ulaşmadan ölmek kabul edilemez. Ama ben devletimin ayakta kaldığı her gün amacıma ulaştım. Yatağa ölmeye hazır girdim." Nefeslenmek için kısaca duraksadı, ciğerlerini yeniden hava ile doldurdu. "Normal insan, hayatında bir kere ölür, çocuk. Ben mesleğe başladığım günden beri her gece kendimi öldürüyorum. Bugüne hazır olmak, Azrail kapıma dayandığında korkup yanlış bir karar vermemek için."

Deniz bir an için söylemeye hazırlandığı sözleri unuttu. Basri'yi nefesini tutarak dinlediğini fark etti. GÖR'ünün ışığı kesilmişti fakat bilekliği hâlâ açıktaydı. Onu kapattı. Ağır

ağır yeniden sandalyesine oturdu. Gözleri Basri'nin üzerinde, bir süre öylece bekledi.

“Peki ya onurunu yitirmek?” diye sordu. “O ihtimale de kendini hazırladın mı?” Basri'nin sessiz kaldığını görünce, adamın konuşup kendisini etkilemesine fırsat vermeden devam etti: “Parti’de ailesinin yediği boklardan dolayı gözden düşen çok insan var. Özlem’in ölümü Bacılar Ayaklanma-sı’nın kızıştığı günlere denk geliyor. Bunun tesadüf olmadığını doğru kulaklara fısıldasak, o kulakların sahipleri senden hiç hazzetmiyor olsalar ve bu işi birazcık araştırsalar, sence Anadolu Haber yine senin ölümü baş sayfadan, bir kahra-manın aramızdan ayrılışı olarak duyurur mu?”

Basri önce tepkisiz kaldı. Ağır ağır nefes almaya devam etti. Çenesi kenetlenmiş; adam, bir heykel gibi durulmuştu. Bakışlarını yere sabitlemişti. Nefes alıp verirken göğsü hareket etmiyordu. Kendi durgunluğuna rağmen odadaki her hareketi damarlarında hissediyordu. Sanki yerinden fırlamak ya da oyunun gidişatını değiştirecek akıllalmaz bir şey yapmak için doğru anı bekliyordu.

Eline kemerine götürdü Deniz. Çakısının soğumuş metaline dokundu. Kemerini gevşetti. Basri'nin burnundan hafif bir nefes vererek, incecik bir ağızla gülümsediğini gördü. Mahkûmuna ondan korktuğunu belli etmişti. Elini kemere-rinden çekti. Sandalyesini Basri'ye bir adım daha yaklaştırdı.

“Hepsi elimizde, Basri Bey,” dedi. “Kızının dosyası farklı bir isim altında Yoldaşlık'ın arşivlerinde. Genetik kimliğini eşleştirmem benim yarım saatimi aldı. Azılı bir direnişçinin genetiğini DKM'nin başındaki adamın kimliği ile eşleştirmek DKM laboratuvarlarının kaç dakikasını alır?”

Basri cevap vermedi. Suratındaki ifade aynıydı.

“Az önce gözünü korkuttuğun çocuk,” diye devam etti Deniz, “birazdan Pembe Köşk’e doğru yola çıkacak. Köşkün

doğu kanadında, banyo ile saunanın arasındaki ahşabın altında bir boşluk olduğunu iddia ediyor. DKM'nin güvenlik protokollerindeki krokilerde bahsi geçmeyen bir boşluk. Orada ne sakladığını ikimiz de çok iyi biliyoruz.”

Basri belli belirsiz kafasını salladı.

“İnsan merak ediyor; on yedi yaşındaki bir kız DKM'nin koruması altındaki bir evde, bütün ağları ve iletişimi sürekli denetlenen bir evde nasıl bir direniş sempatzanına dönüşür? Sonra hangi anne, canından çok sevdiği, her yere yanında götürdüğü kızının cenazesine katılmaz?”

Son sorusunun Basri üzerinde bıraktığı etkiyi keyifle izledi Deniz. Adamın göz bebeklerinin büyüdüğünü, avını takip eden bir kartal gibi ondan yana çevrildiğini gördü.

“Belki kızının ölümünü kaldıramayan, cenazesine katılabilecek gücü kendinde bulamayan bir anne... ya da aynı ayaklanmada, kızının yanı başında yaralanan ve o haliyle toplum içine çıkmasına kocasının izin vermediği, direniş sempatzanı bir anne.”

Yeniden ayağa kalktı.

“Saadet Hanım'ın da direnişe bulaştığını biliyorum,” diye devam etti. “Saunanın altına inşa ettiğin o gizli bölmede kızının ve karının Bacılar Ayaklanması'na karıştığına dair bilgiler var. Hepsi hayalet disklerle indirilmiş. Bugün, bilemedin yarın, o diskler elimize geçecek. GÖR'ünden veri ayırtırdığını, bir direnişçi ile aynı yatağa girdiğini, bu büyük sırrı devletinden sakladığını tek bir mesaj ile ifşa edebileceğiz. Sen zaten öleceksin, Basri Bey. Eğer onurunu ve mirasını korumak istiyorsan dediklerimi yap. İkimiz de askeriz. Bunun kişisel bir mesele olmadığını biliyoruz.”

“O kadın ile aynı yatağa girmedim.” Deniz daha iyi duymak için Basri'ye bir adım daha yaklaştı. “O kadın ile aynı

yatağa girmedim.” Elleriyle yerden destek alarak ayaklandı Basri. Hareket ettikçe dizleri kütürdüyordu. Deniz ile göz göze geldi. “Kızımın ölümünü kaldıramayıp evimi ayırdığımı sanıyorsun.” Kafasını salladı. Dudaklarından bir titremenin izi geçti. “İyi bir asker, devletini ilgilendiren konularda hisleriyle hareket etmez. Ülkemin bana ihtiyacı vardı. Ona hizmet edebilmek için onurumu korudum.” Güldü. Bu kez dişlerini göstererek, kahkaha atar gibi güldü. “Kendi götümü kurtarmak için karımın direniş sempatzanını olduğunu gizlediğimi sanıyorsun,” dedi. “Kafanız bir tek kendi çıkarlarınıza çalışıyor. Yokluğumda DKM’nin ne hale geleceğini bildiğim için bu ihaneti gizledim. Basri Bozkır’ı değil, Devrim Komuta Merkezi’nin şefini korumak için yalan söyledim. DKM’nin içine bir hainin sızmasını engellemek için evimi ayırdım.”

Deniz’e bir adım daha yaklaştı. Aralarında bir adım vardı. Deniz adamın nefesini suratında hissediyordu.

“Ne için yaptığının bir önemi yok,” dedi. “Önemli olan ne yaptığın. Yaptıkların gün gibi ortada”

Deniz arkasını döndü. Henüz ilk adımını atmamışken Basri’nin elini kemerinde hissetti. Avcı çakısı az önce gevşettiği kınından sessizce sıyrıldı.

“Hakkın var,” dedi Basri. Çakıyı Deniz’in boğazına bastırdı. “Bir askerin niyeti önemli değildir. Yaptığı iş önemlidir.”

“Beni öldürmek gibi mi?”

“Seni, buraya gelen ihtiyarı, korkudan titreyen çocuğu... evdeki herkesi.”

“Bizden birine zarar verdiğin an o belgeler geri dönüşü olmadan DKM merkezine ulaşacak. İstersen silahımı da vereyim.”

“Biliyorum,” dedi Basri. Çakıyı çekti, Deniz’i iterek geriye doğru bir adım attı. “Ama ben sizden biri değilim.”

Deniz’in ne olduğunu anlamaya çalışan bakışları altında çakının sivri ucunu göğsüne dayadı. Boştaki elini var gücüyle çakının diğer ucuna indirdi, olduğu yere yığıldı. Genç yoldaşın sesi kulaklarını doldurdu. Soğuğu hissetmiyordu Basri. Düşmanın talebini duymadan tutsaklığının sonunu getirmişti. Huzurlu, keyifliydi. Karnından bacaklarına bir sıcaklık yürüyordu. Gözlerini kapattı.

Cengiz Hoca’nın çocukluğunu geçirdiği çatı katındaki tek oda birkaç yıl evvel ilaç deposundan hallice bir ameliyathaneye dönüştürülmüştü. O güne kadar yalnızca ufak tefek tedavilere ev sahipliği yapmış fakat zor günlerde bir Yoldaşlık sağlık merkezi olarak kullanılabilmesi için daima hazır tutulmuştu.

Basri odadaki tek sedyenin üzerinde boylu boyuna yatıyordu. Gözleri kapalıydı. Nefes alıp almamak arasında gidip geliyordu. Çakı bir paket tereyağını keser gibi göğsünden girmiş, saplandığı yere sabitlenmişti.

“Yarası derin,” dedi Cengiz Hoca. Odanın önünde bir başına oturan Deniz’in karşısına kuruldu. “Nasıl bastırıyorsa çakıyı dibine kadar gömmüş”

“Kurtulacak mı?”

Cengiz Hoca evet der gibi kafasını salladı. Deniz’in önünde, yerde bekleyen kahve bardağına uzandı. İçinde kahve olmadığını biliyordu. Burnuna götürdü. Tek dikişte bitirdi. Yüzü ekşidi.

“Ne kadar yaşatabilirsin?” diye sordu Deniz.

“Şifahaneye götürmeden?”

“Evet.”

“İki, bilemedin üç gün.”

O sırada çatı katının kapısı açıldı. Girişte Cemal belirdi. Gözleri kanlanmış, omuzları düşmüştü. Yoldaşlık'ın içinde geçirdiği birkaç günde zayıflamış gibi bir hali vardı.

“Beni istemişsin,” dedi. Basri'yi görünce omuzları dikleşti. Ayakları birer adım geriye çekildi. Deniz kapının yanındaki sandalyeyi işaret etti. Hoca'ya döndü.

“Siz gecikmeden yola koyulun. Basri ölmeden bu işi hal etmemiz lazım.”

“Aklında ne var?”

“Sen işin orasını bana bırak.”

Cengiz Hoca bakışlarını hâlâ ayakta bekleyen Cemal'e çevirdi. Adam yağmurda ıslanmış, üşümüş ve aç kalmış bir köpek yavrusunu andırıyordu.

“GÖR'üne sızacaksın,” dedi Cengiz Hoca. Kendi kendine konuşuyor gibiydi. Deniz ile göz göze geldiler.

“Gecikmeyin, hocam,” diye üsteledi Deniz. “Basri hâlâ hayattayken karısına ulaşmamız gerekiyor. Sinyal kesilirse-”

“GÖR'üne sızamayız.

Deniz cevap vermedi. Yalnızca onaylar gibi kafasını salladı. Bakışları hâlâ Hoca'nın üzerindeydi. Yaşlı doktor, öğrencisinin gözlerinde bir soğukluk seziyor fakat bunu kelimelere dökemiyor yahut dökme istemiyordu.

Deniz gözlerini Cemal'e çevirdi.

“Ezgi yapman gerekenleri anlattı mı?” diye sordu.

“Evet ama...”

“Altından kalkabilir misin?”

“Basri Bey'in GÖR'ü muhtemelen takip ediliyor. Sızmaya kalkarsan sinyali sektirip yerimizi tespit edebilirler.”

“Ama sızarsak kontrol edebilirsiniz?”

Cemal birkaç saniye boyunca sessiz kaldı. Ağzı yarı açık, kendisini bu işten kurtaracak bir çıkış yolu arıyordu. Eski-hisar Limanı'ndaki tekneleri yönlendirirken bile korkudan buz kesmişti. Şimdi ülkenin dört bir yanında aranan DKM şefinin GÖR'ünü kontrol altına alması, Parti'nin radarlarına yakalanmadan adamın karısına gizli bir mesaj göndermesi isteniyordu.

“Yakalanacağız,” diyebildi. “Adamın bütün sülalesini izliyorlar. Karısı ile arasındaki köprüyü şimdiye kadar kesin takibe almışlardır.”

“Orası sorun değil. O köprü güvenli.”

“Nasıl güvenli?”

“Her detayı bilmene gerek yok. Karısı ile iletişiminin DKM'den gizlendiğini bilsen yeter.”

“Peki,” dedi Cemal. Bir süre Deniz'in bir şey söylemesini bekledi. Bir tepki alamayınca, “Hepsi bu mu?” diye sordu.

“Şimdilik,” dedi Deniz. “Saadet Bozkır'a iletilecek mesajı GÖR'üne gönderiyorum. Mesaj kadına ulaşır ulaşmaz Ezgi'ye haber et.”

Cemal'in doğrulamasını beklemeden kalktı, bahçede kendisini bekleyen Doktor Hikmet'in yanına indi. Aklındaki soruları evin yakınlarında sormak istemiyordu. Birkaç saat önce tek başına gezindiği ve güvenli olduğunu tahmin ettiği rota yol boyunca yürümeye başladılar. Türknîl Nehri'nin suları karanlıktı. Darlık Barajı'nda kurulan arıtma tesisinin atıkları nehir boyunca akıyor, Deniz ve Doktor Hikmet'in gözleri önünde Karadeniz'in siyah sularına karışıyordu. Eskiden sitelerin bulunduğu mevki arıtma tesisinin kimyasallarıyla kirlenince neredeyse terk edilmişti. Temeli atılmış, birkaç duvarı dikilmiş bir çelik kentin iskeletini Şile'nin evsizleri mesken tutmuştu.

Bir süre sessizce yürüdüler. Şehrin kenar mahalleleri suyu takip eden ağaçların ardında kayboldu. Deniz kıyısına yaklaştılar.

“Bu konuyu benden başkasına açtın mı?” diye sordu Deniz.

“Hayır,” dedi Hikmet. “Bu meselenin konuşulması benim için de büyük risk.”

“Şu bahsettiğin grup... neydi adı?”

“Yapılanacak kadar bir adımız yoktu ama kendimize He-kimler diyorduk.”

“Kaç kişiydiniz?”

“DKM baskınından önce otuzu bulmuştuk.”

“Herkesi Cengiz Hoca topladı, öyle mi?”

“En başlarda öyleymiş, ben sonradan katıldım. Belli bir yerden sonra hoca bizzat öğrenci toplamayı bıraktı.”

Deniz bir dut ağacının yanında durdu. Bir elini ağacın gövdesine dayadı. Bakışlarını tepesindeki bulutlar kararmaya başlayan Karadeniz’e çevirdi.

“Hangi tarihte katıldın?”

“Kasımın ilk haftasıydı.”

“Cengiz Hoca ile de bizzat görüştün?”

“Bizzat görüştüm, evet, ama baş başa değil. Kampa Denizli’de katıldım. O sırada Cengiz Hoca İzmir’deydi, He-kimler’in teknik altyapısını oluşturmaya çalışıyordu.”

“Kimlerle görüşüyordu, biliyor musun?”

“Hayır ama Parti’den birkaç kişiyle iletişim halinde olduğundan şüpheleniyordum.”

“Hanımefendi’yi öldürmek istediğini Hoca’nın ağzından duydun mu? Bizzat Hoca’nın kendisinden?”

“Duydum,” dedi Hikmet. Sorudan rahatsız olmuş gibi bir hali vardı. Gözlerini kısarak bir süre Deniz’i süzdü. “İşin

orası kesin, Deniz Bey. Hanımefendi'yi öldürmek istediğini gizlemiyordu Hoca. Hekimler'in görev tanımlarından biriydi bu."

"Görev tanımı?"

"Evet. Direniş'in yozlaşmasını engellemek için Hanımefendi'yi ve Efendi için çalışan bütün casusları ortadan kaldırmak."

Deniz bakışlarını yeniden önünde uzanan Karadeniz'e çevirdi. Birkaç adım daha yürüdü. Ağacın gölgesinden kurtulunca büyük bir taş parçasının üzerine oturdu. Yanında ayakta bekleyen Hikmet'e döndü.

"O kadar yıldır Cengiz Hoca ile çalışıyorum," dedi. "Bu vakte kadar Hekimler ile ilgili ya da Hanımefendi'den haz etmediğine dair hiçbir şey duymadım."

Söyledikleri doğru değildi. Daha birkaç saat önce Cengiz Hoca'nın Hanımefendi'nin sessizliği ile ilgili ettiği şikayetler hâlâ hafızasındaydı. Bu ilk kez olmuyordu. Geçen yıllar boyunca Cengiz Hoca ara ara Hanımefendi'den yakınmaya devam etmiş ama hiçbir zaman Hanım'ı açıkça hainlikle suçlayacak ya da Hanım'a karşı bir girişimde bulunacak kadar ileriye gitmemişti.

"Girişimi işe yaramadı çünkü," dedi Hikmet. "Bükemediğin eli öpeceksin derler. Ben Hekimler'i ifşa etmesem belki de Hanımefendi diye bir şey kalmayacaktı."

"Sen Hekimler'e neden ihanet ettin?"

"İhanet çok ağır kelime, Deniz Bey. Ben Hekimler'e ihanet etmedim. Cengiz Hoca haftalarca Hanımefendi'nin hain olduğunu, Efendi ile çalıştığını iddia etti ama ufak tefek birkaç anekdot dışında bir kanıt sunmadı. Zaten Bacılar Ayaklanması o sıralar bitti bitecek, Hanımefendi muhtemelen zayıf. Tek tük bacı grupları fare gibi oradan oraya

kaçıyor, saklanıyor. Cengiz Hoca bu gidişatı durdurmak istiyordu. Bacılar'ı yeniden toplamayı, direniş tamamen kırılmadan yeni bir cephe açmayı planlıyordu. Bunun için de Ayaklanma'nın neden başarısız olduğunu anlamaya çalışıyordu."

"Ona göre sebebi Hanımefendi'ydi, öyle mi?"

"Allah'a inanır gibi inanıyordu buna. Söylediklerine inanırsan, direnişin kırıldığı gece-"

"17 Eylül."

"Evet, o gece destek istemek için Hanımefendi'nin ağına ulaşmış. Hanımefendi'nin sinyalinin Saray'dan geldiğini görmüş. Hepsı bu."

Deniz ayaklandı. Batmakta olan güneşin ışıkları suratına vuruyordu. Gözü seğirmeye başlamıştı. Elini kayaların arasına sokulan tuzlu suya hafifçe daldırdı. Soğuk suyu tek eliyle suratına sürdü.

"Bundan öte kanıtı yoktu," diye devam etti Hikmet.

"Sinyali nasıl tespit ettiğini anlattı mı?"

"Güvenilir bir kaynak olduğunu söyledi sadece."

Hanımefendi bizzat iletişime geçmedikçe Yoldaşlık'tan veya o zamanın Bacılar Birliği'nden kimsenin ona ulaşması mümkün değildi. Deniz'in kafasındaki ihtimaller büyülü bir sarmaşık gibi hızla yükseliyor, yükseldikçe dört bir yana budaklanıyordu. GÖR'üne sızarak Hikmet'in doğruyu söyleyip söylemediğini tespit edebilirdi ama doktor hâlâ Sağlık Bakanlığı'na bağlı çalışıyordu. GÖR'üne dokunulduğu anda Bakanlık'ın güvenlik ağlarında alarmlar etkinleşecek, en yakın muhafız birliği Hikmet'in lokasyonuna gönderilecekti. Hikmet şüphesiz bunun farkındaydı.

"Cengiz Hoca kanıt sunamadığı için mi Hekimler'e ihanet ettin?" diye sordu Deniz.

Hikmet ihanet iddiasına bozulmuş gibi bir süre Deniz'e baktı. Gözlerinde bir dengesizlik seziyordu. Şansını zorlamak istemedi.

"Sadece o yüzden değil," dedi. "Tek o olsa, belki Hekimler'den ayrılır, kendi yoluma giderdim... Bilmiyorum. Ama Cengiz Hoca'nın hepimize yalan söylediğini öğrendim."

"Ne yalanı?"

"Kampımız Denizli'deydi. Cengiz Hoca haftada bir Pamukkale Şifahanesi'ndeki ameliyatlara için şehre uğruyordu. O bahaneyle kampı denetledikten sonra İzmir'e dönüyordu. İzmir'de olması gereken bir gün Hoca'yı Denizli'de gördüm."

"Bu mu?" diye sordu Deniz. Hayal kırıklığını gizleme gereği duymamıştı. "Hoca sana söylemeden Denizli'ye geldiği için mi bütün organizasyonu ifşa ettin?"

"Olay Denizli'ye gelmesi değildi, Deniz Bey. Denizli'de kiminle buluştuğuydu."

"Kiminle buluştu?"

"Kara Cihat."

"Kara Cihat?"

"Evet."

"Basri'nin eski yaveri, Efendi'nin özel kalem müdürü olan Kara Cihat?"

"Evet. O zamanlar Tünek'in Ege Terörle Mücadele Şefiydi."

"Biliyorum..."

"Cengiz'den aldığı istihbaratla nasıl bir iş becerdiyse artık, birkaç ay sonra terfi aldı, Basri'nin yanına verdiler. Sonra da Efendi'nin ofisine geçti. Cengiz ile ikisini Denizli'de kendi gözlerimle gördüm. O anda Hoca'nın direnişin başına geçmek için Parti ile çalıştığını fark ettim. Kendisi başa geçmek

için Hanımefendi'yi ortadan kaldırmak istiyordu. Sen söyle, Deniz Bey; bu derece bölünmüş bir direniş, tek yumruk bir Parti karşısında zafer kazanabilir mi? Nasılsa sonları yakındı. Ben de kendimi ve meslektaşlarımı kurtarmak için Hekimler'in cephaneliğini ifşa ettim.”

“DKM o gün cephaneliği değil, Hekimler'in hücre evini bastı, Hikmet. Canlı hekim bırakmadılar.”

“Biliyorum, Deniz Bey. Cengiz Hoca'nın asıl şerefsizliği işte burada başlıyor. Ben de o gün açılan bu hesabı kapatmak için buradayım.”

Cemal bir parça kâğıt ve bir kurşun kalem ile sahile vardı. Deniz ve Hikmet kayalıklara oturmuşlar, konuşmadan Karadeniz'i izliyordlardı.

“Deniz Bey,” diye seslendi Cemal. Ter içinde kalmıştı. Elindeki kâğıt ve kalemi uzattı.

“Al şunları,” dedi Deniz. Hikmet ile konuşuyordu. “Hoca'yı gördüğün bölgeyi ve Hoca'nın o zamanki kod adını bana göstermeden şuraya yaz.”

“GÖR'ünü köreltmedin mi?”

“İşi garantiye almakta fayda var.”

Hikmet'in bir şeyler karaladığı kâğıdı aldı, bakmadan Cemal'e uzattı.

“Bu ismi GÖR'e okut,” dedi.

“Şimdi mi?”

“Evet, şimdi.”

“Okuttuğum an lokasyonum işlenecek. Taramada denk gelirim raporda bildirdiğim adresle burası uyuşmayacak.”

“Kimsenin kontrol etmemesi için dua et o zaman.”

Cemal derin bir iç çekti. Gömleğinin yenini sıyırdı, GÖR bilekliğini etkinleştirdi. Deniz'in elinden kâğıdı alarak açtı.

“Ne öğrenmek istiyorsun?” diye sordu.

“En son görüldüğü yer neresi?”

“Belirleniyor, bir iki dakikayı bulabilir.”

“Hangi idareye bağlı, belli mi?”

“Ege-İzmir Valiliği,” dedi Cemal.

Deniz derin bir nefes aldı. Sağ elinin iki parmağını alnında gezdirdi. Gözlerine yeni bir can gelmişti. Hikmet'e döndü.

“Hani Hoca Denizli'deydi?”

“Yalan söylemiyorum, Deniz Bey,” dedi Hikmet. Ayaklanarak pantolonundaki tozları silkti. “Yanlışım da yok. Hoca'nın GÖR'ünü baypas etmek için kimliğine işlenen kod adı buydu. Belki sonradan başkasına vermişlerdir.”

“Böyle bir şey mümkün mü?” diye sordu Deniz.

Cemal kafasını salladı. “Kod adı ikinciye kullanılmaz.” GÖR'e yüklenmeye devam eden verileri incelemeye döndü.

“İyi düşün, Hikmet. İkinci bir kod adı kullanmadığına emin misin?”

“Adım gibi eminim. Herifin kod adını işkence gördüğüm odanın duvarlarına kazıdım.”

“Ne işkencesi?”

O sırada hâlâ GÖR'e kilitlenmiş olan Cemal'den silik, sessiz bir kahkaha duyuldu. Gülüşü sanki dudaklarında doğmuş, dudaklarında ölmüştü. Gözleri hâlâ buz gibiydi.

“Ne buldun, Cemal?”

Cemal kafasını sallamakla yetindi. Karadeniz'in rüzgârı cevap verir gibi kuvvetlendi. Cemal'in elindeki kâğıt kanatlarını çırpı. Kâğıdı kaptı Deniz. Avucunda buruşturdu, sonra parçalara ayırdı, suya bıraktı.

“Merkezefendi mevkisi, Denizli,” diye mırıldandı Cemal.

“Ne dedin?”

“Merkezefendi mevkisi, Denizli.”

“Güncel sinyal mi bu? Kod adının işlendiği GÖR’ün sinyali?”

“Evet.”

Deniz, Hikmet’e döndü. “Bu kod adı Cengiz Hoca’ya aitse son sinyalin buradan geliyor olması gerekmiyor mu?”

“Öyle olması gerekiyor... Bu işte bir terslik var.”

“Terslik işte mi yoksa sende mi, Hikmet?”

“Bir dakika...” dedi Hikmet. Aklında bin bir türlü ihtimal dönüyor gibi elini kaldırıp müsaade istedi. Gözlerini Karadeniz’e çevirdi, bildiklerini tekrar etmeye başladı. “Hoca’nın Kara Cihat ile buluştuğu araba pazarı Merkezefendi’deydi ama son gelen sinyal merkezinin Merkezefendi olarak görünmesi mümkün değil.”

“Neden mümkün değil?” diye araya girdi Deniz.

“Hem Hoca burada olduğu için sinyalin buradan gelmesi gerekiyor hem de Merkezefendi’nin idaresi birkaç yıldır Pamukkale’ye bağlı. Yani yıllardır orada sinyal merkezi yok.” Aklına yeni bir şey takılmış gibi duraksadı. Cemal’e döndü.

“Bu kod adıyla ilişkili GÖR sinyali hâlâ aktif mi?”

Cemal yeniden GÖR’üne dokundu. Kısa bir süre daha önünde beliren verileri inceledi. Kaşlarını çatı; verileri yeniledi.

“Garip,” diye mırıldandı. “Asıl GÖR on yedi senedir aktif değil.”

“Son etkinlik tarihi?”

“3 Aralık 2045.”

Deniz ile Hikmet göz göze geldiler. Adamın söyledikleri yarı yarıya doğrulanmıştı. Geriye bir tek o mevkiyi ve tarihi Cengiz Hoca’nın GÖR iziyle eşleştirmek kalıyordu.

“Hoca’nın o dönemki GÖR verilerini buraya aktar,” dedi Deniz. Bir sonraki planın çarkları kafasında dönmeye başlamıştı. “Yoldaşlık veri tabanı ile karşılaştıracamız.”

“Olmaz,” dedi Cemal.

“Ne demek olmaz?”

“Mümkün değil. Veriler kayıp.”

“Nasıl kayıp, Cemal? O kadar GÖR izini nasıl silerler?”

“Silmemişler. 3 Aralık 2045’ten önceki üç aylık verilerin tamamı Denizli’de bir hayalet diske aktarılmış. Hepsi DKM açısından ayrıştırılmış, buradan erişmek mümkün değil. Birinin bizzat gidip oradaki sunuculara bağlanması lazım.”

Deniz gözlerini kapattı. Yüzüne vuran rüzgâra odaklanmaya çalışarak derin bir nefes aldı. Ellerinin titrediğini hissediyordu. Boğazına bir çığlık tıkanmıştı. Var gücüyle bir kere bağırırsa rahatlayacak, bir kuş olup uçacak gibiydi.

Hayalet diskler yıllar önce Gürcistan’daki bir grup veri korsanı tarafından icat edilmişti. GÖR gibi içinden veri silimine izin vermeyen sistemlere karşı koruma sağlıyorlardı. GÖR’den ayrıştırılan veriler bir hayalet diske aktarıldığı takdirde aylık veri çağırımı sırasında GÖR sunucularına geri dönmüyor, sistemin gözünden uzak, sonsuza dek bu harici disklerde saklanabiliyordu. 2055’te yurt dışı kaynaklı bir siber saldırının ardından DKM de bazı hassas bilgilerin GÖR bulutunda saklanması tehlikeli olduğu kararına varmış, kendi hayalet disklerini üretmeye başlamıştı. Örtülü verilerin DKM tarafından depolanması söz konusu olmadıkça ülkede hayalet disk kullanmak yasaktı fakat bağlantıları kuvvetli kimseler zaman zaman karaborsadan hayalet diskler satın alıp, Parti’nin görmesini istemedikleri bilgileri ortadan kaldırılabiliyorlardı.

Cengiz Hoca'nın o hayalet diski nereden bulduğunu düşündü Deniz. Cemal'a döndü.

"Hoca diski DKM'den çalmış olabilir mi?" diye sordu.

"Hoca'nın işi değil bu," diye cevap verdi Cemal. "Bilgiler Parti tarafından örtülü veri ilan edilmiş. Yani verileri biz-zat Parti ayırıştırıp hayalet diske aktarmış."

"Emir Parti'den gelmiş?"

"Evet."

Deniz kendi kendine gülmeye başladı. Sinirden boynunun kasıldığını hissediyor fakat gülme refleksinin önüne geçemiyordu. Yeni şeyler öğrendikçe işler biraz daha karmaşık bir hale geliyordu. Boğulacak gibiydi. Boğazı kapanıyor, nefesi daralıyordu.

Göğsündeki ağrıya rağmen derin bir nefes aldı.

"Bir partili olarak cevap ver," dedi, "Parti böyle bir istihbaratı GÖR'den, DKM'den niye saklasın?"

"Demek ki birileri bu kişinin yakalanmasını istememiş," diye cevap verdi Cemal. "Burada işimiz tamam herhalde?"

GÖR bilekliğine dokundu. Rüzgârın çarptığı kolundaki tüyleri diken diken olmuştu. Gömleğinin yenini örttü. O gün dördüncü kez uykuya dalmak üzere eve doğru yola koyuldu.

33. BÖLÜM

Dokuz Numara projeden kalan bütün vaktini bu harf kümesinin anlamını çözmeye harcıyordu. Üniversite-deki kriptoloji dersleri hafızasında canlanıyor, sınıf arkadaş-larıyla saatlerce kırmaya uğraştıkları şifreler birer birer gö-zünün önünden geçiyordu.

Sezar şifrelemesi bir sonuç vermemişti. Bilinen en basit ve en eski şifreleme yöntemlerinden biriydi bu. Kelimenin harflerinin alfabede belli bir sayı ötedeki harflerle değışti-rilmesinden ibaretti. İlk olarak Sezar tarafından, neredeyse iki bin iki yüz yıl önce kullanılmış fakat uzun bir süre önce istihbarat birimlerince standart kodlama yöntemleri arasın-dan çıkarılmıştı.

Dolayısıyla işe yaramamasına şaşırmamıştı Dokuz.

Pigpen şifrelemesi Sezar'a nazaran biraz daha karmaşıktı. Kelimelere karşılık gelen sembolleri aratmak için Dokuz'un beş ayrı veri tabanından izin alması gerekmiş fakat hiçbi-rinde dikkate değer bir sonuç çıkmamıştı.

Günlük çalışmasını bitirip birer birer veri tabanlarını gezdiği bir akşam Dokuz'un içine bir şüphe düştü. Üzerinde çalıştığı ipuçları veri tabanı yöneticisi tarafından gönderili-yordu. Yöneticiden gelen bilgileri işleyen Ana Akıl, verilerin bütün varyasyonlarını tarıyor ve ona göre bir sonuç çıkarıyor olmalıydı. Haliyle Ana Akıl'ın çözebileceği bir mesaj gön-dermek son derece tehlikeliydi.

Dokuz Numara yanlış yoldaydı. Günlerdir üç kelimeyi harflerine ayırıyor, bin bir çeşit şifreleme yöntemiyle yeni bir bilgi edinmeye uğraşıyordu. DKM'nin o güne dek geliştirdiği en yetkin yapay zeka olan Ana Akıl ile yarışmaya çalışıyordu.

Aptallığını fark edince biraz sinirli, biraz kırılgan, kendi kendine güldü. Yönetici hâlâ projeden alınmadığına göre Ana Akıl bu üç kelimenin yapı taşları üzerinden dikkate değer bir bilgiye erişmemiştir. Demek ki ortada veri analizleriyle erişilecek, gizli bir mesajı gün ışığına çıkaracak bir şifre yoktu. Yöneticinin Dokuz'a gönderdiği kelimeler bir veri kümesi değil, yalnızca verisel düşüncenin dışında bir insan tarafından anlam verilebilecek, semantik olarak incelenmesi gereken sözcüklerdi.

Harfleri unutup yeniden kelimelere odaklandı Dokuz. Zihninin kilidi açılmış gibi hissediyordu. Henüz bir sonuca varmasa da bir şeylerin yaklaştığını seziyor, yalnızca kelimeler ve çağrışımları üzerinde biraz daha vakit harcaması gerektiğine olan inancı pekişiyordu.

Üst üste ikinci öğününü atlaması DKM'nin dikkatini çekebilirdi. Acıktığını fark etmemiştir Dokuz ama yemekhaneye girer girmez karnı guruldamaya başladı. Yemeğini hızla bitirip odasına geri döndü. Akşam yemeğine kadar aralıksız çalıştı, sonraki günün işlerini çabucak aradan çıkardı. Yeniden *Hasta, Lübnan* ve *Karlıova* kelimelerinin başına oturdu.

Günlerdir uykularını kaçırın bilmecenin anahtarı, geceye düşen bir yıldırım gibi bir anda Dokuz Numara'nın gözleri önünde parladı. Çekmecesinden yeni bir parça kâğıt çıkardı Dokuz. Üç kelimeyi son bir hafta içinde belki de yüzüncü kez yan yana yazdı.

Veri yöneticisi mesajında, "Check-up yapıldı," demiştir. Dokuz Numara o anda buna aldırış etmese de veri kontrolü için medikal bir terim kullanılması alışılmışın dışındaydı.

Yönetici *hasta* kelimesini kümenin kalanından ayırıştırıyor, bunun diğer iki kelimeyi birbiriyle ilişkilendiren bir bağlaç işlevi gördüğüne işaret ediyor olmalıydı.

Dokuz Numara Lübnan'da kullanılan biyolojik silahın temelindeki virüsü bulmak için Küresel İstikrar Pakti'nin Terörle Mücadele Bölümü'ne bağlandı. Son otuz beş yılın terör saldırıları ekranında belirdi. Dokuz Orta Doğu'yu işaretledi. Üzerinde tek tük ışıklar yanan Suriye ve İsrail'in arasında Lübnan bir trafik ışığı gibi kıpkırmızı parlıyordu.

Dokuz önceleri terör saldırısı olduğu sanılan fakat sonradan devlet eliyle düzenlendiği anlaşılan saldırının verilerini çıkardı. Ölüm raporlarını bilgiduvarına düzenletti. Yüz binlerce hastanın semptomlarını takip eden zaman çizelgesi Beyrut'un içme suyu şebekesindeki ısı değişimi ile eş zamanlıydı. Avrupa Birliği'nin araştırma komisyonunun dikkatini çeken ve saldırının devlet eliyle planlanmış olabileceği ihtimalini tartışmaya açan ilk bulguydu bu. Saldırıdan birkaç hafta önce Beyrut'un su şebekesi özelleştirilmiş ve doğrudan gizli servisin komutanlarından birine bağlanmıştı.

İçme suyunun Zürih'teki AB laboratuvarlarına gönderilen numunesinde, koleraya sebep olan *Vibrio Cholerae* bakterisinin izi bulunmuştu. Kelimeleri dikkatle önündeki kâğıda geçirdi Dokuz. Karlıova saldırısındaki biyolojik silahın nasıl bir temele sahip olduğu, hangi bakteri veya virüsün kullanıldığı kimseyle paylaşılmamıştı. AB laboratuvarlarının ısrarına rağmen dosya DKM içinde incelenmiş, dışarıya yalnızca DKM laboratuvarlarının ve muhtemelen yönetiminin filtresinden geçen bilgiler servis edilmişti.

Dokuz'un Karlıova saldırısının verilerine ihtiyacı yoktu. DKM laboratuvarlarının istihbarat sınıflandırma tekniğinden haberdardı. Karlıova'daki saldırının hangi yılda meydana geldiğini bilmesi yeterliydi.

Önündeki kâğıda not düştü:

Vibrio Cholerae - 49.

VC-49.

Lübnan dosyası ile ilişkilendirilmiş veri tabanlarını tarattı. DKM laboratuvarları ile çok kez veri alışverişi yapmış bir araştırma laboratuvarı dikkatini çekti. Laboratuvar Başşehir’de, Efendi’nin kışlık sarayının yanı başındaydı. DKM dışından erişime kapalıydı. Dokuz Numara EYD-7 statüsünün işe yarayacağını umut ederek veri tabanına bağlandı.

Şansı yaver gitti.

Başşehir Milli Tıp Laboratuvarları’na ait arama motoru Dokuz’un ekranında belirdi. Dokuz elleri titreyerek VC-49’u arama motoruna kopyaladı.

Tek bir sonuç vardı: KRLV-2049.

Karlıova saldırısının dış dünyadan gizlenen, Anadolu Ateşi üzerinde çalışan proje üyelerine bile sansürlü olarak sunulmuş orijinal dosyası.

Dokuz’un haftalar önce Ana Akıl’dan aldığı korelasyon sonrası içine doğan şüpheler doğruydu. Karlıova’daki saldırıda birçok kurbanın ölüm sebebi olarak gösterilen bakteri, bundan birkaç yıl sonra Lübnan’da meydana gelen felaketin temelindeki ile birebir uyuşuyordu. Yöneticinin Dokuz’a iletmek istediğı mesaj şimdi apaçık ortadaydı. Karlıova saldırısı bir devlet projesiydi. Ucu bir şekilde Anadolu Ateşi’ne dokunuyordu.

Dokuz Numara vakit kaybetmeden, Anadolu Ateşi’nin diğeri parçası olan, Karlıova’dan yedi yıl sonra meydana gelen Eşme Saldırısı’nın dosyasını aramaya koyuldu. Dosyaya erişmesi yalnızca iki dakikasını aldı. Araştırmacıların eş zamanlı çalışabilmesi için Karlıova ve Eşme projeleri arasında

bir köprü kurulmuş, EYD-6 ve üzeri olan DKM çalışanlara erişim hakkı verilmişti.

Eşme saldırısında ölüm sebebi olarak birçok rapora aynı hastalık düşülmüştü: tüberküloz.

Dokuz, Eşme’de on binlerce insanı öldüren saldırının temelindeki *Mycobacterium Tuberculosis* bakterisini az önce kullandığı not kâğıdına ekledi. Bulduğu sonuçları doğrulamak için sistemden çıktı. Laboratuvarın arama motoruna MT-56 kod adını girdi. Sonuçlar ekranında belirirken derin bir nefes alarak sandalyesinde geriledi Dokuz. Baş zonkliyordu ama hedefine ulaşmak üzereydi. Günlerdir aradığı sonuçlar şimdi ekranında belirmeye başlamıştı. Karlıova ve Eşme saldırılarının dosyaları VC-49 ve MT-56 kod adlarıyla bilgiduvarında apaçık okunmayı bekliyordu.

Gecenin bir yarısında Dokuz’un dosyaları okumaya, tarih dersi görmeye vakti yoktu. Bir an önce bu saldırıların Anadolu Ateşi ile bağlantılarını bulmak ve nasıl bir amaç için aylarını feda ettiğini öğrenmek istiyordu.

Böylesine büyük çaplı projeler elbette yüksek hacimli veri alışverişi gerektirmiş ve bu veriler yüzünden arkasında bir iz bırakmış olmalıydı. Dokuz ne yapması gerektiğini biliyordu. Ama önce verileri güvene almalı, sonra biraz dinlenmeliydi. Kafasında çalan davullar gözünü karartıyordu. Dosyaları çevrim dışı sürücüsüne kaydetti. Dişlerini fırçalamadan önce yatağında bir iki dakika dinlenmeye niyetlendi, uzandı. Gözlerini açtığı anda kahvaltı vakti gelmişti. Kara Cihat’ın tekdüze sesi her sabah olduğu gibi bütün yerleşkeye nutuk çekiyordu:

“Kural iki: Bana verilen görev dışında herhangi bir uğraşa girişmeyeceğim.

“Kural üç...”

34. BÖLÜM

Refik Efe'nin ofisindeki telefon çaldığında Ceyda gizli kapının arkasındaki turunu bitirmiş, oturduğu yerde bir bardak çayın keyfini sürüyordu. Antika telefonun ahizesini kaldırdı.

“Ordu falan yok yani?” diye sordu.

Deniz nefesini tuttu. Tuzak kurulduğu ihtimaline karşı cevap vermeyecekti. Standart prosedür on saniye sessiz kaldıktan sonra iletişimi kesmeyi gerektiriyordu. Ceyda'nın kulağına, hattın diğer ucundan bir yutkunma sesi doldu.

“Kapatma,” diyerek sessizliği bozdu Ceyda. “Benim.”

“Ceyda?”

“Ayrıntıya girmeye gerek yok ama iyiyim.”

Refik Efe'nin kendisini izlediğini fark etti. Telefonu kaldırarak yönünü duvara döndü. Derin bir nefes aldı, sonra boğazını temizledi. Yanında bir başkası varsa Deniz'in de hattın diğer ucunda aynı şeyi yaptığına emindi.

“Tam zamanında ölümden döndün,” dedi Deniz. Sesinden yüzünde kimsenin görmeye alışık olmadığı geniş bir gülümsemenin şekillendiği ve gözlerinde yaşların birikmeye başladığı belli oluyordu. Konuşmadan önce derin nefes alıyor, sesinin çatlamasını engellemeye çalışıyordu. “Sana çok ihtiyacım var.”

“Silahlar nerede, Deniz?”

“Efendim?”

“Kaç yıldır Depo 11’e gönderdiğim silahlar... buradaki ordu... neredeler?”

“Hepsini anlatacağım ama şimdi değil. Şimdi hemen-”

“Önce soruma cevap ver. Devrim gecesi Parti’yle savaşıcak ordunun silahları nerede?”

“Orada değil.”

“Nerede?”

Kısa bir süreliğine gergin bir sessizlik iki ahizede asılı kaldı. “Ordu falan yok, değil mi?” diye sordu Ceyda.

“Var, ordu var.”

“Nerede peki?”

“Her yerde.”

“Deniz...”

“Her şeyi anlatacağım ama acilen yola çıkman gerekiyor.”

“Yola çıkar çıkmaz bütün sorularıma cevap vereceksin.”

“Anlaştık.”

“İstanbul’da mısın?”

“Evet ama senin Denizli’ye gitmen gerekiyor.”

“Dağıtım için bana ihtiyacın yok. Bırak İstanbul’a gele-yim. Bana asıl orada ihtiyacınız olacak.”

“Yoldaşlara dağıtım için gittiğini söyleyeceğiz ama sana başka bir iş için orada ihtiyacım var.”

“Yoldaşlara yalan söylemek hoşuma gitmiyor, Deniz. Şu anda ben de yalan söylediğin yoldaşlardan biriyim. Daha yalanının ne olduğunu bile bilmiyorum.”

“Bu iş çok ciddi. Bizimle ilgili değil.”

“Neyle ilgili peki?”

Deniz bir süre duraksadı.

“Hattı kontrol et,” diye devam etti. “Güvenli mi?”

“Evet.”

“Cengiz Hoca’yla ilgili. Parti’ye çalıştığına dair bir iddia var.”

Bu sefer duraksayan Ceyda’ydı. Ahizeyi diğer eline aldı, sol kulağına götürdü.

“Cengiz amca?”

“Evet.”

“Saçmalama, Deniz. Amcamın Parti’yle ne işi olur?”

“Ben de inanmak istemiyorum, Ceyda. Doğruysa bütün planlarımızı altüst edebilir. Bu yüzden senin bizzat Denizli’ye gidip bu iddiaları araştırman lazım. Klozet çoktan yola çıktı, Denizli’de seni karşılayacak.”

“Peki nasıl gideceğim?”

“Alarm çalınca köyden bir araç gönderildi. Birazdan varır.”

“Adresi gönder.”

“Aracı Eylül Uydu’dan sürececek. Baykuşun Baş’ını aldığımızdan beri denetimler sıkılaştı, GPS’e güvenemiyoruz.”

“Arabada güvenli hat var mı?”

“Bağlıyorum. Araba geldiğinde açılmış olur. Dışarıda bekle.”

Telefon kapandı.

Ceyda ayaklandı. Sanki Refik Efe odada değilmiş gibi kapıya yöneldi.

“Geri dönecek misin?” diye sordu Refik Efe.

“Hayır.”

“O zaman şunu al.”

Masaya dokundu. Üzerinde beliren ekrana bir şifre girdi. Aynı anda açılan çekmecedен şeffaf, plastik bir kart çıkardı, Ceyda’ya uzattı.

“Bu ne?” diye sordu Ceyda.

“Kredi kartı,” dedi Refik Efe. “Amazon’da çalışırken harcamalarının takip edilmesini istemeyen üst düzey yöneticilere verirdik. Birini ne olur ne olmaz diye kendim için biçimlendirmiştim.”

Ceyda kartı aldı. Kısa bir süre bir şey demeden Refik Efe’ye baktı. Gözleriyle teşekkür ediyor gibiydi. Kartı cebine koyduğu gibi arkasını döndü, uzaklaştı. Dışarıya çıktığında araç yenice gelmiş, girişe park etmişti. Kapısı açıktı.

Vakit kaybetmeden koltuğa kuruldu Ceyda. Ana monitöre iştirtilmiş kulaklığı çekip aldı, kulağına geçirdi.

“Hazırım,” dedi.

“Sesim net mi?” diye sordu Deniz.

“Net, devam et.”

“Araba hareket etti mi?”

“Etti. Amcamla ilgili iddialar kimden geliyor?”

“Ne önemi var?”

“Ne demek ne önemi var? Cengiz Hoca’dan daha çok güvendiğin birisi mi?”

“İddianın kimden geldiği önemli değil. Adamın anlatıklarıyla benim kontrol ettiğim birkaç şey uyuşuyor. Yani adama güvensek de güvenmesek de duruma el atmamız lazım.”

“Denizli’de ne bulacağım?”

“Tanığın anlattığına göre hoca Hanımefendi’ye suikast düzenlemek ve direnişin başına geçmek için hekimlerden bir örgüt kurmuş.”

“Suikast mi?”

“Evet.”

“Bırak Allah aşkına... Niye böyle bir girişimde bulunduğunu da anlattı mı bu tanık?”

“Hoca, Hanımefendi’nin Parti’ye çalıştığına inanıyormuş. 17 Eylül’de Hanımefendi’ye ulaşmış, sinyalin Saray’dan geldiğini görmüş. Yani o geceki yıkımın Hanımefendi’nin işi olduğuna inanıyor.”

“Hepsi bu mu?”

“Örgütteki hekimlere bu kadarını anlatmış ama Hikmet’in dediğine göre kendinden emin görünüyor.”

“Hikmet? Tanık dediğin, ameliyathanede bulduğumuz o doktor mu?”

“Evet.”

“Daha dün tanıştığımız adamın lafına bakarak amcamı hain ilan ediyoruz yani...”

“Adam dikkate almaya değer bir kanıt sundu. O kanıtı takip ediyoruz, Hikmet’in lafını değil.”

“Ne kanıtı?”

“Bir hayalet disk. Hikmet, Cengiz Hoca’nın Denizli’de Kara Cihat’la buluştuğunu söylüyor. Hoca’nın o dönem kullandığı kod adını GÖR’de tarattık. Tam Hikmet’in örgütü ifşa ettiği tarihte sinyali kesilmiş, o dönemin bütün verileri bir hayalet diske aktarılmış.”

“Tesadüf olamaz mı? Hem o kod adının amcam ile alakalı olduğu ne malum?”

“Kod adının işlemde olduğu tarihler ile Cengiz Hoca’nın GÖR izinin hareketsizlik dönemleri birebir uyuyor. Bunun olasılık hesaplarını canın isterse Eylül’e sor.”

Ceyda bir süre bir şey demedi. Deniz’in hâlâ hattın diğer ucunda olduğunu biliyordu. Nefesini duyabiliyordu. Depo 11’i gizleyen koruluktan çıkmış, köy yolunda ilerliyordu.

“Kara Cihat falan...” diye mırıldandı.

“Biliyorum...” dedi Deniz.

Ceyda'nın aklına soru üzerine soru geliyordu. Nereden başlayacağını bile bilmiyordu. Deniz ile en son şifahaneye girmeden önce görüşmüşlerdi. Basri'nin ele geçirilip geçirilmediğini, operasyondan kimlerin sağ kurtulduğunu, yıllardır Depo 11'e gönderdiği silahların nereye kaybolduğunu sormak istiyor, her bir sorunun cevabından korktuğu için ağzını açamıyordu.

“Biraz dinlen istersen,” dedi Deniz. “Aklındakileri sonra konuşuruz, olur mu?”

Ceyda sanki Deniz'in karşısında oturuyormuş gibi kafasını salladı. Cırcır Hasan'ın evinden ayrıldığından bu yana bir gram uyku uyumamıştı. Son saatlerin yorgunluğu ağır bir battaniye gibi üzerine çöküyordu. Kulaklığı acil durum moduna aldı. Gözlerini kapattı.

35. BÖLÜM

Beykoz Şifahanesi'ne ait beş deniz taksiden dördü iskelede Busul usul sallanıyordu. 44'ün Liseler Ayaklanması sırasında köprü ve tüneller kapatılınca sağlık personelini şehrin iki yakası arasında taşımak için DKM tarafından şifahaneye hibe edilmişlerdi. Sağlık Bakanlığı'na ait kurumlar arası ulaşımdan ücret alınmıyordu, bu sebeple şifahanenin deniz taşıtları son yıllarda üst düzey bakanlık çalışanlarının kişisel taksileri haline gelmişti. Şifahane yöneticileri kıta geçiş ücreti ödemek yerine Boğaz'a kıyısı olan herhangi bir bakanlık binasında deniz taksiye biniyor, karşı kıyıdaki başka bir bakanlık binasında iniyorlardı. Aylık denetimlere işlenmesi gereken bu yolculuklar küçük bir ücret karşılığı göz ardı ediliyordu.

Beykoz Şifahanesi'nin beş numaralı deniz taksisi karşı kıyıdaki İstinye Şifahanesi'nin iskelesine yanaştı. Anadolu yakasından iki kişi ile açılmış, hedefine ise tek yolcu ile varmıştı. Cengiz Hoca yerleşkenin misafir salonunda İstinye Sağlık Şefi'ni beklerken, ikinci yolcu Emirgan Parkı'nın tuvaletlerinden birinde ıslak kıyafetlerini değiştiriyordu.

Basri Bozkır'ın on yıldır yaşadığı evi, Pembe Köşk, Emirgan Korusu'nun yaprak dökmeye başlayan ağaçları arasında gizleniyordu. Girişindeki DKM güvenlik koridoruna dakikalar önce Cemal'in GÖR'ünden gelen onayla Ezgi'nin gözü işlenmişti. Ezgi riskli operasyonlara alıştı fakat ilk kez bir DKM güvenlik koridorundan geçiyordu. Cemal'in gecikmesi halinde koridordaki göz tarayıcıları birer lazer tabancasına dönüşecek, Ezgi'nin retinalarını yakacaktı.

Koridorun ortasındaki tarayıcının önüne varınca Cemal'in tembihlediği gibi durdu Ezgi. Kafasını çevirmeden sağ elini kaldırdı, başparmağını duvardaki panele bastırdı. Sahte tarayıcı bir klik sesiyle kayboldu. Yerinde göz tarayıcısı belirdi. Ezgi bu kez sağına döndü, gözlerini tarayıcının hizasına getirdi. Üç saniyelik bir bekleyişin ardından yeşil bir ışık yandı. Koridorun sonundaki kapı açıldı.

Ezgi adımlarını hızlandırmamaya dikkat ederek ilerledi. Emirgan Korusu'nun planlarını ezberlemişti. Hangi yol ayırımında ne tarafa dönmesi gerektiğini, nerede kaç güvenlik görevlisinin nöbet tuttuğunu adı gibi biliyordu.

Köşke varana kadar koruluğun içinde yürüdü. İstanbul'un göbeğinde bu kadar çok ağaç kaldığını görünce şaşırdı. Kafasını kaldırıp etrafını izlemekten kendini alamıyordu. Yanlış bir yola sapmak üzere olduğunu fark edince dikkatini topladı ve kısa bir süre sonra köşkün girişine vardı. Kapıdaki görevliye yaklaştı.

“Saadet Bozkır için nöbet devri,” dedi.

“Kayıt numarası?” diye sordu adam. Ezgi gömleğinin kolunu sıvadı. GÖR bilekliğini adama uzattı. Adamın tarayıcısında yeşil bir ışık parladı.

“Saadet Hanım uyanmak üzere,” dedi adam. Kenara çekildi. “İki dakika sonra çay saati var. Programa erişimin açıldı mı?”

Ezgi kafasını salladı. Cebinden çıkardığı tek dal sigarayı adama uzattı.

“Açtırıyorum,” diye devam etti adam. Sigarayı ceketinin iç cebine koydu. “Kolay gelsin.”

Ezgi merdivenleri tırmandı. Köşkün planını da aklına kazımişti. Çay odası batı kanadının üçüncü katındaydı. Oraya

çıktı. Kapının önündeki nöbet noktasında durdu. İçeriden tıkırtılar geliyordu.

Girişteki nöbetçinin bahsettiği programı bir dakika bile aksatmadan, tam zamanında kapı açıldı. Ayak bileklerine inen mavi sabahlığıyla Saadet Bozkır kapıda belirdi.

“Ah,” dedi karşısında Ezgi’yi görünce. “Nöbetçi geleceğini bilmiyordum.” Gülümsedi. “İki dakika bekleteceğim. Üzerime yakışık alır bir şeyler giyeyim.”

“Gerek yok, hanımım,” dedi Ezgi. Şaşkınlığını gizlemeye çalışıyordu ama gecikmişti.

Saadet Hanım bir şey demeden kapıyı kapattı. Kısa bir süre sonra üzerinde beyaz, sade bir bluz ve altında ten rengi bir keten pantolonla Ezgi’nin karşısına çıktı. Göz göze geldiler. Durdu, karşıdaki genç kadını süzdü.

“Kadın olmasam kadın memur görmeyeceğim,” dedi.

“Efendim?”

“Önemli değil.” Kapıyı ilk açtığı anki gibi gülümsemiyordu kadın ama yüzüne bir yumuşaklık yayılmıştı. Çevresine işini çok seven bir ilkokul öğretmeni edasıyla bakıyordu. Alt kattaki çay salonuna doğru yürümeye başladı. Ayaklarındaki düz siyah babetler sanki pamuktan yapılmış gibiydi. Yürürken tık çıkarmıyordu.

Ezgi kadını takip etti. Birlikte geniş, beyaz çay salonuna girdiler. Duvarlardan biri neredeyse tamamen camla kaplanmıştı. Köşkün önündeki ağaçların hemen üzerinden İstanbul Boğazı’nın suları görünüyordu. Siyah beyaz üniformalı bir hizmetçi salondaki tek masanın üzerine eğilmiş, büyük bir bardağa kan kırmızısı çay dolduruyordu. Saadet Hanım’ın girdiğini görünce hafifçe kafasını eğdi. Ahşap sandalyelerden birini Hanım’ın oturması için çekti. İki adım kenara kayd.

“Gidebilirsin, Ayşe,” dedi Saadet Hanım. Hizmetçi itiraz etmedi. Sessiz adımlarla salondan çıktı.

Saadet Hanım sandalyeye oturdu. Bacak bacak üstüne attı. Çayını yudumlarken Boğaz’ı izlemeye koyuldu. Alnındaki kırışıklıklar makyajının altında gizleniyordu. Kadın ara ara aklına mutlu bir anı gelmiş gibi gülümsüyor, o anlarda gözlerinin köşeleri biraz daha kırışıyor ve altmışlara dayanan yaşı, kafesinden kaçan bir kuş gibi gün yüzüne çıkıyordu. Çocukluğundan başlayarak iyi bir eğitim almıştı. Otuz altı yıldır Basri Bey ile evliydi. Yeşil Gece’ye kadar bir devlet okulunda öğretmenlik yapmış, Devrim’den sonra geleneksel bir ev hanımı rolünde Basri’nin kariyerini destekleyebilmek için erken emekliliğe ayrılmıştı.

Ezgi’ye iletilen dosyada kadının Bacılar Ayaklanması sırasında direnişçilere sempati duyduğu ve birkaç girişime destekte bulunduğu yazıyordu. Ayaklanma öncesi Parti’ye sızan bacıların istihbarat raporlarında “potansiyel mikrofon” olarak işaretlenmişti Saadet Hanım. Aynı raporlara göre biraz safçaydı. Bacılar aklını çelebilirlerse Saadet Hanım’ı DKM’nin merkezinde bir dinleme cihazı gibi kullanabileceklerini düşünmüşler, varsayımlarında haklı çıkmışlardı. Dikkatle ayarlanan birkaç tesadüfi karşılaşma yeterli olmuştu. Ayaklanma süresince Saadet Hanım evde duyduklarını Bacılar Birliği’ndeki bağlantılarına aktarmış, iki büyük cephanelik baskının önüne geçmişti. Ortaklıkları uzun sürmemişti. Ayaklanma bastırılmış, Saadet Hanım’ın bağlantıları birer birer öldürülmüştü. Birlikten geride kalan birkaç direnişçi Saadet Hanım’ın kısa süre içinde ifşa olacağını ve ayağının kaydıracağını sanmıştı ama Basri’nin kişisel çıkarlarını hesaba katmamışlardı. İsyanın üzerinden yıllar geçmesine rağmen ikinin evliliği ayakta idi. İhanet ortaya çıktığında köşkü doğu ve batı kanadı olarak ikiye ayırmışlar fakat kirli çamaşırlarını

Anadolu basınının ve Parti'nin önüne çıkarma cesareti gösterememişlerdi.

On yedi yıl sonra direnişin hedefinde yine Saadet Hanım vardı. Ezgi kadının hâlâ eskisi gibi saf ve maceraya açık olmasını umuyordu.

“Çay alır mısınız?” diye sordu Saadet Hanım.

“Sağ olun,” dedi Ezgi. “Görevdeyken bir şey tüketmem daha iyi.”

“Cin tonik vermiyorum, canım. Alt tarafı çay.”

Ezgi istemeden gülümsedi. Kadının gözleri uzaklara, İstanbul Boğazı'nın ötesine daldı. Ağzına bir kurabiye attı, uyuşuk hareketlerle yemeye başladı.

“Adın ne?” diye sordu.

“DKM Kırmızı Ta-”

“Adın dedim, kızım.”

“Hilal, hanımım.”

“Nerelisin, Hilal?”

“Bursalıyım. Doğma büyüme.”

Saadet Hanım ağır ağır kafasını salladı. Bakışları hâlâ dışarıda, İstanbul Boğazı'ndaydı. Duruşunu bozmadan, “Su soğuk muydu?” diye sordu.

“Buyrun?” dedi Ezgi. “Hizmetçileri çağırayım mı?”

“Korudaki havuzun suyu diyorum, soğuk değil miydi?”

“Hangi havuz, hanımım?”

Kadın bu sefer Ezgi'ye döndü. Gülümsüyordu. “Saçlarını tam kurutamamışsın da.”

Ezgi elini saçlarına götürdü. Saadet Hanım haklıydı, saçları hâlâ nemliydi. Aynada kendisine baktığında o bile saçlarındaki nemi fark etmekte güçlük çekmiş, başkasının

göreceğine ihtimal vermemiştir. Çay salonunun ışıkları altında parlıyor olmalıydı.

“Dert etme,” diye devam etti Hanım. “Yoğun çalışıyorsunuz. Yüzmek insana iyi geliyor.”

“Teşekkür ederim, hanımım.”

“Köşkü nasıl buldun peki?”

Ezgi cevap vermek için ağzını açtı ama bir süre öylece bekledi. Saadet Hanım’ın gündelik sorular sorup sohbet etmeye çalışacağını düşünmemiştir.

“Ailenize layık,” dedi.

“Ailemize layık...” diye mırıldandı kadın. Sonra elinde çay bardağı olduğu halde yönünü Ezgi’ye döndü. “Benimle normal bir insan gibi konuş, çocuk. Bir kafede karşılaşmışsınız gibi.”

“Tabii, hanımım.”

“Kafede karşılaşan insanlar birbirlerine hanımım, efendim demezler.”

“Size nasıl hitap etmemi tercih edersiniz?”

“Bilmem. Basri Bozkır’ın karısı olmayalı neredeyse yarım asır oluyor. Yeni tanıştığın normal bir insana nasıl hitap ederdin?”

“Beyefendi ya da hanımefendi derdim herhalde.”

“Anlaştık o zaman. Çay alır mısınız?”

Ezgi tereddütte kaldı. Gözleri kadının çaydanlığı tutan elinden duvardaki saate kayd.

“Çay saatinde kimse rahatsız etmez, merak etme,” dedi kadın. “Yeni tanıştığın biri çay ikram ettiğinde içmez misin?” Ezgi’nin suratındaki ifadeyi görünce hafif bir kahkaha attı. Karşısındaki boş bardağa uzandı, çay doldurdu. “Gençliğimde

insanlar başkasının çayını içmekten korkmazdı,” dedi. Yeni doldurduğu bardağı Ezgi’ye uzattı.

Genç yoldaş bu kez itiraz etmedi. Çayı yudumladı. Devletin birkaç yıl önce tektipleştirdiği çaydan farklı bir şey tattığını sandı. İkinci bir yudum içti. Yanılmıyordu; çayın tadı şüphesiz alışık olduğundan farklıydı.

“Kaçak,” dedi Saadet Hanım. Yüzünde kendinden memnun, ince bir gülümseme vardı. “Hayatımı Parti için yaşarken tek tesellim bu çay. Başka bir başkaldırıya izin yok.”

“Elinize sağlık, hanımefendi,” dedi Ezgi.

Saadet Hanım’ın gülümsemesi suratına yayıldı. Yanındaki sandalyeyi çekti.

“Oturmaz mısınız?” dedi.

“Zevkle,” dedi Ezgi ve kadının yanına oturdu.

Saadet Hanım elini uzattı. “Özlem,” dedi.

“Hilal,” diye karşılık verdi Ezgi. Saadet Hanım’ın yargılayıcı bakışlarını görünce, “Derya,” diye düzeltti.

“Nerelisiniz, Derya Hanım? Sizi buralarda ilk kez görüyorum.”

“İş için buradayım. Aslen İzmirliyim. Siz uzun süredir buralardasınız herhalde?”

“Yok canım. Alt tarafı otuz, otuz beş yıl kadar oluyor.”

“Tabii, sayılı gün çabuk geçer,” dedi Ezgi.

Saadet Hanım bir çocuk gibi kıkırdadı. Kadın sanki ilk kez sarhoş olmuş on yedi yaşında bir lise öğrencisi gibi davranıyordu. Hareketlerinde kendine has bir sıcaklık, bir salıvermişlik vardı. Aklından geçenler olduğu gibi diline düşüyordu.

Ezgi’nin zihnini okumuş gibi kısaca duraksadı. Birkaç saniye bir şey demeden karşısındaki genci süzdü.

“Biliyorum, garipsiyorsun,” dedi.

“Esağfurullah,” dedi Ezgi. “Garip-”

“Açıklama yapmana gerek yok. İnsan burada sohbet edecek çok kimse bulamıyor. Sen geçici görevdesin, değil mi?”

“Evet, hanımım.”

“O yüzden böyle rahat konuşabileceğini tahmin ettim. Temelli buraya atananlar görev tanımlarının dışına çıkmaya çekiniyorlar.”

Ezgi çay bardağını iki eliyle kavradı. Kadının nasıl hissettiğini az da olsa anlıyordu. Kendisi de direnişçi kimliğinden bağımsız bir vatandaş olarak sokakta biriyle muhabbet etmeyi yılar olmuştu. Parti’ye karşı verdiği savaş her yemeğine, kahvesine, gülüşüne ve gözyaşına karışıyordu.

“Seni çok yormayacağım, Hilal,” dedi Saadet Hanım. “Hepimiz görevimizi yapıyoruz. Seninle benim görevlerimiz sadece diğerlerinden biraz daha zor.” Ezgi’nin kafasının karıştığını görünce, “figüranlık,” diye devam etti. “Dört yılda bir oy kullanan, bütün bilgilerini akşam haberlerinden alan bir vatandaşsan, Anadolu’ya hizmet etmen ve ülkenin ideallerini benimsemen çok kolay. Ama sen işin içindesin. Düzenin nasıl yürüdüğünü, kimin nasıl ezildiğini görüyorsun. Bir köyü bombalamak için karar aldıktan sonra kocam hiçbir şey olmamış gibi kahvesini yudumluyor. Kızmıyorum. İşini yapıyor. Sessiz kaldığım için kendime de kızmıyorum. DKM şefini destekleyen sadık bir hanım olarak ben de kendi işimi yapıyorum.”

Bir süre sessizce oturup çaylarını yudumladılar. İstanbul Boğazı’nın sularına yağmur bulutlarının gölgeleri düştü. Pencerenin önündeki ağaçlar önce usul usul, sonra depreme tutulmuş gibi sallanmaya başladı.

“Aklında sorular var,” diye tekrar lafa girdi Saadet Hanım. “İnan ki bunları içinde tutuyorsun diye gücenmiyorum.

Baksana, kafede tanışan iki yabancı rolü oynayalım dedik, ben lafı iki cümlede yine Basri Bozkır'ın karısının dertlerine getirdim.”

Ezgi'nin yüzünde silik bir gülümseme belirdi. Çayını bitirdi, bardağını hafifçe masanın ortasına doğru itti.

“Bir bardak daha alır mısın?” diye sordu Saadet Hanım.

“Sağ olun, hanımım,” dedi Ezgi. Basri'nin GÖR'ünden gönderilen mesaj ulaşmış olmalıydı ama kadın GÖR bilekliğini hâlâ takmamıştı. Onlarca yıldır DKM tarafından korunan ve her noktası kontrol edilen bir evde yaşıyordu. Uyurken yahut mecbur kalmadıkça bilekliği etkinleştirmemesi anlaşılır bir tercihti.

“Benden istediğiniz bir şey var mı?” diye ekledi Ezgi. Bakışları kadının bileklerine kaydı. Saadet Hanım belli belirsiz gülümsedi.

“Tembihlediler mi?” diye sordu.

“Neyi, hanımım?”

“Bilekliği taktırmanı.” Ezgi'nin itiraz etmesine müsaade etmeden, “merak etme,” diye devam etti. “Mesajı aldım.”

“Hangi mesajı, hanımım?”

“Bilmezlikten gelmene gerek yok. Kocamın zor durumda olduğunu biliyorum.”

Ezgi, eli hâlâ çay bardağında, duraksadı. Göz ucuyla kapağı baktı. Kapalıydı. Hafifçe öne eğildi.

“O zaman benim niye burada olduğumu da biliyorsunuz.”

Saadet Hanım evet der gibi kafasını salladı.

“Mithat Bey'e haber verme fırsatınız oldu mu?”

“Henüz kimseye haber vermedim,” dedi Saadet Hanım. “Önce bu mesajı DKM'ye okutup doğrulatmam lazım.”

“Basri Bey mesajı özellikle size gönderdi. DKM ile iletişime geçme fırsatı vardı ama size yazmayı tercih etti.”

“Kocam ilk kez esir alınmıyor, çocuk. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorum. Ama yine de mesajın ondan geldiğini doğrulatmam lazım.”

“Ne kadar zamana ihtiyacınız var?”

“Doğrulama geldiğinde seni çağırıyorum. Çıkabilirsin.”

Ezgi ayağa kalkmak istemiyordu. Odadan çıktığı an geri gelmek için bir bahanesi olmayacaktı. Tam ayaklanmak üzereyken duraksadı. Sandalyenin ucuna oturdu.

“Vaktimiz yok, Saadet Hanım,” dedi. “Elbette size ne yapacağınız söylemek haddim değil ama Basri Bey’in can güvenliği için ısrar etmek zorundayım.”

Saadet Hanım arkasına yaslandı. Ellerini dizinin üstünde kavuşturmuştu. Gözlerini Ezgi’ye sabitlemiş halde, bir süre öylece bekledi.

“Kaç yıldır Basri ile çalışıyorsun?” diye sordu.

“Kariyerimin başından beri,” dedi Ezgi. “Yedi yıldır.”

“Yani daha önce Basri’nin esir alındığını görmedin.”

“Hayır, hanımım.”

“O zaman sakın ol, benim dediklerimi yap. Bu başımıza ilk kez gelmiyor.”

“Haklısınız, hanımım, bu duruma ilk kez şahit oluyorum ama Basri Bey’i esir alanlar önceki düşmanlara benzemiyor.”

“Her seferinde aynı şeyi duyuyoruz. Bu devlet şöyle, bu ordu böyle... Öldürecek olsalar bana yazmasına izin vermeden öldürürlerdi.”

“Bu seferki bir devlet ya da ordu değil.”

“Ne o zaman? Terör örgütü mü? İşin iç yüzünü görünce aralarında çok bir fark olmadığını anlıyorsun...”

Ezgi sandalyesinde dondu. Şaşkınlığını gizleyemiyordu. Kaşları çatık, Saadet Hanım'ın dediklerini dinliyordu. Kadının söylediği şeylere karşı değildi ama Basri Bozkır'ın eşinden bu derece radikal söylemler duyacağı kırk yıl düşünse aklına gelmezdi.

“Değil,” dedi. Oturduğu yerde toparlandı. “Terör örgütü de değil. Adını daha önce duymadığınız bir...” Duraksadı. Söyleyip söylememek konusunda kararsızdı. Saadet Hanım'ı durumun ciddiyeti konusunda ikna etmesi gerekiyordu fakat gereğinden fazla bilgi vererek kadının aklını karıştırmak, operasyonu ifşa edecek sorular sormasına sebep olmak istemiyordu.

“Muhalf,” diye devam etti. “Daha önce adını duymadığınız bir muhalif.”

“Ne güzel, yenisiyle tanışmış oluruz. Şimdi rahat bırak da çayımı bitireyim.”

Ezgi son çare GÖR bilekliğini aktifleştirdi. Cemal'in çektiği örtü sayesinde GÖR'ü bir süre takipten muaftı. İçişleri'nin Yoldaşlık ile ilgili birtakım dosyaları Ezgi'nin erişimine açılmıştı.

Yabancı'nın dosya özetini buldu. Bir dokunuşla yazıyı ve Yabancı'nın bulaştığı kişilerin listesini Saadet Hanım'ın önüne serdi. İlk paragrafın sonuna geldiğinde kadının suratındaki ifadenin değiştiğini gördü. Yabancı'nın harcadığı isimlerin birçoğu Saadet Hanım'a tanıdıktı. Hepsi Parti davetlerinde, miting yemeklerinde bulunduğu çevrelerdendi.

Listenin başında Devrim Muhafızları Sakarya Şube Müdürü Hasan Başkalkan'ın ismi vardı. Hasan Bey, Saadet Hanım'ın bildiği kadarıyla beş yıl önce bir yurt dışı görevi sırasında kaybolmuş, bir daha Anadolu'ya dönmemişti. Dosyada Hasan Bey'in aslında yurt dışına çıkmadığı, evinin banyosunda intihar ettiği yazıyordu. Şube müdürünün ölümünden

yalnızca iki hafta sonra, Parti'nin Bursa'daki yapılanmasından sorumlu Cenk Cengaver bir trafik kazasında hayatını kaybetmişti. Dosyaya göre bu da Yabancı'nın işiydi. Hasan Bey'in aksine Cengaver, Yabancı'nın şantajlarına göz yummamış, direnmeye çalışmıştı. Kazadan bir gün önce DKM'ye gizli bir kaynaktan iki sayfa dolusu adres gönderilmiş, zarfın üstüne Cengaver'in vesikalık fotoğrafı iliştilmişti. Cengaver adresleri görür görmez araya tanıdıklarını sokarak mektubu almış, o an için sisteme kaydedilmesini engellemişti. Sonra arabasına binmiş, otomatik sürücü fonksiyonunu devre dışı bırakıp saatte yüz altmış kilometre hızla bir tünele girmişti. Adreslerin nereye çıktığını bilen yoktu. Mektup Cengaver'in cesediyle birlikte o tünelde yanmış, sonsuza dek kaybolmuştu.

Saadet Hanım tanıdığı birkaç ismin daha hikâyesini okuduktan sonra sandalyesine yaslandı. Bir el hareketiyle dosyayı Ezgi'nin GÖR'üne geri gönderdi. Gözleri karşısındaki duvara sabitlenmişti fakat bakışları sanki duvarı deliyor, uzaklarda bir cevap arıyordu. O halde çayından bir yudum daha aldı. Ezgi'ye döndü.

“Kim bu Yabancı?” diye sordu.

“Bilmiyoruz,” dedi Ezgi. “Ama tehlikeli biri.”

“Basri'yi kaçıranın o olduğundan emin misin?”

“Eminim.”

Saadet Hanım bir süre sessizce düşündü.

“Basri'nin bana ulaşmasına niye izin verdi sence?” diye sordu.

“Bilmiyorum, Saadet Hanım,” dedi Ezgi. “Ama Basri Bey bunun kötü bir fikir olduğunu düşünseydi, Yabancı izin verdiği halde size mesaj göndermezdi.”

Saadet Hanım ağır ağır kafasını salladı. Gözleri donuklaşmıştı. Sanki ağlamak istiyor ama gözbebeklerini işgal eden soğuşun buzlarını kıramıyordu.

“Tamam,” dedi. “Mithat’a haber vereceğim.”

“Teşekkür ederim, Saadet Hanım,” dedi Ezgi. “Kocanızı kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacağız.”

“Ama Mithat’la konuşmayacaksın.”

“Nasıl yani?”

“Yapması gereken her şeyi Basri’nin mesajında tembih ettiği gibi Mithat’a iletceğim. Mithat da komuta odasında gereken izni sana verecek. Sen tek kelime etmeyeceksin.”

Ezgi kısa bir süre duraksadı.

“Nasıl isterseniz,” dedi.

Sekiz yıldır Basri’nin kişisel koruması olarak görev yapan Mithat bir kavak gibi uzun ve iriydi. Dalgalı, siyah saçları neredeyse omuzlarına dokunuyordu. Beyaz gömleğinin üzerine siyah bir takım elbise giymişti. Kravatsız boynunun iki düğmesini açmıştı. Göğüs kılları gömleğinin tepesinden taşınıyordu.

Çay salonunun kapısında bir devin gölgesi gibi belirdi. Salonun geniş pencerelerinden içeriye süzülen güneş ışığı adamın üzerine vurdu, kirli sakallarını parlattı.

“Buyrun, Saadet Hanım,” dedi adam. Kapıdan içeriye girmedi. Kafasıyla Ezgi’yi işaret etti. “Bu mu?”

“Evet,” dedi Saadet Hanım. “Listeyi kendisi girecek. İş biter bitmez yetkilendirmeyi kapat. Bana da haber ver.”

“Anlaşıldı,” dedi adam. Kapıyı biraz daha açarak geriye çekildi. Eliyle Ezgi’ye peşinden gelmesini işaret etti. Ceketinin

cebinden siyah bir göz bandı çıkardı. Ezgi'nin tek kelime etmesine izin vermeden, göz bandını kadının kafasına geçirdi.

Basri Bozkır'ın Pembe Köşk'te gizlenen komuta odasına varana kadar beşi kilitli sekiz kapıdan geçtiler. Bodrum katında bindikleri asansör üç kat daha aşağıya indi. Ezgi duyduğu her şeyi zihnine kazımaya çalışıyordu. Bir daha buraya ayak basmayacağını biliyor fakat merakının önüne geçemiyordu. Karanlıktan başka bir şey göremediği halde Mithat'ın gözlerinin kendisini takip ettiğini hissediyordu. Adam gökyüzünden geçen bir bulut gibi sessizdi ama Ezgi haddinden fazla meraklı görünüp bir fırtınanın göbeğinde mahsur kalmak istemiyordu.

Her dakikası bir öncekinden daha soğuk, uzun bir yürüyüşün ardından durdular. Adam Ezgi'nin göz bandını tek hamleyle çıkardı, cebine tıktırdı. Çıkmaz sokağı andıran dar, gri bir koridorun ucundaydılar. Duvarlar boştu. Görünürde bir kapı yoktu. Daha önce hiçbir yoldaş bir DKM komuta odasına girmemişti fakat Deniz komuta odalarının girişlerinin duvarlarda gizleniyor olabileceğinden bahsetmişti. Örtülü istihbaratların ve Efendi'ye dair güvenlik planlarının düzenlendiği komuta odalarından ilk olarak bütün ülkede yalnızca üç adet inşa edilmişti. Başkanlık Sarayı, Devrim Komuta Merkezi ve Parti Genel Merkezi'ndekilere ek olarak Bacılar Ayaklanması'nın ardından Pembe Köşk'te de bir komuta odası oluşturulmuş, köşk mecburen DKM Şefi'nin resmi konutu ilan edilmişti. Birkaç gün içinde Basri'nin ölümü kesinleşince Saadet Hanım apar topar taşınmak zorunda kalacaktı.

Mithat kolunu sıvadı. Açığa çıkan GÖR bilekliğini duvara tuttu. Duvarda beliren tarayıcının önüne geçti. Tarayıcı yeşil bir ışıkla aydınlandı.

“Şuraya geç,” dedi Mithat. Hareket etmesini beklemeden kolundan yakaladığı kadını tarayıcının önüne doğru çekti. İkinci bir yeşil ışık yandı. Mithat bu kez bilekliğine Ezgi’nin bakmaya cesaret edemediği bir kod girdi. Duvar ortadan ikiye ayrıldı, arkasındaki odayı açığa çıkardı.

Oda Ezgi’nin beklediğinin aksine monitörler, haritalar ve sunucularla donatılmamıştı. Sade ve küçüktü. Beyaz duvarların üzerinde yalnızca bir Anadolu haritası ve Efendi’nin portresi asılıydı.

Mithat odadaki tek masanın sandalyesine oturdu. Karşısındaki duvar GÖR’ün yeşiliyle aydınlandı. Ekranın sağ üst köşesinde Mithat’ın yüzü belirdi. Basri’nin erişim yetkisi geçici olarak Mithat’ın GÖR’üne aktarılmıştı ama yazılım sisteme erişen kişinin Basri olmadığına farkındaydı.

“Listeyi gir,” dedi Mithat. Masada beliren sanal klavyeyi bir el hareketiyle Ezgi’nin önüne attı.

Ezgi klavyenin üzerine eğildi. Görünürde başka sandalye yoktu. Varsa da Ezgi vakit kaybetmek istemiyor, bir an önce Muhtarlar Kongresi’nin davetli listesine Deniz’den aldığı on iki adamın ismini ekleyip Pembe Köşk’ten uzaklaşmayı diliyordu.

Anadolu’nun dört bir yanına dağılmış muhtarların isimlerini bir çırpıda davetli listesine girdi. Elini bir sinek kovalar gibi hafifçe sağa kaydırarak sanal klavyeyi yeniden Mithat’ın önüne itti. Ayaklandı.

Köşedeki hayalet disklerin arasında Deniz’in ismini tam o sırada fark etti. Uzuvarları dondu. Disklerin üzerinde ilgili operasyonların isimleri yazılıydı. Disklerden elde edeceği bilgi, ne olduğu fark etmeksizin, Yoldaşlık için son derece kıymetli olabilirdi ama örgütün o güne kadar hayalet disk avlamamasının bir sebebi vardı. Disklerdeki bilgiler yeniden çevrim içi bir ortama aktarıldığı anda DKM’yi alarına

geçiriyor, erişen kişinin yerini çevredeki bütün güvenlik ekip-
lerinin GÖR'lerine aktarıyordu.

Ezgi tehlikenin farkındaydı. Diski almaya çalışması ne-
redeyse intihar demekti. Dahası, diski ele geçirse bile canını
feda etmeden içindeki bilgilere erişmesi ve bu bilgileri Yol-
daşlık'a aktaracak kadar uzun yaşaması olası değildi. Ama
disk iki adım ötesindeydi. Üzerinde Deniz'in adı ve soyadı
vardı. DKM Deniz ile ilgili birtakım istihbaratı GÖR'de ba-
rındıramayacak kadar hassas bulmuş, bir komuta merkezi-
nin derinlerine gizlemişti.

Hangisi daha kıymetliydi, karar veremiyordu Ezgi: canı
mı yoksa Yoldaşlık için son derece önemli olabilecek bir disk
dolusu istihbarat mı?

Karar vermeye fırsatı olmadı. Mithat'ın ellerini bilekle-
rinde hissetti. Ondan tarafa döndüğünde adamın simsiyah
gözlerinin ateş gibi parlamaya başladığını gördü. Yakalanmıştı.

36. BÖLÜM

Dokuz Numara Başşehir'deki araştırma laboratuvarının veri akışını incelerken iki aylık bir süreç boyunca sunucu gücünün büyük bir kısmının epidemiyoloji bölümü tarafından kullanıldığını fark etti. Önceki yılların yıllık enerji dağılımı raporlarını 2049 ve 2056 yıllarının raporlarıyla karşılaştırdı. Normalde Uygulamalı Fizik Birimi ve Tıbbi Yenileşim Birimi en çok enerji tüketen bölümlerken, Eşme ve Karlıova saldırılarından önceki çeyreklerde Epidemiyoloji Bölümü'ne sunuculardan büyük bir kapasite ayrılmıştı. Laboratuvarın epidemiyologlarına aktarılan veri kümeleri filtrelendikten sonra sunucunun çalışma kapasitesinde yer açmak için silinmiş fakat arkasında EYD-7 sahibi DKM çalışanlarınca takip edilebilecek bir iz bırakmıştı.

DKM'ye bağlı laboratuvardaki salgın hastalık uzmanları Karlıova saldırısından önce kolera, Eşme saldırısından önceki dönemde ise tüberküloz üzerine yoğunlaşmışlardı.

Dokuz Numara araştırmasını genişlettiği takdirde dönemin yapay zekalarının bu iki hastalık ile ilgili simülasyonlar yürüttüğünü bulacağına emindi fakat yeni bir veri tabanı için izin kovalamaya vakti yoktu. Onun yerine Başşehir'deki laboratuvarın sunucularına bağlandı. Son iki çeyrek içinde laboratuvar bilgisayarlarına aktarılan veri kümeleri arasında bir yoğunlaşma aradı.

Proje hâlâ devam ettiği için dijital doku kimliklerinin kime ait olduğu gizlenmişti.

Projedeki türkologların kullanması için yaratılmış, insanların bilgi arama şekilleri aracılığıyla profillerini çıkaran yazılımı çalıştırdı. Kısa sürede VC-49 ve MT-56 dosyalarının meslek gruplarını yazılımın içine programladı, yazılımı laboratuvarın sunucularına kaynaştırdı. Saniyeler içinde projede epidemiyoloji üzerine çalışan uzmanların dijital dokuları ekranda belirdi.

Sonuç Dokuz Numara'nın beklediği gibiydi. Projeye çok sayıda epidemiyoloji uzmanı alınmıştı. Yerleşkeye geldiği gün Dokuz Numara'ya verilen proje dosyasında bu çalışanların bahsi geçmiyordu. Projenin diğer üyelerinden gizlenmişlerdi ve hepsini ortak bir paydada buluşturan, istisnasız her bir epidemiyoloji uzmanının yoğunlaştığı tek bir anahtar ikileme vardı: kara ölüm.

Dokuz'un parmakları masasında donacak gibi oldu ama zihni ona araştırmaya devam etmesini, ne gerekiyorsa bulmasını söylüyordu. Epidemiler tarihinde kara ölüm olarak bilinen tek bir hastalık vardı: Bubonik veba ya da halk arasında bilinen isimleriyle Kara Veba.

On dördüncü yüzyılda iki yüz milyon insanın ölümüne yol açan bubonik veba en son 1925'te, zamanın ABD'sinde ciddi şekilde ortaya çıkmış, o zamandan beri tıp çevrelerinde toplum sağlığı için büyük bir risk olarak görülmemiştir. Eğer Dokuz Numara doğru iz üzerinde ise DKM laboratuvarları şimdi vebanın yeni bir çeşidi ile tehlikeli bir oyun oynuyordu.

Dokuz, bubonik vebaya sebep olan *Yersinia Pestis* bakterisini önündeki kâğıda, diğer iki bakterinin yanına not etti. Sistemden geçici olarak çıktı, laboratuvarın arama motoruna YP-61 kodunu girdi. Sonuç alamadı.

Kodlardaki sayılar projelerin değil, saldırıların yılları olmalıydı. Arama motoruna yeniden bağlandı. Bu kez, YP-62 yazdı.

Her şey gün gibi ortadaydı.

Hemen önünde, ekranında, on binlerce insanın ölüm fermanı parlıyordu.

Haberlerde hiç bahsi geçmeyen büyük bir saldırı yaşanmıştı. Dokuz Numara bunu dışarıda her şeyden habersiz yaşamaya devam eden insanlarla paylaşmak zorunda olduğunu hissediyor ama çaresizlik içinde ekranındaki erişim bildirimine bakmayı sürdürüyordu.

Anadolu Ateşi Projesi Dokuz'un ekranında hiç bitmeyecekmiş gibi sayfalarca uzanıyor, okunmayı bekliyordu. Proje on yedi yıldır devam ediyordu. Karlıova ve Eşme saldırılarının kodları, VC-49 ve MT-56, Anadolu Ateşi'nin birinci ve ikinci aşamaları olarak kayda geçirilmişti. Kara Cihat'a proje müdürü tarafından iki gün önce sunulan rapora göre klinik denemelerde sona yaklaşılmıştı. Projeye dahil edilen, aralarında Dokuz Numara'nın da bulunduğu simülasyon grubu yakın zamanda yurt dışı verilerinin türevlerini Anadolu halkının profili ile eşleştirecek, ortaya çıkan simülasyonlar ile projenin son aşaması tamamlanacaktı.

Anadolu Ateşi, halkı Eşme ve Karlıova gibi saldırılardan korumuyor; tam aksine, Anadolu insanının acılarını alelade bir veri kümesi olarak işleyip, yine belli bir grup vatandaşa karşı kullanmak üzere biyolojik silahlar geliştiriyordu.

Vakit gelmişti.

Dokuz Numara hangi taraf için savaştığını artık iyi biliyordu. Elini tetikten çekecek ya da tetiği hak eden kişilere doğrultarak, haklının yanında can verecekti.

Bilgiduvarını kapatırken o günün izlerini dikkatle sildi. Bir sonraki sunum günü, yerleşkede geçireceği son gün olacaktı. Ölü veya diri, bu cehennem dairesini sonsuza dek terk etmek üzereydi.

37. BÖLÜM

Ezgi sıyrılmaya çalıştı ama Mithat'ın elleri çelik bir kelepçe gibi bileklerine gömülmüştü.

“Sessiz ol,” dedi adam. “Hareket etme.”

Bir şey duymaya çalışıyor gibi gözlerini kapıya dikti. Bir el hareketiyle odanın ışığını kesti. Haklıydı; dışarıdan ayak sesleri geliyordu. Ezgi'nin bileklerini bırakıp ayaklandı, kapıya yanaştı. Kapının hemen yanındaki ekranı çalıştırdı.

Koridorun ucundan bir görevli yaklaşıyordu. Üzerinde siyah bir DKM üniforması vardı. Silahlıydı. Mithat kendi kendine bir şeyler söylenerek kapıyı açtı. Çıkmadan önce Ezgi'ye döndü.

“Hareket etme,” dedi. “Ben dönene kadar hiçbir şeye dokunma.”

Ezgi komuta odasında yalnız kaldı. Dokunduğu her şeyde bir iz bırakacağını, odada bulunduğu sürece gizli bir iş çeviremeyeceğini biliyordu. Gözü sürekli köşedeki hayalet diske kayıyordu. Harfleri doğru gördüğünden emin olmak için diske bir adım yaklaştı.

INTREP - 041062 - DNZ LVNT.

Eski Amerikan raporlama sistemi kullanılmıştı. INTREP, *intelligence report*, yani istihbarat raporu anlamına geliyordu. Yılın onuncu ayının dördüncü günü düzenlenmişti.

Kapının ardından boğuk sesler duymaya başlayınca dikkatini yeniden duvardaki ekrana verdi Ezgi. Ekranın sesini açtı.

“Saadet Hanım haber vereceğini söyledi,” diyordu Mithat. “Bırak da işimizi yapalım.”

DKM görevlisi bir süre bir şey demeden Mithat’ı süzdü. Uzun, ince bir vücudu vardı. Kafasını kazımişti. Ellerini cebine sokmuş, hafifçe kenara çektiği ceketinin altındaki tabancasını gösteriyordu.

“Saadet Hanım’ın programını bekleme lüksümüz yok,” dedi adam. “Şimdi sosyal yardım grubuyla toplantısı var. Toplantıdan çıkıp buna onay verene kadar burada kalmanıza izin veremem.”

Ezgi ekranda Mithat’ın yalnızca sırtını görebiliyor ama adamın suratının sinirden kıpkırmızı kesildiğini hayal edebiliyordu.

Mithat görevliye cevap vermek yerine kolunu sıvadı. GÖR bilekliğine dokundu.

“Arıyorum,” dedi yeniden adama dönerek. “Saadet Hanım tamam der demez siktirip gideceksin.”

Adam usulca kafasını salladı.

O anda Saadet Hanım’ın GÖR bilekliğini yanında taşıyor olabileceğini düşündü Ezgi. Mithat’ın o kadar yol geldikten sonra arkasını dönüp tıpış tıpış gitmeyeceğini biliyordu. Saadet Hanım’a ulaşana kadar orada bekleyecek, onu içeride yalnız bırakacaktı.

Ezgi’nin eli, aklından bağımsız, köşedeki hayalet disk rafına uzandı. Üst üste dizilmiş on iki diskin arasından üzerinde Deniz’in adı geçeni kaptı. Kutuyu açtı, diski eline aldı. Kapının önünde bir DKM elçisi ve Basri Bozkır’ın kişisel koruması varken diski komuta odasında çalıştıramazdı. Nereye saklayabileceğini düşündü. Disk avucunun içinde kaybolacak kadar küçük, gitar penasını andıran bir metal parçasıydı. Kutusundan çıkarıldığında içinde neyi barındırdığını anlamak

mümkün değildi. Kutuyu apar topar yerine koydu Ezgi. Ek-randan Saadet Hanım'ın sesi geliyordu. Mithat odaya girmek üzereydi. Disk kutusu yerine tam oturmamıştı ama Ezgi'nin düzeltmeye vakti yoktu. Mithat'ın dikkatini dağıtmak ve ku-tuyu fark etmesini engellemek için masadaki dolma kalemi kaptı. Sıkılmış gibi elinde çevirmeye başladı.

Kapı açıldı. DKM elçisinin giderek uzaklaşan ayak sesleri komuta odasını doldurdu. Mithat içeriye girdi, sandalyesine oturdu. Listenin yüklendiğinden emin olmak için gözlerini ekranda gezdirdi. Ezgi'ye bakmadı bile. Ekranı kapatmak üzere elini kaldırdı. Tam o sırada belli belirsiz duraksadı. Gözleri köşedeki hayalet disklere kaydı. Ezgi adamın göz-lerinin kısacık bir an orada takılı kaldığını sezdi. Tereddüt etme lüksü olmadığını biliyordu. Elindeki dolma kalemin kapağını açtı. Kapaktan çıkan tık sesi odanın duvarlarında bir davul gibi yankılandı. Mithat ayağa fırladı. Ama gecik-mişti. Visconti marka altın uçlu dolma kalem Ezgi'nin elinde bir neşter halini almış ve boğazının sağ yanından girmişti. Adamın elleri yenice havalanmışken Ezgi kalemi enlemesine kaydırды. Mithat'ın boğazı kasap bıçağı vurulmuş kurbanlık bir koyun gibi açıldı. Etna Yanardağı'nın lavlarından yapılmış dolma kalemin siyah mürekkebi Mithat'ın kanına karıştı.

Ezgi kalp atışlarını vücudunun her uzvunda hissediyordu. Titreyen elleriyle dolma kalemi tutmakta güçlük çekiyordu. Avucunu açtı. Kalem, önünde can çekişmekte olan adamın üzerine düştü. Ağır ağır yuvarlanarak, mermer zemindeki kan gölünde kayboldu. O sırada iki elinin de boş olduğunu fark etti Ezgi. Görüşü bulanıklaşmıştı. Ağlayıp ağlamadığın-dan emin olamıyordu. Düşürdüğü hayalet diski bulması ge-rektiğini biliyor fakat Mithat'ın boğazından çıkan hayvansı sesler yüzünden dikkatini toplayamıyordu.

Adamın kemerindeki tabancaya uzandı. Susturucu modunu etkinleştirip tabancayı Mithat'ın ensesine dayadı. Gözlerini yumdu, tetiği çekti.

Gözlerinden çenesine doğru bir ıslaklık yürüyünce ağladığını fark etti. Elleri kanlıydı. Ceketinin yeniyle gözlerini sildi. Ayaklarının dibindeki kan gölünün içinde kısa bir arayıştan sonra hayalet diski buldu.

Duvardaki ekran hâlâ açıktı. Koridor boş görünüyordu. Ezgi derin nefeslerle sakinleşmeye çalışırken ayaklandı. Ana ekranın karşısına oturdu. Hayalet diski veri alıcısının üzerine bıraktı. Ekran yeniden canlandı. Gözünün önünde beliren raporu görünce tokat yemiş gibi kendine geldi. Yerde yatan cesedi birkaç saniyelğine unuttu. Haklıydı; diske bir örtülü istihbarat raporu gizlenmişti. Raporu açar açmaz DKM'ye bildiri gidecekti ama komuta merkezinden henüz ayrılmadığı için alarmin rutin bir kontrolden öteye gideceğini düşünmüyordu.

Okumaya girişti.

Raporda Deniz Levent'in Yabancı olduğu açıkça belirtiliyordu. DKM'nin Deniz'in ziyaret ettiği ve etkisi altına aldığı on iki yöneticiden ve yöneticilerin GÖR'üne işlenen patlayıcılardan haberi vardı. Deniz'i bilerek tutuklamıyorlar, tek bir yerde bütün direnişi ele geçirmeyi bekliyorlardı. On iki yerel yönetim liderinin DKM veri tabanlarında ve fiziksel olarak sürekli takibi emrediliyordu.

On iki yerel yönetim lideri.

Ezgi'nin dakikalar önce Muhtarlar Kongresi'ne isimlerini eklettiği on iki muhtar.

Son paragrafı tekrar okudu. İnanmak istemiyordu. Komuta odasında vericisinin sinyali boğulmuş, dışarıdaki dünya ile bütün bağları kesilmişti. Gördüklerini Yoldaşlık'a ulaştırmak

zorundaydı Ezgi. Aksi takdirde başarıyla yürüttüklerine inandıkları yarım ömürlük girişim Muhtarlar Kongresi'nde bütün Yoldaşlık ağının kısıkvrak yakalanması ve ülkedeki son direnişin de yok edilmesi ile son bulacaktı.

Ezgi bir taraftan ana ekrandan dışarıda herhangi bir ağa bağlanmaya çalışırken diğer yandan raporun sonraki sayfalarını okumaya devam etti. İkinci sayfada daha önce adını duymadığı bir projeden bahsediliyordu. Efendi'nin emriyle, Anadolu Ateşi isimli bir projenin test aşamasındaki mahsulü derhal Deniz'in ve terör örgütüne bağlı on sekiz üyenin üzerinde etkinleştirilecekti. Hammadde doğrulaması için Sağlık Bakanlığı Çalışan Kayıt Laboratuvarı'na başvurulması ve Doktor Ziya Levent'in 10 Şubat 2041 tarihli DNA örneğinin baz alınması tavsiye ediliyordu.

Dokümanı ezberlediğinden emin olunca sonundaki teyit bilgilerine bakma fırsatı buldu:

İmza sahibi: Anadolu Cumhuriyeti Başkanlık Ofisi adına Cihat Karahan.

Kaynak: C. (Sağlık Bakanlığı, 7. Kademe)

Efendi'nin Özel Kalem Müdürü olarak görev yapan Cihat Karahan'ı tanımayan yoldaş yoktu fakat istihbaratı sağlayan C. kimdi? Kara Cihat ile bağlantısı neydi? Ezgi'nin aklına bir isim geliyor ama genç yoldaş buna inanmak istemiyordu.

C. kim olursa olsun, Efendi Deniz ile bizzat ilgileniyordu. Aksi takdirde Kara Cihat gibi kıdemli bir partilinin bu işe dahil olması mümkün değildi.

Raporu okumayı bitirdiği halde hâlâ odadan dış dünyaya bir veri çıkış yolu bulamamıştı Ezgi. Bütün mesaj servisleri kapatılmış, komuta odasından bilgi aktarımı engellenmişti. Her denemesinde aynı hata bildirisi ile karşılaşlıyordu:

“157 Sayılı Milli Fikirlerin Korunması hakkında Kanun Hükümünde Kararname gereği devlet ofisleri içine ve dışına fikir ve düşünce aktarımı yasaklanmıştır.”

Bütün resmi kurumlar devlet ofisi tanımına dâhildi. Cengiz Hoca'nın şifahanedeki cihazlarından müzik bile dinleyemediğini, saat başı verilen Parti onaylı haberler haricinde haber takip edemediğini görmüştü Ezgi. Durumdan şikayet ederken Hoca'nın başka bir şeyden daha yakındığını hatırlar gibiydi. Dört yılda bir yapılan göstermelik seçimlerden birinde Efendi'nin rakibi yüzde beşlik bir oy alınca yeni bir kanun hükümünde kararname çıkarılmış, bu kararname gereği Parti'yi ilgilendiren söylemler olgusal bir gerçek olarak tanımlanmıştı. Efendi'yi övmek, Parti'nin yaptığı işleri tanıtmak, halkı Parti'nin geçmişi hakkında bilgilendirmek kanunlarca o zamandan bu yana bir fikir veya düşünce olarak değerlendirilmiyordu.

Ezgi mesaj servislerini kapatarak ülkedeki bütün ağlardan ücretsiz olarak bağlanılabilen reklam panosuna giriş yaptı. Doğru hatırlıyordu; Parti ile ilgili reklamlara erişim açıktı.

Komuta ana ekranına sınırsız propaganda kredisi yüklenmişti. İsteddiği coğrafyayı, araç türünü, sosyoekonomik yapıyı ve daha birçok tanıtıcı özelliği baz alarak hedef kitlesini belirleyebiliyordu Ezgi. Ayrıntıya girmeye vakti yoktu. Deniz'e veya Eylül'e en çabuk hangi hedef kitlesi aracılığıyla ulaşabileceğini düşündü.

Eylül operasyon boyunca Uydu'da yaşıyor olacaktı. DKM bile takip edemezken Ezgi'nin bir reklam ağından araca ulaşması mümkün değildi. Şile'deki ev ise birkaç saate boşaltılacaktı. Emine Teyze'nin propagandada gizlenen mesajı anlayacağından ve Deniz'e bildireceğinden şüpheliydi Ezgi. Dahası, kadın önemli bir şeylerin döndüğünü fark etse bile Deniz

yerine kendi oğlunu, Cengiz Hoca'yı arayabilirdi. Olayların iç yüzü ortaya çıkmadan Cengiz Hoca'ya güvenemezlerdi.

Bir an Deniz'in İzmir yolu üzerinde geçeceği her bölgeye bir reklam vermeyi değerlendirdi Ezgi. Bu, DKM'nin dikkatini çekebilirdi. Vazgeçti. Ekrandaki haritada İzmir'i bü-yüttü. DKM'nin takip etme ihtimaline karşı belli bir sokak ismi girmek istemiyordu. Bir kredi fazla harcayarak reklam çapını genişletti. Karga Sokak'ı merkeze alarak bölge seçimini tamamladı.

Hâlihazırda panoya eklenmiş görsellerin arasında Efendi'nin kalabalık bir kongrede çekilmiş bir fotoğrafını buldu. Odadaki kan kokusu keskinleşmeye başlamıştı. Ezgi gözle-rini kapattı, yalnızca Deniz'in anlayacağı bir şifre düşünmeye çalıştı. Bir araya getirdiği kelimeleri içinden birkaç kere tekrarlardı. Metni reklam panosuna girdi:

“Yabancı muhtarlardan uzak dur. Anadolu Ateşi denizi bile yakar.”

Metni çok kişinin garipseyeceğini sanmıyordu. Özel sektörde bu acemilikte bir reklam yazılsa, yazar işten kovulabilirdi. Ama Ezgi Parti'nin her gün sağanak gibi halkın üzerine yağdırdığı propaganda yığını içinde kendi yazdığı metnin kimselerin dikkatini çekmeden kaybolacağına emindi.

Reklamın yayınlandığına dair bildiriye alır almaz ha-yalet diski ceketinin iç cebine koydu Ezgi. Ayaklandı. Komuta odasına gelirken yalnızca GÖR ile açılabilen, kilitli beş kapı saymıştı. Mithat'ın GÖR bilekliğini eline aldı. Sökmesi uzun sürecekti. O kadar vakti olmadığını düşünerek cesedi yüklendi. Adamın ağır vücudu altında eziliyordu. Günün yorgunluğuyla zayıflamış bacakları bükülüyor, boynundaki kaslar yırtılacakmış gibi geriliyordu. İki büyük adımla kapıya vardı. Cesedi indirip kapıyı açmayı düşündü fakat bıraktığı takdirde aynı ağırlığı sırtlanamamaktan korktu. Güç

bela duvardaki ekranın kilit imgesine uzandı. Eli ekrana dokunur dokunmaz koridorun ucunda birinin belirlediğini fark etti. Kapı açıldı. Koridorda koşan adamın ayak sesleri komuta odasına sızdı. Mithat'ın tabancasına uzanmaya çalıştı Ezgi. Yetişemedi.

DKM elçisinin tabancasında bir ışık çaktı. Zehirli bir Devrim Muhafızları mermisi koridorun ağırlaşmış havasını bir savaş uçağı gibi kesti, Ezgi'nin alnına saplandı. İki ceset, biri boğazından, diğer alnından kanlar süzülürerek aynı anda mermer zemine düştü.

38. BÖLÜM

Deniz'in misafiri yarım saattir evin ikinci katındaki penceresiz odada bir başına bekliyordu. İkram edilen mercimek köftelerini ve kurabiyeleri bitirmiş, üçüncü kahvesini devirmiş, sabırsızlanmaya başlamıştı.

Elindeki antika çağrı cihazını çalıştırdı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı, Volkan kafasını içeriye uzattı.

"Evet?" dedi. Adamın önündeki boş tabakları görünce derin bir nefes aldı. "Bekle..." diye mırıldanıp kapıyı kapatmaya yeltendi.

"Dur!" diye çıkıştı adam. "Tuvalete gitmem lazım."

Volkan kafasıyla sehpadaki göz bağını işaret etti.

"Gözüm bağlıyken nasıl işeyeyim?"

"Tuvalete gidene kadar," dedi Volkan. "İçeriye girince çıkarırsın."

"Size iyilik etmek için buralara kadar geldim. Şu güvenlik işini abartmasak olmaz mı?"

"İstersen lazımlık getireyim."

Adam iç çekerek ayaklandı. Üstündeki kırıntıları silkeledi, göz bağına uzandı. O sırada koridordan gelen ayak sesleri odaya sızdı, küçük kilerin duvarlarından sekti. Volkan'ın arkasından Deniz'in sesi geldi.

"Eleman burada mı?"

"Buradayım," diye araya girdi adam. Göz bandını bir kenara fırlattı. Kapıya yaklaştı, elini Deniz'e uzattı.

“Yabancı sen misin?” diye sordu.

Deniz kafasını evet anlamında salladı. Adamı baştan aşağı süzdü.

“Ben Agata,” dedi adam.

“Agata... gerçek adın mı?”

“Yabancı senin gerçek adın mı?”

“Asıl adımdan daha gerçek,” dedi Deniz gülümseyerek. Adamın hâlâ havada bekleyen elini sıktı. “Agata...” diye mırıldandı. “Algılanamaz Görsel Tanımlama... değil mi?”

“Mucidinin asıl adını bilen yok,” dedi adam. “İmvid diye biliniyordu. Mezar taşında bile İmvid yazıyor. Ben de Türkçesini aldım.” Kapıda bekleyen Volkan’ın kafasının karıştığını görünce suratına kendinden memnun bir gülümseme yayıldı. “*Imperceptible Visual Identification*,” dedi ona dönerek. “İmvid.”

“Tanışıyor muydunuz?” diye sordu Deniz.

“İmvid’le mi?”

“Evet.”

Agata hayır der gibi kafasını salladı.

“İmvid ortadan kaybolduğunda ben liseyi yeni bitirmiştim. Tanışma fırsatım olmadı ama onun ekibinin referansı ile Sicilya’daki işi aldım.”

“İtalyanlar hâlâ peşindeymiş diye duydum.”

Agata annesinden gizli bir iş çeviren yaramaz bir çocuk gibi kıkırdadı.

“Peşimdeler,” dedi. “Ama Ayrıkçılar hâlâ hesabıma tıklar tıklar para yatırıyorlar.”

“Neden? Seçimden sonra niye hâlâ ödeme yapıyorlar?”

“İnsan devletlerle uzun süre iş yapınca, iş bağladığı politikacıların ipini salmaması gerektiğini öğreniyor.”

Deniz, Volkan'ı neredeyse olduğu yerde zıplatan bir kahkaha attı. Karşısındaki adamı tekrar süzdü.

“Sicilya Devleti’ni haraca bağladın...” dedi. “Nasıl?”

“Ayrılık Referandumu’nu nasıl kazandırdığımı biliyor musun?”

“Yoldaşlık’ta konuşulduğu kadar.”

“Yani?”

“IMVID’i kullanarak. Ama teknolojinin detaylarını bilmiyorum.”

“Normaldir, Anadolu’da hiç kullanılmadı. O yüzden yurt dışına çıktım zaten. Burada IMVID ile yapılacak iş yoktu.”

“Beni ikna edebilirsen, o da olacak.”

“Yapma, Yabancı,” dedi Agata. Kafası öne eğik, muzip bir ifadeyle Deniz’e bakıyordu. “Beni buraya kadar getirdiy-sen sen zaten ikna olmuşsun.”

“Karar sadece benim değil. Ekibin de anlaması lazım.”

“Direnişlerde demokrasi diye bir şey olmaz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Direniş zaten sözde demokrasi gelsin diye yapılır. Demokrasi ise tam anlamıyla direnişin başı öldükten sonra gelir.” Bir süre ikisi de konuşmadı. “Ama müşteri sensin,” diye devam etti Agata. “İstersen elbet anlatacağız. Eki-bin gelmesini bekleyecek miyiz?”

“Hayır,” dedi Deniz. “Ben kaydediyorum.” Volkan’a döndü. “Hat güvenli mi?”

“Güvenli,” dedi Volkan. “Başlayabiliriz.”

“Sicilya’dan başlayalım,” diye açıklamaya başladı Agata. “Referandumdan bir yıl kadar önceydi. Anketlerde Ayrılıkçılar üç puan gerideydi. Para Roma’da olduğu için propaganda harcamalarında da Birlikçilere yetişemiyorlardı.”

“Seçime kadar makas iyice açılacaktı yani.”

“Beş puana kadar,” diye doğruladı Agata. “O yüzden Ayrılıkçıların parayı çok daha akıllıca kullanmaları gerekiyordu.”

“Ve sana geldiler.”

“Hemen değil. Önce meta’nın hedefli reklamlarıyla çalıştılar. Sonra aramalarda öncelikli bulguları kaptılar ama hiçbiri işe yaramadı. Sonunda Imvid’in ekibine ulaştılar.”

“Peki seni niye ekibe aldılar?”

“Anadolu’da yaptığım bir iki işten dolayı.”

Deniz tam bir soru sormak üzereyken duraksadı. Agata ile göz göze geldi. Daha az önce Anadolu’da IMVID teknolojisi ile çalışmadığını iddia etmişti. İkili bir süre bakıştıktan sonra Deniz eliyle Agata’nın devam etmesini istedi.

“Ne işi?” diye araya girdi Volkan. Önce Deniz’in sormasını beklemiş ama Deniz’in sessizliğine katlanamamıştı. Agata bakışlarını bir süre Volkan’ın üzerinde gezdirdi. Sonra bir cevap bekler gibi Deniz’e döndü.

“Devam et,” dedi Deniz.

“Ayrılıkçıların mesajlarını Roma Hükümeti’nin propaganda makinesine gömdüm,” dedi Agata. “RFID’in ne olduğunu biliyor musun?”

“Radyo frekansıyla tanımlama,” dedi Deniz.

“Evet. Çok eski bit teknoloji. Yirmi, yirmi beş yıl kadar önce kullanımdan kalktı. Tarayıcı cihazı taranması gereken ürüne yaklaştırdığında, ürünün üzerindeki barkoddan radyo frekansını çekip ürünü tanımlamaya yarıyordu. IMVID aynı şeyi görsel olarak yapıyor. Ama tarayıcının haberi olmadan.”

“Haber olmadan derken?”

“Herkesin GÖR’ünde bir algılayıcı var. İhtiyacın olan şeyi algıladığında sana bildirim veriyor. IMVID ise kodlanan şeyi görsel radarına girdiğinde algılıyor ama sana bildirimde

bulunmuyor. IMVID’i kodlayan kişiye senin bunu algıladığını bildiriyor.”

“Yani sen benim bugün belli bir şeyi gördüğümü biliyorsun ama ben senin bildiğini bilmiyorum.”

“Aynen öyle. Bazen bu şeyi gördüğünü sen bile bilmiyorsun.”

“Ne demek ben bile bilmiyorum?” diye araya girdi Volkan. “Benim gördüğümü sen benden önce mi biliyorsun?”

“Her zaman değil,” diye cevapladı Agata. “Ama gün içinde o kadar çok şey görüyorsun ki hepsini bilinçli olarak algılamaman mümkün değil. Yine de bunların hepsi bilinçaltında bir yerlerde kodlanıyor. Senin hareketlerini, kararlarını, hislerini etkiliyor.”

“Peki IMVID’i referandumda nasıl uyguladınız?”

“Roma Hükümeti’nin bütün afişlerini, dizayn prensiplerini, reklam yazarlarının gramatik temellerini bizim makineye öğrettik ve profile uyan her reklamı IMVID ile kodladık.”

“Bunun Türkçesi ne?”

“Mesela bir afişte İtalya’dan ayrıldığında Sicilya’nın ortalama milli gelirinin düşeceği yazıyorsa ve sen bu afişi görüysen, IMVID anında bize haber veriyordu. Biz ise bu argümana karşı hazırladığımız reklamları, aynı gün bir yerde senin karşına çıkarıyorduk.”

“Yani meta’nın hedefli reklamları gibi.”

“Hedefli reklam çocuk oyuncağı. Onlar pazarlamacıların sana üç katlı tuvalet kâğıdı satmak için kullandığı antika bir hile. Bu başka bir şey. Bu insanın aklını, fikrini, kimliğini kontrol etmek.”

“Peki bu IMVID...” dedi Deniz. Duraksadı. Agata’nın bakışlarını yakaladı. “Bir insan yüzüne, arabaya, kafese, her türlü şekle kodlanır mı?”

“Bana uyumadan önce izleyeceğin filmi göster, IMVID’i o gece göreceğin rüyalara bile kodlarım.”

Deniz’in yüzüne, Volkan’a hiç tanıdık gelmeyen, yoldaşların görmeye alışık olmadığı bir gülümseme yayıldı. Direniş’in Yabancı’sı ağır ağır Agata’ya yaklaştı. Adamın bir adım ötesinde durdu. Elini uzattı.

“Bizim misafir odasında biraz dinlen,” dedi. “Projeye dinç başlamakta fayda var.”

Cengiz Hoca, İstinye Şifahanesi’ndeki randevusunu iptal edip planlanandan birkaç saat önce Şile’ye döndü. Ezgi’den uzun bir süre haber almayı beklemiyordu. Ceyda’nın hayatta olduğunu duymuş, Deniz’in sabahki garip tavırlarını unutup bir an önce eve dönme arzusuyla tutuşmaya başlamıştı.

Uydu’nun güzergâh tavsiyelerine aldırmandan en kısa yoldan, yarım saatte Şile’ye vardı. Bahçe kapısında Cemal ile karşılaştı. Sabah saatlerinden bu yana adamın gözlerindeki çukurlar derinleşmişti. Sirtında taşıdığı çantanın ağırlığı altında beli neredeyse ikiye katlanıyordu.

“Yolculuk nereye?” diye sordu Cengiz Hoca.

Cemal, Hoca’nın ne dediğini anlamamış gibi duraksadı. Bir süre sonra yüzünde bir şüphenin gölgesi belirdi. Elleriyle çantayı iyice yerine oturtup, omzunun üstünden arkasına baktı. Gelen yoktu. Yeniden Cengiz Hoca’ya döndü.

“Herkesin gittiği yere,” dedi.

“Orası neresi oluyor?” diye sordu Cengiz Hoca.

“Deniz Bey neresi dediyse orası oluyor.”

Başka da bir şey söylemedi Cemal. Bahçe kapısının biraz ötesinde Yoldaşlık’ın araçlarından biri onu bekliyordu. Aracın yanına yaklaşıncı çantasını çıkardı. Elini sağ kapıya

bastırdı, içeriye girip yol yatağına uzandı. Kapı kapanırken araç kendiliğinden hareket etti ve ağır ağır gözden kayboldu.

Aynı anda Deniz binanın kapısında belirdi.

“İstanbul’da her şey tamam mı, hocam?” diye sordu.

“Tamam tamam,” dedi Cengiz Hoca. “Ezgi şimdiye köşke girmiştir. Ceyda ile hangi hattan konuşacağım?”

“Şimdi müsait değil. Önemli bir iş için yola çıktı.”

“Ne işi?”

“Detayları yolda anlatırım. İzmir’de buluşacağız zaten.”

“İzmir’de mi?”

“Evet, hemen yola çıkıyoruz. Esra Teyze’yle vedalaş istersen. Senin eşyaları arabaya yüklettim.”

Cengiz Hoca ikna olmamışa benziyordu. Kısaca etrafını gözledi. Deniz’e bir adım yaklaştı. Ondan tarafa eğildi.

“Bir terslik mi var, Deniz?” diye sordu. “Yoksa Basri...”

“Yok, hocam. Terslik falan olduğu yok. Basri de şimdi-lik işimizi görecek kadar hayatta. Planları biraz hızlandır-mamız lazım, o kadar.”

“Uçangöz operasyonunun buradan yürüteceğimizi sa-nıyordum.”

“Planın o kısmını değiştirmemiz gerekti. Eylül’ün rapor-larına göre Marmara’da güvenliği sıkılaştırmışlar. Basri stada inmeden bölgeden çıkmış olmamız lazım.”

“Anladım. O zaman uçangözü Uydu’ya bırakıyoruz?”

“Evet, orası Eylül’de. Esra Teyze’yle vedalaşmayacak mısın?”

Gözlerini kol saatine çevirdi Cengiz Hoca. “Bu saatte uyuyordur,” dedi. “Çok acelemiz varsa uyanmasını bekleme-yeyim. Zaten ortalık sakinleşince buraya dönerim.”

Deniz önce kabul edecek gibi oldu. Aklında bir şeylerin hesabı dönüyordu.

“Uyandır istersen, hocam,” dedi. “Birkaç dakikadan bir şey olmaz. Veda etmeden gidersen alınır kadın.”

Cengiz Hoca’nın yüzüne sıcak, uyuşuk bir gülümseme yayıldı. Kafasını salladı. Deniz’in kolunu sıvazlayarak yanından geçti ve ihtiyar annesini uyandırmak üzere içeriye girdi.

Deniz elindeki çantayı arabaya bıraktı. Birkaç saat önce Hikmet ile çıktığı yola doğru yürümeye başladı. Dakikalar içinde Ceyda’nın arabası Başkent Radarı’nın menziline çıkmış olacaktı. GÖR’ündeki haritada yanıp sönen kırmızı noktayı izledi Deniz. Işık yeşile döner dönmez antika telefonunu çalıştırdı, Ceyda’nın geçici numarasını tuşladı. Telefon ikinciye çalmadan açıldı.

“Yoldayız,” dedi Ceyda.

“Adresi Klozet’in haritasına gönderdim,” dedi Deniz.

“Ofise vardığımızda ararım.”

“Hayır, sen arama. Cengiz Hoca’ya senin meşgul olduğunu söyledim. Ben ararım.”

“Anlaştık.”

“Söyle ona, aradığımda çok uzatmasın. Kısa kessin.”

“Klozet’le tanıştın mı sen? Adam ağzını bir tek sigara içmeye açıyor.”

Evin kapısından Cengiz Hoca’nın çıktığını gördü Deniz.

“Birkaç saate görüşürüz,” dedi.

“Deniz...” dedi Ceyda, Deniz’in telefonu kapatmasına müsaade etmeden. “Amcamın canını yakma, olur mu?”

Deniz bir şey demedi ama kendi kendine konuşur gibi hafifçe kafasını salladı, telefonu kapattı. Hoca’ya doğru yürüdü.

Cengiz Hoca annesi ile vakitsiz vedalaşmalara alışık. İki üç ayda bir Şile’ye uğrar, birkaç gün kaldıktan sonra apar topar İzmir’e dönerdi. İçeride beş dakika anca kalmıştı.

Elinde Esra Teyze'nin hazırladığı iki sucuklu tosttan birini Deniz'e uzattı.

“Sağ ol, hocam,” dedi Deniz. “Biraz başım ağrıyor. Şimdi yersem yolda uyuyamam.”

“Hemen uyumasan daha iyi,” dedi Cengiz Hoca.

Deniz bir süre bir açıklama bekler gibi hocaya baktı. Cengiz Hoca'dan ses çıkmayınca, “hayırdır?” diye sordu. “Bir terslik mi var?”

Cengiz Hoca kafasıyla arabayı işaret etti. Bir şey demeden arabaya bindiler. Hoca arabayı çalıştırdı. Bir süre sessizce ilerlediler. Şehirden çıkıp otobana girdiklerinde Cengiz Hoca hâlâ ağzını açmamıştı. Deniz ısrarla sessizliğini koruyor, Hoca'nın açılmasını bekliyordu.

“63 Saldırısı...” diye lafa girdi Cengiz Hoca. “Çoktan oldu, değil mi? 62'de oldu?”

Deniz, Cengiz Hoca'nın bundan haberdar olmasına şaşırsa da belli etmedi.

“Bir aydır sağlık verisi girilmeyen bir kasabaya uçangöz gönderdim,” diye devam etti Hoca. “Güvenlik duvarına çarpıp geri döndü.” Bakışlarını Deniz'e çevirdi. “Ne zaman oldu?”

Bir süre daha sessizce ilerlediler.

“Birkaç ay oluyor,” dedi sonra Deniz.

“Yoldaşlara neden söylemedin?”

Derin bir nefes aldı Deniz. Bir elini başının arkasına attı. Gözlerini pencereden dışarıya çevirdi. Her yer griydi. Anadolu, önlerinde kilometrelerce, tek renk uzanıyordu.

“Bu saldırı...” dedi Deniz, sonraki kelimelerini tartar gibi duraksadı. “Parti'nin silah projesinin son aşaması. Saldırı gerçekleşene kadar yoldaşların aileleri güvende.”

“Ailelerinin başına bir şey gelmesinden korkup mücadeleyi terk etmelerini istemedim.”

Deniz yine kafasını sallamakla yetindi.

Cengiz Hoca otomatik şoförü kapatıp kontrolü eline aldı. Direksiyona geçmenin onu rahatlattığını söylerdi. İçinde yanan ateş sanki gaz pedalına sığıyordu. Gittikçe hızlanıyorlardı.

“Mantığını anlıyorum,” diye devam etti. “Anlamadığım, bunu benden neden gizlediğin.”

“Söyleyecektim,” dedi Deniz. “Şile’de anlatacaktım.”

Cengiz Hoca direksiyon hâlâ kontrolünde olduğu halde bakışlarını Deniz’e çevirdi. Öğrencisinin gözlerinde doğruyu söylediğine dair bir işaret arıyordu. Sonra bir şey yakalamış gibi kafasını sallayarak, gözlerini yeniden yola çevirdi.

“Ceyda...” diye mırıldandı. “Silahın hazır olduğunu öğrenirsem Ceyda’yı sahadan çekeceğimden korktun...”

“Ceyda’nın ailesinin genetik materyali DKM’de kayıtlı,” dedi Deniz. “Silah var oldukça o da en az benim kadar rishte. Ama elimizden bir şey gelmeyecekti. Seni yok yere teşkilandırmak istemedim.”

“Ceyda için davayı feda edeceğimden korktun.”

Deniz daha fazla açıklama yapmaya gerek duymadı. Bir dedektif romanının sonuna gelmişler gibi her şeyi bir nutuk çekerek anlatmak istemiyordu. Cengiz Hoca’nın zaten bütün detayları yakalayacağını, kendi kendine olayı çözeceğinin farkındaydı. Geçirdiği günün ardından sadece uyumak istiyor, şimdilik Hoca’nın sakinleşmesini bekliyordu.

“Eylül de seninleydi, değil mi?” diye sordu Cengiz Hoca.

Deniz onaylar gibi kafasını salladı.

“Zeki kız,” diye devam etti hoca. Derin bir nefes aldı. Kontrolü yeniden otomatik sürücüye devretti. Koltuğunu

geriye doğru yasladi. “Ama anlıyorum,” dedi. “Kızamıyorum çünkü yerinde olsam ben de aynısını yapardım.”

Deniz arabanın direksiyonunu otomatik sürücüden aldı, Eylül’ün kontrolündeki Uydu’ya devretti. Hoca’yı takiben yatağına uzandı. Göz ucuyla GÖR’ündeki haritaya baktı. Yeşil ışık iki saate Denizli’ye varmış olacaktı. Gediz Nehri’ne beş kilometre kala direksiyonu Uydu’dan devralmak üzere alarmını kurdu. Göz bandını taktı. Yaklaşan günlerin planlarını kafasında oynatmaya başladı.

Alarmın sesi Deniz’i uyandırdığında Cengiz Hoca kafasını cama yaslamış, gözlerini kapatmıştı. Yatağını açmamıştı. Suratı hayal kurarken uyuyakalmış gibi huzurluydu.

Deniz haritayı kontrol etti. Yeşil ışık bir saat önce Denizli’ye varmıştı. Telefonunu çıkardı, Ceyda’nın numarasını tuşladı. Hattın ucundaki bu sefer Klozet Hilmi’ydi.

“Doktor,” dedi, “buyur.”

“Buldunuz mu?” diye sordu Deniz.

“Bulduk.”

“Söylediğim yerde mi?”

“Evet.”

“Karaborsa malı mı yoksa DKM mi?”

“Karaborsa. Çalıştırdık.”

“İddialar doğru mu?”

“Doğru.”

Telefonu kapattı Deniz. Ceketinin iç cebine sakladı. Yatağını doğrulttu ve direksiyona geçti. Metali kavrayan elleri hafiften titriyordu. Göz ucuyla Hoca’ya baktı.

Deniz'in kontrolüne geçince araba tekledi, Hoca'yı uyardı. İhtiyar yoldaş yavaş yavaş doğruldu. Deniz'in direksiyonu ele aldığını gözlerini kısıp dışarıya baktı.

"Rotada sıkıntı mı var?" diye sordu.

Deniz cevap vermek yerine kafasını salladı.

"Neden direksiyona geçtin?"

"Kafa dağıtmak istedim."

"Canını sıkan bir şey var, Deniz," diye üsteledi Cengiz Hoca. "Bu sabah da biraz sessizdin."

Karşıdan Gediz Nehri göründü. Su hızlıydı. Üzerinden geçen köprüünün çevresi ağaçlarla kapatılmıştı. Ağaçların kökleri nehir yatağına iniyor, soğuk sudan besleniyordu.

Cengiz Hoca'nın sorusunu cevapsız bıraktı Deniz. Gözlerinin dolduğunu hissediyordu. Gaza yüklendi.

Hoca arka yatakta güvende olmasına rağmen korkuyla yatağın kenarlarına yapıştı. Bir şeylerin ters gittiğini biliyor fakat işin içinden çıkamıyordu. Deniz'e yavaşlamasını söylemeye niyetlendi ama fırsat bulamadı. Yıllardır tek çiziksiz Yoldaşlık'a hizmet eden araba köprüünün girişindeki tümsekte havalandı. Yolun çıkışını göremeden hızla kenarlıklara çaptı. Ters döndü, iki kere yuvarlandı, yolun ortasında durdu.

39. BÖLÜM

İstanbulspor ile Bursaspor arasındaki şampiyonluk maçının başlamasına dakikalar kala Pideci Bülent'in evinde yemek sofrası kuruldu. Üç çeşit turşu, nar ekşili salata, ayçiçeği yağında kızartılmış beyaz ekmek masaya yerleştirildi. Çocuklar yer sofrasına oturtuldu, maç saati yaklaşırken biraz soğuması için pide fırından çıkarıldı.

"Hüseyin gelmiyor mu?" diye seslendi Bülent. Karısı Zeliha mutfakta komşusuyla birlikte çay demliyordu.

"Geliyor geliyor," dedi kadın. "Hüseyin tarladan gelmiş, kasa indiriyormuş. Git yardım et de çayın demi bozulmadan işleri bitsin."

"Ne kasası indiriyor bu mevsimde?"

Oturma odasının kapısında Hüseyin'in karısı Serap belirdi. "Dediğin duyulmuyor, Bülent Abi," dedi. "Ne sordun?"

"Ne kasası indiriyor Hüseyin dedim."

"Yukarıköy'den bir adamın kasaları işte."

"Ne olacak o kasalar?"

"Bir şey olacağı yok. TARIŞ söz verip almayınca bir garibanın üzümeleri çürümüş. Adam da sinir krizi geçirip üzüm dolu kasalarıyla bir kendini kanala atmış. Çocuklara kasaları toplattık, onları kaldırıyor şimdi."

"Çok var mı?"

"Elli kasa vardı herhalde."

Kendi kendine bir şeyler söylenerek kalktı Pideci Bülent. Oyuncular çoktan sahaya çıkmış, ısınmaya başlamışlardı. Teleduvarın sesini kapattı Bülent. Yedi yaşındaki oğlu ile komşusunun iki çocuğunu oturma odasında yalnız bırakarak Hüseyin'e yardım etmeye çıktı.

Bahçe kapısına yenice varmıştı ki arkasında bıraktığı çocukların çığlıklarıyla irkildi. Koşarak oturma odasına döndü. Mutfaktaki kadınlar ondan hızlı davranmışlardı. Çocukları odadan çıkarmışlar, teleduvarı kapatmaya çalışıyorlardı. Ama cihaz kapanmıyordu. Parlaklığı sonuna kadar açılmıştı. Oda dakilerin gözlerini ağrıtıyordu. Korku filmlerini aratmayan bir görüntü ekranı kaplamıştı.

Yalnızca haberlerde ve belgesellerde görmeye alıştıkları Kafkas Kahramanı Basri Bozkır demir parmaklıklarla çevrili bir kafese hapsedilmişti. Kafes stadyumun tepesinde süzülen bir uçangöze bağlanmış, rüzgârda usulca sallanıyordu. İçindeki adam vahşi bir hayvanı andırıyordu. Gözleri kapalıydı. Kafası öne düşmüştü. Ölmüş ya da ölmek üzereydi. Ellerin bir kelepçeyle bağlandığı parmaklıkların arasında belli belirsiz bir yeşil ışık yanıp sönüyordu.

“Bu...” diye mırıldandı Zeliha. Gözleri yaşlanmıştı. “Basri Bozkır mı?”

Kimse cevap vermedi. Ekrana kilitlenmişlerdi.

“Yayını niye durdurmuyorlar?” diye üsteledi kadın.

Maçı bekleyen milyonlarca insanın dehşet dolu bakışları arasında uçangözün zinciri tutan kilidi açıldı. Kafes boşa çıktı. Yazı turanın ardından halı sahanın yeşil zeminine düşen bir bozuk para misali, meşhur komutan Basri Bozkır ile birlikte yetmiş iki metreden yere çakıldı. Milyonlarca evde milyonlarca GÖR, sahiplerinden habersiz, onların korkularını, heyecanlarını, telaşlarını, ama hepsinden önce Basri Bozkır'ın görüntüsüne kodlanmış IMVID verilerini kaydetti.

40. BÖLÜM

İkinci sunumuna dakikalar kala Dokuz Numara salonun kapısına vardı. Son bir haftadır gecesini gündüzüne katmış, sunum günü devreye sokacağı planı üzerinde çalışıyordu.

Dokuz'un odasının bulunduğu koridor iki yüz metre kaddı. Duvarları otuz derecelik bir açıyla kıvrılıyordu. Yerleşkenin çevresi iki bin dört yüz, yarıçapı üç yüz seksen iki metre uzunluğunda olmalıydı. Sunum odasına giderken son koridoru yürümeleri dört buçuk dakikadan biraz uzun sürmüştü. Yürüme hızının saatte beş kilometre olduğunu varsayarak dört buçuk dakikada aldıkları yol, Dokuz'un hesaplarıyla birebir uyuşuyordu. Sunum odası yerleşkenin tam ortasına, üst katlara çıkan asansörün hemen altına inşa edilmişti.

Muhafız karşıdan yaklaşırken Dokuz yeniden boynuna dokundu. Yeterince şişmişti. Yutkunurken sanki boğazından cam parçaları geçiyormuş gibi acı çekiyordu.

“Şifayı kaptık,” dedi.

Muhafız önce aldırış etmemiş gibi öylece bekledi. Geriye doğru bir adım attı. GÖR'ünü canlandırdı. Saniyeler sonra GÖR'ünde bir bildirim belirdi. Adam elindeki bant ile Dokuz'un gözlerini bağladı.

İki dakika on beş saniyelik bir yürüyüşün ardından bir kapının açılma sesi duyuldu. Arkasından bir el Dokuz'u içeriye doğru itti.

Dokuz Numara odadaki dezenfektan kokusunu keyifle burnuna çekti. Planı umduğu gibi ilerliyordu.

Kısa bir muayenenin ardından yerleşke doktoru Dokuz Numara'yı istirahat etmesi için yalnız bıraktı. Öğle yemeği saati gelmişti. Sunum günleri Kara Cihat ve komite üyelerinin ağzına layık yemekler yapılırdı. Doktor günün ziyafetini kaçırmak istemiyordu. Kapıdaki muhafıza Dokuz Numara'nın en az beş dakika dinlenmesine müsaade etmesini tembihlemiş, serumunu bitirmeden kaldırıldığı halde hastanın sunumda bayılma ihtimali olduğunu bildirmişti.

Dokuz doktor odadan çıkar çıkmaz ayaklandı. Serum hâlâ kolundaydı. Sivil hayatını yaşıyor olsa seruma ihtiyaç duymayacağını biliyordu ama yerleşkede bütün denklemler üretkenlik üzerine kuruluydu.

Serumun iğnesini çıkardı. Pansuman masasının üzerindeki medikal eldivenlerden birini ve bir şişe dezenfektanı kaptı. Muhafızın kapının önündeki silüetini görebiliyordu. Gürültü yapmamaya özen göstererek dezenfektanı önce tavandan zemine inen perdelere, kalanını ise odadaki yatak, masa ve koltuklara boşalttı. Ecza dolabından bir şişe daha çıkardı, sıvıyı medikal eldivenin içine boca etti. Hâlâ yatağın üzerine damlamakta olan seruma baktı. Yarıya inmişti.

Köşedeki oksijen tüpünün yanına diz çöktü Dokuz. Tüpün hortumunu eldivenin içine geçirdi. Hava kaçırmayacak şekilde eldivenin bileğini hortumun çevresinde sıkılaştırdı. Sterilizasyon masasındaki bunsen ocağını eldivenin birkaç santimetre ötesine yerleştirdi, kısık ateşte çalıştırdı. Bunsen ocağının tepesinde yükselen yarım parmaklık ateş, kapının altından giren esinti ile usulca sallanıyordu.

Kısa bir süre serumunun bitmesini bekledi Dokuz. Son damlalar akarken oksijen tüpünün vanasını hafifçe çevirdi. Bir buçuk dakikası vardı. Serumunu bitirip kapıyı açtı.

“Bitti,” dedi. Muhafız ile birlikte, göz bandı yeniden takılmış halde, koridorun ucundaki demir kapıya doğru yürümeye başladı.

İçinden saniyeleri sayıyordu. Kapı açıldı. On sekiz komite üyesi ilk sunum gününde olduğu gibi Kara Cihat’ın iki yanına kurulmuş, Dokuz’un başlamasını bekliyordu. Yorgunlukları gözlerinden okunuyordu. Öğle yemeğinin ardından komiteye bir ağırlık çökmüş, kahveler söylenmişti.

Dokuz Numara içinden saniyeleri saymaya devam etti. Sunuma başladı. Konuştukça boğazı ağrıyor, acısı bakışlarına yansıyor.

Revirde parlayan ateş yumağı bir fısıltı gibi kapının altından girdi, komitenin kulaklarına doldu ve bütün salonu kızıla boğdu. Muhafızların gözleri ani parlaklıktan kamaşmış, salonun yeni hâline alışmaya çalışıyordu. Kapının dışındaki muhafızın acı dolu çığlıkları dört bir yanda çalmaya başlayan alarmlara karışıyor, salonu bir savaş meydanına çeviriyordu.

Koridordaki duman salonun zeminine yayılmaya başladı. Komite üyeleri çoktan ayaklanmış, arkalarında açılan kapıdan geçmeye uğraşıyorlardı fakat acil durum sistemi henüz devreye girmemişti, kimse önünü göremiyordu.

Salondaki duman yoğunluğu belli bir seviyeye ulaşınca tavan ve zeminde odadakileri çıkışa yönelten kırmızı ışıklar belirdi. Duman gitgide yükseliyor, komite üyelerinin, Kara Cihat’ın, muhafızların ve Dokuz Numara’nın görüşünü neredeyse sıfıra indiriyordu.

Komite üyeleri Kara Cihat’ın arkasındaki çıkış kapısına yığılmıştı. Dokuz Numara kapıdaki gruba yaklaştı. Kimse- nin görmediğinden emin olur olmaz GÖR’ünü canlandırdı. Kimlik doğrulama anahtarına bağlandı ve yeni kimlik ek- leme yazılımını etkinleştirdi. İki komite üyesi çoktan salonu

terk etmişti. Muhafızlardan biri Kara Cihat'ı odadan çıkarmaya çalışıyor fakat ikna edemiyordu.

“Herkes çıkmadan çıkmıyorum,” diyordu Kara Cihat. “Boş konuşacağına koridordaki muhafızlara yardım et!”

Dokuz Numara kalabalığın içine karıştı. Hızını alamamış gibi bir anda önündeki komite üyesini itti. Adam ne olduğunu anlamadan yere kapaklandı fakat tutunmaya çalışırken yanında Dokuz Numara'yı da düşürdü.

Dokuz çabucak kalkmaya çalıştıysa da yeterince hızlı davranamadı. Yardım etme bahanesiyle komite üyelerinden birine elini uzatmak ve adamın el izini kendi GÖR'üne işlemek istemişti fakat düşürdüğü üye çoktan Kara Cihat'ın yardımıyla ayaklanmış, çıkışa yönelmişti. Görüntüler izlendiği takdirde Dokuz Numara'nın revirde ve sonrasında sunum odasında yaptıkları ortaya çıkacak, hayatına mal olacaktı. Ne yapıp edip ortam durulmadan yerleşkeden uzaklaşması gerekiyordu.

Kalkmaya çalışıyor, beceremiyordu. Odaya dolan duman nefes almayı neredeyse imkansız hâle getirmişti. Komite üyeleri iyiden iyiye paniğe kapılmış, sıralarını beklemeden odaya çıkmaya uğraşıyorlardı.

Dokuz Numara'nın gözleri yanıyordu. Karşısındaki insanlar artık bir silüetten ibaretti. Gönüllü kaptığı hastalığı şimdi bütün gücüyle kendini göstermeye başlamış, kalan kuvvetini çalıyor ve başını döndürüyordu.

O karmaşanın içinde, üzerine yığılmaya başlayan vücutların arasında ayağa kalkamayacağını fark etti Dokuz. Sürünmeye karar verdi. Dirseklerinin üzerine uzandığı sırada dumanların arasından kendisine doğru bir elin uzandığını gördü. Hangi elini kullandığını bile düşünmeden o tarafa yöneldi, yardımcısının elini yakaladı.

Kara Cihat kuvvetliydi. Elleri büyüktü. Dokuz Numara'nın sol bileğini kavramış, kadını çekmeye hazırlanıyordu. O sırada yanlış eli ile uzandığını fark etti Dokuz. Planını belli etme pahasına, çoktan sol eliyle Kara Cihat'ın bileğini kavramış olduğu halde sağ elini uzattı. Kara Cihat'ın boş-taki elini yakaladı. Adamın tek hamlesiyle ayaklandı Dokuz. Kıyafetinin yeni sıyrılmış, kolunu açığa çıkarmıştı. GÖR'ü parlıyor, dumanların arasında bile okunabilecek bir şekilde, el izi eşleşmesinin tamamlandığı yazıyordu.

Kara Cihat ile göz göze geldiler. Adamın bakışları bir anlığına Dokuz'un kolundaki bildiriye kayar gibi oldu. Sonra yeniden Dokuz'un gözlerine kenetlendi.

Herkes çıkmıştı. Odada yalnızca Dokuz Numara, Kara Cihat ve bir muhafız kalmıştı. Yangın ağır ağır kontrol altına alınıyor, dumanların rengi değişmeye başlıyordu.

Dokuz Numara'ya bir yıl gibi gelen birkaç saniye boyunca bir şey demeden öylece bakıştılar. Kara Cihat'ın gözlerinde bir şüphe buludu geziyor, sanki kokusunu aldığı bir avı görmeye, pençelerinde hissetmeye uğraşıyordu.

Son muhafız salondan çıkmaya hazırlanıyordu. Kara Cihat'ın hâlâ salonda olduğunu görünce kapıda duraksadı.

“Bütün komite üyeleri çıktı, efendim,” diye seslendi.

Kara Cihat karşılık vermedi. Arkasını döndü. Kafasını çevirip bir kez daha Dokuz Numara'ya baktı. Açık kapıdan geçerek, karanlıkta kayboldu.

41. BÖLÜM

E mniyet kemerini güç bela sökerek kollarını pencereden dışarıya attı Deniz. Çenesinden alnına doğru ince bir kan sızıyor, ters dönmüş arabanın ön camına damlıyordu. Vücudunu çekmeye çalışınca omzunda keskin bir acı hissetti. Duraksadı. Yaklaşmakta olan ayak seslerini dinledi. Dışarıdaki adamın gölgesi arabanın penceresine düştü.

“Aç şu kapıyı,” dedi Deniz.

“Sabır, Deniz,” dedi Ahtapot İbrahim. “İlla arabayı ters yatırman mı lazımdı?”

“Bariyerlere vurmaya alışık değilim, İbrahim. Beklediğin gibi olmadıysa affet artık.”

Ahtapot İbrahim rakı masasında yeni bir fıkra duymuş gibi keyifle kıkırdadı. Eğildi, suratında geniş bir gülümseme ile kapıyı açtı. Bir süre Deniz’i süzdü. Bir tehlike olmadığı kanaatine vardı. Deniz’in kolunu tuttu, ağır ağır dışarıya doğru çekti.

“Hoca nasıl?” diye sordu.

“Yatakta kaza battaniyesi var, bir şeyi yoktur.”

Çenesinden damlayan kanı elinin tersiyle sildi. Pencereye doğru eğildi.

“Hocam?” diye seslendi. “Beni duyuyor musun?”

Cengiz Hoca ses vermedi.

“Ölmüş olmasın adam?” dedi İbrahim.

Deniz biraz daha yaklaştı. Hoca'yı görebiliyordu. Adamın yüzünün sağ tarafı kanla kaplanmıştı ama Hoca uyanık gibiydi.

"Beni duyabiliyor musun, hocam?" diye üsteledi Deniz. Hoca yavaş yavaş kıpırdanmaya başladı. İbrahim'in kapıyı sökmesine yakın gözlerini açtı. Vücudu koruma battaniyesi içinde kalmış, zarar görmemişti. Yalnızca koltuk monitörüne vurduğu sağ kaşı açılmıştı.

"Deniz," diye mırıldandı. Sesi zayıftı. Uykudan yeni uyanmıştı sanki.

İbrahim aynı anda kapıyı sökmeyi bitirdi. Oluşan açıklıktan Hoca'nın koruma battaniyesini tuttu. Arabanın yatakları sökülebilir bir sedye üzerine inşa edilmişti. Battaniyenin altındaki yatağın demir gövdesini yakaladı Ahtapot İbrahim. Deniz'in de desteğiyle yatağı ağır ağır dışarıya çekti.

"Sen Hoca'yı al," dedi Deniz'e. Arkasını döndü. Köprü'nün ucunda bekleyen çekicisine doğru koştu. Saniyeler içinde çekicinin çengellerini Deniz'in Yoldaşlık arabasına geçirdi. Yıllardır örgüte hizmet eden emektar aracı yerden örtü kaldırır gibi kaldırdı, Gediz Nehri'nin sularına bıraktı. Çekiciden indi.

"Kimlikleri getirdin mi?" diye sordu.

Deniz o sırada Cengiz Hoca'yı koruma battaniyesinden kurtarmıştı. Adamın iç kanaması olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Hoca'nın kan ter içinde kalmış ceketini açtı. Adamın şaşkın bakışları arasında iç cebinden deri cüzdanını çekip aldı. Önce cüzdanın kendisini, sonra da içinde bulunduğu kimlik kartını Hoca'nın kanıyla kirlenmiş eline sürdü. Üzerlerinde yeterince kan biriktiğine ikna olunca İbrahim'e uzattı.

Cengiz Başkara'nın bir trafik kazasında öldüğüne dair kanıtları olay yerine ve köprünün altından geçen sulara saçtılar. Hep birlikte İbrahim'in çekicisine bindiler ve Yoldaşlık'ın gizli evlerinden birine doğru yola koyuldular.

Yenifoça'nın on kilometre dışındaki Yoldaşlık evi yıllardır kullanılmıyordu. Bacılar Ayaklanması'da Bacı Emine'nin yaverine ev sahipliği yapmış, DKM'nin izleme ağına takılınca terk edilmişti.

On yedi yıl sonra ilk kez kapısı açılan ev bir bodrumu andırıyordu. Duvar köşelerini örümcekler mesken tutmuş, rafların üstünü bir parmak toz kaplamıştı. Son ayaklanmada yakılan bir sokağın ucunda, yaşlı bir kavak ağacının gölgesinde bir başına yıkılmayı bekliyordu ev. Anahtarı kaybolalı yıllar olmuştu fakat oturma odasındaki izlerden evin zaman zaman başkalarınca kullanıldığı anlaşılıyordu. Yayıları küflenmiş ve yastığını delerek gün ışığına çıkmış ikili koltuğun dibinde bir plastik torba dolusu şırınga vardı. Son yıllarda evin keyfini sürenler tuvaleti bulmakta güçlük çekmişlerdi. Toplantı odasının kapısından ağır, insanın anında midesini kaldıran bir koku geliyordu.

Evde kimsenin olmadığına emin olduktan sonra girişteki odanın kapısını kapattı Ahtapot İbrahim. Pencereleri açtı. Eve girdiğinden beri ikinci kez burnundan bir nefes çekti.

Eski bir yatağın metal başlığına bağladıkları Cengiz Hoca o sırada yeni yeni uyanıyordu. Yolda sorular sormaya başlayınca uyutulmuştu. Kaşındaki dikiş tutmuş, kanamasını durdurmuştu. Gözlerinin altında kapkara göçükler vardı. Açılan kaşının altındaki yanağı koyu kırmızı kan lekeleriyle kirlenmişti. Ceketinin omuzları yırtılmış, altındaki kararmaya yüz tutmuş beyaz gömleği açığa çıkarıyordu.

Uyuşturucunun etkisi geçerken ağır ağır gözlerini açtı Hoca. Dışına tahta çakılmış, camlarının yarısı dökülmüş pencereden süzen ışık gözlerini yakıyordu. Dili kurumuştı. Dudaklarını yalamaya çalışıyor fakat ağzını açmakta güçlük çekiyordu.

Gözleri evin alaca karanlığına alışınca karşısında oturan Deniz'i gördü. Odada ikisinden başka kimse yoktu. Oturduğu yerde doğrulmaya çalıştı. Belinden sırtına doğru bir ağırlık yürüyünce yüzünü buruşturdu, durdu.

"Deniz..." diye mırıldandı. Deniz'in ağzına tuttuğu sudan bir yudum aldı. Birkaç saniye uzun uzun öksürdü. Göğsüne ve bileklerine yapıştırılmış vericilerin soğukluğunu hissetti. Kafasını kelepçelenmiş ellerine çevirmeye çalıştı. Boynu dönmüyordu.

"Bunlar ne?" diye sordu. Kurumuş ses telleri yavaş yavaş açılıyor, sesi yerine geliyordu. "Poligraf?"

Eliyle beklemesini işaret etti Deniz. Hocanın üzerindeki poligraf vericilerini bilekliği aracılığıyla etkinleştirdi.

"Adın ne?" diye sordu.

"Cengiz Başkara."

"Eylül, sinyal tamam mı?"

Eylül o sırada Uydu ile Yenifoça'ya girmek üzereydi. Cengiz Hoca'nın üzerindeki vericiler yaşlı doktorun hormonlarını, vücut ısını ve prefrontal korteksinden gelen dalgaları inceliyor, Uydu'ya iletiyordu.

"Sinyal sağlam," dedi Eylül.

"Referans çizgisi oluşturmamız gerekiyor mu?"

"Gerek yok, Hoca'nın doğal değerleri veri tabanında kayıtlı. Oradan karşılaştıracam."

"Anlaşıldı. Ne kadar yolun kaldı?"

“Vardım sayılır. Sen başla, ben Uydu’dan izlemeye devam edeceğim.”

Deniz kafasını salladı. Sandalyesine kuruldu, Cengiz Hoca’nın karşısına geçti.

“Konuşacak meselelerimiz var.”

“Ne meseleleri?”

“En baştan başlayalım. On yedi sene öncesinden. Hanımefendi’yi öldürmek için kurduğun örgütten.”

Cengiz Hoca gözlerini kapattı. Yüzünde belli belirsiz bir gülümseme belirdi. Derin bir nefes aldı. Uzun zamandır bu anı bekliyor gibi bir hali vardı. Deniz’in ağzından çıkan kelimeler bir ağır kesici misali bütün vücuduna yayılmış, adamın kaslarını gevşetmişti.

“Hekimler...” diye mırıldandı.

“İnkâr etmiyorsun...”

Hoca kafasını salladı. Bir süre bir şey demeden öylece Deniz’e baktı. Genç yoldaşın aklındaki soruları okuyor gibiydi.

“Ölmesi gerektiğini düşündüm.”

“Neden?”

“En ağır darbeyi aldığımız gece, o kara gece... Hanımefendi’nin yaverini Saray’da gördüm.”

“Hanımefendi’nin bir yaveri yoktu.”

“Vardı, Deniz.”

Deniz duraksadı. Elleri belinde, bir süre anlamaya çalışır gibi Cengiz Hoca’yı izledi.

“Peki,” dedi. “Olduğunu var sayalım. Yaverin Parti’ye sızmış olabileceğini düşünmedin mi?”

Cengiz Hoca oturduğu yerde hafifçe doğrulmaya çalıştı. Acıyla gözlerini yumdu.

“Ağrı kesicin var mı?” diye sordu.

Deniz yanındaki çantadan bir şırınga çıkardı, içini doldurdu. Adamın ellerinin kelepçeli olduğunu hatırladı. Arkasına geçti. Ceketinin kolunu sıvadı, iğneyi yavaşça sapladı. Uyuşturucuyu verirken Hoca'nın derin bir nefes aldığını duydu.

“Sağ ol,” dedi adam.

Deniz sandalyesine döndü. Öne eğilerek uzaktan hocasının yüzünü inceledi.

“Yaverin Parti’ye sızmadığını nereden biliyordun?” diye sordu.

“Hanım’ın sinyali de Saray’dan geliyordu.”

“Hepsi bu mu? Belki de yakalanmıştı?”

“Ben de önce yakalandığımı düşündüm, Deniz. Ama ertesi gün direnişe ara vermemizi emreden mesajı ulaştı.” Kendi kendine güldü Cengiz Hoca. “Direnişe ara vermek... Sanki maç yapıyormuşuz gibi...”

“Mesajı alınca ne yaptın?”

“Bilinen bütün direniş üslerini, hücre evlerini kapattım. Ne kadar mühimmat ve sunucu varsa yeni depolara kaldırdım.”

“Bunca yıldır bana niye söylemedin?”

“Çünkü yanılmıştım, Hanımefendi düşündüğüm gibi iki tarafa oynamıyordu. Parti’yle bir bağlantısı yoktu.”

“Yani şimdi Hanımefendi’ye güveniyorsun?”

“Hain olduğunu düşünmüyorum diyelim.”

“Fikrini değiştiren neydi?”

“Hanımefendi’nin yaveriyle buluştum.”

“Hocam... Hanımefendi yanına hiçbir zaman bir yaver almadı.”

Hoca'nın suratı acıyla ekşidi tekrar. Cevap verecek gibi ağzını açtı ama yutkunmakla yetindi. Öksürdü, boğazını temizledi.

“Aldı, sen de biliyorsun. Hepimiz biliyoruz.”

Deniz bir an duraksadı. Yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. Ayaklandı, yeniden Cengiz Hoca’ya döndü.

“Yarım Kulak?”

“Evet.”

“Şehir efsanesi...”

Cengiz Hoca kafasını kaldırdı. İfadesini Deniz’in vericilerinden Eylül’ün kulağına ulaştırmaya çalışır gibi yüksek bir sesle, “Denizli’de Hanımefendi’nin yaveri Yarım Kulak ile buluştum,” dedi.

Deniz tekrar duraksadı. Birkaç saniyenin ardından Eylül’ün, “doğru söylüyor,” diye mırıldandığını duydu.

“Öyle biri yok,” dedi Deniz. “Yarım Kulak’a atfedilen şeyleri yapan kişi Bacı Emine’ydi. Bir kadının başarılarını hazmedemeyen üç beş adamın uydurduğu bir karakterdi Yarım Kulak.”

“Yarım Kulak, Birlik’te ve Parti’de birçok kimliğe büründü” dedi Cengiz Hoca. “Ama Bacı Emine ile alakası yok. Bacı’nın neler yaptığını, ne savaşlar verdiğini çok az kişi biliyor.”

“Tabii sen de bu az kişiden birisin?” Cengiz Hoca kafasını salladı. “Lafı geveliyorsun, hocam. Sadede gel.”

“Aklımda otuz yıllık bir tarihin sırları var, Deniz. Buradan çıkıp çıkmayacağım belli değil. Hepsini sana anlatmam lazım ama insan bir ömrün sırlarını dökmeye nereden başlar?”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra devam etti Hoca.

“Herkes Bacılar Birliği’ni Hanımefendi’nin kurduğunu sanır. Kimliksiz, geçmişsiz bir insan, binlerce kişiyi tek bir amaç altında nasıl örgütleyebilir... 27’de Hakikat Laiklik ve Kurtuluş Partisi kurulduğunda, kurucu listedeki tek kadın

Bacı Emine'ydi. 30'da grup vekilliği yaptı, 32'de bir sonraki genel seçimlerde cumhurbaşkanı adayı olmak üzere parti liderliğini kazandı.”

“33'teki aday Bacı Emine değildi.”

“Haklısın, değildi. HALK'ın yönetim kurulu Efendi'nin karşısına bir kadın aday çıkarmak istemedi. Bacı Emine'ye kadın kolları başkanlığı teklif edildi.”

Anadolu siyaseti garip bir dünya, diye düşündü Deniz. Kadın kolları, gençlik kolları... Bu ikisinin varlığı bile siyasetin kadınlara ve gençlere ait olmadığını, aslen zengin, kapital sahibi üç beş adam tarafından işgal edildiğini açık açık ilan ediyordu..

“Kabul etmedi...” dedi Deniz.

Cengiz Hoca evet der gibi kafasını salladı.

“Siyasi düzende yeri olmadığını fark edince HALK'tan istifasını verdi. HALK'a karşı çalışmaya başladı.”

“Bunun Hanımefendi ile ne alakası var?” diye sordu Deniz.

“Bacı Emine muhalefete girişince HALK içinde birkaç kişi suikastten bahsetmeye başladı. Bu isimleri Hanımefendi'ye ilettim. O zamanlar onu sadece Hanım olarak biliyordum. Ben Buca Şifahanesi'ndeyken o benimle iletişime geçmişti. Partili birkaç doktor hakkında hastalardan taciz suçlamaları gelmişti ama doktorlar Partili oldukları için kimse gıkını çıkarmıyordu. Bir gün *Hanım* diye birinden bir mektup aldım. Dönüş adresi eklemişti, doktorların listesini istiyordu. Gönderdim. İki güne kalmadan listedeki doktorlardan kimi tayin istedi, kiminin arabası köprülerden uçtu.”

Deniz, Hoca'yı dinledikçe Yoldaşlık tarihi hakkında birçok şeyden bihaber olduğunu fark ediyordu. Bahsi geçen insanların çevresinde büyümüştü fakat küçük yaşında kimin ne yaptığını, nelere kadir olduğunu anlamamıştı. Hoca'dan

Bacı Emine, Hanımefendi ve Yoldaşlık ile ilgili yeni şeyler öğrendikçe kendini Konak'taki bahçeli evde Birlik topları yapılırken, ödeviyle meşgul olan o küçük kız gibi hissediyordu.

“Hanımefendi ile Bacı Emine ilk kez o vakit bir araya geldi,” dedi Cengiz Hoca. “Hanımefendi aktif siyasetin işe yaramayacağına ikna oldu ama direniş örgütünün Bacı Emine gibi adı sanı bilinen biri tarafından kurulmasına karşıydı. Onun yine de aktif siyasette kalmasını istiyordu. Ama Bacı Emine siyasete dönmedi. Birlik'te kaldı. Kadın örgütleri yasa dışı ilan edilince ortalıktan kayboldu, Bacılar Birliği'ni tamamen yeraltına çekti. Hanımefendi'den bile uzak tuttu. Yeşil Gece'den sonra HALK kapatıldı. Ancak o zaman yeniden bir araya geldiler.”

“10 Mayıs'a kadar...” dedi Deniz. Cengiz Hoca belli belirsiz bir iç çekti. “Bacı Emine yakalanana kadar...” diye üsteledi Deniz. Cengiz Hoca'yla göz göze geldiler. “Değil mi?”

“Hanımefendi, Bacı Emine'yi feda edene kadar.”.

Deniz sandalyesinde tekrar doğruldu.

“Ne?”

“Bacı Emine yakalanmadan önce Hanımefendi ile arasında bir anlaşmazlık çıkmıştı.”

“Nasıl bir anlaşmazlık?”

“Hanımefendi Bacılar'ın ayaklanma zamanının geldiğini söylüyordu. Bacı Emine ise henüz hazır olmadıklarını iddia ediyordu.”

“Bacı Emine'yi Hanımefendi mi yakalattı?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen hayır ama bilmiyorum. Tek bildiğim, Bacı Emine'yi kurtarmaya hazırlanan ekibe Hanımefendi'nin dur emri verdiği.”

“Hocam... emin misin?”

“Eminim, Deniz. O ekipte idim.”

Deniz kaskatı kesildi.

“Neden peki? Hanımefendi kurucu ortağını niye ölüme terk etsin?”

“Bacılar Ayaklanması’nı başlatan olay neydi, Deniz?”

Deniz cevap vermedi. Esirinin huyuna gitmek istemiyordu. Cevabı ikisi de biliyordu. Hoca’nın konuşmaya devam etmesini bekledi. “Bacı Emine’nin öyle ölmesini kimse istemezdi,” diye devam etti Hoca. “Ama ölümü boşuna değildi. Son yüzyılın en büyük isyanını tetikledi.”

“Kaybedileceği kesin bir ayaklanmayı ateşlemek için, liderinizin diri diri yanmasına müsaade ettiniz.”

“İnsanlar Bacılar Ayaklanması’nın erken başladığı için başarıya ulaşmadığına inanıyorlar. Yoldaşlık’ta her gün söylediğimiz yalanlardan biri...”

“Yalan?”

“Evet, yalan.”

“Doğrusu ne? Ayaklanma neden başarısız oldu?”

“Asıl soru, ayaklanma gerçekten başarısız mıydı?” Hoca kendi sorusunun cevabını düşünür gibi duraksadı. “Hayır,” diye devam etti. “Başarısız değildi. Bize on yedi yıl kazandırdı. Parti’nin en büyük silahı seri üretime girmeden bütün tesislerin ve verilerin yok edilmesi gerekiyordu. Öyle de oldu. Koca bir örgüt kaybettik ama o gün için savaşı kazandık.”

Deniz’in midesi bulanmaya başlamıştı. Nefesi sıkışmış, avuçları terliyordu. Ayaklandı. Sandalyesinin arkasına geçti.

Bir süre ikisi de konuşmadı. Geçen her saniyeyle Hoca’yı biraz daha iyi anladığını hissediyordu Deniz. Adamın gözlerindeki yorgunluk biraz daha tanındık geliyordu. Hanımefendi’ye duyduğu güvensizliğin altında yatan sebepler ağır

ağır gün yüzüne çıkıyor, Deniz'in kalbindeki kızgın ateşi soğutuyordu.

“Hanımefendi’ye bu yüzden güvenmedin.”

“Evet.”

“Bacı Emine’yi feda ettiği için.”

Hoca yeniden doğrular gibi kafasını salladı.

Deniz ne yapacağını bilmez halde yeniden sandalyeye oturdu. Kafası zonkluyordu. Uyumak, uzun bir rüya görmek ve bambaşka bir yerde veya bambaşka bir yaşta uyanmak istiyordu. Ama soruları bitmemişti. O odadan bütün cevapları almadan çıktığı takdirde bir daha geri dönemeyeceğini, sorularının sonsuza dek cevapsız kalacağını hissediyordu.

“Yarım Kulak...” diye mırıldandı. Bakışlarını Hoca’ya çevirdi “Peki bütün bunların Yarım Kulak’la ne ilgisi var? Onunla niye buluştun?”

“O beni buldu,” dedi Hoca. “Hanımefendi’den haber getirdiğini söyledi.”

“Denizli’de buluştunuz. Doğru mu?”

“Doğru... Nereden biliyorsun?”

Deniz cevap vermedi.

“O doktor...” diye devam etti Cengiz Hoca. “Hekimlerden, değil mi?”

“Adamın söylediğine göre Denizli’de başka bir isimle buluşmuşsun. Yarım Kulak’tan bahsetmedi.”

Cengiz Hoca yalanlar gibi kafasını salladı. Deniz ayaklandı, arkasını döndü. Kapıya doğru yürüdü. Yalnızca Eylül’ün duyabileceği bir şekilde, “Hikmet bu testi geçmedi mi?” diye sordu.

“Geçti, Deniz,” dedi Eylül. “Adam doğruyu söylüyordu.”

“Testte bir hata olabilir mi?”

“Mümkün değil.”

Deniz yeniden Cengiz Hoca’ya döndü.

“15 Kasım 2045 tarihinde Denizli’de kiminle buluştun?”

“Yarım Kulak.”

Vericiler hâlâ Hoca’nın doğruyu söylediğini gösteriyordu. Hoca gülümsedi.

“Test hatalı değil,” dedi. “Onunla buluştum.”

“Kiminle?”

“Kara Gece’de, Saray’da Efendi’nin arkasında gördüğüm adamla. Yıllar önce Hanımefendi’den bana haber getiren adamla. Yoldaşlık’ta Yarım Kulak, Parti’nin içinde Kara Cihat olarak bilinen adamla.”

Deniz olduğu yerde dondu. Bir an Cengiz Hoca’nın kendisiyle kafa bulduğunu yahut uyuşturucunun adamın kafasını bulandırdığını sandı. Hoca hâlâ gülümsüyordu. Gözlerinden acı çektiği belli oluyordu ama sesine, bakışlarına, çehresine Deniz’in operasyon zamanlarından alışık olduğu o ciddi, alaydan uzak ifade hâkimdi.

“Bugünlük yeter,” dedi. Kulaklığını çıkardı. Ayaklandı. Hoca’nın akıl oyunlarına katlanacak, adamın üstesinden gelecek enerjisi yoktu.

“İstediğin gibi her şeyi anlatıyorum, Deniz,” dedi Hoca.

“Birbirimizi iyi tanıyoruz, hocam” dedi Deniz. “Böyle oyunlara gerek yok.”

“Doğruyu söyleyip söylemediğimi Eylül’e sor.”

“Belli ki aleti aldatmanın yolunu bulmuşsun.”

Deniz’in dışarıya çıkmak üzere hareketlendiği anda kapı açıldı. Eylül içeriye daldı.

“Dediklerimi duymadın mı?”

“Biliyorum,” dedi Deniz. “Teste göre Hoca doğruyu söylüyor.”

“Sadece teste göre değil, Deniz. Bana göre de doğruyu söylüyor.”

“Ne demek, sana göre?”

“DKM Laboratuvarları’ndan kaçarken karşıma çıkan adam... Bugüne kadar onu kandırdığımı düşünüyordum ama galiba her şeyin farkındaydı. Kaçmama izin verdi, hatta yardım etti.”

“O adam...”

“Evet... Kara Cihat.”

42. BÖLÜM

Dokuz Numara'nın yerin kat kat altında, labirenti andıran DKM Laboratuvarları'nda bir dakika daha oyalanacak hali kalmamıştı. Koşuyordu. Cığerleri yırtıldı yırtılacaktı.

Yangını söndürmeye çalışan muhafızların yanından bir rüzgâr gibi geçmişti. Birkaç muhafızın gözüne takılsa da durdurulmamış, yalnızca girişte beklemesi emredilmişti. Koridordan çıkma yetkisi olmadığını bildikleri için herhangi bir yere gidebileceğine ihtimal vermemişler, daha acil buldukları krize, revirdeki yangına odaklanmışlardı.

Dokuz Numara koştu, koştu. Koridorun üç yüz seksen iki metre olduğunu hesaplamıştı. İki buçuk dakikada nefes nefese kapıya vardı. Çevrede bir muhafız olup olmadığını kontrol etti. Yalnızdı. Revirdeki yangının dumanları koridorun girişine kadar gelmişti. GÖR'ünü canlandırdı, kapının okuyucusuna tuttu. Okuyucuda Kara Cihat'ın suratı belirdi ve kapı açıldı.

Kapının hemen önündeki iki kişilik, golf arabasından hallice bir taşıta bindi. Arabayı GÖR'ü ile çalıştırdı. Saatte sekiz kilometreyi geçmediği takdirde koridorun radarlarına takılmayacağına emindi. Yangın çıkmasa muhafızlardan biri arkasında Dokuz Numara ile birlikte aynı saatte aynı koridordan geçiyor, aracı saatte sekiz kilometrelik bir hızla sürüyor olacaktı.

Koridorların her biri iki yüz metre uzunluğundaydı. Dokuz Numara vakit kaybetmeden sola saptı ve dört dakikadan kısa bir süre içinde üç koridoru geride bıraktı. Üçüncü

koridorun sonunda durdu. Korkuyla beklediği alarmlar hâlâ sessizdi. Dördüncü koridora açılan kapının hemen yanında başka bir giriş vardı. Yerleşkenin kuzeybatı koridorlarından sorumlu muhafızlar nöbetleri arasında bu odada dinleniyorlardı.

Dokuz araçtan indi. GÖR'ünü kilide okuttu, kapı açıldı. İçeride kimse yoktu. Odadaki dolaplardan birini açtı, içinden çıkardığı bir muhafız üniformasını apar topar üzerine geçirdi. Saate baktı.

Vakit gelmişti. Dokuz Numara üst üste ikinci GÖR yoklamasını kaçırmak üzereydi. GÖR taramaları on beş dakikada bir yapılır, bir proje üyesinin GÖR sinyali o sırada olması gerektiği yer ile üst üste ikinci kez eşlenemediği takdirde koridor muhafızının alarmı kapatması gerekirdi. Aksi takdirde alarm devreye girer ve GÖR'ü eşleştiremeyen proje üyesini yakalamak için yerleşke genelinde bir av başlardı.

Kapıdan çıkar çıkmaz alarmların duvarları inleyen sesi Dokuz'un kulaklarına doldu. Dokuz yeniden araca atladı. Artık hız limitinin altında kalmasının bir anlamı yoktu. Muhafız üniformasındaki vericiden, yerleşke merkezinde organize olmaya çalışan muhafızların bağırıışları ve üstlerinden aldıkları emirler duyuluyordu.

“Dokuz Numara'nın sinyali kayıp!” diyordu biri. “Proje dışı bir sinyal Eylül Koridoru'na giriyor!”

Dokuz Numara koridorları hızla aşıyordu. Haftalardır tıklılı kaldığı dokuz numaralı koridordaki odasının önünden geçerken, kapısının üstünde asılı Eylül tabelasını son kez okudu. Sekizinci koridora girdiğinde iyice hızlanmıştı. Sekiz numaralı odanın kapısındaki Ağustos yazısını okuyamadı bile.

Muhafızlar canla başla Dokuz Numara'yı kovalıyorlardı. Üniformadan gelen bağırıış sesleri yükseliyor, sertleşiyordu.

“Mayıs, Haziran ve Ağustos’un kapılarını kilitleyin!” diye bağıırıyordu bir güvenlik şefi. “Eylül firarda! Tekrar ediyorum, Eylül firarda!”

Eylül’ün yakalanmaya niyeti yoktu. Yerleşkeden kurtulana veya koridorlardan birinde ölene kadar durmayacak; annesinin verdiği isimle girdiği, haftalarını ölümcül bir silah üretmeye harcadığı bu laboratuvardan yeni bir insan olarak çıkacaktı. Kendisine verilen kod adını sahiplenecekti. Ama bu Eylül Parti için değil, Parti’yi alaşağı etme gayesine hayatını adanmış insanlar için çalışacaktı.

43. BÖLÜM

Eylül’ün sözleri ağır bir sis gibi havada asılı kaldı. Yoldaşlık’a katıldığı günden bu yana DKM laboratuvarlarından şans eseri kurtulduğunu düşünmüş fakat Cengiz Hoca’nın itiraflarıyla şimdi gerçeği görmüştü. Kara Cihat onun yanındaydı. Yerleşkede geçirdiği süre boyunca Dokuz Numara’nın arkasını kollamıştı. Belki de Eylül’ün erişim yetkisi olmayan verileri simülasyona yüklemiş, Anadolu Ateşi ile ilgili gerçeklerin açığa çıkmasına önayak olmuştu. Eylül hâlâ yapbozun parçalarını bir araya getirmeye uğraşıyordu. Yerleşkede geçirdiği günlerin hatıraları geri sarılmış bir film gibi hafızasında dönüyor, Kara Cihat ile ilgili kaçırdığı detayları ve başına gelen, o vakit anlamakta güçlük çektiği olayları bu yeni keşfin ışığında çözmeye çalışıyordu.

“Kara Cihat, Yoldaşlık’ın casusu.”

Cengiz Hoca cevap vermeden önce karşısındaki iki genç yoldaşı bakışlarıyla süzdü.

“Evet,” dedi. “Basri Bozkır’ın yanında Parti’nin güvenini kazandı, sonra Saray’a atandı.”

“Bacı Emine’nin yakalanmasına sebep olan istihbarat...”

Cengiz Hoca doğrular gibi kafasını salladı.

“Bacı’nın çok vakti kalmamıştı. Kara Cihat bu kaçınılmaz sonu biraz hızlandırdı sadece. Bu sayede Efendi’nin gözüne girdi.”

“Kongre’ye girmek için kullanacağın VIP geçiş kartı-”

“Kara Cihat’ın hediyesi. Tek kullanımlık.”

Deniz daha fazla soru soramayacağını hissediyordu. Derin bir nefes almaya çalıştı, ciğerlerine söz geçiremedi. Kesik bir nefesle yetinerek arkasını döndü.

“Denizli’de görüştüğünüzde öğrendin,” diyebilirdi.

“Evet,” dedi Hoca. “Kim olduğunu anlattı. Hanımefendi’nin kimliği ile ilgili bir şey söyledi mi diye merak ediyorsan, hayır. Bilmediğini iddia etti.”

“İnanıyor musun?”

Hayır der gibi kafasını salladı Cengiz Hoca.

“Sırf bu yüzden buluşmadınız herhalde?”

“Hayır. Hanımefendi’nin bana son bir görev verdiğini söyledi. O güne kadar yaptığım her şeyden daha önemli bir görev.”

Bakışlarını Eylül’e kaydırdı.

“Devam et,” dedi Deniz. “Sır saklamaktan yoruldum. Eylül de duyacak.”

Cengiz Hoca uzun uzun nefeslendi. Hasar görmüş ciğerlerine soğuk hava doldu, bir bıçak gibi göğsünü yaladı. Hoca acıyla yüzünü buruşturdu. Deniz’in bakışlarını yakaladı.

“Sen, Deniz.”

“Ben, ne?”

“Görev sendin. Hanımefendi’den aldığım son görev, seni yetiştirmek ve direnişin başına getirmektir.”

Bir süre kimseden çıt çıkmadı. Deniz sandalyesine oturdu. Dirseklerini dizlerine dayadı, sessizce düşündü. Daha fazla soru sormak istemiyordu. Alması gereken cevaplar vardı, farkındaydı ama sanki içkiden midesini bozmuş, öğürmeye başlamış, biraz kustuğu takdirde rahatlayacak bir sarhoş misali,

yaşadığı kâbusun bir sonraki bölümü başlamadan önce kafasını dinlemeye çalışıyordu.

Dirsekleri hâlâ dizinde olduğu halde gözlerini kaldırdı.

“Neden ben?”

Hoca önce kendi kendine güldü. Bakışları yumuşamıştı. Deniz’e acıyordu. Gözleri belli belirsiz yaşlarla ıslanmış, odanın loş ışığında parlıyordu.

“Eski bir hikâye,” dedi. “Bacılar Ayaklanması’nın, DKM laboratuvarlarının, Efendi’nin arasında kaynamış bir çocuğun hikâyesi.”

“Neden ben, hocam?”

“Birlik’te birçok kişi Bacılar Ayaklanması’nın 45’te başlatılmasına karşıydı.”

“Hazır olmadıklarını söylüyorlardı, biliyorum.”

“Evet, bu sebeple Birlik’ten ayrılanlar oldu. Birlik’in o zamanki gücünü Efendi’nin gücüyle karşılaştırdınca insan ister istemez bu muhalefete hak veriyor. DKM, Devrim Muhafızları, GÖR... Bir yeraltı örgütünün bunları alaşağı etmesi mümkün değil. Ama ayaklanma aslında amacına ulaştı çünkü Ayaklanma’nın amacı Efendi’yi veya Parti’yi devirmek değildi.”

“Nasıl yani?” diye araya girdi Eylül.

“Bacılar Ayaklanması’nın amacı o sırada GÖR laboratuvarlarında yürütülen, prototipi Bacı Emine’nin genetiğiyle eşlenmiş bir silah projesini yok etmektir. Geleceğin direnişi için zaman kazanmaktır.”

“Anadolu Ateşi...” diye mırıldandı Eylül. “Asıl hedef onu yok etmektir.” Transa girmiş gibiydi. Donuk bakışları Cengiz Hoca’nın gözlerine sabitlenmişti.

Cengiz Hoca onaylar gibi kafasını salladı.

“İsyanın kargaşası içinde Uludağ’daki tesisler ve sunucular vuruldu. 2045’te. On yedi yıl geçti, proje daha yeni tamamlanıyor.”

“Projenin benimle alakası ne?”

“Başlarda bir alakası yoktu. 43’te Anadolu Ateşi Projesi için DKM ülkenin en iyi araştırmacılarıyla iletişime geçmeye başladı. Projenin detayları Bacılar Birliği’ne sızdırılıyordu. DKM’nin görüştüğü her araştırmacıya, her doktora, aynı anda biz de ulaşıyorduk. Onları projeye dahil olmamaya ikna ediyorduk. DKM’nin gözüne kestirdiği araştırmacıardan biri daha önce GÖR ve genetik imza arasındaki ilişki üzerine çalışmıştı. Parti’yi yakından tanıyordu. Parti’nin kafasına koyduğu her şeyi eninde sonunda gerçekleştireceğine inanıyordu. Ölümcül bir virüs yaratılacağını duyunca ailesini bu felaketten korumanın en iyi yolunun projeyi kabul edip, Parti yönetimi için üretilecek aşından faydalanmak olduğunu düşündü. Bizim yardımımızla laboratuvarından bir doz aşı çaldı, kızına vurdu. Suçu ortaya çıkınca kaçtı ve kendisiyle daha önce iletişime geçmiş olan direnişe, Birlik’e sığındı. Kızını tehlikeden uzak tutmaya çalışırken, bir ömür Parti’yle savaşmaya mahkum etti...”

“Kendini gerçekleştiren kehanet...”

“Aynen öyle.”

Deniz ellerini yüzüne sürdü. Ayağa kalktı. Hocanın kelepçelerini çıkardı.

“Bana niye söylemedin?”

“Babanın Parti için çalıştığını, hele Anadolu Ateşi’nin mimarlarından biri olduğunu bilmeni istemedim.” Ellerini önüne çekerken omuzları çıtırdadı. “Vakit doldu, Deniz. Kazadan sonra benim ortalıkta görünmemem lazım. Salondaki kişi sen olmalısın. Başka yolu yok.”

Deniz bir süre sessizce düşündü. Hoca'yı izliyordu. Ona hak veriyor gibiydi. Muhtarlar aracılığıyla gerçekleştirecekleri saldırı için Cengiz Hoca'nın Kongre'ye girmesi ve çipleri etkinleştirmesi kararlaştırılmıştı fakat şimdi planların değişmesi, yeni şartlara uyum sağlaması gerekiyordu.

Yoldaşların genetiğine modifiye edilmiş Anadolu Ateşi varyanslarından etkilenmeyecek, aynı zamanda planı harfiyen uygulayabilecek tek kişi Deniz'di. Kongre'ye girer girmez GÖR'ündeki genetik imza DKM radarına yakalanacak, Anadolu Ateşi'nin Deniz Levent varyansı salona salınacaktı.

Deniz tıpkı sekiz yaşında sokakta koşarken muhafızlara yakalandığında yaptığı gibi babasına güvenmek ve sorunlar çözülene kadar gözlerini sıkıca yummak istiyordu. Otuz yıl önce koşu cezasını babası onun için çekmişti. Ondan dokuz yıl sonra, Deniz henüz on yedi yaşındayken, babası hayatını tehlikeye atarak GÖR laboratuvarlarından bir doz aşırı onun için çalmıştı. Şimdi gözlerini kapattığında Deniz'in zihninde babası, annesi veya o soğuk kış günü sokakta koşarken peşinden gelen muhafızlar değil, bir soru işareti belirliyordu: İşe yaradı mı? Bağışıklık kazandım mı?

Cevap belirsiz fakat yakındı.

Deniz antika telefonunu çıkardı. Bir numara tuşladı.

"Kitapçılar hariç herkes siperlere çekilsin," dedi. "Kış uykusu bu gece başlıyor."

Uzun bir süre boyunca yoldaşları besleyecek oksijen tüpleri ve Anadolu Ateşi kitleriyle test edilmiş içme suları Klozet Hilmi'nin kamyonlarında Yoldaşlık evlerine doğru yola çıktı.

44. BÖLÜM

Aliağa İstasyonu'nun teleduvarında Efendi'nin tükürük-
ler saçarak teröristleri tehdit eden suratı parlıyordu. Ül-
kenin dört bir yanındaki muhafız birlikleri alarına geçmiş,
terörist avlıyordu. Parti yönetimince Basri Bozkır'ın intika-
mını almaya yeminler ediliyor, bu işte eli olanların hiçbir
yere kaçamayacağını sözü veriliyordu.

İstasyonun önündeki raylar ağır ağır titremeye başladı.
Yaklaşan trenin farları karanlığı böldü. Durağın ucunda yaşlı
bir adam, siyahlar içindeki karısını çekiştiriyordu.

Dünya değişmiyor, diye düşündü Cemal, ben ölmüşüm,
kalmışım, ne fark eder?

Elini cebine soktu, baba yadigârı tabancanın soğuk meta-
lini kavradı. Yaklaşan *İzmir Belediyesi* yazısını gördüğü anda
tabancasını çıkardı. Derin bir nefes aldı. Raylara doğru bir
adım attı. Tetiği çekti. Silahın patlama sesi soğuk gecenin
dört bir yanında at koşturur gibi yankılandı. Yaşlı adam ka-
rısını dövmeyi bıraktı, raylara düşen adama koştu. Cemal
Bey yavaşlamakta olan trenin altında kaybolunca yaşlı adam
da karısı da oldukları yerde kaldılar.

Ceyda elinde kalan son iki kitaptan birini pidecinin teslimat
sepetine bıraktı. Bülent Gökkan'ın ziline bastı. Aynı anda
soğuk geceyi yaran bir silah sesi duydu. O yöne doğru koştu
Ceyda. Saniyeler içinde çıktığı sokağın ucunda Yazdır Ay-
şe'nin devrildiğini gördü. Kadının nefesi ağırlaşmıştı, antika
telsizden Ceyda'nın kulaklarına sızıyordu.

Ayşe kalktı, topallayarak koşmaya devam etti. Ceyda'nın zıt yönüne ilerliyordu. Öleceğini düşünüyor olmalıydı. Arkasından gelen bekçiyi Ceyda'dan uzaklaştırıyor, yoldaşına zaman kazandırmaya çalışıyordu.

Yeni bir silah sesi sokağın yüksek duvarlarında yankılandı. Ayşe biri kolundan tutup çekmiş gibi yıkıldı. Matbaanın o sırada gizlendiği Konak'taki adres gözünün önünde parladı. Ceyda'nın onu dinlediğini biliyordu. Adresi iletmesi gerektiğinin bilinciyle ayakta kalıyor, parolayı hatırlamaya çalışıyordu.

Haneler, dedi. İki ileri bir geri, Aklı Reşit'in yeri.

Bekçi, Ayşe'nin yanına diz çöktü.

Haneler, diye tekrarladı Ayşe. Ceyda'nın, kulaklıktan Konak diye fısıldayan sesini duydu, gülümsedi.

İki ileri bir geri.

“Mehter Sokak.”

Aklı Reşit'in yeri.

“On sekiz numara.”

Bekçinin komutanı şimdi dibinde belirmişti. Adamın elinde bir şeyler parlıyordu.

Dürbünlü silahını çıkardı Ceyda. Silahın ayağını arabanın kaputuna dayadı. Gözünü önce komutana dikti. Adamın elindeki kızgın bıçağı gördü. Ayşe'nin çılgınlıkları sokağın sessizliğini böldü, Ceyda'nın kulaklarına ulaştı. Tam silahını ateşleyecekken yoldaşının yeniden sayıklamaya başladığını fark etti. Söyledikleri GÖR'e kaydediliyor olmalıydı. Hiç düşünmeden namlusunu hafifçe kaydırды, parmağının tek bir dokunuşuyla Yazdır Ayşe'nin ızdırabına son verdi.

İkinci mermisi bekçiyi buldu, üçüncüsü komutanı ıskaladı. Ceyda silahını arabanın altına attı. Vali Baraj'na doğru yola koyuldu. Soğuk, ciğerlerini kesiyordu. Telefonunu

çıkardı. Barajın beton duvarlarına varır varmaz, *Mezariüstü'ne bir tane acılı*, yazdı. *Dürümcü* olarak kaydettiği numaraya gönderdi. Diğer yoldaşlarının kış uykusuna katılmak üzere kırk numaralı kanalizasyon kapağının altında, gecenin sessizliğinde kayboldu.

Teleduvar aracılığıyla şahit oldukları sahneden sonra Pideci Bülent'in evindeki akşam yemeği kısa sürmüştü. Komşular az bir şey atıştırıp apar topar kalkmışlardı. Herkes evinde oturmuş, devletten gelecek emirleri, yasakları, aramaları bekliyordu.

Pideci Bülent'in kapısı çalındı. Uyku vaktinin gelmesine rağmen pijamalarını giymemişti Bülent. Kontrole geldiklerinde Parti görevlilerini veya muhafızları uygun kıyafetle karşılamak istiyordu.

Kapıya çıktı. Görünürde kimse yoktu. Yere küçük bir paket bırakılmıştı. Plastik bir torbaya sarılmış, paspasın üstüne atılmıştı.

Bülent paketi aldı, içeriye getirdi. Karısı GÖR'den komşuyla konuşuyordu. Aynı paketi Hüseyinler de almıştı.

"Açmışlar mı?" diye sordu Bülent.

"Yok," dedi Zeliha. "Biz açtık mı diye sormaya aramış."

Kendi kendine bir şeyler mırıldanarak paketi açtı.

"Neymiş?"

"Kitap," dedi Bülent. Kafası karışmıştı.

"Ne kitabı?"

"Bilmem, açılmıyor."

"Nasıl açılmıyor, adam?"

"Bayağı açılmıyor işte! Kilit vurmuşlar."

O sırada içeriden Bülent'in küçük oğlu koştu geldi. Elinde küçük bir plastik taşıyordu.

“O elindeki ne, Hamit?” diye sordu annesi.

“Anahtar!”

“Nereden buldun onu?”

“Yazıcı bastı,” dedi çocuk. Elindeki anahtarı babasına uzattı. GÖR'ün diğer ucunda Serap konuşulanları dinliyordu. Anahtar lafını duyunca irkildi.

“Sizinki de mi bastı, kız!” diye bağırdı. “Bizim yazıcı bir anahtar bastı. Kitabı açıyor olmasın?”

Bülent ve Zeliha göz göze geldiler. Bülent'e kalsa kitabı da anahtarı da yakarlardı ama Zeliha biraz daha deliceydi.

“Aç haydi,” diye fısıldadı. Kocasını hareket ettirmeyecek gibiydi. Zeliha uzandı, anahtarı kapı. Kitabın kapağındaki deliğe oturttu. Kitaptan bir tık sesi geldi. Kapak hafifçe kalktı.

“Anahtar kitabı açıyor, Serap,” dedi Zeliha. Karşıdan ince bir cızırtıdan başka ses gelmedi.

“Serap?” diye üsteledi kadın. GÖR birkaç saniye daha cızırdadı, duruldu, eski haline döndü.

“Zeliha?”

“Kitabı açıyor.”

“Hayırdır inşallah... Ne kitabı ki bu?”

“Alternatif Yurttaş, diyor.”

“Hakikat Bakanlığı'nın mührü yok gibi. Okunur mu bu?”

Zeliha cevap vermedi. Dışarıya sessiz görünse de, içinden, “okunur,” diyordu, “yazıldıysa elbet okunur.”

45. BÖLÜM

Yeni yılın soğuğu İzmir’i sert vurmuştu. Cengiz Hoca, Deniz’in direktifleri sebebiyle annesinin yazlığına dönmemiş, Levent Marina’nın yanındaki, balkonu Ege Denizi’ni gören evinde kalmıştı. Kazanın izlerini hâlâ vücudunda hissediyordu. Aylardır Yoldaşlık’tan kimse ile iletişime geçmemişti. Örgüt kitapların dağıtımı tamamlandıktan sonra bütününüyle yeraltına çekilmiş, Muhtarlar Kongresi’ni bekliyordu.

Antika telefonunu çekmecesinden çıkardı Hoca. İki gün önce Volkan ile yaptığı kısa görüşme haricinde uzun süredir telefonu kullanmamıştı. Yeğeninın numarasını tuşladı. Telefon ikinciye çalmadan açıldı.

“Varmış mı?” diye sordu Cengiz Hoca. Karşıdan olumlu cevap alınca, “tamam,” dedi, “gönderebilirsiniz.”

Telefonu kapattı. Sim kartını çıkardı, bir kamp ateşi gibi yanan şöminenin içine attı. Ceviz kırmak için kullandığı çekiç ile telefonu ezdi. Dolaptan iki viski bardağı ve Balvanie şişesini, çalışma masasından ise karısının fotoğrafını aldı, arka balkona yürüdü. Kapı kilitliydi. Şifreyi girdi. Doğru hatırladığından emin olmak için kapıyı hafifçe açtı. İkinci katın balkonunda hava buz kesmişti. İçeriye tokat gibi bir rüzgâr girdi. Perdeleri havalandırdı, şöminedeki ateşi bir sağa, bir sola savurdu. Kapıyı kapattı Cengiz Hoca. Belinin ve bacaklarının ağrısıyla yavaşça döndü. Denizi gören ön balkona yürüdü. Ege Denizi manzaralı tekli koltuğuna kuruldu. Viskiye bardaklara doldurup, kendisine ayırdığı kâdarını ağır ağır yudumlamaya başladı.

Üçüncüyü devirdiğinde hafiften başı dönmeye başlamıştı. Şöminede yanan ateşin ısısı ensesine vuruyordu. Dışarıda rüzgâr ağaçların üst dallarını sallıyor, evinin duvarında gölge oyunları oynuyordu.

Arka balkonun kapısının gıcırtilı açılma sesi salondaki ateşin çıtırtısına karıştı. Kapıdan süzülen rüzgâr koridoru geçti, Cengiz Hoca'nın tekli koltuğunu iki yanından sarmaladı. Bir titreme gelince yaşlı doktor yanındaki ince battaniyesini üzerine çekti. Balkon kapısından girip koridora yönelen adamın gölgesi şimdi duvara düşüyordu. Adamın gizleniyor gibi bir hali yoktu. Sakin adımlarla salona yürüyordu.

“Hoş geldin,” dedi Cengiz Hoca. Hâlâ gecenin karanlığında yer yer kaybolmuş Ege Denizi'ni izliyordu. “Evi bulmakta zorlanmamışsındır inşallah.”

“Hatırlıyorum,” dedi adam. “On iki numaralı depo.”

“Kullanmak nasip olmamıştı.”

Adam Cengiz Hoca'nın arkasındaki sandalyelerden birini şöminenin önüne çekti. Ateş yüzünü aydınlatıyordu. Belindeki tabancayı çıkardı adam, yanındaki kahve masasına bıraktı.

“Mektubunu aldım,” dedi.

Cengiz Hoca ağır ağır kafasını salladı. Aklındaki soruyu sorup sormamakta tereddüt ediyordu.

“İnandım,” dedi adam. “Ama bu sonucu değiştirmez.”

“Biliyorum.”

“Yine de öğrencilerini koruman gerekiyordu.”

“Evet, biliyorum.”

“O zaman şimdi ne yapmam gerektiğini de biliyorsun.”

Kabul eder gibi yine kafasını salladı Cengiz Hoca.

“Adresin ifşa edildiğinden haberim yoktu,” dedi. “Ama Yarım Kulak duymuştu. Silahların izinin Hanımefendi'ye

çıkmasından korkuyordu. Bana haber verdiğinde bizimkileri çoktan silah deposuna toplamıştı. Hekimleri kurtaracak-

“Onlara bizimkiler deme,” dedi adam. Cengiz Hoca özür diler gibi hafifçe kafasını eğdi. “Suçunun cezasını senden başka herkes çekti.”

“Ben de çektim,” dedi Hoca.

“Yeteri kadar çekmedin.”

“Az kaldı. Sen de o yüzden burada değil misin?”

Hikmet derin bir nefes aldı. Gülümsüyordu.

“Sen ölmeyi hiçbir zaman cezadan saymadın,” dedi. “Sayıyor olsaydın beni serbest bırakmak yerine kendini öldürdün.”

Bu kez Cengiz Hoca gülümsedi. Viskisinden bir yudum daha aldı.

“Ölmek kaçınılmaz,” dedi. “Haklısın, bunu cezadan saymıyorum. Ama bu gece hiç olmazsa seninle olan hesabımı kapatacağım.”

Yoldan geçen bir kamyonun kuvvetli farları Cengiz Hoca’nın bardağındaki sıvıyı aydınlattı. Hikmet’in sandalyesinden kalktığını duydu Hoca. Tabancanın metali tıkırdadı.

“Bir içimlik daha vaktim var mı?” diye sordu.

“Var elbet,” dedi Hikmet. Hocanın bardağına uzandı. Bir bardak doldurdu.

“Nasıl olacak?” Hoca tabancayı işaret etti. “Bununla mı?”

Hikmet hayır der gibi kafasını salladı.

“O kendimi korumak için.”

Boynundaki kolyenin zincirini çözdü. Küçük, cam bir haznenin içinde beyaz bir sıvı karşılarındaki dalgalı Ege Denizi gibi sallanıyordu.

“Acısı var mı?”

Hikmet tekrar hayır der gibi kafasını salladı.

“Yakaladıkları Hekimlerin işkence kayıtlarını tıp fakültelerine dağıtmışlardı, haberin oldu mu?”

Cengiz Hoca derin bir iç çekti. İçkisinden bir yudum alırken, “biliyorum,” diye mırıldandı, “çok kez dinledim.”

“Bana bir kere dinlemek yetti,” dedi Hikmet. “O günden beri boynumda bu zehir ile dolaşıyorum. Yakalanırsam zindan görmeden bu dünyadan kurtulmak için.”

Bakışları Cengiz Hoca’nın bardağına kaydı. Tek yudumluk içkisi kalmıştı. Cam haznenin kapağını açtı. Tam içkiye boşaltmak üzereyken Cengiz Hoca’nın elini bileğinde hissetti.

“Dur, tadı bozulmasın.”

Cengiz Hoca su bardağını aldı, Hikmet’e uzattı. Adamın elindeki rakıya benzeyen sıvının su bardağına sessizce akışını izledi. Sol elindeki viskiyi kafasına dikti. Diğer bardaktaki zehri dudaklarına götürmeden önce son kez Hikmet’e baktı.

“Beni affetmesen de olur,” dedi. “Umarım kendini affetmenin bir yolunu bulursun.”

Bardağı kaldırdı, tek nefeste içti. Zehir ılıktı. Viskinin üzerine boğazını yumuşatıyordu. Gözlerini kapatırken, çocukken yediği her dondurmanın ardından annesinin uzattığı bir bardak ılık suyu hayal etti Cengiz Hoca. Yine annesinin onu okşayan yumuşak elleri altında uykuya dalar gibi, sessizce yokluğa vardı.

46. BÖLÜM

Havarabalar Muhtarlar Kongresi'nin düzenlendiği büyük salonun tepesinde uçuşuyordu. Kış güneşi günlerdir parlamıyor, gökyüzünü bulutların griliğine bırakıyordu.

Deniz oradaydı. Kongre salonunun karşısında, küçük bir çimenlik alanda bir başına bekliyordu. Birlikte yola çıktığı gruptan geriye bir avuç insan kalmıştı. Onlar da aylardır yüzünü göstermiyordu.

Davetliler ağır ağır salonu dolduruyordu. Muhafız denetim noktaları girişe mevzilendirilmişti. Denetimlerin biri bitmeden diğeri başlıyor, davetlilerin defalarca üstleri aranıyor ve içeriye adım atan her canlı, sağlık kontrolünden geçiriliyordu. Salonun dışında DKM araçları yerlerini almıştı. Salonda görevlendirilmeyen muhafızlar ise Kongre yerini çevreleyen sokaklarda devriye geziyorlardı.

Sinyal tarayıcılardan yeterince uzaklaştıktan sonra Deniz cebindeki antika telefonunu son kez çıkardı.

Dürümcü salonda, yazdı. Mesajı önceden hazır ettiği gruba gönderdi. Telefonu parçalarına ayırarak, parkın ortasındaki lağım kapağının deliğine bıraktı. Ceyda ile iletişimde kalmasını sağlayan kulak içi çipinin çalışıp çalışmadığını kontrol etti. Çalışıyordu. Kapıda bekleyecek ik muhafız ve bir doktorun GÖR'leri Eylül tarafından yozlaştırılmıştı. Deniz'in genetik izi sisteme kaydedilmiş olsa bile onların taramalarında alarımı tetiklemeyecekti.

Yoldaşlık, Cemal'in vakitsiz ölümü sebebiyle, Kongre'de görevli muhafızların zaman çizelgesine erişememişti. Haliyle bu üç muhafızın tam olarak ne zaman kapı görevine başlayacaklarını bilen yoktu. Deniz salonun birkaç metre ötesinde oyalanıyor, Ceyda'dan haber bekliyordu.

Beklediği haber çok gecikmedi.

Birkaç adım ilerideki bir dükkânın camındaki yansımasını inceledi Deniz. Makyajı hâlâ yerindeydi. Uzun süre hareketsiz kalınca gözü seğiriyordu. Heyecanlı olmaya alışık değildi. Cüzdanındaki fotoğraflara; Selda Kaptan'ın, Der-ya'nın, Nazlı'nın, Ezgi'nin gülümseyen yüzlerine baktı. Ceketinin cebinden çıkardığı mendiliyle alnını kuruladı. Kışın soğuğu gömleğinden ciğerlerine işlerken mendilini bir ağaç kenarındaki çöpe attı. Salonun girişine doğru yürüdü.

Girişte verilen medikal maskeyi taktı. Yirmilerde başlayan salgınların önü alınamayınca maske Efendi'yi ilgilendiren her etkinliğin bir parçası haline gelmişti.

İlk tarayıcıyı sorunsuz atlattı Deniz. İkinci kontrol noktasındaki görevli, Deniz'in vücut ısısını ölçtü. Medikal termometrelerin aksine bu cihaz stresten kaynaklı en küçük ısı değişimini bile ölçebiliyor, beklenenin dışında bir sonuç veren konukları hormon incelemesi için girişin hemen yanındaki kontrol kabinine davet ediyordu. GÖR'e bağlı değildi. Yozlaştırılabilecek bir altyapısı, veri tabanı veya sistemi yoktu. Deniz'in boğazına tutulduktan saniyeler sonra acı acı ötmeye başladı. Efendi'nin bizzat katıldığı etkinliklerde konukların heyecanlanıp cihazı alarına geçirmesi alışıldık bir durumdu fakat şüphesiz incelenmesi gerekiyordu.

Yardımcı muhafız Deniz'i kontrol kabinine aldı. Bir endrokrinolog eşliğinde Deniz'in hormonlarını ölçtü. Kortizol oranı olması gerekenden yüksekti.

“Cushing sendromu,” dedi Deniz. Muhafızın anlamaya-
cağını bildiğinden doğrudan doktor ile konuşuyordu.

Doktor kafasını salladı. Sağlık Bakanlığı’nın GÖR veri
tabanına bağlandı. Deniz’in GÖR izini sisteme okuttu, kar-
şısına çıkan hastalık dökümünü inceledi.

“Tamam,” dedi, “geçebilirsiniz.”

Deniz yardımcı muhafızın eşliğinde kontrol odasından
çıktı. Alnında bir damla ter tomurcuklanmış, çenesine doğru
süzülüyordu. Teri elinin tersiyle sildi. Son muhafızın İşbirliği
Taraması’ndan geçmek için üçüncü kontrol noktasına geldi.
Burada kişinin muhalefet ve terör örgütleri ile ilişkilendiri-
lebilecek bütün bağlarının haritası çıkarılıyordu. Ortalama
bir vatandaşın sıfır bağla bu taramadan geçmesi neredeyse
imkansızdı. Önceleri bu taramada mükemmellik aranırken
bir süre sonra suçsuz birçok insanın sırf geçmişte tanidik-
ları veya bir yerde yollarının kesiştiği alakasız kişiler yüzün-
den şüpheli damgası yediği fark edilmiş, taramaya standart
bir eşik getirilmişti. Bağ puanı yüz üzerinden on beşi geç-
medikten sonra kimse durdurulmuyor, kişi hakkında soruş-
turma açılmıyordu.

İşbirliği taramasının birkaç adım gerisinde bir karmaşa
çıktı. Deniz o tarafa döndü. Kapıda kalabalık bir grup bi-
rikmişti. Gittikçe büyüyordu. Üçüncü taramadan sorumlu
muhafız güvenlik ağına bir şeyler söyledi. Cevap gelir gel-
mez tarama kitini yanındaki yardımcısına devretti ve ka-
pıya doğru koştu.

Deniz’in kalp atışları hızlanmaya başladı. Yutkunurken
boğazına bir şeyler takılıyor gibi zorlanıyordu. GÖR’ünü
yozlaştırdıkları asıl muhafız geri gelene kadar ilerlemek is-
temiyor fakat yardımcı muhafızın ısrarlarını daha fazla duy-
mazlıktan gelemiyordu.

Nihayet adamdan tarafa döndü.

“Kapıda ne oluyor?” diye sordu. Muhafızın çenesi düşük bir adam olmasını umuyor, diğer muhafız gelene dek vakit kazanmak istiyordu.

“Basri Bozkır’ın ailesi gelecekti,” dedi muhafız. “Şöyle buyrun.”

“Adı neydi onun?”

“Kimin?”

“Basri Bozkır’ın karısının.”

Muhafız sorgulayan gözlerle Deniz’e baktı. Elinde tarama kiti, bir süre öylece bekledi. Deniz’i terslemek ve aradan çıkarmak istediği duruşundan belliydi fakat karşısındakinin alelade bir vatandaş olmaması ihtimalinden çekiniyordu. Efendi’nin bizzat katıldığı bir kongrenin zavetlisiydi Deniz. Yükseklerde bir akrabası veya en azından bir tanıdığı olmalıydı.

“Bilmiyorum,” dedi muhafız. Tarama kitini kaldırdı.

“Bakamaz mısınız?” diye sordu Deniz. “İçeride karşılaşsak, Cihat Bey’in yanında kadına mahcup olmak istemiyorum.”

Kara Cihat’ın adını duyunca muhafız olduğu yerde toparlandı. GÖR’üne işlenen yüksek önemli davetli listesine baktı.

“Saadet,” dedi. Misafirler Deniz’in arkasında sıra olmaya başlamıştı. Saadet Bozkır’ın gelmesiyle dikkati dağılan katılımcılar şimdi yine önlerine dönmüşler, suratlarından okunan bir huzursuzlukla Deniz’in kapıdan geçmesini bekliyorlardı.

Deniz’in yaklaşmaya niyeti olmadığını görünce muhafız cihazı yeniden kaldırdı ve Deniz’e doğru bir adım attı. Tarayıcıyı Deniz’in kolunda parlayan GÖR’e tuttu. GÖR’de beliren bar yükseldi, yükseldi. Adamın dikkati, gittikçe dolan barla birlikte yoğunlaşıyordu. Deniz’in işbirliği puanı onu, on biri, on ikiyi geçti. Yavaşlamıyordu. On beşi geçmesine ramak kalmıştı. Deniz’in vücudu ısınıyor, suratı yanmaya

başlıyordu. Nefesini tutmuştu ama endişesini gizlemeye uğraşıyor, alelade bir günde parkta yürüyüşe çıkmış gibi etrafını seyreliyordu.

Muhafızın GÖR'ündeki bar kıpkırmızı kesildi. Puan on beşi geçmiş ve hâlâ ilerliyordu. Adam yan gözle Deniz'i kesiyor, üstünün bir an önce geri dönüp duruma el koymasını umuyordu.

Bardaki yükseliş durdu. Adamın GÖR'ü, yüzde on sevizlik bir işbirliği puanına işaret ediyordu. Muhafız arka cebinden elektrikli kelepçelerini çıkardı. Sıranın en önündeki iki davetlinin endişeli bakışları altında, kimi tutuklamak üzere olduğunu bilmediğinden elleri titreyerek Deniz'e yaklaştı. Deniz ise taramada ortaya çıkan işbirliği puanını görmemiş gibi hâlâ etrafını izliyor, bir an önce asıl muhafızın görev yerine dönmesini ve taramayı yozlaştırılmış GÖR'ünde tekrarlamasını umuyordu.

Muhafız ile burun buruna gelince nihayet adamdan tarafta döndü Deniz.

“Bir sorun mu var?” diye sordu.

Muhafızın cevap vermesine kalmadan, kontrol noktalarının hemen yanındaki VIP girişine varan Saadet Bozkır'ın sesi duyuldu.

“Ahmet?” dedi kadın. Daha önce tanışmamışlardı. Deniz ne olduğunu anlamadı ama durumu daha da kötüleştirmek için tepkisiz kaldı. Öylece karşısındaki kadına bakıyordu.

“Ahmet, değil mi?” diye üsteledi Saadet Hanım. Hemen yanındaki muhafızın elindeki kelepçeleri görmezden geliyordu. Asıl muhafız da Saadet Hanım'la birlikte görev yerine dönmüş, yardımcısının GÖR'ündeki işbirliği puanını inceliyordu.

“Evet, Saadet Hanım,” diyebildi Deniz. “Nasılsınız görüşmeyeli?”

“Ahmet Bey benimle,” dedi kadın. Deniz’in koluna girdi, onu VIP tarafına çekmeye çalıştı. Muhafızın direnişiyle karşılaştı. Adam Deniz’in diğer kolunu tutmuş, gitmesine izin vermiyordu.

“Benimle dedim, asker,” dedi Saadet Hanım.

“Özür dilerim, Saadet Hanım. Ama gitmesine izin vermem. Taramada bir sorun çıktı.”

“Olur mu öyle şey? Kaç yıldır tanıdığım adam...”

“Ben demiyorum, Hanımefendi. Cihaz diyor.”

“O zaman bir daha tarayın,” dedi Deniz. Kolunu GÖR’ü yozlaştırılmış muhafıza uzattı.

Muhafız, yardımcısını kenara iterek cihazı yeniden kaldırdı. Deniz’in GÖR’üne tuttu, kendi GÖR’ünde beliren sayıyı izlemeye koyuldu. Bar bu sefer birkaç saniyenin ardından, üç puanda durdu.

“Gördünüz mü?” dedi Saadet Hanım. “Ben bile yedi puan çıkarıyorum.”

Deniz’i kolundan çektiği gibi VIP girişine aldı. Birlikte içeriye girdiler. Tek kelime etmeden koridor boyunca yürüdüler. Saadet Hanım’ın koruması salonun girişinde bekliyordu. Kadın, ayrılırlarken Deniz’e döndü.

“Arayı açmayalım,” dedi gülümseyerek.

Deniz’in kafasında binbir türlü soru dönüyordu. Saadet Hanım’ın direniş sempatizanı olduğunu biliyordu fakat kadın Deniz’in Yoldaşlık’tan olduğunu nasıl anlamıştı? Acaba maskeden doğru tanıyamamış, Ahmet adında biriyle mi karıştırmıştı? Basri’nin komuta odasına sızdığı gün Ezgi, Saadet Hanım ile uzun süre yalnız kalmış, o günden sonra kendisinden haber alınamamıştı. Yoldaşlık Ezgi’nin Saadet

Hanım ile ne konuştuğunu bilmiyordu. Belki de aralarında Deniz'in düşündüğünden fazlası yaşanmış, birtakım sırlar paylaşılmıştı. Bu bile Saadet Hanım'ın Deniz'i nasıl tanıdığını, bu yabancıyı neden kurtardığını açıklamıyordu.

Muhtarlar podyuma çıkmış, birer birer devlet bakanlarıyla el sıkışmaya başlamışlardı. Deniz'in kulağında Ceyda, eli sıkılan her bakanın ardından alakalı bakanlığın veri merkezine bağlanıyor, erişimin açılıp açılmadığını kontrol ediyordu. Dikkatini toplamasının en mühim olduğu anda Deniz'in kafasında ise soru işaretleri dört nala koşuyor, Saadet Hanım'ın çevresini saran bulutlar bir türlü dağılmıyordu.

Tanıdık yüzler birer birer podyumdan geçtiler. Vakit gelmişti. On iki muhtar, on iki bakanlığı temsil eden on iki kabine üyesinin ellerini sıkmış, bakanların dijital kimliklerini enselerindeki çiplere kopyalamışlardı. Deniz'in GÖR'ü şimdi bu el izlerini muhtarların GÖR'lerinden çekiyor ve önce Uydu'ya, Uydu'dan ise Depo 11'e iletliyordu. Depo 11'deki sunucular ülkenin dört bir yanına dağılmış yüzlerce bilgisavaştının bireysel girişimlerini tek bir noktada topluyor, DKM'nin ana sunucularına gönderiyordu. Yıllardır bu ana hazırlanan korsan ordusunun virüsleri amansız bir ordu gibi akın akın geliyordu. Deniz, salonun dışında, Yoldaşlık hücre evlerinde ve Uydu'da olan bitenleri Ceyda'nın stresle boğuklaşmış sesinden dinliyordu.

Salon karardı. Efendi podyuma çıkmak üzereydi. Yeşil bir ışık podyumun etrafını sardı. Milli marşın melodisi uzaklardan esen bir rüzgâr gibi hafifçe salonun dört bir yanında duyulmaya başladı.

Efendi podyumun arkasında belirdi. Çevresi yeşil, yüzü beyaz ışıqla aydınlatılmıştı. Alkış tufanı arasında halkını selamlıyordu. Dudakları gülüyordu fakat gözleri bir ölünün gözleri gibi hareketsizdi. Alnının kırışıklıklarına bembeyaz

ışıklar doluyor, çökmeye başlamış yanaklarını yaşlanmaktan, yaşlı görünmekten, Efendi'nin her insan gibi bir gün öleceği gerçeğinden saklıyordu.

“Hoş geldiniz, kardeşlerim,” dedi Efendi. Sesi Ceyda'nın veri tabanı açılmış bakanlıkları sayan sesine karıştı.

“Bakanlıklar açık, Deniz,” diyordu Ceyda. “Hepsi açık. Yazılım yükleniyor.”

“Bugün burada ağırladığımız muhtar kardeşlerimiz, bu yüce ülkenin asıl yöneticileridirler. Nasıl bir babanın çekip çevirmediği evde düzen olmazsa, bir muhtarın elini ayağını çektiği mahallede de düzen olmaz. Ben devlet başkanayım ama oturduğum mahallede muhtarıma bağılıyım.”

Deniz ne durumda olduklarını sormak istiyor ama cesaret edemiyordu. Salondakilerin biraz daha aşka gelip bağırıp çağırmaya, alkışlar koparmaya başlamalarını bekliyordu.

“Bir terslik var, Deniz,” dedi Ceyda. “Bakanlıkların hepsi açık ama virüs, kitaplara dağılmıyor.”

“Bizi bölmeye çalışan soytarıları, dinsizleri, ahlaksızları sizler mahallelerinizde, köylerinizde tespit edip bize bildirmesiniz, bizim askerimizin, muhafızımızın, kıymetli yargımızın elinden hiçbir şey gelmez! Siz bu ülkenin dimdik duran, zirvelerinde bayrağımızı dalgalandıran kalelerisiniz!”

Salondan bir alkış tufanı koptu.

“Muhtarlar bütün bakanların elini sıktı,” dedi Deniz. “Gözlerimle gördüm.”

“Bakanların el izi tamam,” dedi Ceyda. “DKM sunucularından halka dağılamıyoruz.”

“Kitaplar mı arızalı?”

“Kitaplarda arıza yok ama geçişte bir sıkıntı var.”

“Bu haliyle virüsü etkinleştiremez misin?”

“Yaparım ama bir anlamı olmaz. Sadece bakanlık veri tabanlarını silmiş oluruz ama sistem hayatta kalır. Halkın verileri silinmez. GÖR’ü birkaç güne kalmadan toparlarlar.”

“Refik ne diyor?”

“Bütün korsanlar ağa bağlanmış ama çıkardığımız ağ haritasında bir şey eksik.”

“Ne eksik?”

“Yeni bir kapı var, Deniz. Efendi’ye bağlı...”

Alkışlar durulunca Efendi devam etti:

“Bugün, bu kongremizi büyük bir acının gölgesinde düzenliyoruz. Çocukluğundan bu yana ülkemize hizmet etmiş, şerefli Devrim’imize ön ayak olmuş, o günden şehitlik makamına eriştiği güne kadar desteğini yanibaşımdan esirgememiş, düşman eline düştüğünde dahi ülkesinin çıkarlarını gözetmiş büyük bir komutanı, Basri Bozkır’ı anıyoruz.”

İnceden bir siren çalmaya başladı. Efendi elini kalbinin üzerine koydu, gözlerini kapattı, başını öne eğdi.

“Cemal...” diye fısıldadı Deniz. Adamdan bir süre haber alamamış, sonradan öldüğünü öğrenmişlerdi.

“Ne dedin?” diye sordu Ceyda. “Cemal mi?”

Salona siren sesi dışında ölüm sessizliği hakimdi. Deniz konuşamıyordu ama tek kelimesi bile Ceyda’nın olup biteni anlamasına yetmişti.

“Güvenlik ağına yeni bir kapı ekledi...” dedi Ceyda. “Cemal öttüyse başka bir yol bulmamız lazım. Oradan çıkman gerekiyor.”

Deniz konuşamıyordu ama kafasını sallıyordu.

“Beni duyuyor musun, Deniz? Derhal salondan çıkman lazım.”

Deniz kafasını çevirdi, salonun girişine baktı. Kapı kapalıydı. Önünde dört muhafız nöbet tutuyordu.

Salondaki sessizlik davetlilerin kalbine çökmüştü. Yıllardır haberlerden tanıdıkları Basri Bozkır'ın katledilmesini korku dolu gözlerle ve ağır bir kaybolmuşluk hissi ile takip etmişlerdi. Şimdi Efendi'nin kendi ağzından bu konu ile ilgili kelimeler duymak herkesi duygulandırmış, davetlilerin milli duygularını kabartmıştı.

“Basri Komutan, hepimizin komutanıydı,” diye devam etti Efendi. Siren sesi kısalsa da arka planda belli belirsiz çalıyordu. Efendi sesini alçaltmış, bir dostla dertleşir gibi konuşuyordu. “Ama içiniz rahat olsun; bu alçakça saldırıyı gerçekleştirenlerden çok yakında hesap soracağız. Yarının güneşi doğmadan hepsi tövbe etmiş, kendi mezarlarını kazıyor olacaklar. Başlarındaki terörist...” Duraksadı. Davetlilerin teker teker gözlerine bakar gibi, bakışlarını yavaşça salonda gezdirdi. “Başlarındaki terörist... bu salondan çıkamayacak.”

Davetlilerin soluğu kesildi. Kafalar dönmeye, çevrelerini gözlemeye başladı. Duvarlarda, kapıda, yüksek bir platformda, herhangi bir yerde kapana kısıtılmış bir terörist arıyorlardı. Efendi'nin sessizliği uzadıkça odadaki uğultu kuvvetleniyor, salonun ateşi yükseliyordu.

Efendi'nin sözlerini Ceyda da duymuştu. Odadan çıkması için Deniz'e yalvarıyordu ama Deniz'in kulakları kapalıydı. Her şeyin nasıl bu kadar ters gidebileceğini kavramaya çalışıyor fakat midesindeki bulantıdan başka bir şey düşünmüyordu. O sırada ayaklanmaya kalksa kendisini açık edeceğinin farkındaydı. Efendi bu kadar kesin konuştuğuna göre zaten onun salonda olduğunu biliyorlardı ve yakalanması an meselesiydi. Kontrol noktalarında tarayıcılara takılmaması için zehirli yüzüğünü de evde bırakmış, işkence görmeden ve Yoldaşlık'a ihanet etmeden ölebilmek şansını yitirmişti.

Kasılan elleri sandalyesine sımsıkı yapışmıştı. Az daha zorlarsa boynundaki damarların çatlayacağını hissediyordu. Alnından iri damlalar halinden terler boşanıyordu. Yanında oturan davetlilerle göz göze gelse şüphesiz bahsi geçen teröristin o olduğunu anlayacaklar ve yılın kahramanı olmak için üzerine çullanacaklardı.

“Evet...” diye devam etti Efendi. “O terörist bugün aramızda. Uzun süredir hazırlığını yaptığı bir planını devreye sokmak için, bizlerle birlikte bu salonu havaya uçurmak için aramızda. Ama bombalarını etkisiz hale getirdiğimizi bilmiyor. Birliğimizi, dirliğimizi hiçbir bombanın yıkamayacağını bilmiyor! Onlar bir şey bilmez ama biz her şeyi biliriz, kardeşlerim. Ülkesi için çalışan muhtarlarımız olduğu sürece, güvenliğimiz için canlarını tehlikeye atan muhafızlarımız olduğu sürece, her şeyi gören, her şeyi bilen, her şeyin hesabını çıkarabilen GÖR’ümüz olduğu sürece bizim bilmediğimiz şey, birlikte üstesinden gelemeyeceğimiz zorluk, kapana kısıtıramayacağımız düşman yoktur!”

Davetliler çılgınlar gibi alkışlamaya ve sloganlar atmaya başladılar. Aralarındaki teröristin kim olduğunu öğrenmek ve gereken cezayı kendi elleriyle vermek istiyorlardı. Efendi’nin gözleri podyumda hiddetle parlıyor fakat dudaklarından ince bir gülümsemenin gölgesi sarkıyordu.

Deniz’in başı dönüyordu. Yakalanışının görüntüleri şüphesiz ülkenin dört bir yanına servis ediliyordu. Özgürlüğünün son anlarını bu güruhla aynı hareketleri yaparak, aynı sloganları atarak geçirmek istemiyor, yanındakilerce fark edilmek pahasına olduğu yerde sessizce oturuyordu. Çocukken izlediği bir filmde bir sahne şimdi zihninde canlanıyordu. İmparator Palpatine galakside imparatorluğunu ilan ederken, davetlilerin arasında oturan Kraliçe Amiadala bir şeyler mırıldanıyordu.

Demek özgürlük böyle ölüyormuş; bir sürü alkışla.

Filmin devamını hatırlamıyordu Deniz. Düşünecek vakti yoktu. Zira Efendi davetlileri susturmak için ellerini kaldırmış, Deniz'in kimliğini belli edecek sözlerine hazırlanıyordu.

“Devletimiz öyle güçlü, öyle yetkindir ki, bu teröristin nerede olduğunu haftalardır bildiğimiz halde buralara kadar gelmesine izin verdik. Ruhu duymadan gittiği her yeri, yediği her lokmayı, içtiği her yudumu takip ettik. Bizden gizli işler çevirebileceğini düşünme ahmaklığına düşen düşmanlarımıza ders olsun!”

Efendi'nin talebine rağmen alkışlar yeniden gürledi.

“Peki niçin böyle yaptık?” diye devam etti Efendi. “Çünkü bu terörist en büyük zararı ülkemize değil, şu anda aramızda bulunan Sayın Saadet Bozkır Hanım'a vermiştir. Basri Komutan ülkemizin en büyük komutanlarından, evet, ama aile her şeyin üstündedir. Bu cezanın hükmü yargımıza kalsa da, şahitliğini en çok hak eden kişi Saadet Hanımefendi'dir.”

Salondakiler muhafızların çabalarına rağmen hep birlikte ayağa fırladılar. Tezahüratlar kuvvetleniyor, davetlilerin suratları bağırmaktan ve salonun ateşinden kıpkırmızı kesiliyordu. Ceyda hâlâ salondan çıkması için Deniz'e yalvarıyordu.

Sloganların arasında ayağa fırladı Deniz. Koltuğu koridora yakındı. Yanındaki davetli, kapıldığı heyecan fırtınası içinde Deniz'in geçmeye çalıştığını fark etmemişti bile.

Deniz ikinci koltuğu geçti. Koridora varmasına üç koltuk kalmıştı. Çevresindeki güruh hâlâ çılgınlar gibi bağırıyor, teröriste lanetler okuyor, Efendi'ye ve devlete olan bağlılığını haykırıyordu.

Koridorda uzanan kırmızı halı göründü, bir çift siyah asker botunun altında kayboldu. Kapıdaki muhafızlardan biri Deniz'in sırasının hemen başında belirmiş, Deniz'i bekliyordu.

Deniz arkasına baktı. Sıranın diğer ucu uzaktı. Kaçmaya çalışsa büyük bir kargaşa çıkaracak, anında yakalanacaktı. Olduğu yerde durunca çevresindeki davetlilerin de dikkatini çekmişti. Tezahüratı bırakmışlar ve onu izliyorlardı.

Deniz'in duraksadığını gören muhafız ondan tarafa doğru bir adım attı. Önündeki iki davetliyi hafifçe itti. Deniz'e doğru eğildi ve bir peçete uzattı. Bir kafa selamı vererek arkasını döndü ve kapıya doğru uzaklaştı.

Deniz buruşturulmuş peçeteyi açtı. Ayaktaki davetliler ışığı kesiyordu. GÖR bilekliğini aktifleştirdi, ışığını peçeteye tuttu.

Olduğun yerde kal. Hanımefendi halledecek.

Deniz peçeteyi buruşturdu. Bulunmaması gerekiyordu. Hızla koltuğuna dönerken peçeteyi ağzına attı. Dağılan mürekkebin demirimsi tadı diline dokundu. Deniz yeniden koltuğuna oturdu.

Salondaki tezahüratlar ağır ağır duruluyordu. Efendi kalabalığı susturmaktan vazgeçmiş, kelimeleriyle başını döndürdüğü halkının bir nehir gibi çağlayan görüntüsünün keyfini sürüyordu. Gülümsemesini artık saklamıyordu. Dudakları dağların ardında batmakta olan bir güneş gibi kıvrılmıştı. Gözlerinin karanlığında göz bebekleri parlıyordu.

Sloganların sesi biraz daha kısılınca, "Sizler de var olun," diye devam etti. "Kıymetli halkımın huzurunda sayın Saadet Bozkır Hanım ve sevenleri adına, şu anda aramızda oturan ve muhafızlarımızın tutuklamak üzere olduğu Deniz Levent isimli teröristi ölüme mahkum ediyorum!"

Salonun ışıkları kapandı. Davetliler karanlığa gömüldü. Deniz'in oturduğu bölümün iki yanından en az yirmi muhafızın ayak sesleri salonun duvarlarında yankılandı. Deniz, çevresindeki davetlilerin muhafızlar tarafından birer birer

koltuklarından çekildiğini, etrafının açıldığını hissediyordu. Salon ışıkları bir tiyatro oyunu başlamak üzereymiş gibi hafifçe açıldı. İnsanların gözleri daha yenice alışmışken sahnede bir spot ışığı belirdi. Ağır ağır kayarak Deniz'in üzerinde sabitlendi.

Deniz'in kelepçeler içindeki görüntüsü salonun duvarlarına yansıtılıyordu. Davetlilerin lanetleri genç yoldaşın kulaklarını işgal ediyor, dört bir yandan atılan ayakkabılar, kalem ve sayısız obje Deniz'i çevreleyen muhafızların açtığı ağlara takılıyordu.

Efendi, Deniz'in hemen ölmesini istemiyordu. Acı çekmesini, rezilliğine bütün ülkenin şahitlik etmesini arzuluyordu.

"İşte, kardeşlerim, işte yüce gücümüze karşı takındıkları silah bu! İşte birliğimize, GÖR'ümüze, bütünlüğümüze verdikleri yanıt bu!"

Deniz hayatında hiç böylesine nefret dolu, boğaz yırtan, sağır edici slogan atıldığını, tezahürat edildiğini duymamıştı. Ceyda'nın ağlamaklı yakarışı kalabalığın gürültüsünde kayboluyordu.

Muhafızlar şimdi Deniz'in kollarına girmişler, onu Efendi'nin önüne taşıyorlardı. Efendi'nin kişisel koruma birliğinden bir muhafız, elinde bir gaz maskesi ile Deniz'e yaklaştı. Maskenin üzerindeki AA logosunu gördü Deniz. Cengiz Hoca'nın yanılma ihtimaline karşın, maske suratına geçirilmeden önce son kez derin bir nefes aldı. Aynı anda burnunda ve yüz sınırlarında kilitlenen maskenin basıncını hissetti.

Anadolu Ateşi'nin ne hızda etki ettiğini bilmiyordu.

Salonun ışıkları şimdi iyice açılmıştı. Efendi yeniden ellerini kaldırmış, bir sonraki sözleri için salondakileri susturmaya uğraşıyordu.

“Kardeşlerim!” diye haykırdı. “Sizlere yanlış yapanın hali budur! Saniyeler içinde bu hain, yeni silahımızın kuvvetiyle, önümüzde bir köpek gibi iki büküm eğiliyor, hayatını bağışlamamız için sizlere yalvarıyor olacaktır! Saadet Hanımefendi’nin kocasının intikamını devletimiz böyle almaktadır! Sanmayınız ki bu savaşa yalnızca komutanlarımızın intikamını almak için gireriz. Sizler de birinin babası, kocası, amcası, dayısısınız. Sizlere zarar veren olursa, biricik hanımlarınızın, aslan oğullarınızın, çiçek kızlarınızın hatrına sizin katillerinizi de bu hale getiririz!”

Kalabalık şimdi Saadet Hanım için tezahürata başlamıştı. Deniz’in başı çatlıyordu. Görüşü bulanıyor, midesinden asitli bir şeylerin boğazına yürüdüğünü hissediyordu. Saadet Hanım gözyaşları içinde sandalyesinden kalkmış, salondakileri selamlıyor ve ağır ağır Efendi’ye doğru yürüyordu. Siyahlar içindeydi. Az önce Deniz’i odaya alan o hayat dolu kadından eser yoktu.

Efendi’ye yaklaştıkça gözyaşları hızlanıyor, hıçkırıkları kuvvetleniyordu. Podyuma birkaç adım kala Efendi’nin özel muhafızlarından biri o tarafa doğru hareketlendi. O sırada, Efendi’nin birkaç adım arkasında oturan Kara Cihat’ın elini uzattığını ve muhafızı durdurduğunu gördü Deniz.

Saadet Hanım Efendi’ye yaklaştı, hemen önünde durdu. Elini uzattı. Efendi cam bir panonun arkasında önce Saadet Hanım’a, sonra kendisini izleyen kalabalığa döndü. Salondaki güruh yeni bir alkış ve tezahürat tufanı içinde kendilerini kaybetmek için Efendi’nin Saadet Hanım’ı kucaklamasını bekliyordu.

Camdan panonun kapısı açıldı. Efendi öne doğru eğildi. Saadet Hanım bir adım attı, ellerini uzattı. Bir an, sanki kalabalıktan geçerken gözü takılmış gibi Deniz’e baktı. Bir nefesten kısa bir süre boyunca bakışları orada öylece asılı kaldı.

Gözyaşları ve hıçkırıklar içinde Efendi'nin iki eline yapıştı. Efendi'nin ellerini öpmeye, ısıtmaya çalışır gibi ellerine sürmeye başladı.

Deniz'in kafasındaki zindan karanlığına bir yıldırım düştü. Her şey bir anda netleşti.

Kalabalığın bağırışları Deniz'in kulaklarında uzaklardan gelen bir uğultu gibi kayboldu. Kendi kalp atışlarını duyuyordu Deniz. Ellerin titremesi durdu. Gözlerindeki bulanıklık ateşe tutulmuş bir kar tanesi gibi eridi, buharlaştı. Deniz bakışlarını Efendi'den ayırmadan, GÖR bilekliğine dokundu.

“Şimdi,” dedi. “Şimdi, Ceyda.”

Pideci Bülent ailesiyle birlikte nefesini tutmuş, Muhtarlar Kongresi'nin canlı yayınını izliyordu. Teröristin yakalandığı anons edilince GÖR ağından bütün mahalleye son dakika haberi geçilmişti. Şimdi hep birlikte bilgiduvarlarının karşısına kurulmuşlar, mahallece Efendi'nin dağıtacağı adaleti bekliyorlardı.

Efendi'nin Saadet Hanım'ı kucakladığını görünce bir grup mahallelinin gözleri doldu. Birkaçı hıçkırarak ağlamaya başladıysa da üç beş kişinin aklında aylar önce kapılarında buldukları kitapta yazanlar dönüyordu.

Aynı anda Kongre Merkezi'nde Efendi'nin el izi, o sırada ellerine yapışmış olan Hanımefendi'nin GÖR'üne kopyalandı. Önce Deniz'in GÖR'üne, oradan Depo 11'deki sunuculara aktarıldı. Yoldaşlık bilgisayarlarının kodları DKM'deki GÖR sunucularından on iki bakanlığın her birine yayıldı. Metni Hanımefendi'nin kaleminden çıkan, sayfaları bilgisayarların kodlarıyla donatılan *Alternatif Yurttaş*'ın kopyaları ülkenin dört bir yanında vatandaşların GÖR'lerini silerken, insanların kollarında bir anlığına kızıl bir ışıkla parladı.

Pideci Bülent, komşusu Hüseyin'e, *Alternatif Yurttaş*'ta buna benzer bir hikâye okuduğunu, bir köye zincir vurma-
nın yolunun köylüyü korkutmaktan geçtiğini anlatıyordu. İki
komşunun sohbetinin en heyecanlı yerinde hat kesildi. Önce
GÖR'ün sinyali, ardından teleduvar da izledikleri kongre sa-
lonunun ışıkları kayboldu. Efendi'nin hemen arkasında kır-
mızı bir yazı belirdi ama teleduvar da aynı anda kapanınca
yazıyı okumaya kimsenin fırsatı olmadı.

"Ne yazdı orada, hanım?" diye sordu Bülent. GÖR'üne
bağlanmaya çalışıyor, beceremiyordu. Alet hiç olmadığı gibi
sessizdi.

Zeliha ne yazdığını görmemişti ama bir tahmini vardı.
O cevap veremedi teleduvar yeniden canlandı. Duvar da ya-
zanı kocasının kendi gözleriyle görmesini istedi kadın. Ül-
kenin bütün ekranlarında, Efendi'nin arkasında, reklam pa-
nolarında, okulların, şifahanelerin girişlerinde beliren, kendi
oturma odasının duvarını aydınlatan, o farkında olmasa da
aynı anda floresan bir dövme gibi kolunu parlatan kırmızı
yazıyı işaret etti:

"Halkımız; Direniş'e hoş geldiniz."

SON

